Puterea Visului

„O autoare de excepție..."
USA Today

Nora Roberts

EDITURA MIRON

NORA ROBERTS

PUTEREA VISULUI

Traducător: Cornelia Cernețchi Pascu

Editura Miron,1996

ISBN: 973-95060-8-1

EDITURA MIRON

Prolog

California, 1846

Plecase pentru totdeauna. Războiul îl răpise din braţele ei. Simţea moartea lui ca pe un gol imens în inimă. Felipe era mort. Americanii îl ucideseră – sau fusese ucis din nevoia de a-şi dovedi lui însuşi cine era. Serafina stătea pe stâncile abrupte şi zdrenţuite de deasupra Pacificului tumultuos şi realiza că îl pierduse.

Nori de ceaţă o învăluiau în vârtejuri, dar ea nu-şi strânse pelerina pe lângă corp. Răceala pe care o simţea *i se cuibărise în sânge şi în oase. Nu va putea fi învinsă* niciodată.

Iubirea ei pierise, deşi se rugase şi petrecuse ore în şir stând în genunchi, implorând-o pe Maica Fecioară să intervină, să-l apere pe Felipe al ei după ce acesta plecase să lupte cu americanii *care voiau California* cu tot dinadinsul.

Fusese răpus la Santa Fé. Tatăl ei primise vestea că *finărul din epitropia lui fusese ucis în luptă*, secerat la pământ în timp ce se lupta pentru a salva oraşul din mâinile americanilor. Trupul lui fusese îngropat acolo,

atît de departe. Niciodată nu-l va mai vedea chipul, nu-i va mai auzi glasul şi nu-l va mai împărtăşi visurile.

Nu procedase aşa cum o rugase Felipe. Nu plecase cu vaporul înapoi în Spania pentru a aştepta eliberarea Californiei, ci îşi ascunsese zestrea: aurul care i-ar fi ajutat să-şi clădească o viaţă împreună – viaţă la care visaseră în nenumăratele zile însorite petrecute pe aceste stînci. Tatăl el l-ar fi dat-o lui Felipe cînd s-ar fi întors ca un erou. Aşa îi vorbise Felipe pe cînd îşi luau rămas-bun şi îi sărută obrajii înlăcrimaţi. Îşi vor ridica o casă frumoasă, vor avea o mulţime de copii şi o grădină a lor. El îi promisese că se va întoarce la ea şi atunci avea să înceapă totul.

Acum era mort.

Poate că de vină fusese egoismul ei. Ea dorise să stea aproape de Monterey pentru a nu fi despărţiţi de ocean. Cînd veniseră americanii îşi ascunsese darul de mireasă, de teamă să nu-i fie luat, aşa cum ei luaseră mult mai multe.

Acum ei îi răpiseră tot ce conta pentru ea. Mîhnirea ei izvora din teama că tocmai păcatul l-l luase pe Felipe. Îşi mînţise tatăl pentru a fura acele ore cu iubirea ei. Se dăruise înainte ca Dumnezeu şi biserica să le sfinţească unirea. Mai condamnabil – se gîndea ea cu capul plecat sub palmele reci ale vîntului – era că nu se putea căi pentru păcatele comise. Nu voia să se căiască.

Nu-i mai rămăsese nici un vis, nici o speranţă sau iubire. Dumnezeu l-l luase pe Felipe de lîngă ea.

Acum, sfidînd şaisprezece ani de pregătire religioasă, după o viaţă în credinţă, îşi ridică uşor capul şi-l blestemă pe Dumnezeu.

Apoi sări în gol.

O sută de ani mai tîrziu, lumina aurie a verii scălda aceleaşi stînci. Pescăruşii săgetau întinderile de apă aproape atingînd cu piepturile albe azurul adînc înainte de a se ridica în cercuri punctate de ţipete prelungi, sfîşietoare. Florile îndîrjite şi puternice, deşi petalele lor păreau fragile, îşi scoteau capetele prin pămîntul dur, luptîndu-se să găsească razele de soare printre crăpăturile pietrelor; ele transformau peisajul auster într-unul fantastic. Deasupra capului era un cer de un albastru de vis.

Trei tinere stăteau printre stînci, meditînd asupra poveştii şi a apei. Cunoşteau legenda foarte bine, iar fiecare dintre ele îşi imagina chipul Serafinei în acele ultime clipe de disperare.

Pentru Laura Templeton, Serafina era un personaj tragic, cu obrajii plini de lacrimi, atît de singură, stînd pe înălţimile spulberate de vînt, cu o floare sălbatică în mînă, înainte de a cădea.

Laura plîngea de mila ei, iar ochii trişti priveau apele, întrebîndu-se cum ar fi procedat ea însăşi. Pentru Laura povestea de dragoste se împletea cu tragedia.

Pentru Kate Powell totul nu era decît o tristă irosire. Cu faţa încruntată de lumina soarelui, şedea şi smulgea firele de iarbă; avea mîini fine. Adevărat, povestea o înduioşase, dar era tulburată de acel impuls eronat. De ce să pui capăt la toate cînd viaţa are multe de oferit?

Fusese rîndul lui Margo Sullivan să depene povestea şi o făcuse cu un deosebit har dramatic. Ca de obicei, îşi imagina noaptea încărcată de sălbăticia furtunii – vînturi puternice, o ploaie torenţială şi cerul brăzdat de fulgere orbitoare. Gestul sfidător o înfiora şi o tulbura în acelaşi timp. O va vedea întotdeauna pe Serafina cu faţa spre cer şi cu blestemul pe buze în timp ce sărea.

– Ce prostie a făcut pentru un bărbat, comentă Kate.

Părul negru ca abanosul, strîns într-o coadă la spate,

îi accentua trăsăturile aspre ale feței dominate de ochii căprui, migdalați.

– Îl iubea, zise simplu Laura. Rostise cuvintele pe un ton scăzut, gînditor. Era singura și adevărata ei dragoste.

– Nu înțeleg de ce trebuie să existe una singură.

Margo își întinse picioarele lungi. Ea și Laura aveau doisprezece ani, iar Kate era cu un an mai mică decît ele. Margo avea deja forme care trădau femeia din ea. Era foarte mîndră de sînii ei.

– Eu nu mă voi opri doar la una, spuse cu un glas încrezător, voi avea o mulțime.

Kate pufni. Era slăbuță, nu avea piept deloc și nu-i păsa de asta. Avea în cap alte lucruri la care să se gîndească decît la băieți: școală, baseball, muzică.

– De cînd Billy Leary ți-a vîrît limba pînă-n gît, te-ai țicnit.

– Îmi plac băieții.

La adăpostul feminității ei, Margo surîse șiret și-și trecu degetele prin părul lung, blond. Podoaba deasă și ondulată i se prelingea pe umeri cu raze aurii. Chiar din clipa cînd scăpase de sub privirile de vultur ale mamei sale, își eliberase pletele din banda cu care i le lega la spate Ann Sullivan. Precum trupul ei matur, părul ei semăna mai degrabă cu cel al unei femei decît cu al unei adolescente.

– Iar ei mă plac pe mine, continuă Margo, după părerea ei acesta fiind lucrul cel mai important. Totuși, să fiu a naibii dacă m-aș omorî pentru vreunul.

Laura își întoarse capul automat pentru a se asigura că nu auzise nimeni cuvintele de ocară. Desigur că erau singure în acel loc, sub lumina binecuvîntatei veri. Era anotimpul care-i plăcea cel mai mult.

Ochii i se opriră asupra unei case din vîrful dealului din spatele lor. Aceea era casa ei, adăpostul ei și se bucura doar privind-o, admirîndu-i foișoarele elegante,

ferestrele înalte, arcuite, peste care acoperişul din ţiglă roşie se pîrjolea sub soarele californian.

Adesea se gîndea că este un castel, iar ea era prinţesa. Deunăzi parcă îşi imagina că în curînd va veni la ea un prinţ călare, o va lua de soţie şi vor trăi fericiţi veşnic.

– Eu vreau doar unul, murmură ea. Dacă l s-ar întîmpla ceva, inima mi s-ar frînge pentru totdeauna.

– Nu ai sări de pe o stîncă, spuse Kate cu simţ practic; aşa ceva era de neconceput. O fată poate să-şi tragă palme pentru că a căzut la un examen sau fiindcă a ratat o ocazie bună, dar pentru un băiat? E ridicol. Trebule să aştepţi şi să vezi ce se întîmplă după aceea.

Şi ea studia casa. Reşedinţa Templeton, acum şi casa el. Se gîndea că, dintre toate trei, ea era cea care realizase ce înseamnă să ţi se întîmple o nenorocire, deci trebuia să aştepte. La opt ani îşi pierduse amîndoi părinţii, pămîntul se deschisese sub picioarele ei şi o înghiţise. Familia Templeton o luase sub acoperişul ei; îi dăruise iubire şi, cu toate că nu era decît verişoară de-a doua din neamul Powell, acum avea şi ea un cămin. E înţelept să aştepţi.

– Eu ştiu ce aş face. Aş striga şi l-aş blestema pe Dumnezeu, zise Margo cu hotărîre.

Asta şi făcu: cu abilitate, arborînd o mină deznădăjduită a suferinţei.

– Mi-aş lua zestrea şi aş pleca în lume, aş vedea totul, aş face de toate. Aş fi de toate.

Întinse braţele, savurînd cu plăcere mîngîierea caldă a soarelui pe piele.

Iubea reşedinţa Templeton. Cînd avea doar patru ani, mama ei părăsise Irlanda şi venise alci să muncească. Deşi fusese mereu considerată ca făcînd parte din familie, nu uitase nici o clipă că era fiica menajerei. Avea ambiţia să fie mai mult; mult mai mult. Ştia ce doreşte mama ei pentru ea. O educaţie solidă, o slujbă

bună, un soţ bun. Margo medita cît de plictisitor e totul. Nu avea de gînd să fie ca mama ea – în nici un caz nu intenţiona să trăiască singură şi văduită pînă la treizeci de ani.

Mama ei era tînără şi frumoasă, se gîndea Margo. Deşi ea încerca să deconsidere aceste detalii, ele rămîneau tot realităţi. Cu toate acestea nu se întîlnea cu nimeni şi nu ieşea în lume. Era foarte severă. „Margo, nu face asta, nu face ala", se îmbufna ea. „Eşti prea tînără pentru ruj de buze şi fard de pleoape". Mereu îngrijorată de comportamentul prea libertin, de încăpăţînarea şi de hotărîrea fiicei sale de a se ridica deasupra stării ei sociale. Oricare ar fi fost această clasă socială, se gîndi Margo.

Oare tatăl ei fusese libertin? Fusese un bărbat frumos? Începu să se întrebe dacă mama ei trebuise să se mărite – aşa cum se măritau fetele cuminţi. Era imposibil să se fi măritat din dragoste, fiindcă, dacă l-a iubit, cum se face că nu a vorbit niciodată despre el? De ce nu avea fotografii, amintiri şi poveşti despre bărbatul cu care s-a măritat şi pe care l-a pierdut în timpul unei furtuni pe mare?

Margo privi oceanul şi se gîndi la mama sa. Ann Sullivan nu era Serafina, desigur. Nu disperase şi nu jelise; întorsese pagina şi uitase. Poate că nu era o tragedie atît de mare. Dacă un bărbat nu reprezintă prea mult pentru tine, nu suferi prea tare cînd îl pierzi. Asta nu înseamnă că trebuie să încetezi şi tu să trăieşti. Presupunînd că nu te arunci de pe o stîncă, există şi alte moduri de a-ţi sfîrşi viaţa.

Dacă mama ar înţelege, se gîndi ea, apoi îşi scutură capul şi privi spre ape. Nu se va mai chinui cu gînduri despre cum să-i intre în vorbe mamei sale, fiindcă ştia că orice face sau doreşte era dezaprobat de acestea. Se simţea torturată lăuntric. Nu mai voia să se gîndească.

Se concentră asupra locurilor pe care le va vizita

într-o zi şi asupra oamenilor pe care-i va cunoaşte.

Prinsese gustul vieţii luxoase pe care o ducea la reşedinţa Templeton, făcea parte din lumea în mijlocul căreia el se mişcau cu atîta naturaleţe. Erau proprietarii unor hoteluri grandioase din cîteva oraşe fermecătoare.

Într-o zi va fi şi ea oaspete într-unul din ele şi va pluti în apartamentul ei – ca acela din hotelul *Templeton,* Monterey, pe două nivele; cu mobilă elegantă şi flori peste tot. Avea un pat de regină, cu baldachin şi perne de mătase.

Cînd o auzise, domnul T începuse să rîdă, o strînsese la piept şi o poftise să sară în patul moale. Ea nu uitase nici o clipă senzaţia care i-o dăduseră pernele pufoase, parfumate. Doamna T îi explicase că patul fusese adus din Spania şi că avea două sute de ani vechime.

Într-o bună zi va avea şi ea lucruri de preţ ca acel pat; nu numai ca îngrijitoare, precum mama sa, ci ca proprietară. Atunci cînd ai lucruri de preţ, cînd sînt ale tale, atunci devii automat frumos şi important.

– Cînd vom găsi zestrea Serafinei, vom fi bogate, anunţă Margo, iar Kate pufni în rîs.

– Laura e deja bogată; concluzionă aceasta. Dacă o găsim, va trebui să punem banii la bancă pînă vom creşte mari.

– Eu îmi voi cumpăra tot ce-mi doresc, zise Margo ridicîndu-se şi strîngîndu-şi genunchii la piept. Haine, bijuterii şi lucruri frumoase. Şi o maşină.

– Dar nu ai vîrsta să poţi conduce, interveni Kate. Eu îl voi investi pe ai mei, fiindcă unchiul Tommy spune că banii fac bani.

– E plictisitor, Kate. Margo o strînse amical de umăr. Tu eşti plictisitoare. Să-ţi spun eu ce vom face cu banii: vom pleca într-o călătorie în jurul lumii. Toate trei. Vom merge la Londra, la Paris, la Roma. Vom sta numai în hotelurile *Templeton* fiindcă sînt cele mai bune.

– Vom petrece zi şi noapte, adăugă Laura, purtată pe aripile fanteziei. Fusese deja la Londra, la Paris şi la Roma şi îi plăcuseră foarte mult, dar nicăieri şi nimic nu era mai frumos ca aici, ca reşedinţa Templeton. Vom dansa toată noaptea cu cei mai chipeşi bărbaţi. Apoi ne vom întoarce aici şi vom fi mereu împreună.

– Desigur că vom fi mereu împreună.

Margo îşi sprijini un braţ pe umărul Laurei, iar celălalt i se opri pe umărul lui Kate. Pentru ea prietenia lor era indiscutabil o *prezenţă*.

– Sîntem cele mai bune prietene, nu-i aşa? Vom rămîne mereu la fel.

Cînd auzi huruitul unui motor, se ridică şi zise dispreţuitor:

– Acesta trebuie să fie Josh şi unul dintre prietenii lui ciudaţi.

– Să nu te vadă, o strînse Kate de mînă.

Deşi Josh era frate de sînge cu Laura şi cu Kate, asemănarea lui temperamentală cu aceasta din urmă o făcea să-l dispreţuiască şi mai mult.

– O să vină aici să ne necăjească. Se crede atît de grozav, acum că a învăţat să şofeze.

– Nu are el treabă cu noi.

Laura se ridică şi ea, curioasă să vadă cine conducea cu viteza gloanţului maşina decapotabilă. Recunoscu părul negru, fluturînd în vînt şi se strîmbă.

– Of, nu-l decît haimanaua de Michael Fury. Nu ştiu de ce s-a înhăitat Josh cu el.

– Fiindcă e periculos.

Deşi avea doar doisprezece ani, femela din ea recunoştea instinctiv şi admira un bărbat periculos. Margo era cu ochii pe Josh. Îşi spunea asta fiindcă prezenţa lui o irita – moştenitorul, prinţul perfect care o trata ca pe o soră mai mică şi mai proastă; exact acest lucru o enerva fiindcă oricine şi-ar fi dat seama că era aproape femele.

– Hei, puştoaicelor, rostl cu tonul studiat al unui băiat de şaisprezece ani, rezemîndu-se leneş de spătarul banchetei şoferului. Difuzoarele de bord bubulau *Hotel California* şi muzica săgeta aerul de vară. Iar aţi pornit în căutarea aurului Serafinei?

– Ne bucurăm de soare şi de singurătatea locului.

Margo se apropie încet, păşind alene, ţinîndu-şi spatele drept.

Josh o privea rîzînd, iar ochii îi erau ascunşi în spatele şuviţelor de păr aurit de soare. Michael Fury purta ochelari de soare cu oglindă, aşa că era greu de presupus în ce direcţie privea.

Margo nu era curioasă şi nici interesată de persoana lui, dar se sprijini de marginea portierei şi-l surise amabil:

– Salut, Michael.

– Mda, articulă el.

– Aşa le găseşti întotdeauna, hoinărind printre stînci, îşi informă Josh prietenul. Ai zice că mai au puţin şi calcă peste un sac cu monede de aur.

Arboră un zîmbet spre Margo. Era mult mai uşor să surîdă decît să se gîndească, fie şi numai pentru o clipă, cum cădeau acei pantalonaşi scurţi pe pulpele ei. Ce naiba, era doar o copilă, practic o soră pentru el; avea să putrezească în iad dacă mai continua să o privească şi să-şi alimenteze gîndurile necurate la adresa ei.

– Într-o bună zi le vom găsi.

Spunînd aceasta, se apropie de el. Ridică o sprînceană, scoţînd în evidenţă aluniţa din capătul arcului de o nuanţă mai închisă decît părul blond. Sînii ei parcă deveneau mai voluptuoşi sub privirile băieţilor, iar acum erau subliniaţi de decolteul tricoului.

Josh îşi simţea gura uscată peste măsură, iar glasul îi deveni aspru şi ironic:

– Continuă să visezi, ducesă. Voi, fetelor, duceţi-vă la joacă. Avem lucruri mai bune de făcut.

Apăsă pe acceleraţie, dar privirile i se opriră pe oglinda retrovizoare.

Inima de femeie a lui Margo bătea neliniştită, tulburată. Îşi scutură pletele pe spate şi privi în urma maşinii pornită ca glonţul.

Era uşor să rîzi de fata menajerei, se gîndi ea furioasă. Dar cînd ea va fi bogată şi cunoscută...

– Într-o zi va regreta că a rîs de mine.

– Ştii că nu a vorbit cu răutate, Margo, o linişti Laura.

– Nu, doar e bărbat, zise Kate ridicînd din umeri. Aceasta este definiţia unui măgar.

Margo începu să rîdă, apoi plecară împreună, traversînd şoseaua, îndreptîndu-se către colina unde se afla reşedinţa Templeton.

Într-o zi, îşi aminti ea. Într-o zi.

Capitolul 1

Cînd împlinì optsprezece ani, Margo ştia exact ce doreşte. Dorise acelaşi lucru şi cînd avusese doisprezece ani: Totul. Acum se hotărîse ce să facă pentru a putea obţine ce vrea. Se va baza foarte mult pe înfăţişarea ei; cel mai de preţ, poate singurul ei talent. Se gîndi că poate juca sau poate învăţa să o facă. Trebuia să fie mai uşor decît algebra sau literatura engleză sau alte materii grele din şcoală. Oricum, avea de gînd să devină stea. Va reuşi asta pe cont propriu.

Se hotărîse cu o seară înainte. O seară înainte de căsătoria Laurei. Nu cumva era prea egoistă şi tristă tocmai fiindcă Laura se mărita?

Fusese aproape la fel de tristă cînd domnul şi doamna T plecaseră în Europa cu Laura, Josh şi Kate astă-vară, timp de o lună. Ea rămăsese acasă fiindcă mama sa refuzase oferta soţilor Templeton de a o lua cu ei. Ardea de nerăbdare să meargă, dar nici o rugăminte de-a ei sau din partea Laurei sau a lui Kate nu clintiseră hotărîrea lui Ann Sullivan măcar cu un centimetru.

– Nu se cade pentru tine să cutreieri Europa şi să

stal la hoteluri de lux, îi spusese aceasta. Soţii Templeton au fost şi aşa destul de generoşi cu tine ca să mai ai şi alte pretenţii.

Aşa că rămăsese acasă cîştigîndu-şi pîinea – după spusele mamei ei – ştergînd praful, lustruind mobila şi învăţînd să facă curat într- o casă. Fusese distrusă, dar nu asta o făcuse egoistă, se consolă ea. Nu putea spune că nu ar fi dorit ca Laura şi Kate să nu aibă o vacanţă grozavă. Supărarea era că nu putea fi şi ea cu ele.

Acum nu se aştepta ca nunta Laurei să nu iasă perfect; nu putea suporta gîndul că o va pierde. Oare însemna că este egoistă? Spera că nu, fiindcă era nefericită şi pentru Laura, nu doar pentru ea însăşi. Nefericită la gîndul că Laura se lega prin căsătorie cu un bărbat, înainte de a-şi fi acordat o şansă de a trăi.

Doamne, Margo dorea foarte mult să trăiască.

Acum bagajele îi erau făcute. Odată ce Laura va pleca în luna de miere, Margo avea de gînd să se îndrepte spre Hollywood.

Îi va fi dor de reşedinţa Templeton, de domnul şi doamna T, de Kate, de Laura, ba chiar de Josh. Va simţi absenţa mamei sale, deşi ştia că îşi vor spune vorbe grele pînă ce uşa se va închide în spatele ei. Deja se certaseră destul.

Colegiul era subiectul lor de dispută. Acesta şi refuzul îndărătnic al lui Margo de a-şi continua studiile. Ştia că avea să moară dacă va fi nevoită să-şi mai petreacă patru ani printre cărţi şi săli de clasă.

La ce-i mai trebuia colegiu dacă se hotărîse deja că voia să-şi trăiască viaţa şi să facă avere?

Pentru moment, mama ei era prea ocupată ca să mai aibă timp de certuri. Ca menajeră, Ann Sullivan se gîndea la petrecerea de nuntă. Ceremonia urma să aibă loc la biserică, apoi limuzinele se vor alinia pe autostradă ca nişte vapoare lungi, strălucitoare, după care

vor urca pe deal spre reşedinţa Templeton.

Interiorul era deja pregătit, iar ea şi-o imagina pe mama sa pe undeva prin camere, discutînd cu florăreasa despre aranjamentele florale. Totul trebuia să fie mai mult decît perfect pentru nunta Laurei. Ştia cît de mult o iubeşte mama sa, dar nu se simţea ofensată. O ofensa dorinţa mamei ei ca ea să fie precum Laura. Nu putea fi astfel. Nu voia.

Laura era caldă, drăguţă, perfectă. Margo ştia că nu are nici una din aceste calităţi. Laura nu se certa niciodată cu mama sa, ca Margo şi Ann, care se avîntau una spre cealaltă ca nişte pisici.

Oricum, viaţa Laurei era deja aranjată şi calmă. Nu trebuise niciodată să-şi facă griji pentru poziţia ei sau pentru locurile unde putea merge. Văzuse deja Europa, nu-i aşa? Putea locui la reşedinţa Templeton, dacă voia. Dacă dorea să lucreze, o aşteptau hotelurile *Templeton* – putea alege pe oricare dintre ele.

Totuşi, nici Kate nu era ca Laura; atît de sîrguincioasă şi cu un ţel de urmat. Ea urmă să plece la *Harvard* peste cîteva săptămîni, unde trebuia să muncească pentru o diplomă care o va ajuta să ţină contabilitatea şi să cunoască legile de impozitare. Doamne, ce plictisitor! Dar aşa era Kate care prefera să citească *Wall Street Journal* decît să se delecteze cu fotografiile strălucitoare din *Vogue*, care discuta fericită şi interesată despre taxe şi creşteri de capital ore în şir cu tatăl ei.

Nu, nu voia să fie precum Kate şi Laura, deşi le iubea foarte mult. Voia să fie Margo Sullivan şi avea de gînd să se delecteze cu aceasta. Într-o zi va avea o casă la fel de frumoasă ca aceasta, îşi spunea în gînd pe cînd cobora tacticoasă scările, lăsîndu-şi mîna să alunece pe balustrada lustruită de mahon. Treptele şerpuiau graţios, iar deasupra lor atîrna un candelabru strălucitor din cristal *Waterford*. Admirase razele strălucitoare împrăştiate de acesta pe podeaua netedă, din

marmură albă cu irizaţii în culorile curcubeului care dădea o eleganţă specială holului unde se adunau oaspeţii la petrecerile binecunoscute date de soţii Templeton.

Muzica şi rîsetele răsunau adesea cu aceste ocazii, iar ea îşi amintea cum musafirii stăteau în jurul mesei lungi din sufragerie, unde domneau două candelabre sau se plimbau prin casă discutînd cu paharele în mînă ori aşezaţi pe canapele confortabile.

Într-o zi va da şi ea petreceri minunate. Spera că va fi o gazdă la fel de primitoare şi de veselă ca doamna T. Se întreba dacă asemenea calităţi se transmit doar prin sînge sau dacă pot fi învăţate. Dacă pot fi învăţate, atunci avea de gînd să fie o elevă silitoare. Mama ei o învăţase cum se aranjează florile – precum trandafirii mari, albi din vaza de cristal de pe masa stil *Pembroke* din hol. Uite ce frumos se reflectă în oglindă, se gîndea acum. Înalţi şi imaculaţi printre frunze verzi. Acestea sînt detalii care dau o notă personală căminului, ţinu să-şi întipărească în minte. Flori şi glastre delicate, lumînări şi podele lucioase. Apoi aromele, razele de lumină pătrunzînd prin ferestre, dangătul penduleleor din lemn masiv bătînd ora exactă. Toate aceste urma să şi le amintească atunci cînd va fi departe.

Mai erau şi arcadele care făceau trecerea între camere, apoi modelele din mozaicul de la uşa principală. Îşi va aminti şi mirosul bibliotecii după ce domnul T îşi aprindea trabucul şi răsunetul rîsului acestuia în cameră.

Va reţine serile de iarnă cînd ea, Laura şi Kate se ghemuiau pe mocheta din faţa căminului, în sufragerie – licărul trimis de poliţa din lazurit, senzaţia de căldură în obraji, chicotelile lui Kate atunci cînd cîştiga un joc.

Îşi va aminti întotdeauna aromele care pluteau în sufragerla doamnei T; un amestec de pudre, parfumuri şi ceară de lumînări. Zîmbetul doamnei T cînd Margo intra să stea de vorbă cu ea. Putea discuta întotdeauna

cu doamna T.

Camera ei şi ziua cînd soţii Templeton o lăsaseră să-şi aleagă noul tapet cu ocazia împlinirii vîrstei de şaisprezece ani. Mama ei zîmbise mulţumită de alegere: buchejele de crini albi pe fond vernil. Ore în şir petrecuse în cameră de una singură sau cu Laura şi Kate. Discuţii, discuţii, discuţii. Planuri. Visuri.

„Oare fac ceea ce trebuie?" se întrebă cuprinsă de panică. Cum avea puterea să lase totul, pe toţi cei cunoscuţi şi iubiţi?

– Pozezi din nou, ducesă? Josh veni în hol. Încă nu era îmbrăcat pentru ceremonie; purta nişte pantaloni de casă şi un tricou. Pentru cei douăzeci şi doi de ani pe care-i împlinise era bine-făcut, iar perioada petrecută la *Harvard* îi dăduse o alură deosebită.

Dezgustată, Margo şi-l imaginâ îmbrăcat elegant. Rămăsese acelaşi băiat de aur, deşi chipul său îşi pierduse inocenţa adolescenţei. Acum avea o privire pătrunzătoare, ochii tatălui său şi gura senzuală a mamei sale. Părul îi căpătase nuanţe închise de bronz, iar în ultimul an de liceu se înălţase foarte mult, depăşind un metru optzeci.

Margo şi-ar fi dorit ca el să fi fost urît şi ca aspectul exterior să nu fie atît de important. Ar fi dorit ca el să se uite la ea măcar o dată ca şi cînd nu i-ar fi stat ca un ghimpe în ochi.

– Mă gîndeam, îl spuse ea, rămînînd în acelaşi loc, pe trepte, cu mîna sprijinită pe baustradă.

Ştia că acum arăta mai bine ca niciodată. Rochia de domnişoară de onoare era printre cele mai reuşite ale ei. De aceea se şi îmbrăcase cu ea atît de devreme, pentru a se bucura de mîngîierea ei cît de mult se putea.

Laura alesese o nuanţă de bleu care se potrivea cu culoarea ochilor lui Margo, iar mătasea era vaporoasă şi fină precum apa. Crolala dreaptă şi trena îl subliniau

silueta zveltă, iar mînecile largi şi lungi lăsau să se vadă prin transparenţa lor pielea de un alb sidefiu.

– Te grăbeşti în toate, nu-i aşa? rosti el pe nerăsuflate, fiindcă de fiecare dată cînd se uita la ea simţea un nod în gît cauzat de dorinţele trupeşti aprinse în el; trebuiau să fie doar dorinţe trupeşti, fiindcă aşa era mult mai uşor. Cununia va avea loc abia peste două ore.

– Cam atît îi va trebui şi Laurei să se pregătească. Am lăsat-o cu doamna T. Mă gîndeam că ele... mă rog, au nevoie de cîteva minute singure.

– Iarăşi plîng?

– Mamele plîng cînd fiicele lor se măritâ pentru că ştiu ce le aşteaptă.

Josh făcu o grimasă şi întinse o mînă spre ea.

– Tu ai fi o mireasă interesantă, ducesă.

Margo îi luă mîna. De-a lungul anilor, degetele lor se uniseră de sute de ori, iar acum senzaţia era aceeaşi.

– Să iau asta ca pe un compliment?

– Mai degrabă o observaţie.

O conduse în salon unde aşteptau suporturi albe pentru lumînări şi buchete imense de flori: iasomie, trandafiri, gardenii. Albul lor perfect şi mirosurile amestecate dădeau încăperii un aer festiv, iar razele soarelui pătrundeau libere şi generoase prin ferestrele arcuite.

Pe poliţa de deasupra căminului erau aşezate fotografii în rame argintate. Şi ea era în cîteva instantanee, acceptată ca făcînd parte din familie, se gîndi Margo. Pe pian era aşezată compotiera cumpărată de ea din banii economisiţi pentru cea de-a douăzeci şi cincea aniversare a căsătoriei soţilor Templeton.

Acum încerca să-şi întipărească în memorie fiecare detaliu. Culorile dulci ale covorului *Aubusson*, sculpturile delicate de pe picioarele scaunelor stil *Queen Anne* şi intarsiile elaborate de pe cutia muzicală.

– E atît de frumos, murmură ea.

– Hmm?

Josh era ocupat cu o sticlă de şampanie luată din bucătărie, pe care încerca s-o desfacă.

– Casa. E atît de frumoasă.

– Annie s-a întrecut pe sine, răspunse el, referindu-se la mama lui Margo. Asta va fi o nuntă nemaipomenită.

Tonul lui îi atrase privirea lui Margo. Îl cunoştea foarte bine, ştia fiecare inflexiune a glasului său şi subtilitatea exprimării.

– Nu-l agreezi pe Peter.

Josh ridică din umeri, scoase dopul sticlei cu o dexteritate de expert, zicînd:

– Nu eu mă căsătoresc cu Ridgeway, ci Laura.

Margo surîse.

– Nu pot să-l sufăr. E încrezut şi snob.

Josh îi răspunse cu un zîmbet degajat.

– Dintotdeauna am avut aceleaşi păreri despre oameni, dar nimic mai mult.

Fiindcă ştia că gestul îl deranjează, Margo îl bătu uşor pe obraz.

– Poate am fi găsit şi alte puncte comune dacă te-ai fi dezbărat de obiceiul de a mă lua mereu peste picior.

– Doar asta e meseria mea, fu replica lui urmată de o smucitură a braţului, prin care ştia că o enervează. Te-ai simţi neglijată dacă nu aş face-o.

– Acum, că ai o diplomă la *Harvard*, eşti şi mai revoltător. Margo luă un pahar în mînă: Măcar încearcă să faci pe gentlemanul. Toarnă-mi. El o studie atent, iar ea îşi dădu ochii peste cap. Pentru Dumnezeu, Josh, am optsprezece ani. Dacă Laura e destul de matură ca să se mărite cu ticălosul ăla, eu am voie măcar să beau şampanie.

– Doar un pahar, zise el pe un ton de frate mai mare grijuliu. Nu vreau să te văd îmbătîndu-te spre altar mai tîrziu.

Observă cu cîtă naturaleţe ţinea paharul prelung în mînă şi avu o senzaţie de frustrare gîndindu-se că la fel

de natural ar fi putut avea la picioarele ei orice bărbat.

– Cred că putem bea pentru mireasă şi mire, spuse ea ţuguindu-şi buzele şi examinînd băşicuţele de gaz explodînd la suprafaţa lichidului din pahar. Mi-e teamă totuşi că m-aş îneca şi nu vreau să risipesc bunătate de şampanie. Făcu cu ochiul, apoi lăsă paharul mai jos. Am fost răutăcioasă. Nu-mi place, dar acum nu mă pot abţine.

– Nu eşti răutăcioasă, comentă el ridicînd din umeri. Putem fi răutăcioşi şi sinceri în acelaşi timp. Deci, pentru Laura. Sper din tot sufletul că ştie ce face.

– Îl iubeşte. Margo sorbi, iar în clipa următoare hotărî că şampania va fi băutura ei preferată pentru viitor. Dumnezeu ştie de ce crede că trebuie să se mărite dacă vrea să se culce cu el.

– Frumos discurs!

– Hai să fim realişti. Se îndreptă spre uşa grădinii, apoi oftă. Sexul e un motiv caraghios pentru căsătorie. Adevărul este că nu pot găsi măcar unul rezonabil. Desigur că Laura nu se mărită cu Peter doar pentru sex. Bătu nerăbdătoare cu degetele în geam, ascultînd ritmul. El e mai în vîrstă, mai versat, fermecător, dacă vrei ceva în genul acesta. Sigur că e şi în domeniu, aşa că se poate strecura direct în Imperiul Templeton unde să conducă perfect, în timp ce ea poate rămîne acasă sau unde îşi va alege, un loc pe aproape. Poate că pentru ea va fi perfect.

– Să nu începi să plîngi.

– Nu chiar. Se simţea oarecum alinată de braţul care-l simţi pe umăr, aşa că se sprijini de pieptul lui. Doar că îmi va fi teribil de dor de ea.

– Se vor întoarce amîndoi peste o lună.

– Eu nu voi mai fi aici. Nu intenţionase să-i spună tocmai asta, aşa că se întoarse surprinsă spre el. Să nu spui nimănui nimic. Trebuie să le spun eu însăm tuturor.

– Ce să le spui? Josh avu o senzație ciudată în stomac. Unde naiba te duci?

– La Los Angeles. Diseară.

Exact ca și ea, se gîndi puțin, apoi scuturâ din cap.

– Ce idee nebună mai e și asta, Margo?

– Nu e o idee nebună. M-am gîndit mult la ea. Sorbi din nou și se depărtă de el. Îi era mai ușor să judece limpede cînd nu-i simțea prezența. Trebuie să-mi fac viața mea. Nu pot rămîne aici o veșnicie.

– Dar cu colegiul...

– Nu e pentru mine, zise cu ochii scînteietori, de un albastru pur ca miezul flăcării. Mama ar fi vrut asta, nu eu. Nu pot continua să locuiesc aici ca fiică a menajerei.

– Nu fi caraghioasă, o îndemnă, parcă scuturînd o scamă neînsemnată de pe umerii ei. Faci parte din familie.

Aici nu-l prea putea contrazice, dar...

– Vreau să-mi încep viața, rosti cu încăpățînare. Tu ai început-o pe a ta; pleci la facultatea de drept, Kate începe la *Harvard* cu un an mai devreme, fiindcă este isteață. Laura se mărită.

Acum o înțelese și zîmbi sarcastic:

– Îți pare rău pentru tine.

– Poate că da. Ce e rău în asta?

Își mai turnă șampanie, după care îl înfruntă:

– De ce e un păcat așa de mare să-ți pară rău pentru tine însuți cînd toți cei la care ții fac ce vor, iar tu nu? Ei bine, voi face și eu ceva ce-mi place.

– Pleci la Los Angeles și ce faci?

– Îmi voi găsi o slujbă. Bău iar și se văzu pe sine foarte clar, în mijlocul unei aure de entuziasm. Vreau să devin fotomodel. Chipul meu va apărea pe coperțile tuturor revistelor importante.

„Are o față potrivită pentru asta, se gîndi el. Ca și corpul. Sînt ucigătoare. Uimitor de răpitoare."

– Şi asta e ambiţia ta? întrebă el cu un surîs mascat. Să apari în fotografii?

Margo îşi ridică uşor capul şi-l săgetă cu privirea.

– Voi fi bogată, cunoscută şi fericită. Voi reuşi prin propriile mele eforturi. Nu am nevoie de mămica şi de tăticul ca să-mi planuiască viitorul. Nu voi avea nici un conf frumos din care să mă înfrupt.

Josh se încruntă ameninţător.

– Nu încerca să faci pe ticăloasa cu mine, Margo. Tu nu ştii ce înseamnă să munceşti, să ai răspundere, să răzbeşti.

– Oh, dar tu ştii? Niciodată nu a trebuit să faci vreun efort mai mare de a trosni din degete pentru ca un servitor să-ţi aşeze farfuria de argint pe masă.

Rănit şi insultat în acelaşi timp, se apropie de ea:

– Şi tu ai mîncat din aceeaşi farfurie de argint o mare parte din viaţă.

La auzul cuvintelor lui, Margo roşi uşor înfrigidată.

– Poate că ai dreptate, dar de-acum încolo îmi voi cumpăra singură farfuriile.

– Cu ce? O strînse de obraz cu degete fierbinţi. Cu înfăţişarea ta? Ducesă, femeile frumoase stau ciorchini pe străzile din Los Angeles. Te vor înghiţi de vie, apoi te vor scuipa înainte să-ţi dai seama ce te-a lovit.

– Pe naiba! Margo se smuci din strînsoarea lui. Eu voi fi cea care le va înghiţi, Joshua Conway Templeton, şi nimeni nu mă poate opri.

– De ce nu vrei să ne scuteşti pe toţi de chin şi să gîndeşti măcar o dată în viaţă înainte de a te arunca într-un loc de unde va trebui să te scoatem noi? Nu ţi-ai găsit momentul cel mai potrivit ca să te porţi aşa. Puse paharul pe masă şi-şi adîncl mîinile în buzunare. E ziua nunţii Laurei, părinţii mei au înnebunit fiindcă se gîndesc că e prea tînără. Mama ta aleargă peste tot cu ochii roşii de plîns.

– Nu am de gînd să stric această zi. Voi aştepta pînă

ce vor fi plecat în luna de miere.

– Oh, eşti foarte diplomată! Mînios peste măsură, se întoarse spre ea. Te-ai gîndit ce va spune Annie de treaba asta?

Margo îşi muşcă buza inferioară.

– Nu pot să devin ce vrea ea. Nu poate nimeni să mă înţeleagă?

– Ce crezi că vor spune ai mei ştiindu-te singură la Los Angeles?

– Nu ai cum să mă faci să mă simt vinovată, murmură ea cu hotărîre. Decizia a fost luată deja.

– Pe toţi dracii, Margo!

O strînse de mînă, iar ea îşi pierdu echilibrul şi se lovi de pieptul lui. Se priveau direct în ochi. Margo îşi simţea inima izbind în coastele lui. Crezu – simţi – că avea să se întîmple ceva. Chiar acum.

– Josh, rosti şoptit, cu glas tremurat şi răguşit.

Îşi încleştă degetele în umerii lui, iar în interior simţea totul revoltîndu-se pasional.

Se auziră paşi pe scară şi amîndoi făcură un pas înapoi. Cînd Margo reuşi să răsufle, el o privea intens. Kate apăru în prag.

– Nu-mi vine să cred că trebuie să port aşa ceva. Mă simt ca o proastă. Fustele lungi nu sînt practice deloc şi te încurcă la mers.

Kate dădu drumul fustei pe care o şifonase cu degetele-i nervoase şi îi privi încruntată. Cei doi îi apărură ca nişte pisici zburlite, gata să sară una spre cealaltă.

– Chiar trebuie să vă certaţi şi acum? M-a cuprins o criză de nervi. Margo, rochia de pe mine trebuie să arate aşa, iar dacă da, de ce? Aceea e şampanie? Pot să beau şi eu?

Privirile lui Josh rămaseră aţintite asupra lui Margo încă cîteva secunde.

– Voiam să i-o duc Laurei.

– Doar o sorbitură aş dori înainte să... Doamne! Kate

îl privi furioasă pe Josh care ieşea din cameră. Ce l-a apucat?

– Ce-l apucă de obicei. El e atoateştiutorul arogant. Nu pot să-l sufăr, zise Margo scrîşnind din dinţi.

– Bine, dacă numai atît, hai să vorbim despre mine. Ajutor! Kate ridică braţele disperată.

– Kate, spuse Margo ducîndu-şi o mînă la tîmplă, apoi ofită. Kate, arăţi grozav. Poate că de vină este tunsoarea oribilă.

– Ce vrei să spui? Kate îşi trecu degetele prin părul negru, tuns foarte scurt. Părul îmi place cel mai mult. Nici nu trebuie să-l pieptăn.

– Evident. Bine, oricum va fi acoperit de pălărie.

– Despre pălărie volam să vorbim...

– O vei pune pe cap. Cu un gest spontan, Margo îi întinse paharul de şampanie. Îţi dă un aer foarte şic, à la Audrey Hepburn.

– O să fac asta pentru Laura, murmură Kate, apoi se aşează pe un scaun şi-şi sprijini picioarele pe cotieră. Margo, trebuie să-ţi spun că Peter Ridgeway mă enervează.

– Bun venit în clubul nostru!

Îşi aminti de Josh. Chiar fusese pe punctul de a o săruta? Nu, ar fi fost caraghios. Mai degrabă fusese pe punctul de a o scutura de umeri, ca un băieţandru supărat că jucăria lui nu-i face pe plac.

– Kate, nu mai sta aşa. Şifonezi rochia.

– La dracu'. Se mişcă nervoasă şi făcu ochii mari ca un copilă răsfăţată. Ştiu că unchiul Tommy şi mătuşa Susie nu sînt mulţumiţi pentru ce se întîmplă. Se prefac doar, fiindcă Laura e foarte fericită şi practic îi molipseşte şi pe ceilalţi. Vreau să mă bucur de dragul ei, Margo.

– Atunci ne vom bucura.

Acum uită de Josh, de Los Angeles. Trebuia să se gîndească la Laura.

– Trebuie să fim alături de cei pe care-i iubim, nu-i aşa?

– Chiar şi cînd aceştia o dau în bară. Kate oftă şi-i dădu lui Margo paharul de şampanie. Atunci, hai să mergem sus la ea.

Porniră amîndouă spre scară, urcară, iar la uşa camerei Laurei se opriră şi-şi strînseră mîinile.

– Nu ştiu de ce sînt atît de emoţionată, murmură Kate. Îmi simt stomacul în gît.

– Fiindcă simţim împreună în tot ce facem. Margo o strînse uşor de mînă. Ca întotdeauna.

Deschise uşa. Laura stătea în faţa toaletei şi se machia. Îmbrăcată în capotul alb, lung, arăta deja ca o mireasă perfectă. Părul ei auriu fusese strîns în creştetul capului, iar cîteva bucle îi dansau în jurul obrajilor. Susan stătea în spatele ei, îmbrăcată într-o rochie trandafirie cu garnitură de dantelă.

– Perlele sînt vechi, zise ea pe un ton grav. Privi în oglinda cu ramă din lemn de trandafir şi întîlni ochii fiicei sale. Au fost ale bunicii Templeton. Îi puse Laurei în mînă şiragul sidefiu. Mi le-a dat în ziua nunţii. Acum sînt ale tale.

– Oh, mamă, iar voi începe să plîng.

– Terminaţi cu plînsul acum. Ann Sullivan făcu un pas înainte. Era îmbrăcată într-o rochie bleumarin şi arăta foarte frumos; părul blond îi cădea liniştit în valuri. Mireasa noastră nu trebuie să aibă ochii roşii astăzi. Ai nevoie şi de ceva împrumutat, aşa că m-am gîndit... să porţi medalionul meu pe sub rochie.

– Oh, Annie! Laura sări de gîtul ei. Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult. Sînt atît de fericită!

– Îţi doresc să rămîi măcar pe jumătate la fel de fericită tot restul vieţii. Ann simţi că-i dau lacrimile, aşa că-şi dresă glasul şi netezi încă o dată cuvertura înfloratăde pe patul din camera Laurei. O să cobor să văd cum se descurcă doamna Williamson cu furnizorii.

– Doamna Williamson se descurcă foarte bine. Susan o luă de mînă, fiind convinsă că bătrîna lor bucătăreasă face faţă aprovizionării chiar şi într-o zi atît de agitată. Iată-le şi pe domnişoarele noastre de onoare. Aţi venit la timp. Sînteţi foarte drăguţe.

– Asta aşa este. Ann se întoarse şi le privi cu ochi critici pe fiica sa şi pe Kate. Domnişoară Kate, puţin mai mult ruj nu v-ar sta rău, iar tu, Margo, ai putea să-ţi mai ştergi puţin buzele.

– Mai întîi să bem ceva, interveni Susan, luînd sticla de şampanie. De vreme ce Josh a fost atît de generos şi ne-a adus-o.

– Noi am venit cu paharele, spuse Kate omiţînd cu discreţie faptul că ele se serviseră deja. Pentru orice eventualitate.

– Da, cred că ocazia merită. Doar o jumătate de pahar. Dacă le cunosc bine pe fetele astea, s-ar putea să se ameţească pînă la petrecere.

– Deja parcă simt ameţeala. Laura privea cum băşicuţele se ridică la suprafaţă. Vreau să toastez. Pentru femeile din viaţa mea. Mama, care m-a învăţat că dragostea face să înflorească o căsnicie. Pentru prietena mea – se întoarse către Ann – care m-a ascultat întotdeauna şi pentru surorile mele, alături de care am avut cea mai frumoasă viaţă de familie. Vă iubesc pe toate foarte mult.

– Asta a fost, murmură Susan privind paharul. Iar mi se duce rimelul.

– Doamnă Templeton, se auzi vocea cameristei prin uşa întredeschisă. O privi pe Laura. Mai tîrziu avea să le spună celorlalţi din personalul casei că le văzuse pe toate femeile frumos îmbrăcate stînd în cameră la lumina razelor de soare care pătrundeau prin perdeaua dantelată. Bătrînul Joe, grădinarul, se ceartă cu omul care aranjează mesele şi scaunele în grădină.

– Am eu grijă de asta, zise Ann.

– Merg şi eu, interveni Susan, mîngîind-o pe Laura pe obraz. Dacă am o ocupaţie nu-mi mai vine să plîng. Te ajută Margo şi Kate să te pregăteşti, draga mea. Aşa se cuvine.

– Să nu vă şifonaţi rochiile, le zise Ann cu severitate, apoi îşi puse mîinile pe umerii lui Susan şi-i şopti ceva. Ieşiră amîndouă.

– Nu-mi vine să cred, remarcă Margo surîzînd, că mama era atît de preocupată încît să lase sticla cu noi. Beţi, doamnelor.

– Parcă aş mai bea unul, se hotărî Kate. Îmi simt stomacul foarte deranjat şi mi-e teamă să nu vomit.

– Dacă faci asta, te omor.

Margo bău paharul pînă la fund. Agrea senzaţia pe care i-o dădea alunecarea lichidului exotic pe gît, apoi îşi simţea creierul clocotind. Ar fi dorit să păstreze această senzaţie pentru tot restul vieţii.

– Gata, Laura, hai să te îmbrăcăm cu rochia aceasta nemaipomenită.

– Deci e adevărat ce se întîmplă, murmură Laura.

– Exact, dar dacă vrei să te mai gîndeşti...

– Să mă mai gîndesc? Rîse în timp ce Kate şi Margo scoteau din învelitoarea de plastic rochia lungă de mătase. Ai înnebunit? La asta am visat dintotdeauna. Ziua nunţii mele. Şi începutul vieţii cu bărbatul pe care-l iubesc. Cu ochii înlăcrimaţi, se învîrti ca un titirez şi capodul alunecă pe podea. E atît de frumos, de bun şi răbdător.

– Vrea să spună că nu a insistat prea mult să-i facă treaba aceea importantă, comentă Margo.

– A respectat dorinţa mea de a aştepta pînă în noaptea nunţii, replică Laura cu ochii strălucind de anticipaţie. De-abia aştept.

– Ţi-am spus că nu e mare scofală.

– Va fi, atunci cînd te vei îndrăgosti. Laura trase rochia peste cap, în timp ce Margo i-o ţinea ridicată. Pe

Bliff nu l-ai iubit.

– Nu, dar eram foarte aprinsă, lucru care contează totuşi. Nu vreau să spun că n-a fost frumos, fiindcă a fost, dar cred că e o chestie de practică.

– Eu voi face destulă practică, zise Laura cu inima-i palpitînd de nerăbdare. Ca femeie măritată. Oh, priviţi-mă!

Laura se admira uluită în faţa oglinzii clare. Valuri de mătase albă coborau din talie, susţinute de şiraguri de perle mărunte. Mînecile bufante se terminau cu o crolală strînsă spre încheietura mîinii. După ce Kate şi Margo îi prinseră trena, Kate i-o aranjă cu artă, lăsînd să se vadă broderia spre exterior.

– Vălul.

Margo îşi reţinu lacrimile. Fiindcă era mai înaltă, îi aşeză coroniţa peste cocul deja împodobit cu perle, apoi dădu drumul tulului bogat pe spatele Laurei. Prietena ei mai mare, se gîndi cu lacrimi în ochi. Sora ei de suflet. Momentul crucial.

– Oh, Laura arăţi ca o prinţesă din basm. Zău aşa!

– Mă simt frumoasă. Mă simt deosebit de frumoasă.

– Ştiu că tot timpul am comentat că e prea înzorzonată, murmură Kate, şi ea emoţionată. Am greşit. E perfectă. Mă duc să aduc aparatul de fotografiat.

– De parcă nu vor fi şi aşa peste un milion de fotografii pînă la sfîrşitul zilei. Margo nu apucă să termine fraza cînd Kate ieşise deja din cameră. Mă duc să-l chem pe domnul T, apoi cred că ne vom revedea la biserică.

– Da. Margo, într-o zi şi tu şi Kate veţi fi la fel de fericite ca şi mine acum. De-abia aştept să vă vină şi vouă rîndul.

– Mai întîi să te vedem pe tine gata.

Se opri la uşă, se mai uită o dată lung la ea. Avea senzaţia că nimeni şi nimic nu-i va da vreodată acea strălucire caldă pe care o citise în ochii Laurei. Închise gînditoare uşa şi se hotărî să pomească în căutarea

succesului şi a banilor.

Pe domnul T îl găsi în dormitorul său drăcuind înfuriat şi încercînd să-şi înnoade papionul. Arăta foarte elegant în costumul cenuşiu care i se asorta perfect cu ochii. Avea umeri laţi, pe care se putea bizui orice femeie, se gîndi ea, şi o înălţime perfectă, pe care o moştenise Josh. Era încruntat şi bombănea, dar avea trăsături perfecte, nasul drept, bărbia puternică şi cîteva riduri în jurul gurii.

Un chip perfect, reflectă ea păşind înăuntru. O înfăţişare de tată.

– Domule T, cînd veţi învăţa să vă descurcaţi cu aceste lucruri?

Figura i se lumină.

– Niciodată, atît timp cît voi avea în preajmă o domnişoară frumoasă care să mă ajute să mă descurc.

Încîntată, se apropie de el şi desfăcu nodul stîngaci.

– Arătaţi foarte bine.

– Nimeni nu se va uita la mine sau la alt bărbat cînd fetele mele vor fi de faţă. Eşti frumoasă ca un vis, Margo.

– Staţi să o vedeţi pe Laura. Remarcă o scînteie care prevestea o mînă îngrijorată şi-l sărută pe obrazul proaspăt bărbierit. Nu vă faceţi griji, domnule T.

– Fata mea a crescut fără ca eu să-mi dau seama. Îmi vine greu să-l las să mi-o ia.

– Nu ar putea face asta niciodată. Nimeni nu ar putea, dar ştiu. Şi mie îmi vine greu. Toată ziua mi-am plîns de milă în loc să fiu fericită pentru ea.

Se auziră paşi pe culoar. Margo se gîndi că trebuia să fie Kate cu aparatul sau vreun servitor alergînd pentru vreun detaliu de ultimă oră. Casa Templeton era în permanenţă plină de lume, se gîndi ea, aşa că totul era înveselit de voci, lumină şi agitaţie. Aici nu te poţi simţi niciodată singur.

Inima i se strînse iar la gîndul plecării, la gîndul sin-

gurălăţii. Totuşi, se simţea ameţită de temeri amestecate cu speranţe. Ca la prima sorbitură de şampanie, cînd simţise înţepături pe limbă. Ca primul sărut, cînd buzele se contopesc febril.

Mai erau şi alte începuturi pe care doarea să le încerce.

– Totul e în schimbare, nu-i aşa, domnule T?

– Nimic nu rămîne neschimbat pe veci, oricît de mult ne-am dori noi. Peste cîteva săptămîni tu şi Kate veţi pleca la facultate, Josh se va întoarce la studiile lui. Laura va deveni soţie. Susie şi cu mine ne vom învîrti prin casa aceasta ca doi babalîci.

Acesta era unul din motivele pentru care atît el cît şi soţia lui se gîndeau să se stabilească în Europa.

– Casa nu va mai fi aceeaşi fără voi.

– Casa va rămîne mereu aceeaşi. De aceea este minunată.

Cum putea să-i spună că şi ea avea să plece chiar în acea seară? Că va porni în căutarea unui „ceva" pe care-l vedea la fel de bine ca pe propria-i reflexie în oglindă?

– Bătrînul Joe va continua să îngrijească tufele de trandafiri, iar doamna Williamson va domni peste cei de la bucătărie. Mama se va ocupa tot de argintărie, fiindcă crede că nimeni altcineva nu o poate lustrui la fel de bine. Doamna T vă va lua pe terenul de tenis dimineţile şi vă va obosi. Vă veţi programa întîlnirile de afaceri tot prin telefon şi veţi da comenzile la fel de răspicat.

– Dar eu nu comand, zise el rîzînd.

– Ba da, şi acesta e farmecul dumneavoastră.

Îi venea să plîngă pentru copilăria care trecuse atît de repede şi despre care credea că nu se va sfîrşi vreodată. Pentru acea părticică din viaţa ei care va rămîne în urmă, deşi se străduise din răsputeri să se desprindă de ea. Ar fi plîns acum şi din pricina laşităţii care o împiedica să-i spună că urma să plece.

– Vă iubesc, domnule T.

– Margo, murmură el lipindu-şi buzele de fruntea ei. Nu va mai trece mult şi te voi conduce spre altar ca să te dau unui tînăr frumos, care, cu siguranţă, nu va fi îndeajuns de bun pentru tine.

Margo se strădui să zîmbească, fiindcă ar fi stricat totul dacă ar fi plîns.

– Nu vreau să mă mărit cu nimeni, decît dacă va semăna cu dumneavoastră. Laura vă aşteaptă.

Făcu un pas înapoi, amintindu-şi că era tatăl Laurei, nu al ei. Această zi aparţinea Laurei, nu ei.

– Mă duc să văd dacă maşinile sînt pregătite.

Coborî în grabă scările. Jos îl întîlni pe Josh în costum de ceremonie. O privi încruntat, iar ea se opri să-şi tragă sufletul.

– Nu începe cearta cu mine, tună ea. Laura trebuie să coboare într-o clipă.

– Nu vreau să-ţi spun nimic acum, dar vom sta de vorbă mai tîrziu.

– Bine.

Nu intenţiona să discute cu el. În clipa în care lumea va înceta să arunce cu orez peste tinerii căsătoriţi, va pleca în liniştе şi repede. Avea în mînă pălăria bleu, cu boruri late, pe care acum şi-o aranja pe cap cu eleganţă.

„Acesta este marele meu atu", se gîndi ea, studiindu-şi chipul în oglindă. „Dumnezeule, trebuie să reuşesc." Îşi ridică bărbia, se privi direct în ochi şi îşi dori să înceapă cît mai repede.

Capitolul 2

Zece ani mai tîrziu

De pe stîncile sălbatice ale neliniştitului Pacific, Margo privea cum vine furtuna. Norii negri clocoteau pe cerul întunecat, zdrobind orice fărîmă de lumină. Vîntul urla ca un lup înfometat în căutare de sînge. Fulgere subţiri brăzdau cerul, apoi cădeau în ace subţiri peste stîncile care parcă gemeau de durere. Aerul mirosea a prevestiri rele, iar tunetele explodau în cele din urmă, dezlănţuite.

Părea că natura nu-l urează bun venit acasă; oricum nu era o primire călduroasă.

Să fie acesta un semn rău? se întrebă ea cufundîndu-şi mîinile în buzunarele adînci pentru a le feri de vîntul năpraznic. Nu putea spera că la reşedinţa Templeton o va primi cineva cu braţele deschise sau cu un zîmbet pe buze. Ştia că nu va exista nici o petrecere în onoarea revenirii fiicei rătăcitoare.

Nu avea nici un drept să se aştepte la aşa ceva.

Ridică o mînă şi-şi scoase acele din păr, lăsîndu-şi buclele blonde să fluture libere. Senzaţia de eliberare

ora plăcută, aşa că azvîrli acele peste marginea stîncoasă. Dintr-o dată îşi aminti că, fiind copilă, împreună cu cele mai bune prietene ale ei, aruncase flori exact din acest loc. Flori pentru Serafina, se gîndi zîmbind. Cît de romantic îi păruse totul atunci; legenda tinerei fete aruncîndu-se în prăpastie de disperare şi mîhnire.

Ţinea minte că Laura plîngea de fiecare dată, iar Kate privea solemn dansul florilor căzînd în apă. Ea resimţea în acele clipe emoţia zborului final, sfidarea exprimată de gest şi curajul extraordinar de a-l face.

Margo era deja destul de dezamăgită şi de obosită ca să mai aibă puterea să recunoască acum că ajunsese în acest punct nefericit al vieţii tocmai fiindcă prea mult căutase emoţii puternice, fusese sfidătoare şi avusese prea mult curaj.

Acum ochii ei de un albastru floral, atît de căutaţi de aparatul de fotografiat, erau umbriţi. După ce avionul aterizase la Monterey, îşi refăcuse machiajul, apoi şi-l verificase de cîteva ori pe bancheta din spate a taxiului care o dusese pînă la Big Sur. Era foarte pricepută în a crea chipul pe care şi-l dorea, dar constatase că pe sub machiajul scump obrajii îi erau palizi. Deşi era puţin prea trasă la faţă, ştia că tocmai pomeţii aceia proeminenţi o propulsaseră pe coperţile atîtor reviste.

Un chip frumos începe cu forma oaselor, se gîndea ea în timp ce un fulger o făcu să tresară şi să se înfioare de frig. Avea noroc că moştenise o structură osoasă deosebită, graţie străbunilor irlandezi şi tot lor le datora pielea fină, mătăsoasă. Ochii de un albastru azuriu şi părul blond-aurliu fuseseră trăsăturile dobîndite de la un cuceritor viking din vremuri demult apuse.

Oh, era mîndră de chipul ei. Nu trebuia să fie prea vanitoasă ca să recunoască asta. Chipul şi trupul modelat pentru a păcătui fuseseră biletele ei de intrare, uşile spre faimă şi bani. Buzele cărnoase, senzuale, nasul mic, drept, bărbia perfectă şi sprîncenele arcuite,

oxprosive, care nu aveau nevole decît de o uşoară atingere a creionului pentru a deveni mai întunecate.

Cînd va avea optzeci de ani va păstra acelaşi chip perfect, dacă va trăi atît. Nu conta că acum era sleită, folosită, amestecată într-un scandal şi nespus de ruşinată. Lumea va continua să întoarcă după ea capul.

Nu mai dădea doi bani pe autocompătimire.

Se întoarse cu spatele de la marginea prăpastiei şi privi în întuneric. De partea cealaltă a şoselei, pe coama dealului, distingea luminile reşedinţei Templeton, casa care răsunase de rîsetele ei şi unde vărsase multe lacrimi. Nu exista decît un singur loc unde să se ducă atunci cînd se simţea pierdută, un singur loc unde să alerge cînd toate podurile fuseseră sfărîmate.

Margo îşi luă geanta de volaj şi se îndreptă spre casă.

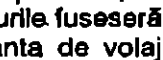

Ann Sullivan făcuse menajul în casa Templeton timp de douăzeci şi patru de ani. Un an mai puţin decît fusese văduvă. Venise din Cork cu fiica ei de patru ani şi se angajase cameristă. Pe vremea aceea Thomas şi Susan Templeton conduceau casa la fel cum administrau şi hotelurile. La mare ţinută. Nu trecea bine o săptămînă şi camerele erau invadate de oaspeţi şi muzică. Optsprezece persoane făceau parte din personalul casei, astfel încît fiecare detaliu interior şi exterior să fie pus la punct.

Perfecţiunea era emblema soţilor Templeton, la fel şi luxul şi căldura. Ann fusese instruită foarte temeinic că o casă de oaspeţi luxoasă nu însemna prea mult dacă nu era îndeajuns de călduroasă.

Copiii, domnişorul Joshua şi domnişoara Laura, avuseseră o bonă, dar fuseseră crescuţi de părinţi. Ann

admira devotamentul, disciplina şi atenţia cu care soţii Templeton îşi clădeau o familie. Deşi bogăţia domina în această casă, dragostea fusese sentimentul cel mai puternic.

Doamna Templeton sugerase ca fetele să se joace împreună. Erau de aceeaşi vîrstă, iar Joshua, fiind cu patru ani mai mare şi băiat, nu prea le dădea atenţie.

Ann îi fusese dintotdeauna recunoscătoare doamnei Templeton, nu numai pentru poziţia ocupată în casă şi bunătatea cu care era tratată, dar şi pentru avantajele oferite fiicei ei. Margo nu fusese niciodată considerată servitoare, ci pusă pe picior egal, ca prietenă a fiicei din casă.

În zece ani Ann devenise menajeră, post pe care ştia că-l cîştigase prin muncă şi cu care se mîndrea. Nu exista colţişor din casă pe care ea să nu-l fi curăţat cu propriile-i mîini; nici o piesă de lenjerie pe care ea să nu o fi spălat. Dragostea ei pentru reşedinţa Templeton era adîncă şi trainică. Poate chiar mai profundă decît pentru orice altceva din viaţa ei.

Rămăsese aici după ce soţii Templeton se mutaseră la Cannes, iar Laura se căsătorise – prea degrabă, după părerea lui Ann. Ea rămăsese în acelaşi loc după ce fiica ei plecase la Hollywood, apoi în Europa, în căutarea gloriei şi a strălucirii.

Nu se recăsătorise, nici măcar nu se gîndise la asta. Casa Templeton era partenerul ei. An după an, aceasta rămăsese în acelaşi loc, ca şi stînca pe care era ridicată. Nu o dezamăgise niciodată, nu o rănise, nu-i punea întrebări. Nu-i ceruse mai mult decît îi putea dărui şi nu o făcuse să sufere.

Cum se întîmplase cu fiica ei, se gîndea ea.

Acum furtuna făcea ravagii, iar ploaia începuse să biciuiască ferestrele arcuite cînd ea intră în bucătărie. Suprafeţele albastru-ardezie ale dulapurilor străluceau impecabil, iar ea dădu din cap mulţumită de tînăra fată

în casă nou-angajată. Fata plecase deja acasă, dar Ann avea de gînd să-i spună a doua zi că era mulţumită de munca ei.

Cît de uşor era, îşi zise ea, să capeţi afecţiunea şi respectul personalului din casă în comparaţie cu cele ale propriului tău copil. Adesea se gîndea că o pierduse pe Margo chiar din ziua în care aceasta se născuse. Fusese prea frumoasă, prea neliniştită, prea îndrăzneaţă.

Oricît de îngrijorată era din pricina lui Margo după răspîndirea veştilor, continuase să-şi vadă de treburi. Nu putea face nimic pentru ea.Cu amărăciune se gîndi că niciodată nu putuse face ceva pentru ea.

Iubirea nu-i fusese de ajuns. Totuşi, reflectă ea, poate că nu-l arătase îndeajuns cît o iubeşte. Se temuse să-l ofere prea mult fiindcă asta ar fi făcut-o să tînjească mult mai departe decît ar fi avut nevoie.

Ea nu era o femeie declarativă, se gîndi acum, ridicînd din umeri. Servitorii nu-şi pot permite să fie aşa, indiferent cît de amabili sînt stăpînii. Ştia care-i este locul. De ce nu şi-l ştia şi Margo?

Se sprijini de dulap, într-unul din rarele momente de abandon, cu ochii strînşi, străduindu-se să-şi înăbuşe lacrimile. Nu se putea gîndi la Margo acum. Fata îi scăpase din mîini, iar casa trebuia verificată încă o dată. Podeaua fusese spălată de curînd, iar dalele în nuanţa dulapurilor străluceau la lumină. Cuptorul cu şase plite era curat şi nu arăta nici un semn că se gătise cina pe el. Tînăra Jenny schimbase apa de la margaretele care înveseleau masa.

Mulţumită că nu se înşelase în aşteptări şi că noua servitoare corespundea pretenţiilor ei, Ann se apropie de fereastră şi controlă ghivecele cu plante de pe poliţă. Apăsă cu degetul şi constată că pămîntul era uscat, dar îşi aminti că aceasta nu era sarcina lui Jenny, aşa că se ocupă ea de udat. Doamna Williamson, bucătăreasa,

avea şi aşa destule pe capul ei. Îmbătrânise, şi în ultimii ani părea puţin distrată. Adesea, Ann găsea o scuză ca să rămînă în bucătărie pe cînd se pregătea mâncarea doar ca să fie sigură că doamna Williamson nu arde ceva sau că nu uită focul aprins.

Orice altă stăpînă în afară de domnişoara Laura ar fi eliberat-o pe biata femeie care trecuse de vîrsta pensionării, se gîndi Ann, dar tînăra doamnă înţelegea că nevoia de a fi util cuiva nu scade cu vîrsta. Laura înţelegea reşedinţa Templeton şi ce însemna tradiţia.

Trecuse de ora zece, iar în casă era liniştie. Terminase cu treburile zilnice. Mai aruncă o privire în bucătărie, apoi se gîndi să se retragă în cameră şi să-şi facă o ceaşcă de ceai în bucătărioara ei. Poate că se va uita şi la televizor, aşezată confortabil, cu picioarele pe un scăunel.

Să facă orice numai să nu se mai gîndească alurea îngrijorată.

Vîntul făcea ferestrele să tremure, iar ea se cuibări în căldura căminului intim. Se simţea în siguranţă în această casă.

Deodată se deschise uşa din spate şi înăuntru pătrunseră vîntul şi o rafală de ploaie rece. În acelaşi timp pătrunse cineva. Ann simţi că-i bate inima gata să-i sară din piept.

– Bună, mamă. Cu zîmbetul înnăscut pe buze, cu ochii veseli, Margo intră şi-şi trecu degetele prin părul ud care-i ajungea pînă la talie. Am văzut lumină, zise ea rîzînd cu nervozitate, în sens propriu şi figurat.

– Intră apa în casă, fură cuvintele care-i veniră pe buze lui Ann, deşi se gîndise la altceva, însă nu-şi pierduse simţul practic. Margo, închide uşa şi scoate-ţi jacheta udă.

– Se pare că ploaia mi-a pus capac. Margo încercă să-şi păstreze tonul glumeţ şi închise uşa. Uitasem cît de rece şi de umedă este luna martie pe coastă. Puse

geanta cu lucruri jos şi agăţă jacheta în cuierul de lîngă uşă, apoi îşi frecă mîinile spre a-şi ascunde neliniştea. Arăţi grozav. Ţi-ai schimbat pieptănătura.

Ann nu ridică nici un deget spre păr, aşa cum ar fi reacţionat orice altă femeie la auzul remarcii. Nu se mîndrea cu nimic şi adesea se întrebase de unde avea Margo atîta mîndrie în caracter. Tatăl ei fusese un bărbat modest.

– Zău, îţi stă bine, insistă ea.

Mama ei fusese dintotdeauna o femeie atrăgătoare. Părul frumos îşi păstrase luciul peste ani şi doar cîteva fire albe se zăreau printre buclele naturale, acum tunse scurt. Faţa îi era ridată într-adevăr, dar nu prea intens. Buzele nerujate, neschiţînd nici cel mai vag zîmbet, semănau prin senzualitatea lor cu cele ale fiicei.

– Nu te aşteptam, spuse Ann, mîhnită că tonul îi fusese prea aspru.

Inima însă era destul de plină de bucurie şi grijă ca să mai facă loc altor sentimente.

– Ştiu. Mă gîndeam să vă sun sau să trimit o telegramă, apoi... am renunţat.

Trase aer în piept, întrebîndu-se de ce se fereau amîndouă să parcurgă cei cîţiva paşi care le despărţeau.

– Ai fi auzit.

– Oricum am aflat cîte ceva.

Ann îşi pierdu echilibrul şi se apropie de cuptor, apoi puse ceainicul pe plită.

– Să fac un ceai. Cred că eşti îngheţată.

– Am citit şi eu ce scriau ziarele şi ce dădeau la ştiri. Margo ridică o mînă, dar spatele mamei el era atît de încordat încît renunţă să o atingă. Mamă, nu sînt toate adevărate.

Ann umplu ceainicul de porţelan cu apă clocotită. Se simţea rănită şi şocată, dar o iubea.

– Nu toate?

Aceasta era încă o umilire, îşi zise Margo. Acum era cu mama el, totuşi. Avusese o nevoie disperată de cineva care să-l stea alături.

– Mamă, nu ştiam ce face Alain. El s-a ocupat de cariera mea în ultimii patru ani şi nici măcar o clipă nu am bănuit că face afaceri cu droguri. El nu se droga, cel puţin cînd eram eu de faţă. Cînd ne-au arestat... cînd s-a aflat totul... Se opri şi oftă, iar Ann continua să toarne ceaiul. Pe mine m-au absolvit de orice bănuială. Sigur că ziarele continuă să speculeze, dar Alain a avut măcar bunul simţ să spună autorităţilor că eram nevinovată.

Chiar şi acest lucru era umilitor. Dovada nevinovăţiei era un echivalent al prostiei.

– Te-ai culcat cu un bărbat însurat.

Margo deschise gura, dar o închise imediat. Pentru mama sa nu contau scuzele sau explicaţiile.

– Da.

– Un bărbat însurat, cu copii.

– Vinovat, zise Margo cu amărăciune. Poate că voi ajunge în iad din pricina lui, iar alci pe pămînt voi plăti toată viaţa. Şi-a însuşit o mare parte din banii mei, mi-a distrus cariera şi m-a transformat într-un subiect de milă şi ridiculizare în presa de scandal.

Ann se simţea la fel de rănită, dar nu arătă nimic. Margo alesese singură drumul.

– Deci, ai venit să te ascunzi.

Pentru a se vindeca, o corectă Margo în sinea ei, deşi nici ascunzătoarea nu era departe de adevăr.

– Aveam nevoie de cîteva zile într-un loc în care să nu mă hărţuiască. Dacă vrei să plec, eu...

Înainte să termine ce voia să spună, se deschise uşa bucătăriei.

– Ce noapte oribilă, Annie, ar fi bine să...

Laura amuţi. O privi pe Margo cu ochii ei mari cenuşii. Nu ezită şi din cîţiva paşi ajunse în faţa ei;

– Margo! Oh, Margo, eşti acasă!

Chiar în acel moment, în îmbrăţişarea de bun-venit, se simţi într-adevăr acasă.

– Nu vrea să pară rece cu tine, Margo, o linişti Laura.

Avea în sînge arta de a calma apele tulburi. Văzuse chipurile desfigurate ale mamei şi fiicei, deşi nici una, nici cealaltă părea că nu observă nimic. Turnă ceaiul pregătit de Ann, apoi merseră împreună în sufrageria Laurei.

– A fost tare îngrijorată.

Margo fuma cu nervozitate şi medita. Dincolo de ferestre era grădina, îşi aminti, şi arbori de glicină. Dincolo de flori erau peluzele, pereţii de piatră şi, mai departe, stîncile. Asculta glasul Laurei, cu inflexiunile liniştitoare şi îşi amintea cum se strecurau în această cameră cînd erau copile, fiindcă alci fusese domeniul doamnei Templeton. De cîte ori nu visau că sînt doamne elegante.

Se întoarse şi o studie pe prietena ei. Cît de drăguţă rămăsese, se gîndi Margo. Un chip făcut pentru saloane, petreceri în grădină şi baluri în lumea bună. În cele din urmă, acesta pare să fi fost destinul Laurei.

Părul ondulat era de culoarea aurului, coafat cu grijă şi tuns pe linia fragilă a obrazului. Ochii îi erau atît de limpezi şi de sinceri, încît tot ce simţea apărea oglindit în adîncul lor. Acum păreau plini de grijă şi obrajii îi deveniseră trandafiriI. Margo se gîndi că era emoţionată şi preocupată. Emoţiile puternice, fie că aduceau un plus de culoare în obrajii Laurei, fie o făceau să păleascâ.

– Vino să stai jos, rosti Laura. Bea puţin ceai. Ai

părul ud.

Margo şi-l dădu pe spate cu un gest absent.

– Am fost pînă la stînci.

Laura aruncă o privire rapidă spre fereastra dincolo de care răpăia ploaia.

– Pe vremea asta?

– A trebuit să-mi adun puţin curaj.

Se aşeză şi luă cana de ceai. Margo recunoscu serviciul *Doulton* pe care-l folosea mama ei. De cîte ori o exasperase pe Ann rugînd-o s-o înveţe numele, mărcile şi modelele servicilor de porţelan şi argintăriei folosite de familia Templeton? De cîte ori îhi visase să aibă ea însăşi asemenea lucruri deosebite?

Acum cana îi încălzea palmele şi era mulţumită.

– Arăţi minunat, îi spuse Laurei. Nu-mi vine să cred că a trecut aproape un an de cînd te-am întîlnit la Roma.

Luaseră prînzul pe o terasă a apartamentului proprietarilor hotelului *Templeton* din Roma, iar oraşul se întindea la picioarele lor cu veşmîntul primăvăratic. Margo se gîndea că viaţa ei fusese la fel de promiţătoare ca aerul de atunci şi la fel de strălucitoare ca soarele pe cer.

– Mi-a fost dor de tine. Laura o strînse uşor de mînă. Tuturor ne-a fost.

– Ce fac fetele?

– Bine. Cresc. Alli a fost foarte încîntată de rochia pe care i-ai trimis-o de ziua ei de la Milano.

– Am primit biletul de mulţumire şi pozele. Laura, ai copii minunaţi. Seamănă atît de mult cu tine. Alli are zîmbetul tău, iar Kayla ochii tăi. Margo bău puţin ceai ca să-şi înghită nodul din gît. Stăm aici, aşa cum ne imaginam că o vom face, dar tot nu-mi vine să cred că nu e un vis. Dădu din cap, apoi îşi aprinse o ţigară. Ce face Peter?

– E bine. Ochii Laurei parcă se umbriră, dar ea privi

în jos. Are ceva de terminat la birou. Cred că va rămîne în oraş din cauza furtunii. Sau fiindcă prefera alt pat decît acela pe care-l împărţea cu soţia lui. Te-a găsit Josh la Atena atunci?

Margo îşi ridică fruntea.

– Josh? A fost în Grecia?

– Nu. Eu l-am găsit în Italia după ce am aflat – după ce veştile se răspîndiseră. Vola să-şi termine treburile, apoi să vină să te ajute.

Margo surîse discret.

– L-ai trimis pe fratele mai mare în ajutor, Laura?

– E un avocat recunoscut. Atunci cînd vrea. Nu te-a găsit?

– Nu l-am văzut.

Margo îşi sprijini capul de spătarul fotoliului. Starea de reverie continua. Nu trecuse decît o săptămînă de cînd viaţa ei luase o turnură greşită şi toate visurile i se spulberaseră.

– Totul s-a petrecut atît de repede. Autorităţile greceşti au venit la bordul iahtului lui Alain, apoi l-au percheziţionat. Clipi des, amintindu-şi şocul din dimineaţa cînd s-a trezit brusc şi a văzut pe punte zeci de bărbaţi în uniformă. Fusese zorită să se îmbrace, apoi interogată. Au găsit atîta heroină în magazie.

– Ziarele spuneau că era ţinut sub observaţie de mai bine de un an.

– Acesta este unul din motivele care mi-au salvat pielea. Atîta supraveghere şi dovezile adunate indicau că eram curată. Margo îşi aprinse o ţigară, simţindu-şi nervii încordaţi. S-a folosit de mine, Laura, şi aranja contracte acolo unde avea de ridicat marfa, apoi plecam mai departe să o predea. Am avut o şedinţă de filmare şi în Turcia. Au fost cinci zile de coşmar. M-a recompensat cu o croazieră pe insulele greceşti. O prelună de miere. Aşa spunea el, adăugă Margo după ce scoase pe gură un şuvoi alb de fum. Spunea că vrea să

netezească toate asperităţile provocate de divorţul său ca să putem continua deschis relaţia noastră.

Laura asculta răbdătoare, iar ea trase adînc aer în piept. Studie fumul care se ridica, apoi continuă:

– Desigur că nu fusese vorba de nici un divorţ. Soţia lui accepta binevoitoare ca el să se culce cu mine, atîta vreme cît îl eram de folos iar banii curgeau în casă.

– Îmi pare rău, Margo.

– Am căzut adînc în capcană, asta-i partea cea mai proastă. Ridică din umeri, mai trase un fum în piept, apoi stinse ţigara. Cele mai caraghioase clişee. Margo nu-l ura atît de mult pe Alain pe cît se ura pe sine. Trebuia să ascundem relaţia noastră şi planurile astfel încît toate detaliile divorţului să fie puse la punct. Pentru cei din afară eram colegi, parteneri de afaceri, prieteni. El se ocupa de cariera mea şi se folosea de toate relaţiile pentru a-mi aduce contracte şi a-mi spori bugetul. De ce nu? Realizase cîteva reclame solide în Franţa şi în Italia. Încheiase contractul cu *Bella Donna* şi astfel ajunsesem în vîrf.

– Nu cred că talentul sau înfăţişarea ta au avut vreo legătură cu faptul că ai fost aleasă purtătoarea de cuvînt a liniei *Bella Donna*.

Margo surîse.

– Aş fi putut face totul şi singură, dar nu voi şti asta niciodată. Îmi doream contractul din toată inima. Nu numai banii; sigur că mă interesau. Căutam să fiu văzută. Doamne, Laura, dacă ai şti ce înseamnă să-ţi vezi chipul în reclame şi să te oprească oamenii pe stradă ca să-ţi ceară autograful. Ştiam că fac o treabă bună pentru un produs bun.

– Femeia *Bella Donna*, murmură Laura încercînd s-o facă şi pe ea să zîmbească. „Frumos. Optimist. Periculos." Am fost atît de emoţionată cînd am văzut reclama în *Vogue*. Asta-l Margo, mi-am zis, Margo a mea, fotografiată pe o pagină strălucitoare, arătînd sen-

zaţlonal în satin alb.

– Vînzînd cremă de faţă.

– Vînzînd frumuseţe, o corectă Laura. Şi încredere.

– Şi pericol?

– Visuri. Ar trebui să fii mîndră de ele.

– Am fost. Răsuflă prelung. Am fost atît de prinsă de toate şi de uluită de mine însămi, mai ales cînd am ajuns pe plaţa americană. Eram vrăjită de Alain, de promisiunile şi de planurile lui.

– Ai crezut în el.

– Nu. La început crezuse asta. El fusese unul dintre numeroşli bărbaţi pe care-i plăcuse, cu care flirtase. Da, şi de care se folosise. Voiam să cred tot ce-mi spunea. Atît de mult încît să-l las să mă ducă de nas cu poveştile despre soţia lui care dorea să divorţeze. Surîse cu amărăciune. Desigur, îmi convenea. Atît timp cît era căsătorit era ceva sigur. Nu m-aş fi măritat cu el, Laura. Începeam să realizez că nu era atît vorba că-l iubeam cît eram îndrăgostită de viaţa pe care mi-o imaginam. Încet, încet, el a preluat totul fiindcă îmi era mai uşor să nu mă ocup eu de detalii. În vreme ce visam la acest viitor glorios pentru noi doi, călătorind prin Europa ca nişte regi, el îmi subtilliza banli şi-şi finanţa afacerile cu droguri. Se folosea de tînăra mea celebritate ca să-şi croiască drumul, minţindu-mă în legătură cu soţia lui. Îşi puse palmele peste ochi. Concluzia e că reputaţia mi se clatină, iar cariera mea a devenit o glumă; *Bella Donna* m-a abandonat şi nu mai sînt purtătoarea lor de cuvînt, iar financiar sînt aproape falită.

– Toţi cei care te cunosc înţeleg că ai fost o victimă, Margot.

– Asta nu-mi uşurează situaţia, Laura. Nu mă simt prea bine cu masca victimei pe faţă. Problema e că nu am energia s-o dau jos.

– O să treci peste asta. Ai nevoie de timp. Acum îţi trebuie o baie fierbinte şi o noapte de somn. Hai să te

instalezi în camera de oaspeţi. Laura se ridică şi-i întinse mîna. Unde ţi-e bagajul?

– L-am lăsat undeva. Nu ştiam dacă sînt binevenită aici.

O clipă Laura tăcu şi-şi lăsă privirea în jos, întîlnindu-l-o pe a lui Margo.

– Voi uita ce-ai spus, fiindcă eşti obosită şi te simţi dărîmată. O luă pe după mijloc şi o conduse spre scări. Nu ai întrebat nimic de Kate.

Margo răsuflă cu tristeţe.

– Cred că va fi supărată pe mine.

– Date fiind circumstanţele, adăugă Laura. Dă-i puţin timp şi ei. Valizele tale sînt la aeroport?

– Mmm.

Margo se simţea atît de obosită de parcă ar fi înotat o zi întreagă.

– O să mă ocup de ele. Culcă-te. Mai vorbim mîine, cînd te vei simţi mai bine.

– Îţi mulţumesc, Laura. Se opri în pragul camerei de oaspeţi şi se sprijini de tocul uşii. Eşti aproape de mine întotdeauna.

– Pentru asta există prieteni. Laura o sărută pe obraz. Pentru a-ţi fi aproape. Du-te la culcare.

Margo nu-şi puse cămaşa de noapte. Îşi lăsă hainele grămadă pe podea unde se dezbrăcase de ele. Goală, se urcă în pat şi-şi trase pătura pînă sub bărbie.

Vîntul şuiera pe la ferestre, ploaia bătea în geamuri, iar valurile răsunau undeva departe. Tumultul naturii o legănă într-un somn adînc, fără vise.

Nu se trezi cînd Ann se strecură în cameră, netezi patul şi o mîngîie pe tîmple. Se rugă cîteva clipe pentru fiica ei.

Capitolul 3

– Tipic. Lîncezeşti în pat pînă la prînz.

Margo auzi o voce, deşi nu se trezise complet, apoi o recunoscu şi mormăi:

– Doamne, Kate, pleacă.

– Şi eu mă bucur să te văd.

Cu evidentă bucurie, Kate Powell trase draperiile într-o parte şi lăsă lumina soarelui să pătrundă printre pleoapele grele ale lui Margo.

– Dintotdeauna nu te-am putut suferi. Apărîndu-se de razele puternice, Margo îşi trase o pernă pe cap. Du-te şi bate la cap pe altcineva.

– Mi-am luat o după-amiază liberă tocmai ca să te bat la cap pe tine. Kate se aşeză pe marginea patului şi-i smulse perna din mînă. Încerca să-şi ascundă îngrijorarea surîzînd. Nu arăţi rău deloc.

– Pentru cineva care învie din morţi, completă Margo. Deschise un ochi, văzu chipul sever al lui Kate, apoi îl închise iar. Pleacă.

– Dacă plec, pleacă şi cafeaua. Kate se ridică şi turnă lichidul fierbinte care aştepta în ceainic pe o tavă la picioarele patului. La fel şi cornurile.

– Cornuri. Margo adulmecă, apoi deschise amîndoi ochii. Kate tocmai rupea în două aluatul crocant, aburind. Aroma care se împrăştie în cameră mirosea divin. Cred că am murit pe cînd dormeam dacă tu îmi aduci micul dejun la pat.

– Prinzul, o corectă Kate şi muşcă. Cînd îşi amintea că mai trebuia să şi mănînce, o făcea cu poftă. Laura m-a obligat. A trebuit să plece la o şedinţă de comitet pe care nu a putut-o reprograma. Kate ridică tava. Stai în capul oaselor. I-am promis că am grijă să mănînci ceva.

Margo îşi trase cearceaful peste piept şi luă cana de cafea. Bău cu lăcomie la început şi, după ce îşi mai reveni, sorbi cu înghiţituri mici. O studie pe femeia care ungea cu gem un corn.

Părul scurt, tuns băieţeşte, îi accentua trăsăturile triunghiulare ale obrajilor. Margo ştia că tunsoarea nu era în ton cu moda, ci practică. Norocul lui Kate era că i se potrivea de minune cu ochii mari, exotici şi cu bărbia uşor ascuţită. Bărbaţii o vedeau chiar sexy, iar Margo trebuia să recunoască farmecul acestui mic defect care o îndulcea.

Kate nu era deloc dulce, se gîndi Margo. Costumul bleumarin, croit drept, era special pentru ţinuta de afaceri. Accesoriile aurii erau minione şi alese cu gust, la fel ca pantofii italieneşti cu toc jos, practici. Pînă şi parfumul pe care-l simţea ca pe o adiere uşoară spunea clar că femeia care-l foloseşte e o profesionistă desăvîrşită.

Margo clasă parfumul drept: Nu-te-lega-de-mine şi surîse.

– Arăţi ca un director executiv, să ştii.

– Iar tu arăţi ca o hedonistă.

Rîseră ca două copile. Pe neaşteptate, ochii lui Margo se umplură de lacrimi.

– Doamne, să nu faci asta!

– Îmi pare rău. Margo îşi trase nasul şi se şterse la ochi. Toate chestiile astea din sufletul meu mă răscolesc. Sînt o nenorocită.

Cu ochii în lacrimi, Kate luă două şerveţele de hîrtie. Era o plîngăreaţă prin simpatie, mai ales cînd era vorba de rudele ei. Deşi nu era o legătură de sînge între ele, Margo făcea parte din familie. Fuseseră rude de cînd Kate avea opt ani, rămăsese orfană şi soţii Templeton o adoptaseră şi o iubiseră.

– Poftim, suflă-ţi nasul, dădu un ordin scurt. Respiră adînc. Bea-ţi cafeaua, numai nu plînge. Ştii că mă molipseşti şi pe mine.

– Laura mi-a deschis uşa şi m-a poftit înăuntru. Margo îşi ştergea lacrimile şi se străduia să vorbească normal. Mi-a urat bun venit acasă şi mi-a spus să mă culc.

– Ce credeai că putea să facă, să te arunce în stradă?

Margo scutură din cap.

– Nu, nu Laura. Porcăria asta din ziare s-ar putea să o afecteze în curînd şi pe ea. Vor ataca ei şi subiectul acesta. Prietena din copilărie a unei celebrităţi în dizgraţie şi figură centrală a vieţii sociale.

– Eşti îndrăzneaţă, spuse Kate cu răceală. Nimeni în Statele Unite nu te consideră o celebritate.

Puţin insultată, dar amuzată în acelaşi timp, Margo se lăsă pe spate.

– Sînt un nume în Europa. Am fost.

– Aici eşti în America, drăguţă. Ziarele vor înghiţi într-o clipă un peştişor ca tine.

Margo făcu o grimasă.

– Mulţumesc foarte mult.

Dădu pătura la o parte şi se ridică. Kate îl privi cu atenţie trupul gol, apoi îi dădu halatul lăsat de Laura pe tăblia patului.

Părea că formele – sînii împliniţi, talia subţire, şol-

durile înguste şi picioarele lungi şi apetisante – nu fuseseră afectate de scandal. Kate o ounoştea foarte bine, altfel ar fi putut crede că silueta prietenei sale ajunsese aşa ca rezultat al chirurgiei moderne decît graţie unor gene perfecte.

– Al slăbit puţin. Cum se face că nu pierzi nimic la partea de sus?

– Am o înţelegere cu Satan. Cele două făceau parte din fişa postului.

– Făceau?

Margo ridică din umeri, iar halatul lung din mătase lucioasă vibră în ritmul mişcării ei. Laura îi adusese deja bagajele acasă.

– Majoritatea celor din publicitate nu sînt prea bucuroşi ca o fostă traficantă de droguri, adulterină să le prezinte produsele.

Kate o privi straniu. Nu-i plăcea cineva care vorbeşte despre Margo în felul acesta. Nici chiar dacă vorbea Margo însăşi.

– Dar ai fost absolvită de orice acuzaţie legată de droguri.

– Nu au avut dovezi să mă incrimineze. Asta-i cu totul altă poveste. Se îndreptă spre fereastră şi o deschise. Mereu mi-ai spus că mă bag singură în bucluc. Cred că în povestea asta am intrat cu bună ştiinţă.

– Prostii.

Kate se ridică furioasă şi începu să se plimbe prin dormitor ca o pisică iritată. Mîinile i se cufundară automat în buzunare şi dintr-unul scoase un tub de pastile. Simţea arsuri la stomac.

– Nu-mi vine să cred că vorbeşti cu atîta seninătate. Doar nu ai făcut nimic.

Margo se întoarse şi încercă să spună ceva, dar Kate începu să turuie în timp ce mesteca pastilă după pastilă, ca pe nişte bomboane savuroase.

– Sigur că mintea ta s-a dovedit a fi cu totul în-

eficientă pînă la urmă. Al dat dovadă de lipsă de discernămînt, iar gustul tău pentru bărbaţi poate fi pus la îndoială. Alegerea ta în materie de stil de viaţă e lamentabilă.

– Sînt sigură că pot conta pe tine în a depune mărturie pentru asta, dacă va fi nevoie, mormăi Margo.

– Dar. Kate ridică mîna în semn că mai are ceva de adăugat. Nu ai făcut nimic ilegal sau care să-ţi afecteze cariera. Dacă doreşti să-ţi petreci viaţa pozînd pentru ca oamenii să dea buzna să cumpere vreun şampon exagerat de scump sau o cremă de faţă sau dacă vrei ca bărbaţii să-şi piardă douăzeci de puncte din coeficientul de inteligenţă cînd te privesc, nu trebuie să te oprească nimic.

– Ştiam eu că există şi puţin sprijin moral pe undeva, zise Margo după ce se gîndi o clipă. Doar că trebuie să-l cern bine de lipsă de discernămînt, de prost-gust şi de cariera stupidă. Apoi trebuie să ţin minte că judecata ta este întotdeauna corectă, gustul tău perfect, iar cariera strălucită.

– Adevărat.

Margo se înroşise de mînie, iar pe ochi scotea flăcări.

Kate zîmbi.

– Eşti frumoasă cînd te enervezi.

– Of, mai taci!

Margo se apropie de uşa terasei, o deschise repede şi ieşi pe balconul spaţios unde să găsea o minigrădină cu multe flori.

Atmosfera era caldă, cerul senin; ziua deosebit de frumoasă, scăldată de lumina caldă a soarelui şi de azurul limpede, parfumată de aromele florilor. Proprietatea familiei Templeton, Big Sur, se întindea la orizont cu grădini înalte, ziduri de piatră elegante, tufe ornamentale şi copaci seculari. Grajdurile nu mai erau folosite, iar în prezent arătau ca nişte căsuţe drăguţe

din sud. Margo remarcă şi strălucirea piscinei, dincolo de care străjuia un foişor alb cu ghivece de regina-nopţii.

Visase adeseori în foişorul plin de flori, îşi aminti acum. Se imagina ca o doamnă din lumea bună în aşteptarea unui tînăr devotat şi pasional.

– De ce am vrut eu să plec de aici?

– Nu ştiu.

Kate veni în spatele ei şi o cuprinse pe după umeri. Deşi purta tocuri, Margo o depăşea mult în înălţime. O trase spre ea cu un gest protector.

– Voiam să fiu cineva. Cineva cu renume. Voiam să cunosc persoane celebre şi să fac parte din lumea lor. Eu, fiica menajerei, am zburat la Roma, am făcut plajă pe faimoasa Riviera, am alunecat pe pîrtiile de la Saint Moritz.

– Ştiu că le-ai făcut pe toate.

– Şi multe altele. De ce niciodată nu mi-a fost de ajuns, Kate? De ce există acea părticică din mine care mai voia ceva? Un ceva la care nu am fost în stare să ajung niciodată. Nu am aflat încă exact ce anume. Acum, cînd le-am pierdut pe toate celelalte, tot nu am aflat.

– Mai ai timp, spuse Kate încet. O ţii minte pe Serafina?

Margo îşi aminti cum stătuse pe stînca Serafinei cu o seară în urmă, apoi rememoră zilele liniştite cînd ea, Kate şi Laura stăteau de vorbă despre tînăra spaniolă şi trăgeau concluziile.

– Ea nu a mai avut răbdare să aştepte. Margo îşi lipi capul de cel al lui Kate. Ea nu a dorit să aştepte şi să vadă ce-i oferea restul vieţii.

– Tu ai şansa de a aştepta.

– Bine, spuse Margo răsufind. Oricît de fascinant ar părea, poate că nu voi fi în stare să aştept. Cred că mă aflu în ape financiare furtunoase. Se retrase şi încercă

să zîmbească. Aş putea apela la capacităţile tale profesionale. Cred că o femeie cu o diplomă de la *Harvard* ar putea să-mi descifreze registrele contabile, aşa dezorganizate şi sărace cum sînt ele. Vrei să te uiţi pe ele?

Kate se sprijini de balustradă. Zîmbetul lui Margo nu o putea păcăli. Ştia că dacă Margo era îngrijorată pentru ceva atît de banal ca banii, însemna că ajunsese la disperare.

– Am la dispoziţie toată ziua. Îmbracă-te şi hai să ne apucăm de treabă.

Margo ştia că situaţia era gravă. Se aşteptase la asta, dar, după mormăielile lui Kate şi după exclamaţiile acesteia, înţelese că realitatea era mult mai gravă.

După ce trecu o oră, se feri din calea lui Kate. Nu avea nici un rost să tragă cu ochiul peste umărul ei, apoi să fie bombănită; aşa că începu să despacheteze, aranjînd cu grijă rochiile în şifonierul din lemn de trandafir şi împăturind puloverele pentru a le rîndui apoi în sertarele frumos mirositoare.

Din cînd în cînd răspundea la întrebările lui Kate şi suporta cu stoicism dojenile ocazionale. Se simţi grozav de uşurată cînd Laura deschise uşa.

– Scuză-mă că am întîrziat atît. Nu am putut...

– Liniştte. Mă străduiesc să fac minuni cu chestiile astea.

Margo făcu semn spre terasă.

– Lucrează la registrele mele, îi explică ea cînd ajunseră afară. Nu-ţi poţi da seama cîte a scos din servietă. Computerul portabil şi faxul din arsenalul ei cred că pot rezolva ecuaţii pentru lansarea unei navete spaţiale.

– E nemaipomenită. Laura oftă şi se aşeză pe un scaun metalic, apoi îşi scoase pantofii. *Templeton* ar

angaja-o fără să se gîndească prea mult, dar se încăpăţînează în ideea ei de a nu lucra pentru familie. Firma *Bittle şi Asociaţii* ata noroc cu un asemenea angajat.

– Ce prostie mai e şi asta cu ierburile de mare? strigă Kate.

– Este un tratament făcut la o staţiune, răspunse Margo. Cred că se poate scădea din profit fiindcă...

– Lasă-mă pe mine să mă gîndesc. Cum naiba ai reuşit să-i datorezi lui Valentino cincisprezece mii de dolari? Cîte costume porţi în acelaşi timp?

Margo se aşeză.

– Cred că nu ar fi de bun augur să-i spun că atîta m-a costat toaleta pentru o petrecere.

– Ai dreptate, o aprobă Laura. Copiii vin acasă într-o oră. Ei sînt singurii care reuşesc să o bine dispună. Vom avea o cină în familie ca să sărbătorim venirea ta.

– I-ai spus lui Peter că sînt aici?

– Sigur. Ştii, ar fi mai bine să văd dacă au pus şampania la rece.

Înainte ca Laura să se fi ridicat, Margo o luă de mînă.

– Nu pare prea încîntat de veste.

– Nu fi caraghioasă. Desigur că e încîntat. Laura începu să-şi răsucească verigheta, semn sigur că era preocupată. Mereu se bucură cînd te vede.

– Laura, cei douăzeci şi cinci de ani de cînd te cunosc mă anunţă că minţi. Problema e că nu te prea pricepi la asta. Ştii că nu-i place cînd vin aici.

Laura vru să găsească o scuză, dar era inutil. Recunoscu că nu ştie să mintă.

– Aceasta e casa ta. Peter înţelege asta, chiar dacă nu-i convine situaţia. Eu te vreau aici, la fel şi Annie, iar copiii vor fi încîntaţi să te vadă. Acum mă duc să văd de şampanie şi aduc sus o sticlă.

– Bună ideel Va trebui să lase remuşcările pentru mai tîrziu, se gîndi. Poate că se va îmbuna şi Kate.

– Ipoteca asta trebuia achitată acum cincisprezece zile, se auzi glasul lui Kate. Ţi-a expirat termenul limită pentru cărţile de credit. Isuse, Margo!

– Aduc două sticle, se hotărî Laura şi ieşi surîzînd din cameră.

Merse în dormitorul ei fiindcă voia să rămînă singură cîteva clipe. Crezuse că reuşise să-şi domolească mînia, dar nu era deloc aşa. Sentimentul zăcea acolo, sugrumînd-o. Se duse în sufragerie şi parcurse lungimea ei de cîteva ori. Acest loc devenise un sanctuar pentru ea. Venea aici, se închidea în interiorul aromelor şi culorilor calde, spunînd că trebuie să-şi termine corespondenţa sau că are ceva de cusut. Adevărul era că intra aici cînd simţea nevoia să înăbuşe o emoţie care o sufoca.

Ar fi trebuit să prevadă reacţia lui Peter, să fie pregătită pentru ea. Oricum, de mult timp nu era pregătită pentru reacţiile lui. Cum se putea ca după zece ani de căsnicie să nu-l cunoască deloc?

Se oprise pe la biroul lui după terminarea întrunirii de comitet. Fredona o melodie pe cînd se afla în liftul ce urca spre apartamentul de la ultimul etaj al hotelului *Templeton* din Monterey. Peter prefera acest loc mai mult decît biroul de director de la parter. Spunea că este mai multă linişte aici şi că se putea concentra mai uşor.

Era de acord cu el, fiindcă realizase aceasta pe cînd făcea primii paşi în afacere şi stătea mult prin birourile administraţiei. Poate că se simţea mai izolat de puhul afluxului de clienţi. Oricum, Peter îşi cunoştea bine meseria.

Frumuseţea senină a zilei şi bucuria de a o avea pe prietena ei acasă o bine dispuseseră. Traversă viol holul mochetat şi ajunse la biroul recepţiei.

– Oh, bună ziua, doamnă Ridgeway. Secretara surîse, apoi își văzu de treabă, evitînd să o privească pe Laura în ochi. Cred că domnul Ridgeway este într-o ședință, dar să-l sun totuși ca să știe că ați venit.

– Ești drăguță, Nina. Nu stau decît cîteva minute.

Se plimbă printre canapelele din sala de așteptare. Tapițeria bleumarin era nouă, pielea costase tot atît de mult cît mesele antice, lămpile și tablourile achiziționate de Peter.

Laura îi dăduse dreptate. Birourile aveau nevoie de un aer nou. În afaceri foarte important este aspectul exterior. Oricum, pentru el era foarte important.

Privi pe fereastră și se întrebă dacă exista cineva mai interesat de culoarea canapelelor decît de peisajul natural de dincolo de geamuri unde coasta se vedea în întregime. Valurile se rostogoleau, iar întinderea albastră părea nemărginită. Țărmurile înverzite ofereau fundalul pentru pescărușii hoinari, mereu în căutare de hrană. Vaporașele se odihneau în golf, iar de sus păreau niște jucării strălucitoare pentru bărbați în tricouri dungate și pantaloni albi.

Pierdută în visare, își aminti să se ruleze și să-și pudreze nasul înainte de a intra.

Biroul lui Peter Ridgeway era pe măsura funcției de director executiv al rețelei hoteliere *Templeton* din California. Mobilierul stil Ludovic al-XIV-lea, tablourile cu imagini lacustre, sculpturile și tot ce domina încăperea erau pe măsura gustului unui bărbat de talia lui: erudit și perfecționist. Cînd se ridică de pe fotoliul său, Laura surîse cald. Peter era un bărbat frumos, impecabil îmbrăcat, permanent îngrijit și elegant.

Laura se îndrăgostise de acel chip – de ochii albaștri, de gura frumos conturată și de bărbia puternică – precum o prințesă cade în mrejele prințului din poveste. La fel ca în basme, el o purtase în brațele lui de cînd ea împlinise optsprezece ani. El era visul Laurei.

Dădu să-l sărute pe buze, dar primi o atingere uşoară pe obraz.

– Nu prea am timp, Laura. Sînt prins în şedinţe toată ziua. Rămase în picioare, vădit iritat de întrerupere. Te-am rugat să mă suni înainte de a veni aici; e mai sigur că mă găseşti. Programul meu nu este la fel de flexibil ca al tău.

Zîmbetul Laurei se stinse.

– Îmi pare rău. Aseară nu am reuşit să vorbesc cu tine, iar dimineaţă cînd am sunat erai plecat, aşa că...

– Am trecut pe la club să joc biliard şi am rămas mai mult decît plănuisem.

– Da, ştiu.

„Ce mai faci, Laura? Ce fac fetele? Mi-a fost dor de tine." Laura aştepta măcar una dintre fraze, dar degeaba.

– Vii acasă diseară?

– Dacă reuşesc să-mi văd de treabă, poate ajung la şapte.

– Bine. Nădăjduiesc că vei reuşi. Vom avea o cină în familie. Margo s-a întors.

Peter îşi ţuguie buzele şi-şi ridică ochii de pe ceas.

– S-a întors?

– A venit aseară. E atît de nefericită, Peter. Foarte obosită.

– Nefericită? Obosită? Peter râse în cascade, dar nu glumea. Nu mă surprinde, după ultima aventură. Văzu ochii trişti ai soţiei sale şi îşi domoli furia. Nu-i plăcea să-şi lase din fire. Pentru Dumnezeu, Laura, doar nu ai invitat-o să rămînă?

– Nu s-a pus problema s-o invit. E casa ei.

Peter nu mai era mînios, ci obosise. Se aşeză şi oftă prelung.

– Laura, Margo e fata menajerei. Casa Templeton nu e căminul ei. Pui prea mult preţ pe loialităţile copilăriei.

– Nu, răspunse ea. Nu înţelegi. E la ananghie, Peter, şi nu se pune problema astfel, mai ales că nu a fost vina ei. Are nevoie de prieteni şi de familie.

– Numele ei e în toate ziarele, la ştiri şi la toate emisiunile de scandal de la televiziune. Sex, droguri, Dumnezeu mai ştie ce.

– Peter, a fost absolvită de acuzaţiile pentru droguri; nu e nici prima femeie care să se fi îndrăgostit de un bărbat însurat.

Glasul lui trăda răbdarea insinuantă care o irita întotdeauna.

– Poate că e adevărat, dar „discreţie" nu e un cuvînt pe care să-l cunoască Margo. Nu-mi pot permite riscul de a lega numele ei de al nostru, dată fiind reacţia pe care o poate avea comunitatea faţă de noi. Nu vreau s-o văd în casa mea.

Laura se înfurie de-a binelea şi renunţă la tonul civilizat.

– E casa părinţilor mei, replică ea accentuînd fiecare cuvînt. Noi stăm acolo, Peter, fiindcă ei au dorit asta, de dragul casei. Ştiu că tata şi mama s-ar fi bucurat mereu de prezenţa lui Margo şi la fel simt şi eu.

– Înţeleg. Îşi împreună mîinile pe birou. E un subiect pe care nu l-ai mai atacat de mult. Eu locuiesc în casa Templeton, muncesc pentru Imperiul Templeton şi mă culc cu moştenitoarea familiei Templeton.

„Cînd binevoieşti să vii acasă", îi stătea pe limbă Laurei.

– Tot ce am se datorează generozităţii acestui nume.

– Nu e adevărat, Peter. Eşti un bărbat sigur de sine, un director cu experienţă şi renume. Nu are rost să transformăm o discuţie despre Margo în ceartă.

Peter o măsură din priviri şi atacă din altă direcţie.

– Laura, chiar nu te deranjează să ai în preajma co-

pilor noştri o femeie de reputaţia ei? Cu siguranţă că fetele au auzit bîrfele; cel puţin Allison e destul de mare ca să şi înţeleagă cîte ceva.

Laura roşi, apoi îşi reveni.

– Margo e naşa lui Ali şi cea mai bună prietenă a mea. E binevenită în casa Templeton cît voi trăi eu, Peter. Laura îi privi stăruitor. Ca să mă exprim într-un limbaj pe care să-l înţelegi şi tu, condiţiile sînt nonnegociabile. Cina va fi la şapte şi jumătate, dacă reuşeşti să ajungi.

Laura ieşi, dar îşi înfrînse pornirea de a trînti uşa. Acum, singură în camera ei, îşi înăbuşi mînia. Nu avea nici un rost să-şi piardă raţiunea; se simţea doar vinovată şi caraghioasă. Se calmă, apoi arboră mina de complezenţă pe care o purta de multă vreme.

Era important să reţină că Margo avea nevoie de ea. Evident că soţul ei nu mai avea.

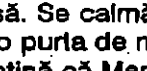

– Pot să mă dau cu parfumul tău, mătuşă Margo? Cel din sticla aurie. Te rog.

Margo privi ochii nerăbdători ai Kaylei. Erau angelici, constată Margo, şi, prin culoarea lor cenuşie, pe fundalul de pistrui, dezarmau pe oricine.

– Doar cîteva picături. Margo scoase dopul şi o parfumă pe Kayla pe lobii ambelor urechi. Unei femei îi ajung doar doi stropi.

– Cum aşa?

– Fiindcă misterul e ca un condiment.

– Ca piperul?

Ali avea nouă ani, cu trei mai mult decît Kayla. Zîmbi strengăreşte. Margo o luă pe Kayla pe genunchi şi o dezmierdă.

– Am folosit un joc de cuvinte. Vrei şi tu, Ali?

Sora cea mare era la fel de fascinată de sticluţele şi borcănelele de pe toaletă, dar răspunse nonşalantă:

– Poate, dar nu vreau acelaşi miros.

– Atunci să încercăm altul. Ceva... Margo trecu în revistă sticluţele. Ceva îndrăzneţ şi puternic.

– Dar numai două picături, completă Kayla.

– Exact cum spui. Poftim.

Fără regrete, Margo sacrifică din parfumul de două sute de dolari uncia: era „Tigru", al firmei *Bella Donna*. În apartamentul din Milano avea poate vreo douăzeci de sticluţe.

– M-ai întrecut, îi spuse micuţei, mîngîindu-i părul blond.

– Sînt destul de mare ca să-mi fac şi găuri pentru cercei, dar nu mă lasă tata.

– Bărbaţii nu înţeleg aceste lucruri. Margo înţelegea perfect, aşa că o mîngîie pe obraz pe Ali, iar pe Kayla o ridică mai bine în braţe. Să te faci frumoasă e privilegiul femeii. Se uită la Ali în oglindă, apoi continuă să se fardeze. O să-l convingă mama ta.

– Nu mai poate să-l convingă de nimic. Nu o ascultă niciodată.

– Este foarte ocupat, spuse Kayla cu seriozitate. Trebuie să muncească pentru situaţia noastră.

– Ca să nu ne pierdem situaţia, o corectă Ali, dîndu-şi ochii peste cap. Cît de puţin pricepe Kayla, se gîndi ea. Mama înţelegea adesea, iar mătuşa Kate asculta, dar acum spera ca strălucitoarea şi misterioasa mătuşă Margo să înţeleagă totul.

– Mătuşă Margo, acum rămîi cu noi, după ce ţi s-a întîmplat?

– Nu ştiu. Margo puse capacul rujului.

– Mă bucur că ai venit acasă, zise Ali luînd-o de gît.

– Şi eu. Emoţii trecute o năpădiră din nou. Se ridică

şi le luă de mînă pe fete. Hai să coborîm şi să vedem ce vom mînca la cină.

– Avem mai întîi *hors d'oeuvres* servite în salonaş, spuse Ali, apoi începu să rîdă. De obicei nu mai rămînem treze pînă la cină.

– Staţi pe lîngă mine, fetelor. Se opri în capătul scărilor. Hai să ne facem o intrare triumfală. Bărbia sus, ochii pîlcîtiţi, abdomenul supt, iar degetele să alunece leneş pe balustradă.

Margo cobora în spatele fetelor şi cînd ajunse la jumătatea treptelor, o văzu pe mama sa la parter. Ann stătea cu mîinile încrucişate la piept, privindu-le solemn.

– Ah, lady Allison, lady Kayla, sîntem fericiţi că ne onoraţi cu prezenţa în seara aceasta. Băuturile răcoritoare sînt servite în salonaş.

Ali îşi plecă uşor capul şi îşi luă o atitudine regală.

– Mulţumesc, miss Annie, zise, apoi o rupse la fugă după sora ei.

De-abia cînd Margo ajunse în capătul scărilor, observă un licăr în privirea mamei sale. Era prima dată de cînd venise acasă că îşi zîmbeau una alteia.

– Uitasem cît sînt de nostime.

– Doamna Laura a crescut doi îngeri.

– Şi eu mă gîndeam la acelaşi lucru. A făcut totul bine – tot ce eu am ratat. Mamă, îmi pare rău!

– Să nu vorbim despre asta acum. Ann îi acoperi mîna fiicei sale cu palma sa. Mai tîrziu ... dar văd că te aşteaptă. Porni în direcţia fetelor, apoi se opri. Margo, domnişoara Laura are nevoie de o prietenă la fel de mult ca tine în aceste momente. Sper să fii la înălţime.

– Dacă s-a întîmplat ceva, spune-mi.

Ann dădu negativ din cap.

– Nu e treaba mea. Vreau să fii doar drăguţă cu ea.

Plecă, iar Margo intră în salonaş. Ali se afla în mijlocul camerei cu zîmbetul pe buze şi cu un pahar de

şampanie pe care-l ţinea cu amîndouă mîinile.

– Ţi-am turnat eu.

– Bine, atunci va trebui să-l beau.

Margo luă paharul şi privi prin cameră. Laura o ţinea pe Kayla în braţe, iar Kate degusta aperitivele aşezate pe o tavă georgiană din argint. Focul ardea liniştit în cămin. Oglinda ovală de deasupra poliţei reflecta cîteva piese antice, porţelanurile fine şi lumina trandafirie din tavan.

Pentru reîntîlnirea cu prietenii de acasă, spuse Margo, apoi sorbi puţină şampanie.

– Gustă din sandvişurile de aici, comandă Kate cu gura plină. Sînt scandaloase.

La naiba; se gîndi Margo, silueta ei nu mai era de mult în interesul publicului. Gustă şi scoase un geamăt de plăcere.

– Hmm. Doamna Williamson e la fel de minunată. Doamna, cred că are deja optzeci de ani.

– A împlinit şaptezeci şi trei în noiembrie, anul trecut, o corectă Laura. Mai poate să bată cel mai grozav soufflé de ciocolată. Îi făcu cu ochiul Kaylei. Care, după cum se zvoneşte, va fi la desert diseară.

– Tăti spune că doamna Williamson ar fi trebuit să se pensioneze demult, iar noi ar trebui să angajăm un bucătar francez ca la Barrymore din Carmel.

Imitînd-o pe Margo, Ali gustă şi ea.

– Bucătarii francezi sînt încrezuţi. Pentru a demonstra cele afirmate, Margo îşi duse mîna spre nas ridicîndu-i puţin. Nu ştiu să pregătească tarte cu jeleu pentru fetiţe.

– Dar ea a făcut asta pentru voi? întrebă Ali impresionată. V-a lăsat să ondulaţi marginile?

– Desigur. Trebuie să recunosc că mama ta se pricepea cel mai bine la asta. După părerea doamnei Williamson, eu eram prea nerăbdătoare, iar Kate de-abia

aştepta s-o vadă gata; însă mama ta era maestră. Parcă se născuse pentru a decora tarta cu jeleu.

– Una din marile mele specialităţi.

Margo remarcă tonul plictisit al Laurei. Ridică din umeri şi o aşeză mai bine pe Kayla pe genunchi.

– Rochia ta e minunată, Margo. De la Milano sau de la Paris?

– Milano.

Dacă Laura prefera să schimbe subiectul, trebuia să se conformeze. Începu să pozeze şi-şi sprijini o mînă în şold. Mătasea grea i se mula pe forme pînă la jumătatea pulpei. Decolteul larg, dreptunghiular îi scotea în evidenţă sînii, iar mînecile îi coborau pe umeri pînă la încheieturile mîinilor unde străluceau două brăţări cu diamante.

– Este un mic „nimic" pe care l-am ales de la un designer tînăr.

– O să îngheţi pînă se sfîrşeşte seara.

– Nu, fiindcă am inima caldă. Îl aşteptăm pe Peter?

– Nu. Laura se hotărî pe loc, dar încercă să rămînă calmă cînd surprinse privirea mirată a lui Ali. Spunea că are o şedinţă care va dura mai mult, aşa că nu ştie cînd poate veni. Vom începe cina fără el.

O luă pe Kayla de mînă şi văzu că Ann stătea în pragul uşii.

– Scuzaţi-mă, domnişoară Laura, sînteţi căutată la telefon.

– O să vorbesc din bibliotecă, Annie. Mai beţi şampanie, le invită, apoi ieşi. Nu durează mult.

Margo şi Kate se uitară una la alta în semn că urmau să stea de vorbă mai tîrziu. Foarte veselă, Margo umplu paharele şi începu să-i povestească despre Monte Carlo, unde jucase la ruletă. Cînd Laura reveni, fetele o priveau mirate, iar Kate clătina din cap.

– Eşti sub orice critică, Margo. Să pariezi douăzeci

şi cinci de mii de dolari pentru o roată care se învîrte în contrasens cu o bilă argintie.

– Hei, dar am cîştigat. Margo oftă cu melancolie. Atunci.

– Era tata? voi Ali să ştie şi alergă spre mîna mamei sale. Vine şi el?

– Nu. Laura o mîngîie distrată pe cap. Nu era tata, iubito. Oricît de distrată ar fi fost, observă mîhnirea de pe chipul fiicei sale. Se ghemui lîngă ea şi-l zîmbi. Dar am veşti bune. Ceva deosebit.

– Ce este? O petrecere?

– Mai frumos. Laura o sărută pe obraz. Unchiul Josh vine acasă.

Margo se aşeză pe braţul fotoliului şi simţi nevoia să mai ia o înghiţitură de şampanie.

– Minunat, şopti ea. Pur şi simplu minunat.

Capitolul 4

Joshua Conway Templeton era genul de bărbat care face ce vrea şi cînd vrea. Veni cu maşina de la San Francisco fiindcă se hotărîse să nu ia avionul de la Londra spre Monterey. Ai fi putut găsi un motiv pentru ocol spunînd că hotelul *Templeton* din San Francisco necesita o vizită, dar acest hotel era chiar punctul cel mai tare al familiei şi funcţiona perfect.

Adevărul era că la un moment dat în timpul zborului hotărîse să cumpere o maşină.

Era una grozavă.

Micul *Jaguar* gonea pe autostrada 1 ca un cal pursînge după start. După o curbă şerpuitoare, cu nouăzeci de kilometri la oră, Josh zîmbi.

Coasta aceasta singuratică şi zdrenţuită era casa lui. Deşi admirase peisajele spectaculoase din Amalfi, Italia, apoi se înfiorase văzînd fiordurile din Norvegia, oricît de frumoase ar fi fost alte colţuri ale lumii, nimic nu se asemăna cu imaginea dramaticului golf Big Sur.

Dar mai era ceva. Plajele aurii şi misterioasele adăposturi înconjurate de stînci. Colţurile de piatră care ieşeau din apă ca nişte săgeţi sfidătoare îndreptate

către cerul etern. Păduri dese din inima cărora izvora cîte un riuleţ formînd mici cascade, rostogolindu-se de pe vîrfurile canioanelor precum argintul lichid. Mai erau mile întregi de piesaj liniştit, tulburat ici-colo de strigătele păsărilor şi de răsunetul valurilor izbindu-se de stînci.

Dintotdeauna se simţise emoţionat de aceste imagini splendide. Oriunde fusese şi oricît de mult timp se desprinsese de aceste locuri, aici era punctul de pe pămînt unde se simţea parcă atras ca de un magnet.

Se întorcea acasă la momentul ales de el şi într-un fel aparte. Neliniştit, accelera *Jaguar*-ul pe curbele unduind printre înălţimile sălbatice scăldate de apa neiertătoare. Unde şoseaua era dreaptă mergea şi mai repede, rîzînd cu vîntul în obraji.

Nu se grăbea; iubea viteza şi norocul. Avea destul timp. Îndeajuns. Voia să profite de el.

Era îngrijorat pentru Laura. Ceva din glasul surorii lui la telefon îl alertase. Vorbise normal; dar aşa era Laura întotdeauna. Avea de gînd să vadă cum stau lucrurile.

Voia să se intereseze şi de mersul afacerilor. Lăsase bucuros postul de director executiv al hotelurilor *Templeton* pe mîinile lui Peter. Statisticile pe hîrtie nu-l interesau pe Josh. El era preocupat de vii, de fabrici, chiar şi goana zilnică a unui director de hotel de cinci stele. Oricum, problemele de fond căzuseră în sarcina lui Peter.

În ultimii zece ani Josh îşi oferise libertatea de a călători prin Europa verificînd fiecare hotel, stabilind unde era nevoie de renovare şi înnoind politica managerială. Era interesat în primul rînd de viile din Franţa şi Italia, de culturile de măslini din Grecia, de livezile din Spania şi, desigur, de hotelurile care porniseră totul.

Josh înţelegea şi sprijinea tradiţia familiei Templeton; anume că diferenţa dintre un hotel obişnuit şi unul cu numele de *Templeton* consta în faptul că la ei se serveau vinurile propril, uleiurile proprii şi produse cu

numele lor, chiar şi lenjeria era confecţionată pe o linie proprie. Produsele *Templeton* erau mereu oferite în hotelurile *Templeton*. O parte din obligaţiile lui de serviciu era să se asigure că totul merge perfect.

Funcţia lui s-ar fi putut numi: vicepreşedinte executiv, dar adevărul era că îi plăcea să descopere greşeli. Uneori se ocupa personal şi supraveghea desfăşurarea formalităţilor legale. Cu o diplomă în drept la *Harvard,* era primul om care să-şi vîre nasul în astfel de probleme. Totuşi, mai mult îi plăcea să aibă de-a face cu oameni decît cu cu hîrtii, delectîndu-se cu strînsul recoltei, cu un pahar de Uzo ciocnit cu culegătorii. La fel de mult îi plăcea să semneze contracte la un pahar de *Cristal* şi o porţie de morun la restaurantul *Robuchon* de la Paris.

Farmecul personal era averea lui cea mai mare, în avantajul familiei Templeton – după spusele mamei sale. Îşi dădea silinţa să nu o dezamăgească. În afara stilului său de viaţă uşor nonşalant şi imprudent, îşi făcea datoria faţă de familie şi afaceri cu cea mai mare seriozitate. Pentru el însemnau unul şi acelaşi lucru.

Chiar acum, cînd pietrişul scîrţîia sub cauciucurile maşinii, se gîndea la familie. Cînd depăşi o limuzină în care călătorea o familie cu doi copii, speriindu-i pe toţi cei patru pasageri, se gîndi la Margo.

Îşi imaginа că era deprimată. Cutremurată, plină de călinţă, nefericită. Nu se putea spune că nu merita să fie aşa. Josh îşi ţugule buzele, apoi încercă să zîmbească. Trăsese multe sfori, plătise pe cine trebuia şi făcuse tot ce era omeneşte posibil ca să o ştie absolvită şi complet în afara oricărei acuzaţii în Atena.

Totuşi, *Templeton* era un hotel vechi în Atena şi laolaltă cu staţiunea Templeton de acolo aducea o sumă frumuşică statului.

Nu putuse să facă prea multe ca să aplaneze scandalul şi să atenueze din ravagiile abătute asupra

carierei el în Europa. Asta dacă se putea numi carieră faptul de a privi languros în obiectivul aparatului de fotografiat.

Hotărît lucru, Margo va trebui să treacă peste asta, îşi zise el schiţînd un zîmbet arogant. Avea de gînd să o ajute în acest sens. O va face însă în felul lui.

Avea straniul obicei de a opri pe neaşteptate maşina pe marginea drumului, frînînd brusc, ceea ce făcu şi acum. Acolo sus, pe dealul zdrenţuit, înconjurat de copacii înverziţi de primăvară şi printre vile înflorite, se simţea acasă.

Piatră şi lemn, două dintre resursele naturale de care profitase clanul Templeton, răsăreau din pămîntul dur. Structura originală fusese construită de unul dintre strămoşi ca o casă de provincie care rămăsese în picioare mai bine de o sută douăzeci şi cinci de ani, trecînd peste furtuni, inundaţii, cutremure şi timp.

Generaţiile următoare adăugaseră aripile laterale, pentru ca de-a lungul anilor casa să se continue sinuos, mulîndu-se pe formele dealului. Cele două turnuri fuseseră construite după gustul tatălui său, iar acum sfidau cerul cu înălţimea lor. Balcoanele din lemn masiv şi terase de piatră înconjurau zidurile pe sub ferestrele arcuite, cu geamuri grose, prin care era oferită panorama ameţitoare.

Florile şi copacii erau în floare. Nuanţe de roz, alb şi galben, culorile primăverii proaspete şi incitante peste iarba moale şi proaspătă aminteau de începuturi. Josh îndrăgea această abundenţă pe fundalul stîncos. Casa era înconjurată din toate părţile de graţiile naturii.

Uscatul şi apele făceau corp comun cu casa prin statornicia pietrei. O iubea pentru ceea ce era, fusese şi pentru tot ce-i oferise. Ştia că Laura veghează peste toate acestea şi gîndul îl încălzea.

Plăcerea de a se afla aici îl zorise pe drum, iar cînd ajunse pe aleea şerpuitoare care ducea spre porţile de

metal trebui să frîneze brusc pentru a evita impactul cu intrarea principală. Apăsă butonul interfonului şi aşteptă nervos.

– Reşedinţa Templeton. Ce doriţi?

– Ce naiba mai e şi asta? Cine a instalat porcăria de aici?

– Eu... Domnul Joshua?

Recunoscu glasul şi se mai domoli.

– Annie, deschide porţile, te rog. Dacă nu sîntem în stare de asediu, te rog să laşi chestia asta deschisă.

– Da, domnule. Bun venit acasă!

La ce naiba se gîndise Laura? se întreba el privind porţile depărtîndu-se în semicerc. Templeton a fost întotdeauna un loc primitor.

Prietenii lui rulau cu viteză chiar în acest loc cînd îl vizitau în tinereţe – la început veneau pe jos, apoi cu bicicleta şi în cele din urmă cu maşina. Ideea că locul era închis, chiar şi de ceva simplu precum o poartă, îl stricase plăcerea de a conduce pe asfaltul neted, printre spaţiile verzi şi mini-grădinile îngrijite.

Ajunse la rotonda din faţa casei în mijlocul căreia surîdeau margarete albe şi flori sălbatice de primăvară. Lăsă cheile în contact, valizele în portbagaj şi urcă treptele de granit lucios cu mîinile în buzunare.

Uşa de la intrare era înfundată în zid, foarte înaltă, arcuită şi cu o ramă din mozaic cu modele sofisticate, ieşite în relief. Plantele agăţătoare îşi împleteau tulpinile înflorite pe deasupra arcadei. Mereu aveai impresia că păşeşti într-o grădină. Chiar cînd puse mîna pe clanţă, se deschise uşa. Laura îi sări practic în braţe.

– Bine ai venit acasă, spuse ea după ce-l sărută de cîteva ori, readucîndu-l la starea de bună-dispoziţie de pe şosea.

– O clipă am crezut că sînt încuiat pe dinafară. Uimirea din ochii ei îl făcu să o cuprindă uşor de bărbie, gest familiar şi îndrăgit de amîndoi. Ce-i cu poarta?

– Oh, exclamă Laura roşind, apoi îşi netezi părul. Peter era de părere că avem nevoie de puţină siguranţă.

– Siguranţă? Dacă vrei, te poţi căţăra pe stîncile din spate şi intri nestingherit.

– Da, dar... La fel spusese şi ea, dar acum era vorba de Josh şi nu mai continuă cu argumentele. E mai sigur aşa. Pare ceva important. Îi cuprinse obrajii între palme. La fel eşti şi tu. Vreau să zic: important.

Josh îi păru răvăşit de vînt, periculos şi enervat. Pentru a-l îmbuna, îl luă de braţ şi admiră îndelung maşina din parcare.

– De unde ai cumpărat jucăria asta nouă?

– Din San Francisco. Merge ca glonţul.

– Ceea ce explică de ce ai ajuns cu o jumătate de oră mai devreme decît ai anunţat. Norocul tău că doamna Williamson a trudit toată dimineaţa în bucătărie pregătindu-i tînărului domnişor Josh toate felurile preferate.

– Spune-mi că la prînz avem pateuri cu somon şi iert pe toată lumea.

– Pateuri cu somon, sparanghel, beţişoare, paté de ficat de gîscă şi tort Pădurea Neagră. Straşnic meniul! Intră şi spune-mi despre Londra. Ai venit de acolo, nu?

– A fost doar o scurtă călătorie de afaceri. M-am oprit cîteva zile la Portofino.

– Oh, frumos!

Laura intră în salon şi-i turnă un pahar de apă minerală îmbuteliată de casa Templeton. Draperiile erau trase într-o parte, cum îi plăcea lui, iar în jurul scaunelor de la fereastră se formau arcuri luminoase asortate perfect cu pernele colorate.

– Aici ţi-am dat eu de urmă cînd am auzit de povestea cu Margo.

– Aha!

Josh se pusese deja pe treabă în interesul lui Margo cînd primise telefonul Laurei. El nu-i spusese nimic.

Mîngîie uşor un fir de frezie din vaza de cristal de *Meissen*.

– Ea ce mai face?

– Am convins-o să mai stea puţin pe marginea piscinei ca să se bronzeze. Josh, e groaznic pentru ea! Arăta foarte înspăimîntată cînd a venit acasă. *Bella Donna* renunţă la serviciile ei de purtătoare de cuvînt. Trebuiau să-i reînnoiască actualul contract, dar se pare că vor să renunţe la ea.

– Este greu. Josh se aşează pe fotoliu şi-şi întinse picioarele. Poate că ar putea să facă reclamă altei firme.

– Ştii că nu e chiar uşor, Josh. Devenise cunoscută în Europa semnînd pentru *Bella Donna*. Era principala ei sursă de venit, iar acum a dispărut. Dacă ai citit ziarele, poate ştii că nu prea are vreo şansă ca în Statele Unite să i se ofere ceva asemănător.

– Atunci îşi va lua o slujbă obişnuită.

Din loialitate, Laura ridică bărbia în semn de protest.

– Mereu ai fost foarte dur cu ea.

– Cineva trebuie să fie. Josh ştia că era inutil să se certe cu sora lui pentru Margo. Iubirea o orbea mereu pe Laura. Bine, draga mea, regret cele ce i s-au întîmplat. Adevărul este că a primit o lovitură, dar viaţa îţi oferă mult mai multe. De cîţiva ani a tot strîns lire şi franci. Acum nu trebuie decît să stea cu fundul pe ce i-a rămas, să-şi lingă rănile şi să vadă ce e de făcut în continuare.

– Cred că e falită.

Afirmaţia îl şocă îndeajuns ca să pună paharul pe masă.

– Cum adică, falită?

– Adică a rugat-o pe Kate să se uite prin registrele ei. Kate nu a terminat încă, dar am senzaţia că e de rău. Margo ştie asta.

Josh nu-şi putea crede auzului. Studiase el însuşi contractul cu *Bella Donna* şi ştia că salariul şi beneficiile

financiare ar fi trebuit s-o asigure confortabil pentru aproape zece ani. Scoase un sunet de dezgust. De ce nu-i venea să creadă? Doar vorbeau despre Margo.

– Pentru Dumnezeu, ce a făcut cu toți banii, l-a aruncat în Tibru?

– Păi, stilul ei de viață... totuși, acolo era o celebritate și...

Nu era destul de îngrijorată și fără să dea explicații? se întrebă Laura.

– Ce naiba, Josh, nu știu sigur, dar presupun că porcul ăla a fărît-o în porcăria asta fiindcă l-a fost manager în ultimii ani.

– Cap de femeie, bombăni el. Deci, vine acasă de-a bușilea, smiorcăindu-se.

– Nu s-a smiorcăit. Trebuia să mă aștept la o asemenea atitudine din partea ta, continuă ea. Doar ești bărbat. Voi nu aveți nici o fărîmă de compasiune sau loialitate. Peter ar fi dorit s-o dau afară ca pe o...

– Lasă-l doar să încerce, murmură Josh cu o licărire cludată în privire. Nu e casa lui.

Laura vru să spună ceva, dar se răzgîndi. Dacă acest vas de coastă încărcat cu emoții puternice nu avea să părăsească apele învolburate, simțea că explodează.

– Peter nu a crescut alături de Margo, ca noi. Nu se simte atașat de ea cum sîntem noi. Nu înțelege.

– Nici nu trebuie! exclamă el scurt, apoi se ridică. Spuneai că e la piscină?

– Da. Josh, să nu te năpustești asupra ei. E și așa destul de nefericită.

Josh se uită la ea cu coada ochiului.

– O să-i mai presar puțină sare pe răni, apoi o voi lua la fugă și voi lovi cu piciorul cîțiva cățeluși, după care voi începe să rezolv problemele văduvelor și orfanilor.

Laura încercă să zîmbească.

– Încearcă să fii blînd cu ea. Prînzul va fi servit pe terasa dinspre sud peste o jumătate de oră.

Pînă atunci va avea timp să-i vadă bagajele aduse în dormitor şi să despacheteze totul.

Margo simţi clipa cînd Josh păşi pe cărarea de piatră de la marginea piscinei. Nu-l văzu, nu-l auzi şi nu-i simţi mirosul. Cînd era vorba de Josh, instinctul se transforma într-un al şaselea simţ. Josh nu spuse nimic, ci se aşeză pe un şezlong, în timp ce ea continua să înoate.

Sigur că era prea frig pentru înot, dar Margo simţea nevoia să facă orice. Apa era călduţă, iar aburii se ridicau în atmosfera răcoroasă. Cu fiecare mişcare a braţului simţea briza înfiorîndu-i pielea.

Străbătea apa cu mişcări lente şi din cînd în cînd privea spre el cu teamă. Josh era preocupat cu studiul grădinii de trandafiri. E preocupat, se gîndi ea. Are ochii Laurei, îşi zise Margo, surprinsă mereu să regăsească ochii frumoşi ai Laurei pe chipul lui Josh. Ai lui erau mai reci, mai neliniştiţi, chiar amuzaţi pe socoteala ei.

Se bronzase, observă Margo întorcîndu-se pe spate, apoi reluă traversarea. Căpătase o tentă plăcută, care-i adăuga farmecului personal şi feţei ameţitor de atrăgătoare puţin sex-appeal.

Ca femeie care acceptase darul generos al naturii, începuse să nu mai pună mare preţ pe aspectul fizic. Era o chestiune de soartă.

Soarta lui Joshua Templeton fusese debordant de generoasă.

Avea părul într-o nuanţă mai închisă decît sora sa. Şaten-roşcat, stabilii ea termenul adecvat. Îl lăsase să crească de cînd se întîlniseră ultima dată. Cînd fusese

asta? Acum trei luni, la Veneţia? Vîrfurile îi atingeau acum gulerul cămăşii de mătase cafeniu-închis cu mînecile suflecate pînă la coate.

Avea, după cîte îşi mai amintea Margo, o gură frumoasă, expresivă. Putea zîmbi fermecător, batjocoritor sau surîde într-un colţ, astfel că făcea sîngele să îngheţe în vene. Bărbia puternică şi fină pierduse barbişonul pe care-l purtase pe cînd avea douăzeci de ani. Nasul era drept, cu profil aristocratic. Toate la un loc formau în jurul său o aură de succes, combinat cu încredere în sine, aroganţă şi o licărire de pericol latent.

Deşi nu-i plăcea să recunoască, Margo îşi amintea că în adolescenţă fusese în acelaşi timp atrasă şi înfricoşată de această aură.

De un lucru era sigură. Josh era ultima persoană căreia să-i facă plăcerea să-i arate cît de mult o speriau prezentul şi viitorul. Intenţionat rămase în partea laterală a piscinei, apoi ieşi; apa i se prelingea pe trup în vreme ce urca treptele. Îngheţase de frig şi era cît pe ce să se învineţească, oricît de mult ar fi refuzat să recunoască.

De parcă de-abia acum realizase că nu era singură, îşi arcui sprîncenele şi surîse; vocea îi răsună răguşit, de parcă emoţia ar fi înecat-o.

– Ei, Josh, ce mică e lumea!

Purta un costum din două piese, dintr-un material lucios, de culoarea safirului, cu o croială foarte sumară. Trupul i se undula ca o trestie subţire, iar pielea era netedă şi fină, precum mătasea de calitate. Ştia că mulţi bărbaţi o priveau doar o clipă, delectîndu-se cu darurile oferite de Dumnezeu, apoi erau străfulgeraţi de dorinţe aprinse.

Josh nu făcu altceva decît să coboare puţin paharul cu conlac *Wayfarers,* studiind-o peste marginea acestuia. Observă că slăbise şi că pielea fabuloasă acum suferea din pricina temperaturii joase. Cu un gest de frate, îi dădu un prosop.

– Mai ai puţin şi-ţi clănţăne dinţii de frig.

Enervată, Margo îşi puse prosopul în jurul gîtului şi strînse pumnii.

– Mă înviorează. De unde ai aterizat?

– Portofino, via Londra.

– Portofino, unul din locurile mele preferate, cu toate că familia Templeton nu are nici un hotel acolo. Ai stat la *Splendido*?

– Unde altundeva?

Dacă avea de gînd să persiste în ambiţia de a îngheţa, el era de acord. Îşi întinse picioarele încrucişate şi se sprijini confortabil.

– Apartamentul de pe colţ, îşi aminti ea. Acolo unde stai pe terasă şi admiri golful, dealurile şi grădinile.

Aceasta fusese şi intenţia lui; cîteva zile de linişte, poate chiar să navigheze. Fusese însă prea ocupat cu negocierile la telefon şi fax, cu poliţia şi politicienii din Grecia ca să se mai bucure de peisaj.

– Cum ţi s-a părut la Atena?

Aproape că regretă întrebarea cînd o văzu tresărind uşor, dar îşi reveni în scurt timp.

– Oh, nu tocmai plăcut, ca de obicei. A fost o neînţelegere. S-a rezolvat acum. Totuşi, e foarte neplăcut să fii întrerupt dintr-o croazieră.

– Cu siguranţă că aşa a fost, murmură el. Ce autorităţi nepolitticoase, zău! Atîta deranj pentru cîteva kilograme nenorocite de heroină.

Margo surîse.

– Exact cum am spus şi eu. Se întinse după halatul de casă lăsat pe spătarul scaunului. Nici chiar mîndria nu o mai putea feri de tremurat. Oricum, îmi prinde bine o scurtă vacanţă, doar cît să ies din rutină. Demult nu mai reuşisem să-mi răpesc puţin timp ca să-i văd pe Laura şi pe Peter, în special pe fete. După ce-şi înnodă cordonul, răsuflă uşurată. Şi pe tine de asemenea, Josh. Ştiind că-l enervează, se aplecă şi-l bătu uşor pe

obraz. Cît timp rămîi în zonă?

O strînse de încheietura mîinii ştiind că nu-i place gestul, apoi se ridică.

– Cît timp va fi necesar.

– Atunci, bine. Părea că uitase cît de înalt era faţă de ea, dar în sfîrşit se trezi faţă în faţă cu silueta lui zveltă, dominatoare. Va fi ca pe vremuri, nu? Cred că voi intra ca să-mi iau ceva uscat pe mine. Îl sărută scurt pe obraz, şoptind un *ciao* peste umăr şi porni spre uşa casei.

Josh o urmări cu privirea; se dojeni pentru regretul că nu o văzuse plîngînd sfîşietor. Se ură chiar pe sine fiindcă nu putea nega că era acum, ca şi altădată, îndrăgostit de ea.

Margo încercă şase toalete pînă ce o găsi pe cea mai adecvată mesei de prînz. Îmbrăcă o tunică din mătase peste o pereche de pantaloni roz, compleul fiind foarte simplu, dar în acelaşi timp elegant şi la modă. Învioră ţinuta cu o pereche de cercei mari, o brăţară formată din cîteva inele subţiri şi un lanţ la gît. După ce mai pierdu zece minute probînd pantofi, se hotărî să renunţe la ei, considerînd că în picioarele goale părea mai dezinvoltă şi mai degajată.

Nu ştia de ce, dar mereu intenţiona să-l impresioneze pe Josh într-o încercare de a-l întrece. Rivalitatea frăţească i se părea explicaţia cea mai tolerantă.

Era adevărat că în copilărie şi el o tachinase de nenumărate ori cu necruţătorul avantaj al celor patru ani în plus; în adolescenţă o torturase psihic; ca adulţi, în cele cîteva întîlniri întîmplătoare, o făcuse să se simtă mărginită şi irresponsabilă.

Unul din motivele pentru care contractul cu firma

Bella Donna însemnase foarte mult pentru ea era că reprezentase o probă palpabilă a succesului pé care-l dobîndise şi pe care acum i-l flutura pe sub nasul permanent dezaprobator. Acum pierduse acest avantaj. Nu-i mai rămăsese decît imaginea – susţinută de garderoba şi accesoriile pe care le adunase cu disperare de-a lungul anilor.

Îi mulţumea lui Dumnezeu că scăpase din bucluc la Atena înainte de sosirea lui pe un cal alb ca s-o salveze. Aceasta ar fi fost o umilinţă pe care nu ar fi lăsat-o să o uite toată viaţa.

Coborînd scările, auzi mai întîi rîsul Laurei. Se îndreptă spre terasa sudică. Rămase pe loc. Asta-i lipsise de două zile: rîsul Laurei. Fusese prea închistată în mrejele necazului ei ca să observe. Oricum, prezenţa lui Josh o irita, dar trebuia să-i fie recunoscătoare pentru veselia Laurei.

Zîmbind şi ea, li se alătură celor doi.

– Care-i gluma?

Josh se rezemă de spătar cu paharul în mînă, începînd s-o măsoare din priviri, iar Laura o luă de mînă.

– Josh îmi aminteşte de poznele îngrozitoare pe care le comitea cînd eram copii. Cred că face asta doar ca să mă consoleze de isprăvile pe care le fac Ali şi Kayla chiar sub nasul meu.

– Fetele sînt nişte îngeri, spuse Margo, aşezîndu-se în faţa unei mese rotunde din sticlă aşezată sub ramurile unei glicine în floare. Josh era un pui de drăcuşor. Îşi întinse puţin paté de ficat pe o felie de pîine prăjită şi muşcă. Despre ce crimă e vorba?

– Ţii minte seara cînd noi două am fost pe stînca Serafinei împreună cu Matt Bolton şi cu Biff Milard? Era într-o vară, aveam doar cincisprezece ani. Kate nu era cu noi, fiindcă avea un an mai puţin şi nu putea încă să iasă cu băieţi.

Margo îşi aminti acele vremuri.

– Ne-am întîlnit de multe ori cu Matt şi Biff în vara aceea. Pînă ce Biff a încercat să-ţi desfacă sutienul şi l-ai umplut de sînge.

– Cum? Josh deveni atent. Cum adică, a încercat să-ţi desfacă sutienul?

– Sînt sigură că şi tu ai făcut această manevră o dată sau de două ori, Josh, replică Margo cu sarcasm.

– Taci, Margo. Nu mi-ai spus niciodată că a încercat să... Privirea îl deveni acuzatoare. Ce altceva a mai încercat?

Laura oftă şi savură pateurile cu somon.

– Nimic care să merite efortul de a zbura pînă la Los Angeles ca să-l vînezi, apoi să-l împuşti ca pe un cîine. Oricum, dacă aş fi vrut să-mi descheie sutienul, atunci nu l-aş fi pocnit în nas, nu? Ca să revenim la subiect, în seara aceea am auzit stafia Serafinei.

– Oh, da, îmi amintesc.

Margo mai luă puţin paté. Observă că azi se mînca din serviciul de porţelan de la *Tiffany*. Modelul Monet, în albastru-deschis şi galben. Pentru completare, pe mijlocul mesei fusese aşezată o vază cu flori galbene din seră. Era exact stilul mamei sale, reflectă Margo. Folosise acelaşi serviciu de masă şi adusese aceleaşi flori cînd îi organizase petrecerea cu ocazia aniversării vîrstei de treisprezece ani, pe care şi-o dorise din tot sufletul.

Era oare acesta stilul cald, nerostit al mamei sale de a-l ura bun venit?

Clătină uşor din cap ca să revină la realitate.

– Stăteam pe stînci şi ne glugiuleam.

– Defineşte „giugiuleam", ceru Josh.

Margo surîse şi fură un cartof prăjit din farfurie.

– Era o lună plină şi luminiţele licăreau pe oglinda apei. Stelele erau enorme, strălucitoare, iar oceanul se întindea la nesfîrşit. Am auzit-o. Plîngea.

– De parcă i s-ar fi sfîşiat inima, adăugă Laura. Era

ceva profund, dar slab, de parcă aerul ar fi purtat suspinele. Eram îngroziţi şi emoţionaţi.

– Iar tipii erau atît de terorizaţi încît ultaseă de gluglueală şi încercau să ne tragă în maşină. Dar noi am rămas pe loc. Auzeam şoaptele, gemetele şi plînsul. Apoi am auzit-o vorbind. Margo se cutremură amintindu-şi. În spaniolă.

– Eu a trebuit să traduc, fiindcă la lecţiile de spaniolă ale doamnei Lupez tu erai prea ocupată să-ţi faci unghiile ca să mai fii atentă şi la ea. Serafina spunea: „Găseşte comoara mea. Aşteaptă multă iubire."

Margo oftă, iar Josh izbucni în rîs.

– Am avut nevoie de trei zile ca s-o învăţ pe Kate să spună asta fără să se bîlbîie. Blata copilă, nu are ureche pentru limbile străine. Era să cădem amîndoi de pe marginea stîncoasă cînd v-am auzit strigînd.

Margo mijî ochii:

– Tu şi Kate?

– Pusesem asta la cale de o săptămînă. Văzînd că Margo nu era interesată de pateuri, luă unul şi-l puse pe farfuria lui. Se simţea lăsată deoparte cînd voi două vă duceaţi la întîlniri. Mi-a venit ideea cînd am găsit-o o dată pe stînci. Toată lumea ştia că voi două vă duceaţi acolo cu Prostul şi Timpitul şi m-am gîndit s-o înveselesc pe Kate. Josh înghiţi zîmbind. Aşa a şi fost.

– Dacă mama şi tata ar fi ştiut că o luai pe Kate şi vă căţăraţi pe stînci noaptea, te-ar fi omorît.

– Ar fi meritat. Săptămîni în şir aţi vorbit numai despre asta. Margo voia chiar să aducă un medium.

– A fost doar o sugestie, murmură Margo.

– Începusei să te uiţi în cartea de telefon, îi aminti Josh. Te-ai dus pînă la Monterey şi ai cumpărat cărţi de tarot.

– Voiam să experimentez, zise ea, apoi izbucni în rîs. Ce naiba, Josh, am aruncat pe fereastră toţi banii puşi deoparte pe globuri de cristal şi ghicit în palmă cînd aş

fi dorit să-mi cumpăr butoni cu safire. Te-ai fi învăţat minte dacă aş fi descoperit comoara Serafinei.

– Nu a existat niciodată.

Împinse farfuria spre mijlocul mesei ca să nu mai mănînce. Oricum, se întreba cum ar mai putea un bărbat să mănînce după ce aude rîsul acela sexy şi simte o furnicătură în locul cel mai intim.

– Ba da. A ascuns-o ca să nu o găsească americanii invadatori, apoi s-a aruncat în ocean fiindcă nu mai putea trăi fără iubitul ei.

Josh o privi cu un amestec de afecţiune şi de amuzament.

– Încă nu ai trecut de vîrsta poveştilor? E o legendă frumoasă, atît.

– Iar legendele se bazează pe realitate. Dacă nu ai fi fost atît de îngust la minte...

– Ajunge. Laura ridică mîna. Încerceţi să nu vă sfîşiaţi pînă ce aduc desertul.

– Nu sînt îngust la minte, protestă el după ce sora lui ieşi. Sînt doar raţional.

– Niciodată nu ai avut suflet. Crezi că dacă ai petrecut atîta timp în Europa, la Roma, Paris şi...

– Unii din noi lucrează în Europa, o întrerupse el şi avu satisfacţia de a o vedea privindu-l cu ochi ameninţători şi reci. Exact această privire ai avut-o în reclama pentru un parfum, spuse el aproape în şoaptă. Cum se numea? *Sălbăticiune?*

– Această campanie a sporit vînzările firmei cu zece procente. De aceea se consideră muncă activitatea mea.

– Exact. Josh o privi pe deasupra paharului cu apă. Deci, Margo, a încercat Matt vreodată să-ţi deschidă sutienul?

Margo îşi spuse că trebuie să rămînă calmă. Se simţea stăpînă pe sine. Ridică paharul şi-l privi pe Josh direct în ochi:

– Niciodată nu am purtat sutien. Îl privi cum se încruntă, apoi își lăsă ochii în pământ. Pe vremea aceea, adăugă calm.

Rîse, se ridică, apoi se întinse.

– Poate că e mai bine că ești și tu acasă. Simțeam nevoia să mă cert cu cineva.

– Sînt oricînd la dispoziția ta. Ce nu e în regulă cu Laura?

Margo privi în jos.

– Ești perspicace, Josh. Ca întotdeauna. Este îngrijorată din cauza mea. Cred că asta este, dar nu sînt sigură.

„O să aflu eu", se gîndi Josh, apoi se ridică.

– Tu ești îngrijorată pentru tine?

Margo rămase surprinsă de tonul blînd al vocii lui și de finețea cu care-i atinsese obrazul cînd o întrebase. Tresări la gîndul că l-ar fi plăcut să-și sprijine capul pe mîna lui. Ar fi dorit să-și lipească obrazul de umărul lui, să închidă ochii și măcar pentru o clipă ar ști că totul e perfect. Era cît pe ce să facă un pas înainte, dar realiză că ar fi fost o greșeală.

– Doar nu intenționezi să fii drăguț cu mine?

– Poate că da.

Tulburarea pe care i-o citise în ochi sau parfumul erotic pe care-l radia pielea ei îl făcu să dorească să-o atingă. Își odihni palmele pe umerii ei, o mîngîie ușor, apoi o fixă cu privirea:

– Ai nevoie de ajutor?

– Eu... Parcă îl simțea atingerea buzelor și intenția lui o excită. Cred...

– Mă scuzați.

Ann venise pe terasă cu telefonul portabil în mînă. Deși pe chipul ei nu se citea nimic, se amuză în sinea ei cînd îl văzu pe Josh că-și coboară brusc brațele ca și cînd ar fi fost surprins că-i smulge hainele fiicei sale.

– Domnișoara Kate la telefon; pentru tine, Margo.

– Oh!

Margo privi telefonul pe care i-l dăduse în mînă Ann.

– Mulţumesc. Hmm... Bună, Kate.

– S-a întîmplat ceva? Ai o voce de parcă...

– Nu-i nimic, i-o tăie Margo brusc. Tu ce mai faci?

– A venit vremea impozitelor, păpuşă, ce crezi că face un contabil? De aceea nu pot veni la voi. Vreau să stăm de vorbă, Margo. Poţi să vii la mine la birou după-amiază? Pot să-ţi stau la dispoziţie între trei şi trei jumătate.

– Sigur. Cred că da. Dacă tu...

– Foarte bine. Te văd mai tîrziu.

Margo apăsă pe deconectare.

– Întotdeauna Kate a fost campioană la comunicări.

– Sîntem aproape de 15 aprilie. E vremea socotelilor cutremurătoare.

Margo observă cît de calm devenise Josh şi fu surprinsă. Toată tensiunea, anticiparea... totul se petrecuse în imaginaţia ei.

– Asta spunea şi ea. Trebuie să ajung la ea la birou. Să văd dacă Laura îmi împrumută maşina ei.

– Ia-o pe a mea. E în faţa intrării. Cheile sînt în contact. Surise cînd o văzu că nu înţelege. Ce naiba, Margo, cine te-a învăţat să conduci?

– Tu, răspunse ea radioasă. Cu o răbdare care nu-ţi stă în caracter.

– Pentru că eram îngrozit. Drum bun. Dacă ai de gînd să mi-o aduci zgîriată, să ştii că te arunc de pe stînca Serafinei.

Margo ieşi, iar Josh se aşeză, bucuros că poate mînca şi felia ei de tort şi că va afla amănunte despre necazurile surorii sale.

Capitolul 5

Kate Powell era constantă, concentrată şi adesea inflexibilă. Pe cînd mergea pe culoarele firmei *Bittle şi Asociaţii,* aflată la etajul doi al clădirii, ascultînd telefoanele sunînd şi văzîndu-i pe angajaţi lucrînd intens, realiză că exact asta îşi propusese Kate pentru sine încă din copilărie. Muncise corect, fără şovăială şi obţinuse ce dorise de la viaţă.

În liceu urmase cursurile de matematici superioare. După trei trimestre devenise prima în clasă. Verile şi pe timpul vacanţelor lucrase la contabilitate în staţiunea Templeton pentru a se califica în meserie şi a căpăta experienţă profesională. De aici avu doar un pas spre bursa de studii la *Harvard,* îşi luase diploma în Business Aminis tation, apoi refuzase constant, dar politicos, orice post i se oferise la birourile *Templeton.*

Nu, se gîndi Margo admirînd mocheta şi pereţii zugrăviţi în nuanţe discrete; parcă simţea în sînge o presiune cauzată de apropierea impozitelor. Kate alesese *Bittle* şi obţinuse un post de începător. Ar fi putut cîştiga mai mult lucrînd la New York sau la Los Angeles, dar nu se putea duce prea departe de casă.

Şi în această privinţă Kate era constantă.

Deci, era hotărîtă să muncească pentru a promova la această firmă. Margo nu prea cunoştea contabilii, dar tot ce aflase era că se plîng mereu de impozite şi cîştiguri anticipative. Realiză că în prezent Kate se ocupa de cîţiva clienţi importanţi ai vechil şi respectatei, dar – după părerea lui Margo – ruginitei firme *Bittle şi Asociaţii.*

Măcar după atîţia ani de eforturi, Kate căpătase un birou pe măsură, se gîndi Margo păşind pragul încăperii. I se părea imposibil de înţeles cum poate cineva să stea aşezat toată ziua între patru pereţi, cu spatele la fereastră. Oricum, Kate părea mulţumită. Avea un birou elegant, după cum se aşteptase. Nu vedeai obiecte de prost-gust sau postere caraghioase pe pereţi. Dezordinea era pentru Kate, Margo ştia, unul din cele şapte păcate ucigătoare, printre care se numărau şi impetuozitatea, lipsa de lolalitate, ca şi haosul în carnetul de cecuri.

Avea cîteva dosare aşezate pe categorii, unul peste celălalt, pe biroul simplu, dar practic. Un computer zumzăia pe măsură ce Kate îi atingea tastele.

Îşi scosese blazerul bleumarin şi-l pusese pe spătarul scaunului rotativ. Mînecile bluzei albe, apretate, erau rulate pînă la coate în stilul omului de afaceri clasic. Părea încruntată şi pe frunte i se distingea o linie verticală, probabil din pricina concentrării prelungite. Purta ochelari, ceea ce-i dădea un aer studios.

Deşi telefonul suna încontinuu, nu se obosea să răspundă.

Chiar cînd Margo intră, Kate ridică un deget, apoi continuă să opereze la computer. În cele din urmă mormăi, dădu din cap şi-şi ridică privirea.

– Ai venit la timp. Închide uşa, te rog. Ştii cîţi oameni aşteaptă pînă la sfîrşitul lui aprilie ca să-şi adune facturile?

– Nu.

– Toată lumea. la loc.

Margo se așează pe fotoliul maronlu din fața biroului, iar Kate se ridică. Își dezmorți umerii, apoi făcu cîteva mișcări circulare cu capul, murmurîndu-și un „relaxează-te". Își scoase ochelarii și îi agăță de buzunărelul de la piept. Luă două căni de pe un raft și turnă cafea din vasul expresso-ului.

– Annie spunea că a venit Josh.

– Da, a sosit chiar azi și e bronzat extraordinar.

– Cînd a arătat el altfel decît extraordinar? Observă că jaluzelele erau coborîte și se duse la fereastră și le ridică, lăsînd să pătrundă lumina, însă nu stinse becul din plafon. Sper că are de gînd să stea mai mult. Nu voi fi liberă decît după cincisprezece.

Scoase din sertarul biroului o sticlă de *Mylanta,* îi scoase dopul și începu să bea cu zgomot, așa cum fac veteranii cu vinul roșu.

– Doamne, Kate, cum poți să bei așa? Este dezgustător.

Kate răspunse ridicîndu-și o sprînceană:

– Tu cîte țigări ai tras pe ziua de azi, amice?

– Nu de asta era vorba: Margo o privi strîmbîndu-se. Kate acoperi sticla și o puse la loc în sertar. Măcar eu știu că nu mă sinucid cu încetinitorul. Ar trebui să te duci la un doctor, pentru Dumnezeu. Dacă vrei să te relaxezi, de ce nu încerci exercițiile de yoga despre care ți-am spus...

– Las-o baltă.

Kate puse capăt prelegerii și se uită la ceas. Nu avea nici timp și nici obicelul să dea prea multă atenție nervilor la stomac, oricum nu înainte de a termina de calculat sumarul de venituri și cheltuieli afișat pe ecranul computerului.

– Trebuie să termin cu clientul acesta în douăzeci de minute și nu am timp să discut pe tema viciilor noastre.

Îl dădu lui Margo cana de cafea şi se aşeză pe marginea biroului. A apărut Peter?

– Nu l-am văzut. Margo încercă să renunţe la predici în faţa lui Kate pentru că ştia că mereu se încheiau cu un sentiment de profundă dezamăgire. Se decise să dea mai multă atenţie problemelor prietenei sale pentru moment. Laura nu prea vorbeşte despre asta. Kate, el stă la hotel?

– Nu oficial. Kate începu să-şi muşte unghiile, apoi se opri brusc. Îşi aminti că era o chestiune de putere a voinţei, apoi sorbi din cafea. După zvonuri, înţeleg că petrece mai mult timp acolo decît acasă.

Ridicînd din umeri de cîteva ori, se mai dezmorţi puţin. O durea capul îngrozitor. Între plata împozitelor şi problemele prietenelor ei, se trezea în fiecare zi cu dureri de cap.

– Sigur că şi pentru el e o perioadă aglomerată.

Margo făcu o grimasă.

– Nu l-ai plăcut niciodată.

Kate se strîmbă la fel.

– Nici tu.

– Bine, dacă sînt probleme în paradis, poate că o pot ajuta eu pe Laura să le rezolve. Dacă stă acolo doar fiindcă am venit eu, ar fi mai bine să plec. Pot să stau şi în staţiune.

– Nu a mai dormit de mult în patul lui, chiar înainte să vii tu. Nu ştiu ce putem face, Margo. Se frecă la ochi; obosise. Laura nu vrea să discute despre asta, iar eu sînt şi aşa nepricepută la sfaturi în relaţii conjugale.

– Te mai întîlneşti cu tipul de pe palierul tău?

– Nu. Kate nu dădu nici un amănunt în plus. Capitol închis, îşi aminti ea. Totuşi, rana o durea încă. Nu am timp de întîlniri. Adevărul e că voi fi foarte ocupată în următoarele săptămîni şi mă bucur că eşti tu aici cu Laura şi cu fetele.

– Rămîn, doar dacă nu-l complic situaţia. Margo în-

cepu să lovească uşor cu degetele pe marginea fotoliului, iar unghiile îngrijite, vopsite cu sidef roz parcă înveseleau maroniul monoton. Este foarte fericită că-l are pe Josh lîngă ea. Cred că nu mi-am dat seama cît de nefericită era pînă astăzi, cînd i-am văzut împreună. Lucru care îmi aminteşte de... Puse cana pe birou. Kate o făcuse tare cît să-ţi bubuie inima în piept. Nu ţi-a fost teamă de fantoma Serafinei atunci cînd ai rîs de noi?

Kate o privi nelămurită.

– Ce?

– Să stai suspendată de stînci şi să te vaiţi într-o spaniolă stricată despre zestrea ta. Să ştii că nici eu şi nici Laura nu am crezut nici o clipă.

– Despre ce... Oh! Oh!

Amintindu-şi episodul, Kate explodă într-un hohot de rîs. Oricum, ştia să rîdă cu demnitatea unei femei serioase: rîsul era la început zgomotos, apoi înfundat, din gît. Margo surîse.

– Doamne, uitasem de asta. Of, eram atît de geloasă că tu şi Laura vă întîlneaţi cu băieţi, iar unchiul Tommy şi mătuşa Susan îmi spuneau că mai trebuie să mai aştept un an. Nu aveam nici un băiat, dar nu-mi plăcea ideea că mi-o luaţi înainte. Vorbind, bău toată cafeaua. Doamne, Josh a avut întotdeauna cele mai trăsnite idei, adăugă ea reaşezîndu-se pe marginea biroului.

– Ai avut noroc că nu ai alunecat pe vreo stîncă şi nu te-ai întîlnit cu Serafina faţă în faţă.

– Eram susţinută cu frînghii. Se uită la cana goală. La început mi-a fost frică, dar nu voiam să arăt faţă de Josh. Ştii că nu-l plac laşii.

– Mmm. Margo ştia foarte bine asta. Un Templeton nu refuză niciodată o provocare. Aţi fi putut rămîne în casă pedepsiţi săptămîni întregi.

– Da, ce mai vremuri, spuse Kate zîmbind melancolic. Oricum, mă prinsesem foarte bine în farsă. Jucînd rolul Serafinei şi ascultîndu-vă pe voi două cum o stri-

gaţi au fost momente superbe din viaţa mea. Nu-mi vine să cred că m-a trădat.

– Probabil că presupune că acum sînt prea matură ca să te trag de păr. Margo îşi lăsă capul pe spate. Nu sînt deloc, dar nici cu tine nu mi-e ruşine. Îşi cuprinse genunchiul cu palmele. Bine, cum te cunosc foarte bine, sînt sigură că nu m-ai chemat în această amblanţă profesională ca să rîdem pe seama trecutului. Poţi să-mi spui adevărul.

– Perfect. Kate ştia că ar fi fost o laşitate să vrea să amîne momentul. Putem spune că am veşti bune şi veşti rele.

– Mi-ar prinde bine una bună întîi.

– Mai ai ceva din avere. Margo rîse nervos, iar Kate puse cana pe masă. Ar fi dorit să poată formula ideea în cuvinte mai potrivite şi să-i spună lui Margo mai diplomatic ceea ce trebuia spus. Regret, a fost o glumă contabilicească, proastă de altfel. Trebuie să-ţi fi dat seama singură că nu ţi-a mai rămas nimic, Margo. Financiar eşti pe copcă.

Margo încuviinţă, muşcîndu-şi buzele.

– Nu mă lua pe departe, Kate. Suport totul.

Kate îi mulţumi pentru deducţie şi veni să se aşeze pe braţul fotoliului unde stătea Margo. O strînse în braţe.

– Am introdus datele în programul computerului şi mi-a ieşit o listă de opţiuni. După trei ore de nesomn, ar fi putut adăgua, dar nu o făcu. M-am gîndit că-ţi vei face o idee mai bună asupra situaţiei decît dacă îţi explic eu pe îndelete. Poţi să optezi pentru cîteva variante.

– Nu vreau... Margo îşi drese glasul, înghiţind nodul pe care-l simţea în gît. Nu vreau să mă declar falită. Ar fi ultima dintre variante, Kate. Ştiu că este falsă mîndrie, dar...

Kate înţelegea perfect mîndria şi o aprecia la oameni.

– Cred că putem evita asta, dar, iubita mea, va trebui să te gîndeşti foarte serios la ce ai de lichidat, adică vei pierde din proprietăţi.

– Eu am proprietăţi? întrebă Margo copleşită.

– Ai apartamentul din Milano. De aici nu scoţi prea mult fiindcă a fost cumpărat în urmă cu numai cinci ani şi avansul a fost mic. Măcar poţi scoate ce ai investit şi, poate cu puţin noroc, vei căpăta şi ceva în plus. Fiindcă era vorba de cineva apropiat, Kate nu avea nevoie de notiţe, nici de dosar. Ţinea minte toate detaliile. Mai ai maşina ta *Lamborghini,* care este aproape achitată. Aranjăm s-o vindem repede şi aşa faci economie şi la garaj, plus întreţinerea exorbitantă.

– Bine. Margo încerca să nu regrete apartamentul ei elegant, mobilat la modă şi nici maşina strălucitoare pe care o conducea cu viteză prin peisajul provincial. Erau multe alte lucruri pe care nu şi le mai putea permite. În capul listei era autocompătimirea. O să le scot la vînzare. Cred că e mai bine să mă duc acolo, să-mi adun lucrurile şi să...

Fără să spună nimic, Kate se ridică, scoase un dosar şi începu să citească. Nu avea nevoie de el, dar trebuia să-şi găsească o preocupare. Îşi puse iar ochelarii pe nas.

– Mai sînt şi animalele moarte.

Margo dădu din cap deprimată.

– Ce?

– Blănurile tale.

– Ce atitudine tipic americană, mormăi Margo. Oricum nu eu am omorît nurcile alea.

– Şi nici samurii, adăugă Kate sec, privind-o peste ramele ochelarilor. Vinde-le şi scapi de taxele de păstrare în bancă. Acum bijuteriile.

Margo simţi o săgeată în inimă.

– Of, Kate, nu bijuteriile mele.

– Revino-ţi. Nu sînt decît pietre şi minerale. Cu mîna

liberă îşi mai turnă cafea şi bău, ignorînd arsura la stomac. Primele de asigurare pentru ele te omoară. Nu-ţi poţi permite acum şi ai nevoie de bani lichizi pentru datorii. Facturi la croitor, la salonul de cosmetică. Impozite. Impozitele din Italia sînt mari şi nu se poate spune că ai pus deoparte bani albi pentru zile negre.

– Am avut ceva economii, dar Alain mi le-a suflat. O dureau degetele de atîta frămîntat şi se opri imediat. Nu am ştiut de asta pînă săptămîna trecută.

Nenorocitul, se gîndi Kate, dar atunci e atunci şi acum e acum.

– Poţi să-l acţionezi în justiţie.

– Ce rost ar avea? spuse Margo cu jumătate de gură. Ar alimenta şi mai mult presa. Din nou mîndria, îşi zise ea. Nu avea curajul să o întrebe pe Kate dacă-şi mai putea permite cîteva linguriţe de mîndrie. Deci, se pare că trebuie să renunţ la tot. La tot ce am, pentru care am muncit şi la ceea ce mi-am dorit.

– Bine. Kate lăsă dosarul pe birou. Nu vreau să-ţi amintesc că e vorba doar de lucruri, Margo. Ştiu că nu e chiar atît de simplu, dar ai o portiţă de scăpare. Mai sînt şi altele. Poţi să-ţi vinzi povestea la o editură, aşa ai aduna repede ceva bani.

– Ce-ar fi să mă duc la Hollywood, unde să-mi vînd trupul? Ar fi mai puţin umilitor.

– Te-ai putea adresa familiei Templeton.

Margo închise ochii. Ruşinată, recunoscu că măcar pentru o clipă se gîndise şi ea la asta.

– Te-ar credita ei măcar pînă ce vei ieşi la lumină, o sfătui Kate cu blîndeţe. Ai pluti un timp, apoi ai reveni pe picioarele tale.

– Ştiu. Nu pot face asta. Au făcut şi aşa destul pentru mine. În plus, ar durea-o pe mama, care a suferit destul din pricina mea ca să mă vadă şi cerşind.

– Eu pot să-ţi împrumut chiar acum zece mii. Atîta am în bani lichizi, spuse Kate fără să se gîndească prea

mult. Ar fi un punct de pornire care l-ar atrage pe Laura şi pe Josh. Mai departe le-ar ajuta el. Nu înseamnă cerşit şi nu trebuie să-ţi fie ruşine. E doar un împrumut între prieteni.

Cîteva minute Margo nu spuse nimic. Emoţionată şi ruşinată, privea safirele şi diamantele care-i luceau pe mîini.

– Ca să-mi pot păstra mîndria, blănurile şi diamantele. Dădu negativ din cap. Nu, cred că nu voi putea păstra nimic. Mulţumesc oricum.

– Poate că vrei să te mai gîndeşti la opţiuni. Oferta rămîne valabilă. Kate îi dădu dosarul, regretînd că nu poate spune mai mult. Cifrele sînt alci. Am făcut o estimare a valorii pe piaţă a bijuteriilor după sumele asigurate. Am valoarea de vînzare a maşinii tale, a apartamentului şi am calculat deja o marjă de zece procente; am scăzut impozitele aproximative. Dacă te hotărăşti să lichidezi, vei putea avea puţin timp de respiro. Nu mult, dar îndeajuns cît să ţii capul la suprafaţă deocamdată.

Apoi? se întrebă Margo, însă nu avu curajul să articuleze cuvintele.

– Bine. Îţi rămîn datoare pentru că te-ai chinuit cu harababura mea.

– La asta mă pricep cel mai bine. Chiar în acel moment, replica i se părea inutilă. Margo, stai cîteva zile şi întoarce problema pe toate părţile.

– Aşa voi face.

Margo se ridică şi rîse fiindcă-i tremurau genunchii.

– Doamne, tremur.

– Mai stai. Să-ţi aduc puţină apă.

– Nu, ridică ea mîna. Am nevoie de puţin aer.

– Vin şi eu cu tine.

– Nu. Mulţumesc, dar aş dori să fiu singură.

Kate o mîngîie uşor pe păr.

– Îţi vine să-l omori pe sol?

– Nu chiar acum.

Kate o strînse în braţe cu căldură.
– Mai vorbim, spuse Margo, apoi ieşi.

Voia să fie tare. Toată viaţa ei Margo a tînjit după aventură, după emoţia şi romantismul acesteia. Ar fi dorit să fie una dintre acele femei îndrăzneţe care nu merg pe cărări bătătorite, ci le deschid ele. Mare parte din viaţă exploatase stilul propriu, înfăţişarea şi atracţia sexuală pe care o exercita pentru a-şi atinge ţelurile. Educaţia ei fusese doar un stagiu necesar, ceva prin care trebuia să treacă. Spre deosebire de Laura şi de Kate, petrecuse foarte puţin timp în sălile de clasă. Ce-i trebuiau ei formule algebrice şi date istorice pentru viaţă? Era mult mai important ce se purta în sezon la New York sau ce designeri erau la modă la Milano.

Margo stătea pe stîncile bicluite de vînt deasupra oceanului şi se gîndea că este patetic. Viaţa ei era patetică.

Chiar cu o lună în urmă crezuse că era perfectă. Desigur, pe atunci toate îi mergeau exact aşa cum îşi dorea. Avea un apartament într-o zonă luxoasă a oraşului, era recunoscută, i se recomandau cele mai bune restaurante şi magazine. Avea cercul ei de prieteni format din cei bogaţi, cunoscuţi şi neîmblînziţi. Era invitată la petreceri faimoase, curtată de bărbaţi şi idolatrizată de presă. Desigur, ea se arăta lumii ca o fiinţă copleşită şi sătulă de articole speculîndu-i viaţa.

Avea o carieră care o propulsase exact pe locul dorit dintotdeauna. În lumina reflectoarelor.

Avea pe atunci un iubit. Mai în vîrstă, puternic şi bun, aşa cum şi-l dorise. Francez. Căsătorit, desigur, dar nu era decît o formalitate. Un obstacol, iarăşi la modă, care în cele din urmă ar fi fost eliminat. Simplul

fapt că trebuiseră să-şi ascundă relaţia, secretul legăturii lor adăugase o notă de senzaţional. De-abia acum recunoscu greşeala de a fi confundat senzaţionalul cu pasiunea.

Acum se terminase totul.

Nu crezuse că ar putea fi mai şocată sau mai înspăimîntată decît în acele prime ore după interogatoriul din Atena. Groaza de a fi singură, expusă, o catapultase dintr-o lume a privilegiaţilor într-una a pericolelor. Cînd nici unul dintre aşa-zişii ei prieteni selectaţi cu grijă nu veniseră în ajutorul sau în apărarea ei, fusese forţată să stea singură în faţa conştiinţei şi să o reevalueze pe Margo Sullivan.

Nici asta nu păru a fi de ajuns.

Stătea pe stîncă şi rupea cîteva fire de flori albe. Laura le-ar fi ştiut numele, se gîndi acum. Dar Laura, deşi avea privilegiul de a se fi născut în lumea bună, era ea însăşi tipul de floare sălbatică, în vreme ce Margo era plantă de seră.

Era ruinată.

Ar fi fost mai uşor să-şi imagineze starea de faliment înainte de a-i prezenta Kate situaţia negru pe alb. Acum, însă, vedea realitatea. Era, sau va fi în curînd, fără casă, fără bani. Fără viaţă.

Privi în jos spre floarea din mînă. Era simplă, cu rădăcinile înfipte cu încăpăţînare în solul dur, luptîndu-se să dea de lumină.Dacă-i rupi vîrful, un alt mugur va răsări.

Acum înţelese că nu trebuise să lupte niciodată pentru ceva. Se temea, în adîncul inimii, că acum, odată ce fusese dezrădăcinată, se va ofili.

– O aştepţi pe Serafina?

Margo privea fix floarea, răsucind-o între degete, în timp de Josh se instală pe o piatră, alături de ea.

– Nu, pur şi simplu aştept.

– Laura le-a dus pe fete la lecţia de dans şi am ieşit

la plimbare.

De fapt, îi trecuse prin minte să dea o raită la terenul de tenis unde să exerseze pase. O văzuse pe Margo de la fereastra dormitorului.

– Ce mai face Kate?

– E ocupată şi eficientă. Aş spune că a ajuns la starea de Nirvana cu ajutorul firmei *Bittle şi Asociaţii.*

Josh se cutremură.

– E înfricoşător.

Replica lui o înveseli. Surîse, dîndu-şi părul pe spate.

– Sîntem atît de triviali, Josh. Cum ne putem suporta pe noi înşine?

– Încercînd să nu ne uităm niciodată prea aproape în oglindă. Asta te-a doborît, Margo? Îi mîngîie o şuviţă de păr de pe frunte. Te-ai uitat prea de aproape?

– Asta faci de obicei cînd cineva îţi oferă o oglindă.

Josh îi luă de pe nas ochelarii de soare şi o privi atent.

– Ai o faţă pe cinste, şopti, apoi aşeză ochelarii la loc. Vrei să ştii ce văd eu?

Margo se ridică şi făcu un pas spre marginea abruptă.

– Nu cred că mai pot suporta încă o lovitură pe ziua de azi. Nu te-ai obosit niciodată să ascunzi ce crezi despre mine.

– De ce aş fi făcut-o? Cînd o femeie arată aşa ca tine, adună numai laude şi azvîrle cuvintele originale ca pe o rochie demodată. Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o. O privi cum se întoarce cu spatele, plecîndu-şi capul. Deşi nu-i vedea ochii, ştia că este surprinsă de cele auzite. Ai un chip şi un trup care fac pe oricine să intre în păcat. Aproape că e o pedeapsă pentru un bărbat să-ţi dorească trupul şi pe tine. Atîta senzualitate şi pasiune fierbinte radiate de o femeie. Te foloseşti de ele şi au efect fără să-ţi dai seama. O privire, capul lăsat pe spate, un gest. Ai un talent feno-

menal, adeseori crud. Oricum, ai mai auzit asta pînă acum.

– Nu chiar, murmură ea.

Nu ştia dacă să se simtă flatată sau insultată.

– Mare parte din acestea sînt un accident al naturii. Josh se ridică şi veni lîngă ea. Eşti născută pentru a aţîţa fantezia. Poate că ăsta ţi-e destinul.

Discursul o răni adînc şi brusc, aşa încît nu putu nici măcar să tresară.

– Cîtă răceală sub cuvintele tale, Josh. Exact stilul tău.

Margo dădu să se ridice, dar el o prinse de mînă şi-i simţi degetele înfigîndu-se adînc în carne, iar vocea agasant de molcomă.

– Nu am terminat.

Furia reprimată pînă atunci răbufni în Margo. Dacă ar fi putut să se răsucească şi să-l zgîrie, ar fi făcut-o.

– Dă-mi drumul. Mi-e scîrbă de tine şi de cei ca tine. Sînt bună atît cît vă convine. Fata cu care te distrezi. Dacă vrei să te simţi bine, sună-mă. Cînd sînt la necaz nimeni nu dă doi bani pe mine. Sînt considerată o aventurieră care vrea să pară mai sus decît este.

Josh o prinse mai bine de încheietura mîinii şi-i spuse cu ironie:

– Chiar aşa?

– Nu sînt doar o poză din reviste. Am sentimente, dorinţe şi temeri. Nu am de gînd să dovedesc nimic nimănui, decît mie.

– Bine. Bine pentru tine. Era şi timpul să-ţi dai seama de asta. Cu o uimitoare uşurinţă, care o înfurie şi mai tare pe Margo, o trase de pe marginea prăpastiei şi o lipi cu spatele de pămînt. Ţinînd-o bine, se ghemui lîngă ea. Tu eşti cea care s-a jucat cu iluzia, Margo, tu te-ai folosit de ea. Acum tot tu va trebui s-o sfărîmi.

– Nu-mi spune ce trebuie să fac. Dacă nu-ţi iei mîinile de pe mine...

– Taci. Vreau să taci. O smuci uşor, iar ea rămase cu gura întredeschisă. Va trebui să te obişnuieşti şi cu asta. Să fii tratată ca un om adevărat, nu ca o păpuşă *Barbie*, răsfăţată de toţi. În sfîrşit ai dat cu ochii de viaţă, ducesă. Luptă-te cu ea.

– Ce ştii tu despre viaţă? întrebă cu amărăciune. Te-al născut cu de toate. Nu ai avut nevoie să te lupţi pentru ceea ce ai dorit şi nici să-ţi faci grîji că nu eşti acceptat sau iubit sau dorit.

Josh o privi lung, bucuros că ea nu observase că aproape o jumătate din viaţă el fusese cel care se luptase să fie acceptat, iubit şi dorit.

– Nu vorbeam despre mine, nu?

Margo îşi întoarse privirea spre ocean.

– Nu-mi pasă ce crezi despre mine.

– Bine, dar eu tot o să-ţi spun. Eşti o femeie răsfăţată şi neîmblînzită, care mult timp nu te-ai gîndit decît la prezent. Pînă acum ambiţiile ţi s-au potrivit de minune cu fanteziile. Acum ai primit o palmă dureroasă. Va fi interesant de observat dacă eşti în stare să-ţi pui în valoare celelalte calităţi pentru a te redresa.

– Oh, exclamă ea. Am şi alte calităţi?

Josh se întrebă cum poate adora tonul acela glacial, dar incitant.

– Aluatul din care eşti plămădită e puternic şi elastic, Margo, iar temperamentul tău nu-ţi dă voie să te laşi copleşită de nereuşite. Îi ridică mîinile şi le sărută. Eşti devotată, caldă şi plină de compasiune pentru cei la care ţii. Lipsurile pe care le ai la partea raţională le compensezi cu umor şi farmec.

Emoţiile care o răscoleau ameninţau să erupă în hohote de rîs, lacrimi sau strigăte. Le înăbuşi şi se strădui să rămînă impasibilă şi să vorbească detaşat.

– Ce analiză fascinantă! Să-mi treci totul în cont. Stau cam prost cu finanţele.

– Nici o problemă. E gratis. O ajută să se ridice şi-i

mîngîie şuviţele suflate de vînt. Ascultă, dacă ai nevoie de o sumă care să te ajute pînă ce...

– Să nu îndrăzneşti să-mi oferi bani, îl întrerupse ea. Nu sînt un servitor de familie destituit.

Era rîndul lui să fie insultat.

– Credeam că eşti prieten.

– Bine. Păstrează-ţi banii în contul din Elveţia, prietene. Sînt în stare să-mi port singură de grijă.

– Cum doreşti. Ridică din umeri, apoi îi întinse o mînă. Ce-ai zice să mă conduci acasă?

Margo surîse ironic.

– Ce-ai zice să faci semn cu degetele tale îngrijite? Poate se va găsi cineva să te ia cu maşina.

Margo plecă în grabă, păşind cu grijă peste stîncile colţuroase.

Peste cîteva minute auzi maşina lui demarînd în trombă. Doamne, îşi zise el rîzînd. Era nebun după ea.

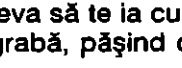

Cînd intră în casă, Margo era la fel de furioasă. Ajungînd în hol, auzi voci. Voci calme, moderate. Excesiv de calme, realiză ea. Extrem de moderate, chiar formale.

Se cutremură la gîndul că un soţ şi o soţie pot vorbi pe tonuri atît de rezervate. Oricît de dureroase ar fi fost cuvintele auzite mai devreme, prefera schimbul pasional de replici cu Josh discuţiei studiate, temeinic argumentate dintre Laura şi Peter aflaţi în bibliotecă. Uşile capitonate erau deschise, iar ea păşi pragul şi observă scena. Ce cameră elegantă, se gîndi ea, cu tavanul înalt, cu cele două nivele ticsite cu cărţi aliniate pe rafturi şi ferestre cu vitralii! Covorul de Buhara se asorta perfect cu mirosul de piele. O încăpere rafinată, se gîndi iar, pentru o ceartă rafinată.

Cît de oribil.

– Îmi pare foarte rău că gîndeşti astfel,Peter. Nu sînt de acord cu tine.

– Afacerile, administrarea hotelurilor *Templeton*, locul nostru în societate şi mass media, Laura, nu sînt punctele tale tari. Nu aş fi fost în funcţia pe care o am şi nu aş fi primit responsabilităţile care mi-au fost încredinţate, dacă părinţii tăi şi comitetul de conducere nu mi-ar fi apreciat părerile.

– Adevărat.

Margo se retrase un pas, însă o văzu pe Laura în picioare, în faţa fotoliului de la fereastră, cu mîinile împreunate. Ochii ei erau atît de mînioşi şi dezamăgiţi, încît Margo se întreba cum de Peter rămîne insensibil la ceea ce vede.

Peter se afla în faţa căminului, într-o postură de stăpîn al casei, cu o mînă sprijinită de poliţă, iar în cealaltă ţinea un pahar în care se balansa uşor o cantitate rezonabilă de coniac.

– Oricum, în acest caz, continuă Laura pe acelaşi ton degajat, nu cred că familia îţi va împărtăşi îngrijorarea. Josh în mod sigur nu e de părerea ta.

– Josh e cel mai puţin în măsură să fie preocupat de reputaţie. Mai mult timp petrece holnărind prin cluburi şi prin toată Europa.

– Ai grijă, murmură Laura, însă tonul suna foarte hotărît. Tu şi Josh aveţi stiluri diferite de lucru, dar fiecare ocupaţi un loc foarte important în firma *Templeton*. Voiam să spun că el e de acord ca Margo să rămînă aici cît timp doreşte. Fiindcă am prevăzut această altercaţie, l-am sunat pe părinţii mei azi-dimineaţă. Sînt încîntaţi că Margo a venit acasă.

Peter se albi la faţă auzind acestea, iar buzele i se ţuguiară ameninţător. Margo ar fi fost delectată de expresia citită pe faţa lui dacă nu ar fi fost Laura la mijloc.

– Al acţionat pe la spatele meu. Tipic pentru tine, nu-i aşa? Să alergi la părinţi de fiecare dată cînd nu

sîntem de acord cu ceva.

– Nu alerg la ei, Peter, răspunse ea, parcă din slăbiciune. Părea că e gata să cedeze şi să se aşeze în fotoliu. Lumina pătrundea prin fereastra arcuită şi-i mîngîia spatele. Părea atît de palidă, fragilă şi înduioşător de frumoasă. Nici nu discut cu ei despre problemele noastre personale. A fost vorba, după cum spuneai tu, de afaceri.

– De afaceri mă ocup eu, rosti el sacadat, de data asta remarcîndu-se o uşoară iritare. Tu trebuie numai să ai grijă de casă şi de copii. Lucruri pe care se pare că le aşezi pe plan secundar, orbită de un fals simţ al lojalităţii.

– Nimeni şi nimic nu stă înaintea copiilor mei.

– Zău? Surîse uşor şi sorbi din coniac. Presupun că din pricina timpului îndelungat pe care-l petreci la saloanele de manichiură şi la prînzuri nu ai timp să te uiţi la televizor. A fost o emisiune care a dedicat vechii noastre prietene o jumătate de oră la rubrica de scandaluri. Unele imagini deosebit de interesante o prezentau făcînd plajă fără sutien pe un iaht. Cîţiva dintre bunii ei prieteni au dat detalii în legătură cu multe aventuri amoroase şi aşa-zisul ei stil de viaţă libertin. Desigur, emisiunea a făcut aluzie şi la relaţia dintre ea şi familia Templeton, respectiv la prietenia cu Laura Templeton Ridgeway. Bucuros că ea nu spune nimic, dădu din cap. Includea o fotografie de-a voastră cu copiii. În plus, chelnerul de la clubul local le-a spus bucuros cum voi două, cu încă o femeie al cărui nume nu a fost dat aţi avut un prînz vesel cu şampanie pe marginea piscinei acum doi ani.

Laura aşteptă o clipă de tăcere.

– Kate va fi supărată că nu i-au dat şi ei numele.

Pierzîndu-şi răbdarea, făcu semn cu mîna în aer, se ridică, iar Peter observă că nu era deloc ruşinată, ci enervată.

– Zău, Peter, totul e o prostie. Ultima dată cînd am fost pe Riviera tu te supăraseşi pe mine pentru că eram prea sfioasă ca să adopt stilul francez, totuşi o condamni pe Margo fiindcă a făcut-o. Dacă vreunul din acei oameni i-ar fi fost prieten, nu s-ar fi pretat la interviuri pentru care a fost plătit şi nu ar fi bîrfit-o. Aproape jumătate din femeile pe care le cunosc se duc la club în mod regulat. Dacă atunci am dorit să avem un prînz cu şampanie pentru a sărbători întîlnirea noastră, asta nu priveşte pe nimeni.

– Nu eşti numai oarbă şi încăpăţînată, ci şi nesăbuită. Atitudinea pe care ai adoptat-o în ultima vreme a mers prea departe.

– Atitudine?

Peter trînti paharul pe poliţă.

– Interogatoriile tale, sfidarea dorinţelor mele, neglijarea datoriilor faţă de comunitate. Prezenţa lui Margo e doar o scuză a ta pentru a te comporta neadecvat.

– Nu am nevoie de scuze.

– Aparent nu. Cu alte cuvinte, mai elocvente, Laura; atîta timp cît femeia aceea stă în casa aceasta, eu nu voi sta.

– Este un ultimatum, Peter? întrebă ea cu o uşoară înclinare a capului. Cred că o să fii surprins de răspunsul meu nepoliticos la acestă pretenţie.

Margo se lăsă pradă impulsului de a intra în bibliotecă.

– Bună, Peter. Nu-ţi face griji, sînt la fel de uimită să te văd pe cît eşti şi tu. Zîmbind absent, se duse către bar. Deşi rar bea altceva decît vin alb, îşi turnă două degete de coniac. Simţea nevoia să aibă ceva în mînă. Ştiu că întrerup, dar venisem să vorbesc cu mama. Sorbi o înghiţitură ca să-şi facă puţin curaj.

– Văd că treci foarte uşor peste recentul tău faliment, comentă Peter.

– Oh, mă cunoşti. Curentul mă duce înainte. Făcu

un gest amplu cu mîna, iar inelele îi străluciră pe degete. Îmi pare rău că am pierdut emisiunea despre care îi povesteai Laurei. Sper că imaginile cu mine la plajă au fost măgulitoare. Ştii că obiectivele cu rază medie de acţiune distorsionează uneori. Rîse cu poftă şi ridică paharul spre el. Tu şi cu mine înţelegem cît de importante sînt aparenţele, nu-i aşa, Peter?

Peter nu făcu nici un efort să-şi ascundă dispreţul. Pentru el Margo fusese de la bun început fiica menajerei care-i stătea în cale.

– Oamenii care trag cu urechea la conversaţii personale nu aud niciodată lucruri măgulitoare.

– Perfect adevărat. Mai liniştită, bău ultimul strop din pahar, apoi îl puse pe bar. Acelaşi lucru l-ai fi aflat şi tu dacă ai fi ascultat o conversaţie al cărei subiect erai. Stai liniştit. Veneam să-i spun mamei că trebuie să plec la Milano.

Laura se ridică şi făcu un pas spre el.

– Margo, nu e nevoie să faci asta. Întinse o mînă spre ea şi aceasta i-o strînse.

– Ba este. Am lăsat multe lucruri nerezolvate. Aveam nevoie doar de o mică pauză, iar acum trebuie să mă ocup de amănunte. Ignorîndu-l pe Peter, se apropie de Laura. Te iubesc, Laura.

– Nu rosti cuvintele în felul acesta. Alarmată, se retrase şi o privi pe Margo. Vii înapoi.

Margo ridică din umeri şi simţi un junghi în stomac.

– Depinde cum va bate vîntul, dar vom ţine legătura. Vreau să vorbesc cu mama înainte de a-mi face bagajul. O mai îmbrăţişă o dată pe Laura, apoi se îndreptă spre uşă. Neştiind dacă va mai avea ocazia vreodată, se întoarse cu faţa spre ei. Îi oferi lui Peter cel mai graţios zîmbet. Încă un lucru. Eşti un netot înfumurat, egoist şi plin de sine. Cînd s-a măritat cu tine nu ai fost destul de bun pentru ea, nu eşti nici acum şi nu vei fi niciodată la înălţimea ei. Cred că e un chin pentru tine

să realizezi asta.

Strecurîndu-se pe uşă, Margo îşi zise că mai bine de atît nu ar fi putut vorbi nicicînd.

– Nu fug, insistă Margo împachetînd în grabă.

– Nu?

Cu mîinile în şolduri, Ann îşi privea fiica. Mereu în grabă, se gîndi ea, să ajungă dintr-un loc într-altul. Niciodată nu se opreşte să raţioneze.

– Aş sta, dacă aş putea. Aş dori să rămîn, dar... Aruncă în sacoşă un pulover de caşmir. Pur şi simplu nu pot.

Din obişnuinţă, Ann luă puloverul şi-l împături cum se cuvine, apoi îl aşeză la loc.

– Ar trebui să fii mai atentă cu lucrurile tale. Şi cu prietenii. o părăseşti pe domnişoara Laura cînd are nevoie de tine.

– Plec fiindcă vreau să-i uşurez situaţia, ce naiba. Margo părea foarte agitată. De ce nu ai niciodată încredere în mine că fac ce trebuie? Chiar în acest moment ea este jos certîndu-se cu Peter din cauza mea. A ameninţat-o că o părăseşte dacă rămîn. Nu vrea să mă ştie aici.

– Aceasta este casa Templeton, spuse Ann simplu.

– Iar el trăieşte aici. Eu sînt doar...

– Fiica menajerei. Ciudat, dar îţi aduci aminte de asta doar cînd îţi convine. Te rog să rămîi aici şi să faci ce poţi pentru ea.

Ah, cît de mare e sentimentul de vinovăţie, îşi zise ea pe cînd scotea o bluză din dulap. Precum clopoţelul lui Pavlov asupra unui cîine.

– Sînt cauza tensiunii din căsnicia ei, un necaz. Nu vreau să o văd sfîşiată în două, între mine şi bărbatul cu

care e măritată de zece ani. Ştii cît o iubesc.

– Da, oftă Ann. Ştiu că o iubeşti. Lolalitatea e una din calităţile tale, Margo, dar îţi spun că e nevoie de tine aici. Părinţii ei sînt undeva în Africa. Ei ştiu foarte puţin despre ce se petrece în această casă şi mai puţin despre cele întîmplate ţie. Altfel ar fi fost aici. Deocamdată eşti tu şi trebuie să rămîi. Dacă vrei măcar o dată să asculţi ce-ţi spun, fă cum îţi cer.

– Nu pot, zise surîzînd timid. Anumite lucruri rămîn neschimbate. Kate şi Josh sînt aici pentru ea. Şi tu, adăugă Margo. Trebuie să dispar din calea ei ca să-şi rezolve problemele cu Peter. Dacă asta vrea. Deşi, Dumnezeu ştie de ce... Se opri şi făcu un semn cu mîna. Asta e hotărîrea ei. A mea e să plec la Milano. Trebuie să mă ocup de treburile de acolo. Trebuie să-mi refac viaţa.

– Bine, tu ai intrat în buclucul acesta, tu va trebui să faci ordine, spuse calmă. „Dar eu, îşi zise Ann. Nu vezi cît mă doare să te văd plecînd iar?"

– Eu i-aş face rău rămînînd. În nici un caz nu-i sînt de folos. Măcar la Milano voi încerca să lipesc cioburile din viaţa mea. Am nevoie de bani. Trebuie să muncesc.

– Tu ai nevoie. Ann o studie cu ochi reci. Bine, atunci asta vine pe primul plan. Îţi chem un taxi pentru aeroport.

– Mamă. Chinuită de regrete, Margo făcu un pas în urma ei. Fac ce cred că e mai bine. Încearcă să înţelegi asta.

– Ceea ce văd este că pleci cînd de-abia ai venit acasă.

Ann închise uşa pe dinafară; era singurul rămas-bun pentru Margo.

Capitolul 6

Margo se îndrăgostise de Milano la prima vedere. Fusese amețită de Paris, copleșită de Roma, amuzată de Londra, dar Milano, cu străzile sale aglomerate, cu stilul impecabil și luxul debordant îi cucerise inima.

Cariera îi îndeplinise visul din copilărie; acela de a călători, de a se bucura din plin de ceea ce făcea parte din sufletul ei. Totuși, oricît de ispitită era de locuri noi, simțea nevoia de rădăcini, de a avea un loc căruia să-i spună „al ei".

Alesese apartamentul la repezeală fiindcă îi plăcuse clădirea pe dinafară și terasele ametitoare de unde se vedeau strada și fragmente din turnurile Domului. Alt avantaj era apropierea de magazinele elegante de pe strada Montenapolitane.

Acum stătea pe terasa ei bînd un pahar de vin alb rece și admirînd traficul de seară punctat de sunetele ascuțite ale sirenelor. Soarele apusese deja, iar privelișteа era cufundată într-o lumină purpurie; regreta că trebuie să admire această frumusețe de una singură.

Făcuse bine că revenise aici. Era poate primul gest lipsit de egoism pe care-l făcuse de mult timp. Deși

Laura protestase pînă ce taxiul lui Margo pornise spre poartă, iar Josh stătuse pe trepte privind-o cu răceală şi cu nişte ochi care o acuzau pentru fuga ei, Margo ştia că procedase cum era mai bine.

Totuşi, să faci ceea ce trebuie nu îţi oferă întotdeauna un sentiment reconfortant. Acum se simţea îngrozitor de singură. Teama de prezent şi viitor nu putea fi surmontată la fel de uşor ca groaza de singurătate.

În săptămîna care se scursese de la întoarcerea ei, răspunsese la telefon şi îi chemase pe cei care-l aglomeraseră robotul cu mesaje. Majoritatea erau de la reporteri sau cunoştiinţe care aşteptau ultimele evenimente pentru a putea bîrfi în continuare. Printe mesaje erau cîteva oferte la care încă se temea să se gîndească.

Îşi zise că, dacă ar fi fost destul de curajoasă şi îndrăzneaţă, s-ar fi îmbrăcat cu una din rochiile ei negre, mini şi ar fi intrat pe poarta unui club pe care obişnuia să-l frecventeze mai demult, ca să-i lase cu gurile căscate pe cei prezenţi acolo. Pînă la urmă, asta va şi face, dar deocamdată trebuia să-şi mai aline cîteva răni.

Lăsă uşa terasei deschisă şi intră în sufragerie. În afară de cîteva cadouri, toate obiectele fuseseră alese de ea. Nu dorise să angajeze un decorator, ci se bucurase de fiecare aventură la magazinele de unde cumpărase cîte o pernă sau cîte un lampadar.

Desigur, toate erau o reflexie a gustului ei, se amuză ea cu gîndul. Selectiv. La naiba – se corectă – dispersat. O piesă antică de mobilier printre cristaluri de *Limoges* şi *Steuben*. Scrinul japonez pe care-l folosea drept măsuţă pentru servit cafeaua avea în mijloc o compotieră de cristal *Waterford* plină cu fructe pictate de mînă.

Avea şi cîteva lămpi de la *Tiffany*, unele în stil Art Deco şi una Doulton Flambe de forma unui Budha aşezat, care o costase la licitaţie mult prea mult pentru

aspectul ei dizgrațios.

Cele două dormitoare erau și mai aglomerate. Călimări pe care le adunase într-o vreme, cutii ruseşti, presse-pariers, vaze, sticle – toate cumpărate doar de dragul de a le avea în posesie pe vremea aceea.

Totuşi, casa era primitoare, intimă, îşi zise ea aşezîndu-se pe o canapea. I se spusese că se pricepe la artă, iar scenele din stradă alinlate pe pereți erau nişte tablouri nostime care-i aduceau lumea în casă.

Lumea ei. Camerele ei. Cel puțin pentru moment, îşi zise, aprinzîndu-şi țigara. Nu se va mai putea ascunde în ele pentru mult timp.

Poate că ar fi trebuit s- accepte oferta celor de la *Playboy*. Trase fumul în piept şi cîntări oferta. De ce nu? De ce să nu-şi vîndă povestea patetică ziarelor de scandal care o sunau zilnic şi-l lăsau mesaje pe robot? Oricare ofertă ar alege-o ar avea bani din nou. Orice ar alege-o, ar trebui să se dezbrace în pielea goală în fața rînjetelor lumii. La ce-l mai foloseau rămăşițele de mîndrie?

La naiba, poate că ar trebui să şocheze lumea civilizată şi să scoată în stradă toată mobila din casă pentru a o vinde celui mai bun licitator.

Rîzînd, îşi imaginâ cît de necăjit ar fi politicosul portar şi vecinii eleganți. Cît de mult s-ar delecta mereu-flămînda presă.

Ce dacă s-ar expune pe coperta unei reviste pentru bărbați? Cui i-ar păsa văzînd-o că-şi prostituează mîndria vălcărindu-se într-un articol al suplimentului de duminică sau în ziarul care se vinde la supermarket?

Nimeni nu mai aştepta altceva de la ea. Poate, îşi zise strivind țigara în scrumieră, nici măcar ea însăşi.

Dar să-şi vîndă posesiunile, să se tîrguiască pentru bani, asta era atît de... mediocru.

Bine, trebuia să facă o mişcare. Notele de plată se adunau în teancuri şi în curînd nu va mai avea nici un

acoperiş deasupra capului dacă-i lipseau în continuare lirele. Poate că pasul cel mai logic ar fi să găsească un bijutier discret, cu reputaţie, căruia să-i vîndă bijuteriile. Ar reuşi să rămînă la suprafaţă pînă s-ar decide care e pasul următor. Mîngîie safirul de pe brăţară; nici nu mai ţinea minte cît plătise pentru ea. Nu prea contează, decise ea. Kate calculase valoarea şi atît urma să capete pentru ea; atît avea importanţă.

Se mobiliză şi merse în dormitor. După ce descuie seiful incorporat în dulapul din lemn de cedru, începu să scoată de acolo cutiuţe şi punguţe. În cîteva minute, lumina lămpii făcu să strălucească o grămăjoară de comori demne de peştera lui Ali Baba.

Dumnezeule, chiar avea douăsprezece ceasuri. De o apucase? Ce demon o făcuse să cumpere colierul acesta? Scena părea desprinsă din Star Trek. Pieptăne din marcasit. Ea nu purta niciodată pieptăne în păr.

Reuşi să se detensioneze puţin, pe măsură ce le examina, le separa şi se hotăra. Erau zeci de piese, constată, de care se putea despărţi fără regret. Desinur că ele vor aduce banii necesari pentru a-i da timp de gîndire.

Hainele.

Cu o energie uluitoare se ridică împrăştiind bijuteriile pe pat, apoi deschise şifonierul. Rafturi la rînd adăposteau pantofi, genţi. Sertare încastrate erau pline de eşarfe şi centuri. O oglindă triplă îi reflecta imaginea în timp ce scotea umeraşele pe rînd.

Existau magazine de mîna a doua specializate în haine-unicat, după cîte ştia. Cumpărase prima poşetă *Fendi* la un asemenea magazin de pe Knightsbridge acum o veşnicie. Dacă putuse cumpăra de la un magazin de mîna a doua, atunci, pe toţi zeii, putea să şi vîndă acolo. Scoase jachete, bluze, fuste, pantaloni şi le adună pe braţ, apoi le azvîrli pe pat, continuînd să caute şi altele.

Rîse cînd auzi soneria la uşă şi o ignoră pînă ce bîzîitul continuu o aduse în stare de isterie. Înghiţi hohotul de rîs care o podidise, încercînd să-şi amintească exerciţiile de respiraţie de la lecţiile de yoga.

– Cred că am o criză de nervi, se auzi vorbind singură.

Soneria continua să ţîrîie.

– Bine, bine, bine!

Făcu un pas peste cizmele de antilopă. Avea de gînd să dea ochii cu oricine ar fi stat în faţa uşii, va scăpa de el, apoi îşi va vedea de treabă strîngînd deranjul făcut.

Pusă pe ceartă, deschise uşa larg şi privi înmărmurită.

– Josh!

De ce, se întrebă ea, el era ultima persoană pe care s-ar fi aşteptat s-o vadă?

O privi de sus în jos, remarcă părul răvăşit, obrajii roşii şi capotul care-i alunecase pe un umăr. Primul gînd al geloziei fu că o întrerupea de la o partidă de amor.

– Eram prin preajmă.

Margo îşi strînse braţele la piept.

– Mă controlezi.

– Laura m-a împins.

Zîmbetul fermecător îi undui buzele şi-i înfierbîntă ochii. Cine naiba era cu ea în casă? Cine se atinsese de ea?

– A trebuit să rezolv o problemă la hotelul *Templeton* din Milano şi l-am promis că trec pe la tine, să văd ce faci. Îşi lăsă capul într-o parte. Tu ce mai faci?

– Spune-i Laurei că sînt bine.

– Ai putea să-i spui chiar tu, dacă ai mai răspunde la telefon uneori.

– Pleacă, Josh.

– Mulţumesc, mi-ar face plăcere să intru puţin. Nu,

nu – continuă el iritat – nu pot să stau mult. Păşi peste prag, ignorînd-o. Văzînd că Margo rămîne imobilă, închise el uşa. Mulţumesc, beau doar un pahar.

Doamne, cît de frumos este, îşi zise ea. Aroganţa i se potrivea perfect, ca şi cămaşa de pe el.

– Aş putea chema paza să te dea afară.

Văzîndu-l cum rîde, Margo îşi încleştă pumnii. Josh se plimbă prin cameră, iar ea îl măsură din priviri. Purta o jachetă din piele, blugi şi avea aspectul unui tip dur. Mai dur decît se aşteptase ea. Se întrebă dacă tînărul Marco, portarul, l-ar putea măcar muşca de gleznă.

– Acesta tablou în ulei reprezentînd Treptele Spaniole a apărut după ce ţi-am făcut eu ultima vizită, comentă el privind tabloul cu avariţie. Nu e rău. Şase mil cinci sute pentru acuarela Cartierul Francez.

– Treci de cinci mil de fiecare dată cînd faci oferta, murmură ea mirată. Oricum, nu-ţi vînd ţie.

– Ar fi mers pefect în holul hotelului *Templeton* din New Orleans.

Dădu din umeri la refuzul ei. Mai devreme sau mai tîrziu, tot îl va obţine de la ea. Ridică un presse-papiers din sticlă cu irizaţii sidefii şi-l examină din toate părţile. Observase că Margo se uită des spre dormitor.

– Altceva ce voiai să-mi spui, Josh?

Crimă. Mutilare. Se strădui să surîdă.

– Mi-e foame. Ai ceva de mîncare prin casă?

– Chiar în josul străzii e un local grozav.

– Bine, coborîm mai tîrziu, dar acum aş vrea puţin vin şi brînză. Nu te deranja, adăugă cînd văzu că ea nu se clinteşte. Mă simt ca acasă.

Cu presse-papiers-ul în mînă, se îndreptă spre dormitor.

– Bucătăria este în direcţie opusă, îl anunţă ea.

Josh strînse buzele de mînie. Ştia exact unde se afla bucătăria. Ştia locul fiecărui obiect din casa el şi oricine s-ar fi ascuns în dormitor avea să afle că Joshua Tem-

pleton are dreptul primului venit.

– La naiba, Margo îl prinse de braţ, dar el o trase în mers. Îţi aduc eu un pahar cu vin, doar nu te duce...

Era prea tîrziu. Margo scoase un oftat prelung, iar el trecu pragul şi rămase îngheţat. Margo privi şi ea spectacolul şi nu-i venea să-şi creadă ochilor. Hainele erau căzute dinspre şifonier spre pat, rochiile azvîrlite peste bluze, puloverele de caşmir aşezate dezordonat peste lenjerie. Bijuteriile zăceau pe covor împrăştiate. Îşi dădu seama că totul arăta de parcă ar fi fost opera unui copil răsfăţat rămas singur acasă. Observaţia lui Josh fu mai aproape de realitate.

– Arată ca după un război între *Cartier* şi *Armani*.

Margo chicoti aşa cum numai ea ştia s-o facă. Îşi drese glasul, dar cu greu reuşi să articuleze:

– Voiam să... oarecum... să organizez.

Josh îi aruncă o privire severă şi rece, iar ea nu se mai putu abţine. Ţinîndu-se cu mîinile de stomac începu să rîdă sprijinindu-se de dulap. Cu un gest instinctiv, Josh se aplecă şi ridică o jachetă albastră, apoi frecă între degete materialul fin.

– Tipul ăsta este un zeu, spuse citind *Armani* pe etichetă, apoi o puse pe pat.

Margo prinse puţin curaj.

– Joshua, reuşi să spună pe un ton slab. Cred că eşti singura persoană de pe lume care să reziste la o astfel de scenă fără a se îndoi de sănătatea mea mentală. Fiindcă îl aprecia pentru această calitate, întinse o mînă şi-l invită să se aşeze lîngă ea. A fost un episod trecător, spuse sprijinindu-şi capul de umărul lui. Cred că am trecut peste el.

Ţinînd-o pe după umeri, Josh mai privi o dată harababura.

– Toate astea sînt ale tale?

– Oh, nu, rîse ea. Mai am un şifonier în celălalt dormitor. E ticsit.

– Sigur că este. O sărută pe creştetul capului, privind bijuteriile de pe jos. Ducesă, cam cîte perechi de cercei crezi că sînt ale tale?

– Nu am idee. Încă nu am intrat în lucrurile de la garderobă. Oftă uşurată. Cerceii sînt ca orgasmele. Niciodată nu ai îndeajuns.

– Niciodată nu am privit lucrurile astfel.

– Păi, eşti bărbat, îi spuse bătîndu-l pe genunchi. Ce-ar fi să aduc vinul?

Margo nu purta nimic pe sub capot, iar degetele lui îi dădea fiori prin mătasea subţire.

– Mai bine îl aduc eu.

Distanţa, aceasta e chela. Doar nu era să-şi piardă cumpătul tocmai acum şi să saliveze în faţa ei.

– Bucătăria...

– Ştiu unde e bucătăria. Zîmbi curtenitor spre ea. Speram să vin aici ca să-l intimidez pe iubitul tău.

– Pentru moment nu am nici un iubit.

– E mai comod, nu?

Ieşi, gîndindu-se că i-a dat cu siguranţă ceva de chibzuit. Cînd reveni, foarte mulţumit fiindcă descoperise o sticlă de *Barola* în frigider, o găsi în genunchi pe covor, aranjînd cu grijă bijuteriile în cutii.

Capotul îi alunecase iar de pe umăr. Josh era tentat să lege singur cordonul mătăsos cu un nod dublu, ca să nu mai permită materialului să alunece atît de uşor şi devastator. Cînd îl văzu, Margo se ridică, iar Josh remarcă prin deschizătura capotului piciorul lung şi fin. Simţi cum îi ard toţi muşchii din corp. Ce era mai rău, Margo nu încerca să-l îngenuncheze. Dacă ea ar fi vrut, el ar fi aşezat-o fără şovăială pe pat, satisfăcîndu-şi pînă la capăt toate fanteziile.

Margo era fără bună ştiinţă o sursă de erotism. Luă paharul pe care el i-l dădu şi surîse.

– Cred că trebuie să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai întrerupt nebunia.

– Vrei să-mi spui care a fost cauza nebuniei?

– O idee stupidă. Se apropie de uşa terasei şi o deschise. Noaptea pătrunse în dormitor umplîndu-l de arome şi sunete. Margo inspiră adînc, apoi bău din vin. Îmi place Milano. Aproape la fel de mult ca...

– Ca?

Enervată de propriile-i cuvunte, Margo dădu negativ din cap.

– Nu contează. Vreau să văd ce şanse am să rămîn aici fără să pierd prea mult din confortul meu. Întoarcerea la reşedinţa Templeton nu e o alegere bună.

– Vrei să-l laşi pe Peter să-ţi trîntească uşa în nas?

Margo se întoarse cu faţa spre el. Luminile de pe terasă străluceau în spatele lui, trecînd prin mătasea subţire.

– Nu dau doi bani pe Peter Ridgeway, dar nu vreau să-i complic Laurei situaţia.

– Laura se descurcă. Nu-l mai lasă pe el s-o conducă, aşa cum făcea pe vremuri. Dacă ai fi avut răbdarea să rămîi, ai fi văzut asta cu ochii tăi.

Margo simţi furnicături prin corp. La naiba cu Josh. Îi vorbi pe un ton blînd:

– Oricum ar fi, are o căsnicie de care trebuie să se ocupe. Dintr-un motiv oarecum ridicol, căsătoria contează pentru ea. Dumnezeu ştie de ce-i place să fie legată de un bărbat, mai ales cînd e un îngîmfat ticălos ca Peter.

Josh bău din pahar şi o privi contemplativ:

– Tu nu plănuiai să te măriţi cu Alain, oribilul şi mîrşavul traficant de droguri?

Margo luă o mină demnă.

– Nu ştiam că e traficant.

– Atunci doar un mincinos parşiv.

– Bine, fie. Poţi să spui că experienţa mi-a dat o perspectivă clară şi o scîrbă generală pentru această instituţie. Esenţialul e că Laura este căsătorită şi nu

vreau să-i îngreunez situaţia mai mult.

– Margo, dar e şi casa ta.

Simţi cum îi tresare inima.

– El nu poate schimba asta. Nu poţi să fugi mereu acasă, mai ales că aici am fost fericită şi pot fi din nou.

Josh se apropie de ea, încercînd să-i citească în ochi.

– Kate spunea că te gîndeşti să-ţi vinzi apartamentul.

Era uşor de citit în ochii ei; păreau oarecum plictisiţi.

– Kate vorbeşte prea mult.

Se întoarse cu spatele ca să privească luminile. Josh o răsuci cu faţa spre el.

– E îngrijorată pentru tine. La fel şi eu.

– Nu trebuie să fiţi. Pun la cale un plan.

– Ce zici dacă te invit la cină? Poţi să-mi povesteşti şi mie.

– Nu cred că în acest stadiu pot să mă exprim, dar să mănînc pot. Nu trebuie să ieşim. Localul vecin livrează comanda acasă.

– Astfel nu rişti să dai nas în nas cu cinvea care te cunoaşte, conchise el dînd din cap. Nu îl laşă.

– Îmi place să fiu laşă.

– Atunci îmbracă-te. Intenţionat Josh atinse cu vîrful degetului pielea de pe umărul ei, apoi urcă spre gît. Fiindcă dacă rămîi aici dai de bucluc.

Margo îşi ridică uşor capotul pe umăr, temîndu-se de reacţia ei. Uluitor cît putea să o furnice pielea.

– Deja m-ai văzut dezbrăcată.

– Aveai zece ani. O mîngîie pe umăr şi fu recompensat cu o tresărire a ei. Nu contează. Ca să-i testeze reacţia, Josh coborî degetele spre cordon şi încercă să tragă. Vrei să rişti, Margo?

În aer plutea pericolul neaşteptat, fascinant. Luptîndu-se cu sine ca să reziste, Margo făcu un pas înapoi.

– Mă duc să mă îmbrac: ieşim.

– Alegere precaută.

Cînd leşi urmată de el şi închise uşa, nu se simţi deloc în siguranţă. Se simţi... excitată.

Reuşise să o convingă să iasă. Aceasta era concluzia raţională şi simplă la care ajunse Margo. Era singura concluzie care-i venea în minte cînd se aşezară la o masă în restaurantul intim şi el comandă ca antreu *antipasto di funghi crudi* pe un ton exuberant.

– Încearcă şi tu. Întinse spre buzele ei o ciupercă marinată, iar ea deschise gura fără ezitare. Nimeni nu pregăteşte legumele ca italienii.

– Nimeni nu face mîncarea gustoasă cum o fac ei. Plimbă furculiţa pe farfuria în care avea salată de roşii cu *mozzarella.* De atîta timp nu mai mîncase o masă cum se cuvine, iar acum avea senzaţia că a mînca înseamnă a înşela.

– Trebuie să mai pui pe tine vreo două kilograme, Margo, îi spuse Josh. Nici cinci nu ţi-ar strica.

– Cu cinci aş primi note de plată de la croitor pentru modificări ale garderobei.

– Mănîncă. Trăieşte clipa.

Margo mestecă leneş o bucată de brînză.

– Eşti un gen de businessman, începu ea făcîndu-i să rîdă.

– Oh, dacă vrei să extinzi subiectul.

– Nu a fost o insultă. Mi-e greu să mi te imaginez ca director executiv care ia decizii în numele corporaţiei. Tatăl tău a avut mereu această aură a puterii. Tu eşti mai...

– Insignifiant? sugeră el.

– Nu. Relaxat. Senzaţia de nelinişte o făcu să respire profund. Josh, nu intenţionez să te insult. Vreau să spun că orice faci se pare că faci cu uşurinţă. Ia-l pe Peter....

– Nu, mulţumesc.

– ...drept comparaţie, continuă ea. E tensionat şi impulsiv. Pe chipul lui s-a lipit masca bărbatului din conducere, ambiţios, perseverent.

– Iar eu, pe de altă parte, vlăstarul familiei Templeton, par relaxat, nu-i aşa? Fără griji, mergînd cu eleganţă prin cele mai fierbinţi locuri din lume, seducînd femei în pauzele dintre meciuri. Sau invers?

– Nu sînt pe deplin sigură, zise Margo, dar nu despre asta era vorba.

– Atunci care era subiectul acestei observaţii...?

– Te-am insultat. Trebuie să ai un talent ascuns pentru afaceri, altfel părinţii tăi nu ţi-ar fi dat frîiele. Oricît de mult te-ar iubi ei, nu te-ar fi lăsat stăpîn pe cîteva hoteluri. Poate că ţi-ar fi pus la dispoziţie un cont în bancă şi ai fi devenit un risipitor.

– Încrederea ta în mine este emoţionantă. Cu un zîmbet, sorbi paharul pînă la fund. Cred că am nevoie să mai beau ceva.

– Ai şi diploma în drept.

– Da, hîrtia pe care mi-au dat-o după ce am terminat de jucat tenis la *Harvard*.

Nu face pe ofensatul, îl mîngîie pe mînă. Cred că trebuie să ai mai multe cunoştinţe despre cum se conduc... lucrurile. Am primit cîteva oferte, începu ea. Cea mai fiabilă şi mai interesantă a venit de la *Playboy*.

Josh începu să-i arunce priviri atît de usturătoare şi electrizante, încît Margo se temu să nu arunce scîntei asupra argintăriei de pe masă.

– Am înţeles.

– Am mai pozat dezbrăcată – aproape dezbrăcată. Neştiind răspunsul lui, mai luă o bucată de brînză. Revistele europene nu sînt atît de puritane ca acelea americane.

– Iar tu consideri la acelaşi nivel artistic o reclamă din *Vogue* cu coperta unei reviste cu femei goale? Josh

simţea cum îi trec prin cap cele mai ucigaşe gînduri şi se văzu ridicol ca un amorez înşelat.

Nu, Margo nu era de această părere, trebui să recunoască.

– Acelaşi trup, spuse ea cu nonşalanţă. Vreau să spun că mi-am cîştigat pîinea în faţa aparatului foto în diverse stadii; mai mult sau mai puţin îmbrăcată. Aş putea face acelaşi lucru în continuare. Măcar o dată să încerc şi aş avea bani destui cît să-i ţin pe creditori la distanţă. Cu ce-mi oferă acolo aş putea să stau în picioare. Mă rog, doar într-un picior.

Josh nu-şi desprinse ochii de pe ea. Cînd un chelner scăpă din mînă o tavă care căzu cu zgomot nici măcar nu clipi.

– Îmi ceri să analizez oferta?

La asta se gîndise Margo, dar se răzgîndi, fiindcă tonul lui aspru o tăia în carne.

– Nu. Îţi spuneam doar una dintre alternative.

– Asta vrei să fii, Margo? Visul erotic al vreunui adolescent onanist? Posterul lunii lipit pe peretele vreunui atelier auto sau la o clinică ginecologică?

– Consider că alegerile sînt de prost-gust, spuse cu mîndrie.

– Asta numeşti tu prost-gust?

Întrebarea explodă, iar cîţiva vecini de masă îşi întoarseră capetele uimiţi.

– Nu ţipa la mine, spuse reţinîndu-şi mînia. Nu ai respectat niciodată munca mea. Nu ştiu cum am putut să cred că m-ai putea sfătui în vreun fel.

– Vrei un sfat. Bine. Mai bău puţin vin, ca să-şi cureţe gîtul. Bine, ducesă, dă-i înainte şi fă-o. Ia banii şi fugi. Nu-ţi face probleme fiindcă îţi pui familia într-o situaţie jenantă. De ce ţi-ar păsa? Lasă-i pe toţi să comenteze în spatele mamei tale la casa de la supermarket. Ce dacă Ali e tachinată de copii la şcoală? Nu-i problema ta. Al grijă doar să fii bine plătită.

– Ajunge, şopti ea.

– Oare? replică Josh. De-abia mă încălzisem.

– Am spus că e doar o variantă, nu că voi accepta oferta. Margo se frecă la tîmple fiindcă începuse s-o doară capul. La naiba, e doar un corp. Corpul meu.

– Dar eşti legată de oameni. Speram să începi să-ţi dai seama că faptele tale îi afectează.

– Îmi dau seama. Bine, mi-am dat seama. Judecînd după reacţia ta, nu va merge bine.

Josh se calmă şi începu să o studieze.

– Deci despre asta era vorba? Să încerci apele cu ajutorul meu?

Margo surîse scurt.

– Da. Proastă ideel Oftă şi împinse farfuria în faţă. Să trec la următoarea. Nu are rost să mai vorbesc despre regizorul german care îmi oferă o sumă considerabilă de mărci dacă accept să joc în filmul lui.

– Isuse Cristoase, Margo...

– Am spus că nu are rost să vorbim despre asta. Spune-mi, ce faci cînd te hotărăşti să-ţi redecorezi unul dintre hoteluri?

Josh îşi trecu mîna peste faţă.

– Să comandăm felul doi pînă mă gîndesc la asta.

Făcu semn chelnerului şi comandă *taglioni* pentru el, iar pentru Margo *risotto.*

Sprijinindu-şi bărbia în palmă, se gîndi la următoarea opţiune.

– Italiana ta e mult mai bună decît a mea. Şi cred că asta ţi-a fost de folos.

– Margo, iubito, nu schimba subiectul cînd nu l-am epuizat pe acesta. Josh era încă enervat şi sîngele îi fierbea la gîndul de a o vedea în mărime naturală pe o bucată de mucava, la dispoziţia oricărui bărbat care avea bani s-o cumpere. Îmi cereai un sfat pentru decoraţiuni interioare?

– Nu, sigur că nu. Chiar ideea o făcu să se înfioare.

Durerea de cap şi de stomac cauzată de ieşirea lui se mai domolise. Sînt curioasă doar ce faci cu mobila cînd schimbi aranjamentul din camere.

– Vrei mobilă?

– Josh, răspunde-mi doar la întrebare. Ce faci cînd schimbi decorul?

– Da, bine. Rar facem asta în hotelurile cu tradiţie, fiindcă acest lucru e foarte apreciat de clienţi. Ce naiba îi trece prin capul acela drăgălaş? se întrebă el, dar ştia că nu-l trebuia mult ca să afle. Oricum, cînd cumpărăm un hotel, de obicei mobilăm camerele în stil Templeton, folosindu-ne de elementele locale ca sursă de inspiraţie. Păstrăm ce se potriveşte cu standardele noastre de calitate, alteori trimitem piesele în alte hoteluri. Ce nu ne convine, vindem la licitaţie, de unde decoratorul alege alte obiecte. Cumpărăm şi de la magazine de antichităţi, precum şi de la vînzări de proprietăţi.

– Licitaţie, murmură ea. Cea mai bună soluţie. Simplă. Licitaţii, magazine de antichităţi, vînzări de proprietăţi. Acestea sînt doar magazine de mîna a doua, nu? Adică obiecte folosite. De multe ori oamenii apreciază lucrurile mai mult dacă au aparţinut altcuiva.

Margo făcu semn chelnerului şi vorbindu-i în italiană aproape că-l făcu să răstoarne farfuriile pe care le avea în mîini.

– *Grazie, Mario. Ho molta fame.*

– *Prego, signorina. Mia piacere. Buona appetite.*

Se înclină politicos spre masa lor şi era cît pe ce să se ciocnească nas în nas cu un picolo.

– Italiana ta e bună, spuse Josh sec. Nici măcar nu ai nevoie de cuvinte.

– E un dulce. Are o soţie frumoasă care-i aduce în fiecare an cîte o fată. Niciodată nu s-a uitat în decolteul meu. Tăcu şi se gîndi. Mă rog, aproape niciodată, oricum. Mîncă din *risotto* cu entuziasm. Vorbeam despre magazine de mîna a doua.

– Da?

– Sigur. Cît reprezintă procentul de obicei cînd vinzi?

– Depinde de mai mulţi factori.

– Care sînt aceştia?

Hotărîndu-se că avusese destulă răbdare şi dăduse destule informaţii deja, dădu negativ din cap.

– Nu, mai întîi tu. De ce vrei să ştii?

– Mă gîndeam la... care e cuvîntul?... subevaluare.

Îi fură un crevete din farfurie.

– De fapt, evaluare corectă e termenul mai exact.

– Bine. Oricum îmi place mai mult decît al meu. Am adunat lucruri timp de zece ani. Mă gîndeam să scap de unele dintre ele. Apartamentul meu e supraaglomerat şi nu am avut timp să-mi fac ordine în garderobă. De vreme ce am puţin timp liber, m-am gîndit să...

Margo se opri. Josh nu spusese nimic, dar ea înţelese că gestul lui reprezenta o confirmare a faptului că-i înţelegea mîndria.

– Am nevoie de bani, spuse direct. Ar fi o prostie să mă prefac. Kate e de părere că o lichidare ar fi alegerea cea mai bună. Ştiind că *Playboy* a ieşit...

– Nu vrei ca eu să-ţi ofer un împrumut, murmură el. Vrei doar să stau şi să nu fac nimic în timp ce tu îţi vinzi pantofii pentru bani de buzunar.

– Şi genţile, porţelanurile şi suporturile pentru lumînări. Margo nu voia ca lui Josh să-i fie milă de ea. Nimeni nu o va compătimi, a decis acest lucru. Uite ce, Streisand a făcut asta acum doi ani, nu? Nu că ar fi avut nevoie de bani, dar care e diferenţa? A vîndut lucruri pe care le adunase ani de zile şi mă îndolesc că a scos puţini bani. După cum se vede, nu-mi voi putea vinde faţa în viitorul apropiat şi nu intenţionez să-mi vînd trupul, aşa că am luat în considerare variantele cele mai adecvate persoanei mele.

Josh văzu că nu are nevoie de compătimire şi nici nu şi-o exprimă.

– Asta făceai cînd am ajuns la tine? Inventarul?

– Dintr-un impuls semiisteric, dar acum sînt calmă şi rezonabilă şi văd că planul – ideea lui Kate – are valoare. Îşi puse o mînă peste a lui. Josh, cînd m-ai văzut acasă m-ai întrebat dacă am nevoie de ajutor. Acum îţi spun că am. Ţi-l cer ţie.

Josh privi mîna ei pe care lucea brăţara cu safir şi diamante.

– Ce vrei să fac?

– Pentru moment, să ţii totul între noi.

El îi întoarse mîna cu palma în sus şi-şi împletl degetele cu ale ei.

– Bine. Altceva?

– Dacă mă poţi ajuta să-mi spui cum şi unde să vînd ceea ce vreau să vînd. Cum să obţin cel mai bun preţ. Nu mi-am administrat banii prea bine. Ce naiba, nici viaţa, aş putea spune, dar am de gînd să o fac de acum încolo. Nu vreau să fiu trasă în piept fiindcă nu cunosc valoarea vreunui obiect sau fiindcă m-aş grăbi.

Josh luă paharul de vin şi reflectă. Cîntări rugămintea ei şi ceea ce putea face pentru ea.

– Pot să te ajut, dacă eşti sigură că asta vrei.

– Sînt sigură.

– Ai două opţiuni, după părerea mea. Poţi să angajezi un agent. Nescăpînd-o din ochi, sorbi şi o privi peste marginea paharului. Cunosc aici, la Milano, o firmă de încredere. Tipii vor veni, îţi vor evalua obiectele şi-ţi vor da cam patruzeci la sută.

– Patruzeci? Dar e îngrozitor!

– S-ar spune că e mai mult decît bine. Noi facem afaceri cu ei şi s-ar putea să-ţi dea şi ţie acelaşi procent.

Margo căzu pe gînduri.

– Ce alegere mai am?

– Ai putea încerca la o casă de licitaţii. Poţi lua cu tine un expert şi încerca la mai multe magazine de antichităţi ca să vezi cît poţi scoate de acolo. Se apleacă

peste masă ca să o observe mai bine. Dar, dacă vrei părerea mea sinceră, mai bine vinde-le pe tine.

– Poftim?

– Margo Sullivan poate vinde orice. Ce altceva ai făcut în ultimii zece ani decît să scoţi pe piaţă produsele altcuiva? Vinde-le pe tine, Margo.

Uluită, se sprijini de spătarul scaunului.

– Scuză-mă. Nu tu m-ai zăpăcit cu observaţiile doar fiindcă am îndrăznit să sugerez asta?

– Nu mă refeream la fotografia ta, ci la tine. Deschide un magazin, umple-l cu poseslunile tale. Fă-i reclamă. Mîndreşte-te cu el.

– Să deschid un magazin? izbucni ea în rîs şi luă paharul în mînă. Nu pot.

– De ce nu?

– Fiindcă... nu ştiu de ce, murmură şi puse paharul la loc. Am băut prea mult vin, dacă nu pot motiva.

– Apartamentul tău e deja un magazin universal la scară redusă.

– Sînt zeci de motive pentru care nu ar merge. Nu ştiu nimic despre cum se administrează o afacere şi despre contabilitate.

– Învaţă, spuse el simplu.

– Este vorba de impozite, salarii. Autorizaţia, chiria, pentru Dumnezeu! Zăpăcită, începu să-şi rotească pe mînă lanţul de la gît. Încerc să elimin notele de plată, nu să le înmulţesc. Am nevoie de bani.

– De un investitor, de cineva care să fie dispus să pună la bătaie banii pentru început.

– Cine ar fi atît de creţin încît să mi-i dea?

Josh ridică paharul.

– Eu.

Capitolul 7

Margo petrecu o mare parte a nopţii răsucind ideea pe toate feţele, zvîrcolindu-se în pat şi rostind cu glas tare obiecţiile pe care ar fi trebuit să le ridice de la început.

Era o idee prostească. O nebunie. Venise tocmai acum, cînd încerca din răsputeri să nu mai pară ridicolă, proastă sau nebună.

Cînd obosi de atîta zvîrcolit în pat, se ridică şi începu să se plimbe prin cameră. Desigur, Josh ştia ceva mai mult decît ea despre afaceri, altfel nu i-ar fi sugerat un plan atît de absurd.

Pentru Dumnezeu, ea nu era bună de proprietar de magazin. Să aprecieze lucrurile frumoase era doar un semn că avea gusturi costisitoare, nu că s-ar putea transforma într-un negustor. Poate că ştia şi cum să vîndă, dar să fii o *Belle Donna* era una, iar să convingi un turist să semneze un cec pentru un bibelou *Daum* era cu totul altă problemă.

Desigur, la început oamenii vor intra în magazin doar din curiozitate sau din bucuria de a vedea cum Margo Sullivan, cîndva faimoasă, acum îşi scoate marfa

pe piaţă. Tot la început, probabil că va vinde cîteva obiecte. Poate că vreo matroană din înalta societate, cu prea multe operaţii estetice, va face semn cu mîna spre scrinul ei antic pe care ar vedea o sticluţă cu săruri, pentru ca mai tîrziu să spună că a cumpărat-o de la bietul fotomodel care a dat de necaz.

Margo simţi cum i se strepezesc dinţii. Bine, dacă ar avea în buzunar banii matroanei, ar fi bine, nu?

Dădu negativ din cap. Nu, era o idee imposibilă. Să înceapă o afacere era prea complicat, iar să o menţină ar fi peste puterile el. S-ar expune unei noi nereuşite.

„Laşo."

– Taci, Josh. Nu ar fi fundul tău pus la mezat. Doar banii tăi.

Oricum, nu era dispusă să la bani de la el. Ideea de a-i fi datoare era insuportabilă pentru mîndria el. Chiar dacă-şi înghiţea mîndria, nu credea că nervii i-ar rezista dacă ar lucra cu el. Mai mult ca sigur că ar avea mereu ceva de spus împotriva el, ar controla- o şi şi-ar controla investiţia. Uitîndu-se la ea aşa cum o făcea şi în prezent.

Distrată, îşi mîngîie pielea dintre sîni. Oare mereu o privise astfel? De-abia acum observase şi ea? Recunoştea foamea din privirile unui bărbat. Se obişnuise să vadă asta. Dar fiindcă erau ochii lui Josh, acum trebuia să-şi simtă gura uscată şi pulsul accelerat. Acei ochi îi erau la fel de cunoscuţi ca şi ai săi. Îl ştia prea bine de-o viaţă. Poate că totul se petrecea doar în imaginaţia el – imaginaţie distorsionată de un tumult emoţional. Doar fiindcă se simţise atît de nedorită, confundase bunătatea şi îngrijorarea unui vechi prieten cu dorinţa.

Asta era tot, desigur.

Problema era că nu-şi confundase propria reacţie cînd o atinsese el, mîngîindu-i umărul cu degetele. Fusese atingerea caldă a pielii. Pentru o secundă de nebunie, Margo îşi imaginase chiar că degetele lui vor

coborî prin decolteul capotului, dîndu-i la o parte, că-i va acoperi sînii cu palmele...

Era în pragul nebuniei dacă ziua în amiaza mare îl visa pe Josh Templeton într-o scenă erotică. Era doar un prieten, practic o rudă.

În acest moment nu el trebuia să fie grija de căpătîi. Se va concentra asupra lucrurilor practice, nu asupra intrigilor sexuale. După povestea cu Alain, Margo hotărîse că sexul, latura sentimentală, orice aluzie de legătură pasională, vor trece la sfîrşitul listei de priorităţi.

Cel mai rezonabil lucru era să-i sune pe Josh a doua zi de dimineaţă şi să-i ceară numele agentului pe care-l menţionase. Avea de gînd să se limiteze la strictul necesar supravieţuirii, să încaseze procentul de patruzeci la sută şi să meargă înainte. Va vinde şi maşina. Apoi blănurile. Programările bilunare la Sergio Valente vor fi contramandate, la fel şi excursiile de plăcere la Les Pres et les Sources, făcute de două ori în Franţa. Întrerupte vor fi şi plimbările pe Montenapolitane cu opriri la magazinele *Valentino* şi *Armani*.

Trebuia să se descurce cu ce are, cu ce-i va rămîne şi să-şi găsească o slujbă. Afurisit să fie el pentru că o făcuse să se simtă ruşinată de încasarea rapidă a unei sume de şase cifre pentru o inofensivă şedinţă foto.

Totuşi, ce gen de magazin era în discuţie? se întrebă răsucind în minte ideea. Oamenii nu intră într-un magazin aşteptîndu-se să cumpere din acelaşi loc o poşetă *Gucci* şi un bibelou *Steuben*. Nu ar fi un magazin cu haine la mîna a doua sau cu ciudăţenii din piele, ci un talmeş-balmeş original.

Ar fi ceva unic şi ar fi al ei.

Cu mîinile la gură, Margo şi-l imaginâ. Rafturi pline cu lucruri de tot felul, unele inutile, dar elegante. Toate de vînzare. Dulapuri din sticlă în care strălucesc bijuterii. Mese, scaune şi canapele turceşti. Toate de vînzare. O încăpere în care totul e de vînzare. Alta aranjată cu

dulapuri pline de haine. Un antreu în care ea servește ceai și șampanie. Serviciile de porțelan și de cristal ar fi și ele de vînzare.

Ar putea să meargă. În același timp ar fi amuzant. O aventură. La naiba cu detaliile, cu perfecțiunea, cu nebunia! Se va descurca ea cumva.

Rîse ca o adolescentă, alergă în dormitor și se îmbrăcă în grabă.

Josh visa frumos. Simțea chiar aroma pielii ei, acea secreție a glandelor care atinge întotdeauna în punctele cheie. Parcă o auzea murmurîndu-i numele, gemînd sub mîngîierile lui fierbinți. Doamne, pielea ei era ca satinul, moale și albă; ca trupul unei zeițe care se încolăcește în jurul lui.

Întinsă pe spate, arcuindu-se înfiorată și...

– Of, mil de draci.

Simți o ciupitură. Deschise ochii și clipi în întuneric. Parcă îi durea umărul în locul unde își imaginase că-l strîng degetele ei. Putea jura că mirosul ei plutea în aer.

– Scuză-mă. Dormeai dus.

– Margo? Ești nebună? Cît e ceasul? Ce faci aici? Isuse! continuă să drăcuie și își ieși complet din fire cînd se aprinse lumina deasupra capului, orbindu-l. Stinge nenorocita de lumină sau vei muri.

– Am uitat cît de morocănos ești cînd te trezești. Prea veselă ca să se supere pe el, stinse lumina și se duse să tragă draperiile, lăsînd să intre razele blînde ale răsăritului de soare. Acum să-ți răspund la întrebări: cred că sînt. E aproape trecut de răsărit și am venit să-ți mulțumesc.

Margo îi zîmbi prietenește, iar Josh privea amețit tavanul. Patul arăta ca o grămadă de cearceafuri

şifonate pe fondul albăstrui al saltelei din satin. Tăblia era decorată cu chipuri de heruvimi sculptate în lemnul lucios. Josh nu arăta deloc caraghios în mijlocul acestei splendori, ci perfect.

– Măi, cît eşti de drăguţ cu ochii umflaţi, ursuz şi nebărbierit! Arăţi foarte sexy.

Se aplecă înainte şi-l mîngîie. Scoase un strigăt ascuţit cînd se trezi răsturnată pe pat. Înainte de a trage aer în piept, se simţi imobilizată sub trupul greu şi puternic al unui mascul. Un mascul în erecţie. De data aceasta nu mai putea da vina pe imaginaţie. Margo îşi arcui coapsele ca răspuns la chemarea lui, fără să-şi dea seama. Josh închise ochii. Reuşi să-şi elibereze o mînă şi-i trase o palmă peste piept.

– Nu am venit pentru lupte greco-romane.

– Atunci de ce te afli aici şi cum ai intrat în apartamentul meu?

– Cei de jos mă cunosc. Doamne, cum mai tremura şi gîfîia. Se înfierbîntase. Le-am spus că mă aştepţi, că poate eşti la duş, aşa că... mi-au dat o cheie. Josh îi urmărea buzele şi o ardea cu privirea. Ascultă, cred că ţi-am întrerupt unul din visele erotice. Cred că pot să aştept în hol pînă cînd...

Nu mai continuă fraza, ştiind precis că erau gînd la gînd; Josh o prinse iar de mînă şi-i ridică braţul deasupra capului.

– Pînă cînd?

– Oricît. Josh ţinea buzele întredeschise, iar Margo parcă le simţi lipite de ale ei. Flămînde şi poruncitoare. Voiam să-ţi vorbesc, dar văd că ar fi mai bine să mai aştept. Pînă cînd...

– Tremuri, murmură el. Avea ochii uşor umbriţi de nesomn. Părul el, cu lungimea sa ajîţătoare, se răsfira pe aşternut. Nervoasă?

Margo îşi auzea răsuflarea chinuită. Era evident că sunetul sacadat îi trăda dorinţa.

– Nu chiar.

Josh îşi apropie încet capul de gîtul ei, apoi îşi frecă uşor dinţii de mandibula ei. Cînd o auzi că geme, se gîndi că o poate face să sufere la fel de mult cît suferise el de dorinţa care-l pîrjolise toată noaptea.

– Curioasă?

– Da.

Josh îşi continuă atingerea pătimaşă spre lobul urechii; observă cum îi ard ochii.

– Te-ai întrebat vreodată cum de pînă acum nu am ajuns în faza asta?

Margo se străduia să dea un răspuns coerent, în vreme ce Josh o muşca uşor de gît.

– Poate o dată sau de două ori.

Josh îşi ridică atunci capul. Lumina soarelui cobora din spate. Cu părul răvăşit, ochii întunecaţi şi obrazul în penumbră, arăta senzual, nestăvilit, periculos şi înfiorător de masculin.

– Nu.

Margo nu realiza de unde venea refuzul cînd fiecare nerv din trup îi era copleşit de pasiune.

– Nu ce?

– Nu mă săruta. Răsuflă greu, apoi trase aer în piept. Dacă mă săruţi, vom face dragoste. În acest moment sînt destul de dornică să mă las cucerită pentru ca peste o oră să nu mai conteze deloc.

– Nu te gîndi că peste o oră nu va mai conta. Buzele lui îi mîngîiară tîmpla, apoi coborîră spre colţul gurii. Va dura mai mult. Mult mai mult.

– Te rog. Cu cîteva ore în urmă... Isuse, Josh... mă convinsesei că faptele mele îi afectează pe ceilalţi.

– Crede-mă, murmură el. Pe mine mă afectează.

Margo îşi simţea inima în urechi, bătînd insistent de tare.

– Nu-mi pot permite să ruinez şi această parte a vieţii mele. Am nevoie de un prieten. Am nevoie de tine

ca prieten.

Josh se rostogoli şi spuse:

– Nu te supăra, Margo, dar du-te naibii.

– Nu mă supăr. Evita să-l atingă fiindcă se temea că, dacă ar face-o, s-ar lipi de el de-a binelea. O clipă rămaseră amîndoi liniştiţi, fără să facă vreo mişcare, respirînd din greu. Vreau să nu dăm de necaz.

Josh se întoarse şi o privi fix.

– Nu faci decît să amîni clipa. Vom reveni la scena asta.

– De cîtva timp mi-am ales singură partenerii de pat.

Josh se repezi spre ea, o strînse de mînă şi o trase aproape:

– Cred că ai face mai bine, ducesă, să nu menţionezi nimic despre iubiţii tăi chiar acum.

Margo aşteptase replica pentru a rupe vraja.

– Nu face presiuni asupra mea. Te voi anunţa cînd şi dacă vreau să mă joc. Văzu cum i se întunecă privirea şi clipi de cîteva ori. Încearcă. Te rog, încearcă şi-ţi voi sfîşia pielea de pe oase. Nu eşti primul bărbat care crede că mă pune pe spate şi eu mor de plăcere.

Josh îi dădu drumul, reţinîndu-se să nu o strangulеze.

– Să nu mă compari pe mine cu îmbrobodiţii cu care ţi-ai pierdut vremea.

Margo ştia că nu mai poate răbda mult insultele, aşa că se dădu jos de pe pat.

– Nu am venit aici ca să ne rostogolim între cearceafuri, nici să ne certăm. Sînt aici să discutăm afaceri.

– Data viitoare stabileşte o oră de consultaţie. Josh lăsă la o parte jena şi azvîrli cearceaful de pe el. Păşi gol spre baie, iar Margo nici nu clipi. Pentru că tot eşti aici, comandă micul dejun.

Margo aşteptă să audă apa curgînd, apoi răsuflă uşurată. Dacă mai dura un minut, recunoscu, ar fi fost în stare să-l înghită de viu. Cu o mînă pe stomacul revoltat

îşi spuse că erau amîndoi norocoşi pentru că nu comiseseră greşeala.

Privind patul, recunoscu cît de ghinionistă era.

Cît timp Josh se îmbrăcă, Margo savură prima ceaşcă de cafea şi mîncă puţin din coşul cu delicatese adus pe o măsuţă albă, aşezat în sufragerie, la fereastră. Admira priveliştea pieţei, statuile zeilor pe cai înaripaţi din marmură.

Ca în toate hotelurile *Templeton,* interiorul era la fel de somptuos ca şi imaginile de pe fereastră. Covorul oriental se întindea pe dalele albe, sidefii. Pereţii tapetaţi cu trandafiri şi frunze aurii se ridicau spre tavanul decorat cu cornişe, accentuînd senzaţia de opulenţă a încăperii. Canapele tapiţate cu brocarturi scumpe, perne cu ciucuri aşezate în colţuri, alături de dulapuri sculptate, miniaturi ale statuetelor celebre, lămpi antice, scrumiere din cristal masiv, urne enorme umplute cu flori înalte şi barul de abanos, strategic aranjat în faţa unui perete de sticlă – toate la un loc alcătuiau stilul distins al familiei Templeton.

Stilul Art Nouveau, bogat dar decent, impresiona chiar şi pe cel mai pretenţios client. Margo oftă copleşită.

La clanul Templeton stilul mergea mînă în mînă cu eficienţa. Cu o atingere a butonului aflat pe plăcuţa nichelată din fiecare cameră puteai cere orice; de la prosoape curate pînă la bilete pentru *La Scala* sau o sticlă de *Cristal* adusă într-o frapieră de argint. Pe măsuţa de servit cafeaua se afla permanent un coş cu struguri proaspeţi şi mere coapte. În spatele barului era un mini-frigider care adăpostea o gamă bogată de conlacuri, ciocolată elveţiană şi brînzeturi franţuzeşti.

O abundenţă de flori chiar şi în bale, pe măsuţele de toaletă sau în vestibul impresiona prin grija cu care erau schimbate zilnic sau udate de o anume cameristă.

Margo mirosi un fir de trandafir de pe măsuţa adusă cu micul dejun. Era un boboc cu codiţă lungă şi petalele de-abia întredeschise. Perfect, îşi zise ea, aşa cum este orice obiect purtînd numele Templeton. Inclusiv – remarcă văzîndu-l pe Josh intrînd în sufragerie – moştenitorul Templeton.

Se simţea oarecum vinovată fiindcă-l invadase dormitorul în zori şi îi turnă cafea din cafetiera de argint, adăugînd puţin lapte, exact cît ştia că-i place lui Josh.

– Serviciul de la *Templeton-Milano* e cel mai bun din oraş. La fel e şi cafeaua.

Îi dădu cana, iar el se aşeză la masă.

– Voi avea grijă ca directorul hotelului să primească acest compliment – după ce-l voi concedia pentru că ţi-a dat voie la mine.

– Nu fi răutăcios, Josh. Îi surîse cît de fermecător putea, dar observă că asupra lui Josh nu avea nici un efect. Regret că te-am trezit. Nu m-am gîndit la oră.

– A nu te gîndi este arta ta cea mai de preţ.

Mago luă o boabă de afină din coş şi-i savură dulceaţa.

– Nu vreau să ne mai certăm şi nu-mi voi cere nici scuze fiindcă am refuzat să mă culc cu tine doar pentru a-ţi alina orgoliul.

Zîmbetul lui tălos ca un bisturiu îşi atinse ţinta.

– Ducesă, dacă ţi-aş fi scos hainele de pe tine, nu numai că nu ţi-ai mai fi cerut scuze, dar mi-ai fi mulţumit.

– Oh, văd că mă înşel. Orgoliul tău nu e rănit, ci uşor umflat. Hai să lămurim lucrurile, Joshua. Se apleacă peste masă şi-l privi cu seriozitate. Îmi place să fac dragoste. Cred că e o formă excelentă de amuzament, dar nu caut să mă distrez de fiecare dată cînd cineva mă invită la o petrecere. Aleg timpul, locul şi partenerii

de joacă.

Satisfăcută de tirada el, se rezemă comod şi alese cu degetele o prăjitură din coş. Acum, se gîndi ea, lucrurile s-au limpezit.

– Te-aş fi crezut pe cuvînt – Margo avea dreptate, îşi zise, cafeaua excelentă îl binedispusese – dacă nu te-aş fi simţit cum tremuri şi gemi de plăcere sub mine acum o jumătate de oră.

– Nu gemeam.

– Ba da, surîse el fermecător. Gemeai. Acum şi Josh se simţea mai bine. Erai pe punctul de a începe să te zvîrcoleşti.

– Nu mă zvîrcolesc niciodată.

– O vei face.

Margo muşcă din prăjitură.

– Fiecare bărbat are dreptul să viseze. Acum, dacă am terminat turnirul pe tema sex...

– Iubito, nici măcar nu mi-am luat avînt ca să arunc sulița.

– E un joc de cuvinte foarte slăbuţ.

Cu această replică, Margo îl făcu mat.

– E foarte devreme. Ce-ar fi să-mi spui de ce ne luăm micul dejun împreună?

– Nu am dormit toată noaptea.

Comentariul care-i trecu lui Josh prin minte nu era numai slab, ci şi crud, aşa încît nu spuse nimic.

– Şi?

– Nu am putut dormi. Mă gîndeam la locul unde sînt şi la opţiunile sugerate de tine. Prima pare rezonabilă: să chem un agent care îmi va face o ofertă pentru mobilă şi bijuterii. Cred că ar fi soluţia cea mai rapidă şi mai puţin complicată.

– De acord.

Margo se ridică şi-şi frecă palmele plimbîndu-se prin cameră. Covorul gros îi înăbuşea paşii.

– Cred că a venit timpul să devin raţională. Am

douăzeci şi opt de ani, sînt şomeră şi lupii urlă la uşa mea. Mă compătimeam la început, dar acum îmi dau seama că am fost totuşi norocoasă. Am călătorit prin locuri şi am făcut lucruri pe care le-am dorit toată viaţa. De ce?

Se opri în mijlocul camerei şi merse în cerc sub candelabrul de cristal. Cu pantalonii mulaţi pe şolduri şi bluza albă, largă, emana voluptate şi radia de frumuseţe.

– De ce?

– Fiindcă am un chip şi un corp care se pretează perfect camerelor foto. Atît. Un chip frumos, un corp ucigător. Nu pot spune că a trebuit să muncesc, să fiu isteaţă şi încăpăţînată. Esenţialul, Josh, este norocul. Norocul bagajului genetic. Acum, indiferent dacă circumstanţele au fost sau nu sub controlul meu, asta este. Nu am de gînd să mă vait din cauza asta.

– Dar tu nu te-ai văitat niciodată, Margo.

– Aş putea da lecţii. A venit timpul să mă maturizez, să-mi asum responsabilităţi, să fiu raţională.

– Vorbeşte cu agenţi de asigurări, spuse Josh. Completează un formular pentru un permis de bibliotecă. Taie cupoane din ziare.

Margo îl privi cu superioritate.

– Ai vorbit ca un bărbat născut nu numai cu linguriţa de argint în mînă, ci şi cu întreg serviciul de masă îndesat în guriţa lui arogantă.

– Eu am mai multe permise de bibliotecă, murmură el. Pe undeva.

– Te deranjează dacă îmi reiau ideea?

– Scuză-mă, făcu un semn cu mîna, dar era îngrijorat. Părea optimistă, veselă, dar parcă nu vorbea Margo. Nu semăna deloc cu năbădăioasa Margo. Continuă.

– Bine, poate că voi reuşi să schimb ceva. În cele din urmă aş putea obţine un loc cald ca să ajung pe

scenele din Paris sau New York. Ar dura un timp, dar m-aş descurca. Străduindu-se să gîndeaască lucrurile în amănunt, mîngîie o figurină de porţelan care susţinea o lumînare. Există două moduri de a face bani ca model. Aş putea să mă întorc la cataloage de modă, acolo de unde am început.

– Şi să vinzi ursuleţi pentru firma Secretul Victoriei?

Margo se răsuci pe loc şi scotea flăcări prin ochi.

– Ce e rău în asta?

– Nimic, spuse el calm, rupînd dintr-o chiflă. Apreciez un ursuleţ bine vîndut la fel ca oricine.

Margo inspiră adînc, hotărîtă să nu se lase enervată chiar acum.

– În situaţia mea actuală mi-ar fi greu să obţin contracte. Am mai făcut asta cîndva.

– Cînd erai cu zece ani mai tînără, îi aminti el politicos.

– Mulţumesc foarte mult pentru acest amănunt, zise printre dinţi. Uită-te la Cindy Crawford, Christine Brinkley, Lauren Hutton, pentru Dumnezeu. Nu sînt adolescente. Cît despre ideea ta strălucită de a deschide un magazin: e ridicolă. Astă noapte am găsit zece argumente contra ei. Nemaipunînd la socoteală faptul că nu am habar să conduc o afacere, adevărul e că aş fi destul de nebună să încerc să-mi înrăutăţesc situaţia şi aşa îndeajuns de instabilă. Mai mult ca sigur că aş da faliment în şase luni, aş suferi o nouă umilinţă publică, iar atunci aş fi forţată să mă vînd la colţuri de stradă comişilor-voiajori în căutare de senzaţii tari.

– Ai dreptate. Nici nu mai intră în discuţie.

– Absolut.

– Deci, cînd vrei să începi?

– Astăzi. Cu un surîs jubilant, se repezi spre el şi-l luă de gît. Ştii ce e mai bine decît să ai pe cineva care să te cunoască perfect?

– Ce?

– Nimic. Îl sărut zgomotos pe obraz. Dacă ai de gînd să cazi...

– Măcar cazi dansînd.

O prinse de păr şi o sărută cu pasiune. Margo nu mai putea să rîdă. Constată asta foarte repede. Buzele lui erau fierbinţi şi pricepute, depărtîndu-le pe ale ei ca răspuns. Focul adînc al limbii lui îi trimise lui Margo valuri de dorinţă prin tot corpul.

Ar fi trebuit să fie ceva cunoscut. Îl mai sărutase pînă atunci, îi gustase buzele. Acele sărutări ca între fraţi nu o pregătiseră totuşi pentru aceste momente de pură pornire animalică. Parte din raţiunea ei îi spunea să se retragă, să-şi amintească acum că era Josh. Josh care îl dispreţuise colecţia de păpuşi cînd avea doar şase ani; care o provocase să se caţere împreună cu el pe stînci cînd avea opt ani, apoi o adusese pe braţe acasă fiindcă îşi scrîntise piciorul. Josh care făcuse glume pe seama ei cînd era adolescentă şi se îndrăgostise de vreun prieten de-al lui. Josh, care o învăţase cu răbdare să mînuiască schimbătorul de viteze. Acelaşi Josh care fusese mereu în preajma ei oriunde se ducea.

Acum parcă sărută pe un altul. Acest bărbat era periculos, dar incitant. Dureros de tentant.

El se aşteptase la acest moment. Îl visase de sute de ori, dorise să o guste, să o simtă copleşită în braţele lui şi să-i primească răspunsul buzelor cu un gen de furie înăbuşită. Fusese dispus să aştepte, la fel cum cu răbdare o visase fiindcă ştia că va fi a lui. Ştia că simte nevoia să fie a lui.

Acum însă nu avea de gînd să facă lucrurile mai uşoare. Se retrase delectat de privirea ei extaziată. Cînd îl văzu ochii grei de pasiune, îşi dori din tot sufletul să ştie dacă şi ea era la fel de tulburată pînă-n străfundul sufletului ca şi el.

– Te pricepi foarte bine la asta, reuşi ea să spună. Am auzit zvonuri. Realiză că stătea pe genunchii lui însă

nu era sigură că, dacă el ar fi pus-o jos pe loc, nu s-ar fi căţărat prima peste el. Cred că au fost doar subevaluări. De fapt, într-o seară m-am furişat afară şi te-am văzut în acţiune peste Babs Carstairs, lîngă piscină. Am fost impresionată...

Nu ar fi putut spune nimic mai aţîţător în acest moment ca să-i topească dorinţa.

– M-ai spionat cînd eram cu Babs?

– O singură dată sau de două ori. Ce naiba, Josh, aveam treisprezece ani. Curiozitatea.

– Isuse! Josh îşi aminti cît de departe ajunseseră lucrurile cu Babs lîngă piscină într-o frumoasă seară de vară. Ai văzut... Nu, nu vreau să ştiu.

– Laura, Kate şi cu mine am căzut de acord că era supramamelară.

– Supra... începu să rîdă de cuvîntul ales. Tu, Laura şi Kate. De ce nu aţi vîndut şi bilete?

– Cred că e perfect normal ca o soră mai mică să-şi spioneze fratele mai mare.

– Nu sînt fratele tău, comentă el.

– Din locul pe care mă aflu, aş putea spune că acest amănunt ne salvează sufletele nemuritoare.

Josh surîse.

– Poate că ai dreptate. Te doresc, Margo. Sînt o mulţime de lucruri incredibile, indecente şi inexprimabile pe care aş vrea să le fac cu tine.

– Bine. Răsuflă uşurată. Cam atît despre sufletele noastre nemuritoare. Ştii, trebuie să-ţi spun că schimbarea asta e puţin cam radicală pentru mine.

– Nu ai fost poate conştientă de ea.

– Evident că nu.

Margo nu-şi putea desprinde privirea de pe chipul lui. Ştia că ar fi fost mai înţelept s-o facă. Supravieţuise tuturor jocurilor în care se antrenează de obicei bărbaţii cu femeile, iar de fiecare dată ea deţinuse controlul. Ochii aceştia cenuşii, reci şi siguri de sine o avertizau

că nu va avea de ales cu el. Oricum, nu pentru mult timp.

– Am devenit mai conştientă acum, dar nu sînt pregătită pentru focul de start.

– S-a dat cu mulţi ani în urmă, zise el, iar mîinile îi alunecară peste sînii ei. Eu sînt cu mult înaintea ta.

– Trebuie să mă hotărăsc dacă vreau să te ajung din urmă. Rîse şi coborî de pe genunchii lui. E foarte ciudată ideea ca tu şi cu mine să facem dragoste. Margo îşi duse mîna spre inimă; o simţea ca pe un animal în călduri. E surprinzător, dar tentant. A fost o vreme, cu puţin timp în urmă, cînd aş fi spus „la naiba, o să fie amuzant", apoi m-aş fi luat la întrecere cu tine spre pat. Cînd îl văzu că se ridică, Margo trecu pe partea opusă a mesei. Nu sînt sfioasă. Nu cred în asta.

– Atunci cum eşti?

– Precaută, măcar o dată în viaţă. Dintr-o dată, ochii ei deveniră serioşi şi-i spuse blînd: Însemni foarte mult pentru mine. Acum şi eu am altă valoare în proprii mei ochi. Nu e vorba numai de aspectul exterior, ci de ce am în suflet. Trebuie să-mi fac ordine în viaţă şi să fac ceva de care să fiu mîndră. Am atîtea planuri noi şi visuri. *Trebuie* să le fac să meargă. Pentru asta am nevoie de timp şi de efort. Sexul te vlăguieşte dacă-l faci cum se cuvine. Surîse din nou. Noi doi aşa l-am face.

Josh îşi înfundă mîinile în buzunare.

– Ce ai de gînd să faci? Un jurămînt al celibatarului?

Margo rîse de data aceasta.

– E o idee excelentă. Pot conta mereu pe tine pentru o soluţie viabilă.

– Glumeşti, spuse Josh descurajator.

– Vorbesc cît se poate de serios. Încîntată de dialogul lor, Margo îl mîngîie uşor pe obraz. Bine, voi rămîne singură pînă ce-mi pun ordine în viaţă şi-mi ridic o afacere. Mulţumesc pentru că te-ai gîndit la asta.

Josh îi încercui gîtul cu palmele, dar îi venea să se sugrume pe sine.

– Te-aş putea duce în pat în numai treizeci de secunde.

Acum el devenise cel lăudăros.

– Dacă te las, răspunse ea calmă. Nu se va întîmpla pînă ce nu sînt pregătită.

– Şi vrei să intru la mănăstire pînă ce te pregăteşti tu?

– Viaţa ta îţi aparţine. Poţi avea pe cine doreşti. Margo se întoarse lîngă prăjituri şi-i spuse peste umăr: În afară de mine. Ideea nu-i prea convenea. Ciuguli dintr-o prăjitură şi reluă: Dacă, bineînţeles, eşti dispus să faci un pariu. Acum Margo îşi lingea tacticos firimiturile de pe buze.

Cît de evident era gestul, îşi zise el. Ştia cînd o femeie încerca să-l scoată din minţi.

– Ce fel de pariu?

– Că pot să mă abţin mai mult decît tine. Că pot face un jurămînt de adult pentru a-mi ţine sub control hormonii şi a-mi făuri o carieră serioasă.

Cu o privire inexpresivă, Josh îşi mai turnă o cafea, apoi completă şi ceaşca lui Margo. Chicotea în sinea lui. Margo nu avea habar cît dura să deschidă uşile magazinului la care se gîndea. Ar putea fi vorba de luni de zile. Nu va rezista ea atît, îşi spuse el, ridicînd cana şi privind-o peste marginea ei. Va avea el grijă.

– Pe cît pariem?

– Pe maşina ta cea nouă.

Josh se înecă.

– Maşina mea? *Jaguar*-ul meu?

– Exact. Pe a mea trebuie să o vînd şi nu ştiu cînd îmi voi permite una. Tu cedezi primul, eu primesc *Jaguar*-ul. Pui contractul pe numele meu şi-l trimiţi în Italia.

– Dar dacă tu cedezi prima? Josh zîmbi cînd îl văzu

gestul prin care excludea posibilitatea, apoi scoase o exclamaţie. Îmi dai tablourile tale.

– Scenele cu străzi, spuse ea şi simţi cum i se frînge inima. Pe toate?

– Inclusiv pe cea mai recentă. Doar dacă nu cumva ţi-e frică să rişti.

Margo spuse cu bărbia ridicată sfidător:

– S-a făcut.

După ce-şi strînseră mîinile cordial, Josh îi sărută palma şi rămase cu buzele lipite cîteva secunde.

– Bună încercare, murmură ea şi-şi retrase mîna. Acum trebuie să- mi văd de treabă. Primul lucru va fi să vînd maşina.

– Doar nu vrei să te duci cu ea la un negustor, obiectă cînd o văzu că-şi ia poşeta şi jacheta. Acolo te vor scalpa.

– Oh, nu! Se opri la uşă cu surîsul irezistibil pe buze. Nu o vor face.

Capitolul 8

Margo fu uluită cît de repede îşi recăpătă buna dispoziţie. De-abia acum îşi dădu seama cît de amuzant este să te ocupi cu vînzări şi tratative. Maşina era doar începutul. Nu se jenase deloc să se folosească de tot farmecul şi sex-appeal-ul ei, de avantajele faptului că era femeie. Folosi tot arsenalul nu numai ca atu-uri pentru a obţine un preţ bun, ci şi ca arme. Trebuia să se lupte.

După ce alese agentul de vînzări auto, se înarmă cu zîmbete şi complimente, pretinzînd că nu are experienţă în acest domeniu şi se încrede total în puterea lui de apreciere. Dîndu-şi ochii peste cap, părînd neajutorată şi novice, reuşi să-l anihileze, storcîndu-i o sumă substanţială de lire înainte ca agentul să poată clipi.

La bijutier dădu piept cu prima provocare fiindcă avu de-a face cu o femeie. Alesese două dintre cele mai bune şi mai scumpe piese şi, după ce o citise pe adversara ei ca fiind foarte isteaţă, încăpăţînată şi lipsită de milă, adoptă aceeaşi imagine. Afacerea fusese tranzacţionată *mano a mano* adică în stil tipic feminin. Negociaseră, se disputaseră puţin, refuzîndu-şi una alteia

ofertele, se insultaseră, apoi căzuseră la o înţelegere reciproc-avantajoasă.

Acum, după ce adăugase şi banii primiţi pe blănuri, deţinea îndeajuns pentru a-i linişti pe creditori cîteva săptămîni.

Începu apoi să facă o tentativă de a-şi cataloga posesiunile; le împachetă, convinsă că îi va fi mult mai uşor cînd se va gîndi la ele ca la obiecte de inventar. Acum nu mai erau ale ei, ci bunuri pentru vînzare.

În fiecare dimineaţă studia ziarul pentru a găsi un spaţiu de închiriat. Preţurile o cam sperlară, crezînd că nu-şi poate permite un asemenea loc pentru început.

Era evident că, dacă intenţiona să-şi păstreze banii, nu avea cum să facă publicitate prin mijloace convenţionale. Se va mulţumi cu un spaţiu la mîna a doua pe care va trebui să-l facă public prin mijloace neconvenţionale.

Îmbrăcată într-o pereche de pantaloni strînşi pe picior şi un tricou, se aşeză comod pe un scaun şi aruncă o privire spaţiului unde locuia. Mesele fuseseră eliberate fără milă, iar acum stăteau alinlate lîngă cutii şi lăzi de împachetat. Tablourile erau încă pe pereţi. Ca un simboi, îşi aminti, al marelui risc pe care şi-l asumase în multiple aspecte ale vieţii.

Făcuse treabă şi în alte încăperi. Garderoba fusese redusă la un sfert din capacitatea iniţială. Şaptezeci şi cinci la sută din ea era împachetat cu grijă. Fusese foarte drastică în alegeri, renunţînd la sentimente şi accentuînd mai mult noul stil de viaţă. Nu că ar fi intenţionat să se îmbrace precum negustoresele. Se va îmbrăca în acelaşi mod în care îşi va conduce afacerea: cu fler şi mîndrie.

Spre norocul ei, unul dintre cele trei locuri vizitate în acea după-amiază era exact ce-l trebuia. Era nerăbdăloare să înceapă înainte ca ziarele să afle de intenţiile ei. Deja apăruseră cîteva aluzii gazetăreşti despre *La*

Margo unde se vindeau bijuteriile cu care urma să-şi achite datoriile tot mai mari. Chiar se furişa pe la intrarea de serviciu ca să evite reporterii şi curioşii care se îngrămădeau să o vadă.

Se întreba dacă nu era mai bine să vîndă apartamentul, totuşi. Kate avusese dreptate – încercarea de a-l păstra însemna să reducă şi mai mult din resursele de care nu dispunea încă.

Dacă îi va conveni locul găsit pentru magazin, se va muta chiar acolo. Temporar. Măcar astfel, îşi zise rîzînd, va avea toate lucrurile în jurul ei.

I-ar fi plăcut să chibzuiască asupra ideii cu Josh, dar el era la Paris. Nu, îşi aminti, acum era la Berlin, apoi va pleca la Stockholm. Nu ştia cînd va primi vreo veste de la el, nici cînd îl va vedea.

Puţinele zile petrecute împreună la Milano, acea dimineaţă fierbinte în dormitorul lui, îi păreau acum ca un vis, nu ca o amintire. Se întreba dacă într-adevăr simţise sărutarea lui, dar, gîndindu-se îndelung, o cuprindea o emoţie tulbure. Poate că acum chiar îi săruta urechile vreunei Fräulein, îşi zise, iar cînd se ridică se lovi la picior de colţul canapelei. Niciodată nu fusese în stare să-şi ţină mîinile alea dibace departe de o femeie excitată. Ticălosul!

Măcar se bucura la gîndul că va obţine o maşină după toate chinurile la care o supusese. Printre altele, Josh Templeton era un bărbat care se ţinea de cuvînt.

Nu avea timp să se gîndească la el – bînd bere şi gîdilînd vreo zeiţă germană. Trebuia să se schimbe fiindcă avea cîteva întîlniri la care imaginea conta. În timp ce se îmbrăca, exersa tehnica pe care o va pune în practică odată ajunsă la agentul imobiliar. Va fi mofturoasă, îşi spunea pe cînd îşi împletea părul. Fără entuziasm.

– *Questa camera...* o privire dispreţuitoare, un gest nepăsător cu mîna. *Piccola.*

Sau va spune că e prea mare pentru ce avea ea nevoie. Va scoate sunete exprimînd nemulţumire, plimbîndu-se prin cameră, lăsîndu-l pe agent să încerce să o convingă. Sigur, nimic nu o va convinge. Va spune că preţul de închiriat e absurd. Va insista că vrea să vadă şi altceva şi că într-o oră are o altă ofertă de închiriere.

Făcu un pas înapoi şi se studie. Da, deux-pièces-ul negru era adecvat unei femei ocupate şi corespundea ţinutului italienilor de a recunoaşte stilul elegant. Coada era elementul sexului ei, simplă şi practică, iar poşeta *Bandalino* se asorta perfect cu ţinuta.

Exista şansa ca oponentul ei – cum se gîndea la toate persoanele cu care tranzacţiona – să o recunoască după nume. Precis ar fi recunoscut-o după chip. Cu atît mai bine. Va crede că are de-a face cu o tipă aeriană şi fără-de-minte. Acest lucru îi va da nu numai avantajul, ci şi satisfacţia de a-i dovedi că se înşeală.

Trase aer în piept şi se mai uită o dată la imaginea din oglindă. Margo Sullivan nu era deloc aeriană, înţelese ea. Margo Sullivan era o femeie de afaceri cu creier, ambiţie, planuri, ţeluri şi hotărîre. Era o supravieţuitoare, nu o ratată.

Închise o clipă ochii şi îşi revizui opiniile despre sine, ca să creadă în ele. „Nu contează, îşi zise, important e să-i fac pe alţii să creadă."

La naiba, o va face.

Telefonul sună chiar cînd îşi aşezase poşeta pe umăr şi intenţiona să iasă pe uşă.

– Lăsaţi numărul de telefon şi mesajul, repetă ea după robot, iar eu nu vă voi suna.

Tonul exasperat al lui Kate o făcu să se oprească din drum.

– Pe toţi dracii din lume, Margo! Nu răspunzi niciodată? Ştiu că eşti acolo şi că stai în faţa telefonului rînjind feroce. Ridică receptorul, e ceva important.

– Mereu e ceva important, murmură ea şi continuă să rînjească.

– La naiba, Margo! E vorba de Laura.

Margo se repezi la telefon şi smuci receptorul din furcă.

– A păţit ceva? Ce s-a întîmplat? A avut un accident?

– Nu a păţit nimic. Scoate-ţi cercelul; zdrăngăne în receptor.

Margo făcu cum i se spusese.

– Dacă mă faci să-mi scot cercelul doar ca să vorbesc cu tine...

– Ca şi cînd nu aş avea altceva mai bun de făcut la ora cinci dimineaţa pe 15 aprilie. Ascultă, draga mea, nu am dormit de douăzeci şi şase de ore şi mi-am pîrjolit mucoasa stomacală cu cafea. Nu mă lua pe mine cu chestii din astea.

– Tu ai sunat, ai uitat? Eram pe punctul de a ieşi pe uşă.

– Iar Laura e gata să meargă la un avocat.

– Un avocat? La ora cinci dimineaţa? Spuneai că nu e vorba de un accident.

– Nu merge chiar acum; la zece are o întîlnire. Nu aş fi ştiut altfel, dar avocatul e client al firmei noastre şi credea că ştiu şi eu. Spunea că regretă să o vadă supărată şi...

– Spune odată, Kate.

– Scuză-mă. Sînt obosită. Divorţează de Peter.

– Divorţează? Un scaun se găsea chiar lîngă telefon, dar Margo se lăsă în genunchi pe podea. Dumnezeule, Kate, doar nu din cauză că s-au certat pentru mine?

– Lumea nu se roteşte doar în jurul tău, Margo. Iartă-mă. Nu e vina ta, reluă pe un ton mai blînd. Nu am înţeles prea multe de la ea cînd am fost acolo, dar mi se pare că motivul principal ar fi că l-a găsit cu secretara. Nu-i dicta o scrisoare.

– Glumeşti. E atît de...

– Obişnuit? Kate sugeră scurt. Banal? Dezgustător?

– Da.

– Cam asta ar fi concluzia. Nu mi-a spus dacă s-a mai întîmplat vreodată, dar ştiu sigur că nu vrea să-i mai dea nici o şansă. E hotărîtă definitiv.

– Se simte bine?

– Pare foarte calmă şi politicoasă. Sînt atît de prinsă cu lucrul, Margo, încît nu pot să aflu nimic de la ea. Ştii cum face cînd e supărată.

– Se retrage în cochilie, murmură Margo răsucind cercelul între degete. Copiii?

– Pur şi simplu nu ştiu. Dacă aş avea cum să ajung acolo, aş şti, dar mai am doar nouăsprezece ore pînă la termenul limită. După ce termin o să o încolţesc eu.

– În zece ore ajung la ea.

– Speram să spui asta. Ne vedem acasă.

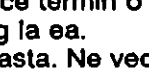

– Sînt surprinsă că ai zburat şase mil de mile pentru aşa ceva, Margo, comentă Laura în timp ce cosea steluţe pe rochiţa de balet a lui Ali. Aşa eşti tu.

– Vreau să ştiu cum te simţi, Laura. Şi ce se întîmplă aici.

Margo se opri din plimbarea nervoasă prin sufragerie şi-şi puse mîinile în şolduri. Trecuse de faza de oboseală după traversarea oceanului. Zece ore durase zborul, dar îi mai trebuiseră cinci pentru legăturl. Acum ochii îl erau roşii, se simţea ameţită, dar Laura cosea calmă, preocupată doar de a pune aţa în ac.

– Vrei să pui deoparte chestiile alea un minut ca să vorbim?

– Ali ar fi necăjită dacă ar şti că i-ai spus „chestie" rochiţei de zînă. Ali era în pat, îşi zise Laura. În siguranţă, deocamdată. la loc, Margo, pînă nu cazi din

picioare.

– Nu vreau să stau.

Se temea că aşezîndu-se, nu va mai avea puterea să se ridice.

– Nu credeam că te vei supăra într-atît. Nu s-ar spune că îl îndrăgeai pe Peter.

– Tu îmi eşti dragă şi te cunosc, Laura. Nu eşti genul de femeie care renunţă la o căsnicie de zece ani fără să sufere.

– Dar nu sufăr. Sînt amorţită şi vreau să rămîn astfel cît de mult se va putea.

Netezi rochiţa de balet şi spuse gînditoare:

– În camera de la capătul holului sînt două fetiţe care au nevoie de cineva puternic şi statornic. Margo... Îşi ridică ochii şi o privi descumpănită. Nu cred că Peter le iubeşte. Nu cred că-i pasă de ele. Aş şti ce să fac dacă nu m-ar iubi pe mine, dar fetele sînt copiii lui. Mai mîngîie o dată faldurile de tul ca şi cînd ar fi mîngîiat obrazul fiicei sale. Îşi dorea băieţi. Pentru numele Ridgeway. Băieţi care să-i poarte faima peste timp. Mă rog – puse rochiţa deoparte – a avut fete.

Margo aprinse o ţigară cu un gest nervos şi se aşeză.

– Spune-mi ce s-a întîmplat.

– Nu mă mai iubeşte. De fapt, nu sînt sigură că m-a iubit vreodată. Îşi dorea o soţie importantă. Laura ridică din umeri. Credea că o are. De cîţiva ani am început să ne certăm pentru multe lucruri. Mai bine zis, eu nu am fost de acord cu el şi o spuneam cu glas tare. Nu-i păsa de asta. Nu are rost să intru în amănunte. Ridică mîna în semn de plictiseală. Esenţialul este că ne-am distanţat unul de celălalt. El a început să petreacă mult timp plecat de acasă. Am crezut că are o iubită, dar cînd îl acuzam devenea furios şi mi-am zis că mă înşel.

– Dar nu te înşelai.

– Nu sînt sigură că atunci avea. Nu contează. Laura

reluă lucrul la fustiţă ca să pară ocupată. Nu s-a mai atins de mine de un an.

– Un an...

Era o prostie să te simţi şocat de ideea unei căsnicii lipsite de viaţă intimă, dar Margo aşa se simţi.

– La început am vrut să mergem la un consilier, dar el a fost împotrivă. Apoi m-am gîndit să urmez eu un tratament şi atunci a devenit furios. Laura surîse şters. S-ar fi auzit şi atunci ce ar fi crezut oamenii, ce ar fi spus?

Fără sex deloc. Timp de un an. Margo încercă să nu se mai gîndească la aceasta şi se concentră asupra discuţiei.

– Dar e ridicol.

– Poate. Oricum, am încetat să ţin la el. Mi-a fost mai uşor să fac asta şi să mă concentrez asupra copiilor şi a casei. Viaţa mea.

Ce viaţă? voi Margo să întrebe, dar se abţinu.

– Am văzut că de cîteva săptămîni le afectează pe fete, în special pe Ali. După ce lăsă rochia pe genunchi, îşi împreună mîinile ca să nu se vadă că tremură. După plecarea ta m-am decis că trebuie să punem lucrurile la punct şi să reparăm ce nu merge. Am plecat la el în apartamentul de la hotel. Credeam că ar fi mai bine să vorbim acolo, fără să fie fetele de faţă. Eram dispusă să fac orice era posibil ca să ne aducem situaţia la normal.

– Tu erai dispusă, o întrerupse Margo, dînd afară pe nas un nor de fum. Mi se pare că...

– Nu contează ce pare, spuse Laura brusc. Asta este. Oricum, era tîrziu. Le culcasem pe fete şi tot drumul pînă acolo am repetat ce voiam să-i spun; că aveam zece ani împreună, o familie, o istorie.

Rîse cînd îşi aminti. Se ridică cu gîndul să-şi toarne puţin coniac. Luă două pahare, le umplu în timp ce continua să povestească.

– Apartamentul era înculat, dar am şi eu o cheie. Nu

l-am găsit în birou. Cu gesturi calme, îi dădu un pahar lui Margo şi se aşeză pe locul ei. La început eram supărată, crezînd că s-a dus la o cină de afaceri şi mă gîndeam ce să fac. Am observat lumină pe sub uşa dormitorului şi mi-a venit în minte să bat. Margo, îţi dai seama ce situaţie stranie, să bat la uşă? În final, am deschis-o. Luă o sorbitură din pahar. Într-adevăr, avea o cină de afaceri.

– Cu secretara?

Laura rîse brusc.

– Ca într-o farsă franţuzească de prost-gust. În faţa ochilor îl aveam pe soţul afemeiat întins pe pat cu secretara lui roşcată, lîngă un platou cu creveţi reci.

Margo se străduia să nu rîdă.

– Creveţi?

– Şi ceva ce arăta ca un sos picant, roşu şi o sticlă de *Dom Perignon* ca să alunece mai uşor. Intră pe neaşteptate soţia neglijată. Tabloul îngheaţă. Nimeni nu vorbeşte; se aud doar acordurile *Bolero*-ului.

– *Bolero.* Oh, Isuse! Margo se înecă de rîs şi trebui să se aşeze pe scaun. Scuză-mă, nu mă pot abţine. Sînt prea obosită ca să mă pot controla.

– Rîzi liniştită. Laura surîse şi ea. E de rîs. De compătimit chiar. Soţia spune cu o demnitate şi o prostie incredibile: „Îmi pare rău că vă întrerup cina de afaceri".

Cu un efort de voinţă, Margo se opri puţin din rîs.

– Nu ai zis asta.

– Ba da. Mă priveau speriaţi. Niciodată nu l-am văzut pe Peter atît de speriat. Merita să-i vezi. Tînerica secretară a scos un ţipăt timid şi a început să-şi acopere trupul gol cu cearceaful şi, în graba mişcărilor, a vărsat sosul chiar între picioarele lui Peter.

– Oh, Doamne!

– Momentul a fost delicios. Laura oftă, întrebîndu-se care dintre ei trei se simţise mai ridicol. Le-am spus să nu se ridice fiindcă ştiam unde e uşa, apoi am plecat.

– Chiar aşa?

– Chiar aşa.

– Dar el ce spunea? Cum a reacţionat.

– Nu ştiu. Laura mijì ochii, iar acum privirea întunecată era demnă de o Templeton – dură şi încăpăţînată. Nu-i răspund la telefon. Poarta electrică pe care a instalat-o chiar el îmi plăteşte poliţele. Margo privi metamorfoza Laurei din mătase în oţel. Nu mai poate intra pentru că aşa am dat eu dispoziţii. Oricum, a încercat doar o dată să intre.

– Şi nu vrei nici măcar să stai de vorbă cu el?

– Nu mai avem ce discuta. Am fost destul de tolerantă şi indiferentă. I-am acceptat lipsa de afecţiune şi de respect pentru mine şi sentimentele mele, dar nu voi admite nici o clipă minciuna şi infidelitatea lui. Poate că-şi închipuie că hîrjoneala cu secretara intră în drepturile lui de stăpîn, dar va vedea că se înşeală.

– Eşti sigură că asta vrei?

– Aşa va fi. Căsnicia mea s-a încheiat. Laura îşi coborî privirea spre paharul cu coniac, deşi nu vedea nimic. Cu asta, basta.

Încăpăţînarea şi hotărîrea definitivă făceau parte din stilul clasic Templeton, îşi zise Margo. Îşi mai scoase o ţigară din pachet şi întinse mîna spre braţul rigid al Laurei.

– Iubito, ştii că nu va fi chiar atît de uşor – legal şi emoţional.

– Voi face tot ce trebuie, dar nu mai vreau să joc rolul soţiei înşelate şi al doamnei de societate.

– Dar fetele?

– Cu ele mă descurc eu. Cumva. voi face cum e mai bine pentru ele. Deşi flăcările durerii o ardeau, Laura le ignoră. Nu pot face mai mult de atît.

– Bine. Eu voi fi alături de tine pînă la capăt. Uite, mă duc jos să pregătesc ceva de mîncare. Kate va fi lihnită de foame cînd va ajunge aici.

– Kate nu vine diseară. Mereu cade lată pe pat timp de douăzeci şi patru de ore după ce se termină febra impozitelor.

– Va fi aici, promise Margo.

– Ai zice că acum am coborît de pe patul morţii, murmură Laura. Bine, mă duc să-l pregătesc camera. Şi pe a ta. Apoi facem împreună sandvişurile.

– Le pregătesc eu. Tu ocupă-te de camere.

Margo se gîndi să mai obţină informaţii de la mama sa în acest răstimp.

O găsi pe Ann exact unde se aşteptase, la bucătărie, tăind legume proaspete şi aranjînd pe o farfurie felii de mezeluri.

– Nu am mult timp, începu Margo şi se îndreptă spre cafetieră. Laura va coborî imediat. Nu-l aşa că nu-i în apele ei?

– Face faţă. Nu vrea să vorbească despre asta şi nici părinţilor nu le-a spus încă.

– Ticălosul, nimicul! Margo îşi simţea picioarele ca de piatră, dar reuşi să-şi ascundă oboseala. Şi tîrfa de secretară care făcea ore suplimentare. Se opri cînd întîlni privirea lui Anne. Bine, nici eu nu eram cu mult mai bună pentru Alain. Nu este o scuză faptul că am sperat să divorţeze, dar cel puţin salariul nu îmi era plătit de familia soţiei lui. Bău cafeaua neagră ca să se remonteze. Poţi să-mi ţii predici pentru păcatele mele mai tăîrziu. Acum mă îngrijorează Laura.

Cu ochiul expert de mamă, Ann remarcă oboseala de pe chipul ei.

– Nu vreau să-ţi ţin predici. Nu ţi-au folosit niciodată cît ai fost copil şi acum tot nu ar avea nici un efect. Tu mergi pe drumul tău, Margo, dar acum ai revenit fiindcă prietena ta are nevoie de tine.

– Oare? Ea era mereu cea puternică. Bună şi blîndă, adăugă zîmbind.

– Crezi că eşti singura care e cuprinsă de disperare

cînd vede că lumea se prăbuşeşte împrejur? Cine vrea să-şi pună pătura peste cap în loc să dea piept cu ziua de mîine?

Uşor enervată, Ann trînti pe farfurie o felie de pîine. Oh, cît de obosită se simţea! Inima o durea şi emoţiile i se îngrămădeau în piept: bucurie că-şi revedea fiica acasă, tristeţe pentru Laura şi frustrare pentru că nu ştia ce să facă pentru fiecare dintre ele.

– Se teme, se simte vinovată şi îngrijorată. Pentru ea nu va fi uşor. Deşi încercă să se calmeze, simţea că o lasă nervii. Căminul ei e zdruncinat şi, chiar dacă tu nu vezi, la fel îi e şi inima. Ar fi timpul să o răsplăteşti măcar puţin pentru ajutorul pe care ţi l-a dat mereu.

– De ce crezi că sînt aici? replică Margo. Am lăsat tot ce făceam şi am zburat şase mii de mile ca să-l vin în ajutor.

– Un gest nobil, se auzi glasul acuzator al lui Ann. Mereu ai fost dispusă să faci gesturi eroice, dar e greu să reziştl prea mult. Cît timp vei sta de data aceasta? O zi, o săptămînă? Cît va dura pînă cînd vei redeveni prea agitată ca să mai rămîi? Pînă cînd efortul de a avea grijă de cineva se transformă în inconvenienţă? Pînă cînd vei zbura înapoi la viaţa ta strălucitoare în care nu trebuie să te gîndeşti la nimeni altcineva decît la tine?

– Bine. Margo puse cana pe masă. De ce nu spui totul acum, mamă? Mi se pare că ai adunat destul în suflet.

– Oh, cît de uşor e pentru tine să vii şi să pleci cu un zîmbet. Să trimiţi cărţi poştale şi cadouri ca şi cînd ai compensa astfel absenţa ta de la realitate.

Ann era şi aşa destul de îngrijorată şi înmagazinase de-a lungul anilor multă mîhnire, încît acum dădea frîu liber emoţiilor. Nu le putea opri şi nici îndulci.

– Ai crescut în această casă ca şi cînd nu ai fi fost fata menajerei, iar domnişoara Laura te-a tratat ca pe-o soră. Cine ţi-a trimis bani după ce ai fugit? Cine şi-a

folosit influenţa ca să poţi face prima fotografie? Cine a fost mereu acolo, lîngă tine? întrebă Ann aranjînd feliile de pîine ca pe nişte cărţi de joc. Dar tu ai fost vreodată lîngă ea? În ultimii ani, cînd s-a luptat să-şi menţină familia, cînd a fost singură şi tristă, ai fost alături de ea?

– De unde era să ştiu?

– Domnişoara Kate trebuie să-ţi fi spus. Dacă nu ai fi fost atît de îmbrobodită de Margo Sullivan, ai fi auzit.

– Nu am fost ceea ce ai vrut tu, spuse Margo cu glas stins. Nu am fost niciodată Laura şi nici nu voi putea fi.

Sentimentul vinovăţiei se amesteca acum cu regretul şi îngrijorarea.

– Nimeni nu ţi-a cerut să fii ceea ce nu eşti.

– Nici măcar tu, mamă? Dacă aş fi putut să fiu mai bună, mai generoasă, aşa ca Laura, mai sensibilă, mai practică, aşa cum e Kate. Crezi că nu am ştiut asta şi că nu am simţit-o în fiecare zi din viaţa mea?

Şocată şi uluită, Ann dădu negativ din cap.

– Poate că dacă ai fi fost mai mulţumită cu ce aveai şi cu ce erai, în loc să fugi, ai fi fost mai fericită.

– Poate că dacă te-ai fi uitat la mine şi ai fi fost mulţumită de ceea ce sînt, nu aş fi alergat atît de departe şi atît de repede.

– Nu da vina pe mine pentru modul în care ai trăit, Margo.

– Nu, eu sînt de vină. De ce nu? se întrebă ea. Atît de mult datora acum încît nu mai conta încă puţin. Eu sînt de vină şi de lăudat. Aşa că nu am nevoie de aprobarea ta.

– Nu ştiu să mi-o fi cerut vreodată.

Ann ieşi din cameră şi o lăsă pe Margo să fiarbă.

Ann îi dădu trei zile. Era straniu. Niciodată nu locuiseră în aceeaşi casă ca adulţi. La optsprezece ani Laura se măritase, Margo plecase la Hollywood, iar Kate, în lupta continuă cu anul diferenţă dintre ele, terminase liceul, apoi se dusese la *Harvard*.

Acum fiecare îşi găsise locul ei. Kate se scuza că nu mai avea puterea să conducă pînă la apartamentul ei din Monterey, iar Margo aştepta să treacă timpul. Se convinsese că mama ei avea dreptate în multe privinţe. Laura făcea faţă cu bine, dar situaţia nu avea să se îmbunătăţească. Oamenii începuseră să o viziteze din curiozitate. Erau membrele clubului local care căutau bîrfe despre lichidarea fuziunii Templeton-Ridgeway.

Într-o seară Margo o găsi pe Kayla instalată la uşa dormitorului Laurei de teamă că va pleca şi mama. Atunci se convinse că situaţia era într-adevăr tragică şi renunţă să mai plece la Milano. Mama ei avusese dreptate, hotărît lucru. Venise timpul ca Margo Sullivan să dea înapoi ceea ce i se oferise în copilărie şi adolescenţă. Îl sună pe Josh.

– E şase dimineaţa, se tîngui el cînd răspunse la telefon din hotelul *Templeton-Stockholm*. Să nu-mi spui că ai devenit şi tu un monstru din societatea civilizată, Margo. Eşti prea matinală de fiecare dată.

– Ascultă, sînt la reşedinţa Templeton.

– Atunci e bine. La voi e seară. Ce vrei să spui că faci la reşedinţa Templeton? o întrebă cînd se trezi de-a binelea. Ce naiba cauţi în California? Trebuia să te apuci de treabă la Milano.

Margo făcu o pauză. Urma ca pentru prima dată să spună tare ce gîndea. Prima oară cînd recunoştea pierderea unei părţi din viaţa ei.

– Nu mă mai întorc la Milano. Măcar pentru o vreme.

Cînd îi auzi tonul acuzator bubuind în receptor acuzaţii şi întrebări, văzu cum i se spulberă un vis, dar speră să-l înlocuiască mai tîrziu cu un altul.

– Poţi să taci măcar un minut? întrebă ea pe un ton poruncitor. Vreau să faci ceva, orice îţi stă în putinţă, ca să-mi trimiţi aici lucrurile cu vaporul.

– Lucrurile tale?

– Mare parte din ele sînt deja împachetate, iar pentru cele rămase te rog să aranjezi să fie împachetate. Cred că firma Templeton are un serviciu care să se ocupe de asta.

– Sigur, dar...

– Îţi dau banii înapoi, Josh, dar acum nu ştiu cui altcuiva aş putea să mă adresez decît ţie. Biletul de avion mi-a zdruncinat bugetul.

Tipic stilul ei, se gîndi Josh şi-şi aranjă perna sub cap. Tipic Margo.

– Atunci de ce naiba ai cumpărat biletul de avion pînă în California?

– Pentru că Peter se hîrjonea cu secretara lui, iar Laura divorţează de el.

– Nu poţi să-ţi iei zborul chiar oricînd... Ce naiba spuneai?

– M-ai auzit. A intentat acţiune de divorţ. Nu cred că el se va opune, dar nici nu cred că afacerea se va încheia în termeni prieteneşti. Laura caută să se ocupe singură de prea multe, iar eu nu vreau s-o las.

– Dă-mi-o să vorbesc cu ea.

– Doarme. Dacă Laura ar fi fost trează, stînd în spatele el chiar atunci, nu i-ar fi dat receptorul. Agresivitatea din tonul lui Josh perfora pînă şi cablul. Astăzi a avut întîlnire cu avocatul şi a venit supărată. Cea mai bună soluţie pentru moment ar fi ca eu să rămîn aici. Vreau să o rog să mă ajute să caut un loc pentru magazin. Poate aşa o să mai uite de probleme. Laura se pricepe foarte bine să-i ajute pe alţii; mai bine decît pe ea însăşi.

– Vrei să rămîi în California?

– Aşa nu trebuie să-mi fac griji pentru TVA sau pentru legile din Italia, nu-i aşa? Simţi lacrimile amare ale

autocompătimirii umplîndu-i ochii, dar se secă din start. Strînse din dinţi ca să-şi păstreze calmul şi vocea. Apropo de legi, pot să-ţi dau ţie procură sau cum se numeşte? Vreau să-mi vinzi tu apartamentul, să-mi transferi banii şi te ocupi de toate detaliile legale. Detalii care-l jucau prin faţa ochilor minţii şi o oboseau.

Tipic? se întrebă el din nou. Pentru Margo nimic nu era tipic.

– O să întocmesc actul şi ţi-l trimit prin fax. Îl semnezi şi mi-l trimiţi la hotelul *Templeton* din Milano. Unde naiba e Ridgeway?

– Se zvoneşte că în apartamentul lui de hotel.

– Aranjăm noi şi asta curînd.

Margo aprecie tonul rece din glasul lui, dar...

– Josh, nu sînt sigură că Laura ar vrea să-l iei la harţă chiar acum.

– Se pare că am supraapreciat-o pe Laura în cadrul clanului Templeton. Mă voi ocupa de transport de îndată ce voi putea. Mai sînt şi alte surprize pentru care ar trebui să fiu pregătit?

Factura pentru cărţile de credit *American Express* venise înainte de plecarea ei. Decise că în acel moment Josh trecuse şi aşa printr-un şoc prea mare, deci nu mai avea nevoie de încă unul.

– Nu cred că ar mai fi ceva demn de menţionat. Regret că te-am lăsat cu toate pe cap, Josh. Serios, dar nu văd cum aş putea să stau cu Laura şi să-mi pun la punct magazinul înainte de a intra în închisoarea datornicilor.

– Nu-ţi face griji pentru asta. Haosul e meseria mea.

Josh şi-o imagină pe Margo lăsînd baltă haosul de acasă ca să alerge în ajutorul prietenei ei. Loialitate, se gîndi el. Aceasta era şi va fi întotdeauna cea mai admirabilă calitate a ei.

– Tu cum rezişti?

– Mă simt bine. Şi neatinsă, adăugă ea. Tu eşti singur

în patul tău?

– Cu excepţia celor şase membre ale echipei de volei a Suediei. Helga are cîrlig la mine. Nu mă întrebi cu ce sînt îmbrăcat?

– Şortul negru, transpiraţia şi un zîmbet larg.

– Cum de ai ghicit? Dar tu ce porţi?

Margo îşi trecu limba peste buze.

– Oh, un mic... foarte mic... chiloţel din dantelă albă.

– Şi tocurl-cui.

– Natural. Şi ciorapi cu jartieră. Jartiera e brodată cu trandafiri roz. Se potriveşte cu bobocul pe care-l am între sîni. Ar trebui să adaug că tocmai am ieşti din cadă. Sînt încă puţin... udă.

– Isuse! Eşti prea bună la asta. Închid.

Drept răspuns, Margo rîse cu poftă.

– O să-mi placă să conduc *Jaguar*-ul acela. Să-mi spui cînd aştept transportul.

Cînd auzi declicul în receptor, începu să rîdă mai cu poftă. Se întoarse şi dădu nas în nas cu Kate.

– De cînd stai aici?

– De îndeajuns de mult timp ca să mă simt tulburată. Făceai dragoste prin telefon cu Josh? Cu Josh al nostru?

Margo îşi dădu la o parte părul de pe frunte.

– A fost mai mult un preludiu. De ce?

– Bine. Va trebui să se mai gîndească la asta. Acum ce spuneai de un magazin?

– Doamne, dar ştiu că ai urechile mari, spuse Margo trăgînd-o de amîndouă destul de tare. Kate se strîmbă. Bine. Stai jos. Pot să-ţi expun planul în linii mari.

Kate ascultă şi comentă din cînd în cînd printre mormăituri, sforăituri sau murmure.

– Cred că ai calculat costul de început?

– Păi...

– Bine. Ai făcut cerere pentru licenţă, te-al interesat cît costă taxele şi certificatul de înmatriculare?

– Mai am de pus la punct cîteva detalii, murmură

Margo. E stilul tău să-mi arunci apă rece în obraji.

– Şi eu care credeam că vorbeam din pur bun-simţ!

– De ce să nu fac o avere din vînzarea lucrurilor mele? vru ea să ştie. Ce e rău în a transforma o umilinţă într-o aventură? Numai fiindcă nu am făcut cerere pentru număr de înmatriculare nu înseamnă că trebuie să las totul baltă.

Kate îşi înlănţui degetele şi se rezemă mai confortabil. Nu era o idee chiar nebunească, îşi zise. De fapt, avea un merit financiar solid. Lichidarea posesiunilor legată de o întreprindere liberă, de modă veche. Kate se hotărî să o ajute în punerea la punct a detaliilor, dacă Margo era hotărîtă să devină o adevărată capitalistă. Desigur, aceasta ar prezenta un oarecare risc, dar Margo fusese mereu dispusă să-şi asume riscuri.

– Vrei să devii proprietar de magazin?

Margo îşi studia manichiura.

– Mă gîndeam la postul de consultant.

– Margo Sullivan, se minună Kate, vînzînd haine uzate şi fleacuri.

– Obiecte de artă.

– Cum vrei tu.

Capitolul 9

Margo stătea în faţa vitrinei unui magazin de pe Cannery Row şi se gîndea că acesta trebuia să fie al ei. Spaţiul pentru expunerea mărfurilor era perfect protejat de lumina soarelui printr-o verandă îngustă. Uşa era din sticlă, decorată cu un buchet de crini pictat pe toată lungimea ei. Clanţa şi celelalte aplice din alamă şlefuită luceau de curăţenie. Acoperişul uşor ţuguiat era din ţiglă roz, puţin decolorat de vreme. Din acest loc se auzeau strigătele pescăruşilor şi vocile turiştilor curioşi care treceau în grupuri. Arome de mîncare gătită veneau valuri-valuri de la chioşcurile şi restaurantele în aer liber aflate lîngă Cheiul Pescarului, celebrul punct turistic din San Francisco. Bicicletele duble, trecînd continuu prin faţa vitrinei, înveseleau atmosfera.

Traficul străzii producea un zumzet permanent, iar maşinile căutau zadarnic un loc de parcare în această zonă din raiul turistic. Trecătorii se plimbau pe trotuare ţinînd de mînă copii cu ochi curioşi şi zîmbete mirate sau scîncind obosiţi după o zi plină de evenimente. Peste tot era mişcare. Oameni, zgomote şi acţiune. Magazinele aliniate de-a lungul străzii atrăgeau vizitatorii zi

de zi, lună de lună.

Celelalte clădiri pe care le văzuse pînă atunci, cu vitrine strîmte şi încăperi goale, fuseseră doar trepte ducînd spre acest loc ideal.

– E perfect, murmură ea.

– Dar nici măcar nu ai intrat, zise Kate.

– Ştiu că e perfect. E al meu.

Kate şi Laura schimbară feţe-feţe. Ştiau amîndouă ce însemna o chirie într-un asemenea loc. Dacă-ţi place să visezi, trebuie să visezi lucruri mari. Margo făcuse întotdeauna aşa.

– Cred că agentul e deja înăuntru. Strategia infailibilă a lui Margo era să sosească tîrziu. Nu vola să apară prea nerăbdătoare. Lăsaţi-mă pe mine să tratez cu el.

– Las-o pe ea să trateze, murmură Kate cu ochii spre Laura. După aceea luăm prînzul, bine? Simţea miros de peşte prăjit şi sosuri picante venind dinspre Cheiul Pescarului. Foamea năpraznică îi rodea stomacul. Acesta e ultimul loc înainte de masă.

– Singurul.

Margo îşi îndreptă apetele; parcă pornind la atac şi păşi pragul uşii. Trebui să se abţină ca să nu smulgă cartonaşul pe care scria *De închiriat.* Simţea de-a lungul sirei spinării frisoanele intrării în posesie. Trecuse de nenumărate ori prin acest loc, dar niciodată nu avusese această senzaţie.

Acum o resimţea şi îi era deajuns.

Camera principală era spaţioasă şi goală. Pe podea se vedeau urmele dulapurilor care fuseseră trase încoace şi încolo. Vopseaua albă de pe pereţi îşi pierduse din strălucire, rămînînd doar ceva asemănător aluatului; ici şi colo se vedeau găuri unde probabil că persoana care închiriase pînă atunci agăţase mărfurile.

Margo nu văzu decît arcada care ducea spre următoarea încăpere în mijlocul căreia o scară în spirală

cu balustradă de metal şerpuia către etajul superior. Inima începu să-i bată mai tare şi ochii i se deschiseră larg. Adesea avusese această senzaţie cînd păşea într-un magazin al firmei *Cartier* unde vedea un obiect de artă care parcă o aştepta pe ea.

Simţind pericolul, Laura îi puse o mînă pe umăr.

– Margo.

– Nu vezi? Nu se vede clar?

– Văd că locul are nevoie de ceva muncă de refacere. Kate strîmbă din nas. Mirosea a... tămîie? Droguri? Lumînări vechi? Se pare că ar trebui o dezinfectare.

Ignorînd-o, Margo se apropie de o uşă jupuită şi o deschise. Dincolo de ea se vedea o cameră de baie îngustă, cu chiuvetă şi podele cu dale ciobite. Se înfioră.

– Bună ziua.

Vocea se auzi de la etajul al doilea urmată de ropotul unor tocuri pe podeaua de lemn. Laura tresări.

– Doamne, nu se poate! Louisa. Margo, spuneai că ai întîlnire cu un domn Newman.

– Da, aşa fusese vorba.

Vocea strigă din nou, iar Laura simţi că trebuie să se ascundă undeva.

– Domnşioară Sullivan, dumneavoastră sînteţi?

Femeia apăru în capătul scărilor. Era îmbrăcată complet în roz; de la jacheta vaporoasă pînă la pantofii cu toc cui. Avea părul blond- cendré, nuanţa aleasă de coafeze pentru a masca firele de păr albe, iar tunsoarea îi dădea forma unei căşti cu colţurile rotunjite de-o parte şi de alta a obrajilor pudraţi tot în roz. Purta brăţări care zornăiau, iar pe piept avea prinsă o broşă enormă, în formă de ac cu gămălie.

Margo îi dădu în jur de cincizeci şi cinci de ani, cu ochii ei de expertă, dar era evident că femeia voia să pară în jur de patruzeci. O operaţie de lifting facial reuşită, se mai gîndi privind-o cum coboară scările şi vorbeşte

în acelaşi timp. Se vedeau pe trupul ei ore de gimnastică aerobică pentru a-şi menţine silueta, probabil ajutată de cîteva mici intervenţii la nivelul abdomenului şi al şoldurilor, evident şi acestea prelucrate estetic.

– ...încercam să-mi reîmprospătez memoria, continuă femeia pe un ton ce voia să pară primitor. Nu am mai intrat aici de cîteva săptămîni. Dragul de Johnny trebuia să vă arate magazinul, dar azi dimineaţă a avut un mic accident cu maşina. Cînd în sfîrşit ajunse jos, întinse mîna cordial. Bucuroasă să vă cunosc. Sînt Louisa Metcalf.

– Margo Sullivan.

– Da, desigur. Ochii de culoarea stafidelor străluceau interesaţi sub fardul de pleoape auriu, aplicat cu măiestrie. V-am recunoscut imediat. Nu ştiam că la ora unu o voi cunoaşte pe Margo Sullivan. Sînteţi la fel de drăguţă ca în fotografii. Adesea obişnuiesc să le retuşeze, nu-i aşa? Într-o zi te trezeşti că dai ochii cu figura pe care ai văzut-o de sute de ori şi eşti foarte dezamăgit. Cred că aţi avut o activitate foarte interesantă, nu?

– Care nu s-a încheiat încă, completă Margo, iar Louisa izbucni în rîs.

– Desigur că nu. Ce noroc aveţi că sînteţi tînără şi frumoasă! Sînt sigură că veţi reuşi să înfruntaţi micile necazuri.Aţi fost în Grecia, da?

– Bună, Louisa.

Aceasta se întoarse brusc, ducîndu-şi mîna spre inimă.

– Vai, dragă Laura. Nici nu te-am observat. Ce surpriză delicioasă!

Cunoscînd rutina, Laura se apropie de Louisa şi se sărutară formal, în aer.

– Arăţi minunat.

– Oh, e ţinuta mea de lucru. Louisa îşi netezi jacheta sub care triumfau doi sîni voluminoşi. Se vedea că fe-

mela este nerăbdătoare să afle ultimele bîrfe şi zvonuri. Mă delectez cîteva zile pe săptămînă cu inocentul meu hobby. Vînzările de proprietăţi te duc în locuri interesante unde cunoşti o mulţime de oameni. Cum Benedict e foarte ocupat cu ale lui iar copiii au crescut, trebuie să fac ceva cu timpul meu. Privirea îi deveni insistentă. Nu ştiu cum te descurci tu, dragă, cu încîntătoarele tale fete, munca în domeniul social şi al operelor de binefacere. Chiar îl spuneam Barbarei – o ţii minte pe fiica mea, Barbara – cît de uluitoare eşti. Să reziştî în toate comitele, furicţiile şi să creşti şi doi copii. Mai ales acum, cînd treci printr- o încercare foarte grea. Divorţul. Şopti cuvîntul ca şi cînd acesta ar fi avut o încărcătură imorală. Cred că aveţi inimile zdrobite cu toţii, nu-i aşa? Cum reziştî, draga mea?

– Sînt bine. Mai degrabă din disperare decît din politeţe, Laura o trase de mînecă pe Kate. Ea este Kate Powell.

– Mă bucur să vă cunosc.

Kate nu se sinchisi să-i aducă aminte că se întîlniseră cel puţin de şase ori.

Femei ca Louisa Metcalf nu-şi aduceau niciodată aminte de ea.

– Te interesează clădirea, Laura? continuă ea. Am înţeles că proprietarul vrea să o închirieze, dar dacă vrei o investiţie bună acum că eşti singură, ca să spunem aşa, ar fi perfectă pentru tine. O femeie singură are mereu nevoie de un viitor sigur, nu? Proprietarul e dispus s-o vîndă.

– De fapt, Margo este cea care...

– Oh, desigur. Scuzaţi-mă. Se răsuci pe călcîie ca un titirez. Mă scuzaţi, am revăzut o bună prietenă după atîta timp, mă înţelegeţi? Am auzit că sînteţi prietenă cu Laura de mulţi ani. Ce bine că puteţi fi alături de ea cînd trece prin clipe grele. Acesta este un loc minunat. Nu veţi avea probleme să găsiţi un chiriaş bun. Vă pot

recomanda o firmă deosebit de serioasă.

Să cumpere? Să fie ea proprietarul. Margo înghiţi în sec. De teamă să nu i se citească în priviri instinctul posesiunii, se întoarse şi începu să examineze locul.

– De fapt, nu m-am hotărît încă dacă vreau să cumpăr sau să închiriez. Le privi pe rînd pe Laura şi Kate. Cine a fost ultimul chiriaş?

– Oh, cineva ghinionist. De aceea proprietarul s-a gîndit să vîndă. A fost un magazin *Epoca Modernă*. Eu nu prea înţeleg chestiile acestea, dar dumneavoastră? Cristaluri, muzică straniе şi gonguri. Pînă la urmă s-a dovedit că vindeau şi droguri. Şopti ultima remarcă, parcă de teamă să nu devină şi ea dependentă. Marijuana. Oh, draga mea, sper că nu te deranjează subiectul acesta; ştiu prin cîte ai trecut în ultima vreme.

Margo o privi piezîş.

– Absolut deloc. Aş vrea să văd ce e sus.

– Sigur că da. E foarte spaţios. A fost folosit ca apartament şi are o bucătărioară grozavă; dacă mai adăugăm şi privelişteа.

Le conduse spre scări şi urcînd continuă să vorbească tot timpul despre clădire.

– Sper că nu te gîndeşti serios, şuieră Kate luînd-o de mînă pe Margo. Nu-ţi poţi permite nici măcar să închiriezi locul, darmite să-l mai şi cumperi.

– Taci. Voi vedea.

Era greu să se concentreze cînd Louisa nu tăcea nici o clipă, dar făcu un efort şi ignoră glasul strident privind încîntată spaţiul destul de mare şi scara şerpuitoare. Ce dacă balustrada era cam şubredă? Desenul straniu de pe podeaua de la parter putea fi şters. Bucătăria era enervant de mică, iar spaţiul unde se mînca fusese parcă proiectat pentru unul din cei şapte pitici din poveste. Ferestruicile discrete ofereau imagini spectaculoase şi dădeau spre ocean.

– Potenţialul e minunat, continuă Louisa. Cu puţină

cosmetică ici-colo, schimbat tapetul sau culoarea. Ştiţi că în această zonă proprietăţile se închiriază pe metru pătrat. Deschise servieta lăsată pe masa din bucătărie şi scoase un dosar. Clădirea aceasta are o sută nouăzeci şi doi de metri. Îi dădu actele lui Margo. Proprietarul a cerut o chirie rezonabilă. Desigur, cheltuielile de întreţinere îi revin chiriaşuluui.

Kate răsuci robinetul şi privi apa cenuşie împroşcînd chiuveta.

– Dar reparaţiile?

– Oh, sigur că aici se poate rezolva ceva. Louisa făcu un gest evaziv spre Kate, iar brăţările de pe mînă zdrăngăniră strident. Vreţi să citiţi contractul de închiriere, sigur că da. Nu vreau să vă grăbesc, dar trebuie să ştiţi că avem şi alţi clienţi interesaţi care vin mîine. Odată ce se va pune oficial în vînzare, ştiţi că... Zîmbi cu puţină răutate. Cred că preţul de vînzare e de două sute şaptezeci şi cinci de mii.

Margo văzu cum visul ei se dezumflă ca un balon – mare, roşu, supradimensionat.

– E bine de ştiut. Ridică din umeri, deşi îl simţea amorţiţi. După cum am spus, nu cred că e exact ce caut. Mai am şi alte oferte de luat în considerare.

Citind condiţiile de închiriere, realiză că şi acum Kate avusese dreptate – fir-ar să fie. Pînă şi chiria era departe de realitatea ei. Trebuia să existe o cale, se gîndi ea.

– Vă voi contacta în maximum două zile, surîse ea definitiv, dar politicos. Mulţumesc foarte mult, doamnă Metcalf, pentru timpul oferit.

– Oh, cu plăcere! Îmi place să le arăt clienţilor asemenea locuri. Casele sînt mai interesante, desigur. Aţi locuit în Europa, nu? Cred că a fost deosebit de palpitant. Dacă vă gîndiţi să achiziţionaţi încă o casă alci, în zonă, am una cu zece dormitoare pe Seventeen Mile. E o comoară. Proprietarii sînt în divorţ şi... oh. Se uită împrejur, parcă scuzîndu-se faţă de Laura, dar se vedea

că-i strălucesc ochii. Cred că a coborît. Nu vreau să b necăjesc discutînd despre divorţuri. Ce păcat de ea şi Peter, nu-i aşa?

– Nu chiar, răspunse Margo scurt. Cred că tipul e un ticălos.

– Oh, roşi Louisa. Sînteţi loială prietenei dumneavoastră. De fapt, am fost foarte surprinsă cînd am auzit că se separă. Erau un cuplu adorabil. El, atît de manierat, atrăgător şi gentleman.

– Bine, şiţi ce se spune despre aparenţe? Înşeală. Cred că mă mai uit puţin prin jur dacă nu vă deranjează, doamnă Metcalf. Margo o luă de braţ, forţînd-o să se îndrepte spre scări. Poate nu vă supăraţi, dar aş vrea să rămîn puţin singură, ca să mă gîndesc în linişte.

– Sigur că da. Staţi cît doriţi, dar inculeaţi cînd plecaţi. Trageţi yala, eu am cheile. Oh, să vă dau cartea mea de vizită. Dacă veţi dori să mai aruncaţi o privire, sunaţi-mă. Poate că vă interesează casa de pe Seventeen Mile.

– Aşa voi face.

Margo nu le văzu pe Kate şi pe Laura la parter. O conduse pe Louisa spre uşă.

– Oh, spuneţi-i Laurei la revedere din partea mea, vă rog. Şi tinerei dumneavoastră prietene. Sînt sigură că ne vom mai revedea la club.

– Negreşit. La revedere. Vă mulţumesc foarte mult.

Margo închise uşa în urma ei. „Şi rămîneţi o străină pentru mine", murmură ea pentru sine.

– Aşa, acum unde v-aţi ascuns, fetelor?

– Sîntem aici, sus, strigă Kate. În baie.

– Isuse, ce idee pentru două femei în toată firea să se ascundă în baie!

După ce urcă scările le găsi. Laura stătea pe marginea unei băi cu picior, iar Kate se instalase confortabil pe WC. În alte împrejurări, ai fi spus că erau cufundate într-o discuţie intensă şi serioasă.

– Vă sînt recunoscătoare că m-aţi lăsat singură cu

colofana aia năsoasă.

– Ai vrut să tratezi singură, îi aminti Kate.

– Nu prea am avut ce trata, spuse Margo descurajată şi se aşează pe marginea căzii lîngă Laura. Poate că aş fi putut plăti chiria dacă nu aş fi mîncat vreo şase luni. Ceea ce ar fi fost o problemă, dar nu mi-ar fi rămas nimic pentru a-l deschide. Aş vrea să-l cumpăr, zise oftînd. Este exact ce caut. Aici e ceva care-mi spune că aş putea fi fericită.

– Probabil că e mirosul stătut de droguri.

Margo îi aruncă lui Kate o privire ucigătoare.

– Am fumat şi eu o dată cînd aveam şaisprezece ani. Ţin minte că şi tu ai luat cîteva fumuri în seara aceea de neuitat.

– Dar nu am tras în piept, spuse zîmbind ca un copil neascultător. Asta-i poveslea mea şi o susţin.

– Atunci explică-ne cum de pretindeai că dansezi *pas de deux* cu Baryshnikov.

– Nu-mi amintesc de acest episod – oricum îmi spusese să-i zic Mişa.

– Al naibii de bun lucru că nu am tras decît două fumuri de la Biff, conchise Margo. Ei, aceasta e realitatea crudă. Nu-mi pot permite acest loc.

– Eu pot, spuse Laura.

– Cum adică, tu poţi?

– Adică pot să-l cumpăr şi să ţi-l închiriez ţie; atunci intrăm în afacere.

Margo era cît pe ce să sară de gîtul Laurei, dar raţiunea şi mîndria o opriră.

– Oh, nu! Nu doresc să pornesc acest nou stadiu al vieţii mele astfel. Îşi scoase o ţigară din geantă şi o aprinse cu un gest nervos. Nu vreau să mă scoţi pe cauţiune. Nu de data aceasta.

– Spune-i ce mi-ai zis mie, Kate, cînd am venit cu propunerea.

– Bine. Primul impuls a fost s-o întreb dacă nu e

nebună. Nu vreau să spun că tu nu ai fi în stare să-ţi pui planul în practică, Margo, dar nu cred că-l poţi realiza.

Cu ochii strînşi, Margo dădu fumul afară în valuri.

– Mulţumesc foarte mult.

– Ideea e admirabilă, o îmbună Kate. Dar e oricînd riscant să începi o afacere nouă, indiferent cine ar fi persoana. Majoritatea celor ca o fac dau faliment după primul an. E un principiu economic de bază, chiar dacă omul are o pregătire şi cunoştinţe despre vînzarea *en detail*. Ca să nu mai spunem că deja Monterey şi Carmel sînt pline de magazine de cadouri şi boutique-uri. Dar, continuă Kate ridicînd mîna înainte ca Margo să mîrîie spre ea, unii reuşesc, se luptă chiar. Acum, lăsîndu-te pe tine la o parte o clipă, să privim situaţia concretă a Laurei. Deoarece s-a măritat la ridicola vîrstă de optsprezece ani, nu are nici o investiţie proprie. Desigur, există organizaţia *Templeton* la care ea este acţionar, dar personal, ca posesiuni individuale, nu are nimic în afară de procentul averii Templeton. Fiind deja în proces de divorţ, fiind solvabilă financiar, există o raţiune din punct de vedere economic să facă o investiţie.

– Eu nu am cumpărat niciodată nimic pentru mine, o întrerupse Laura. Nu am avut nimic al meu, care să-mi aparţină doar mie; totul a fost în numele familiei sau al lui Peter. Venind aici, văzînd locul acesta, mi-am zis: de ce nu? De ce să nu intru şi eu în joc? Cu tine.

– Fiindcă, dacă dau greş...

– Nu vei da. Acum trebuie să dovedeşti ceva, nu-i aşa, Margo?

– Da, bine, dar asta nu înseamnă să te trag în jos după mine.

– Ascultă-mă. Laura îşi puse o mînă pe genunchiul ei şi îi vorbi blînd. Toată viaţa mea am făcut ce mi s-a spus, am mers pe drumul drept, bătătorit. Acum vreau să fac ceva de dragul ceva-ului. Laura simţi un fior inci-

:ant. Cumpăr clădirea, Margo, chiar dacă nu te inte-'esează nici o porţiune din ea.

Margo înghiţi cu efort, descoperind că nu-şi înghite mîndria, ci nerăbdarea.

– Bine, atunci cît ai de gînd să-mi ceri pentru chirie?

Primul şoc fu cel de la bancă. Kate o sfătuise să scoată zece la sută din preţul cerut, nu numai ca să încheie contractul, dar şi pentru a negocia preţul, scăzîndu-l la douăzeci şi cinci de mii.

Nu avea bani în cont.

– Trebule să fie o greşeală. Am cel puţin de două ori suma aceasta în bani lichizl.

– O clipă, vă rog, doamnă Ridgeway.

Funcţionarul se grăbi în spatele unei uşi laterale, iar Laura rămase la ghişeu, bătînd nervoasă cu degetele în marginea nichelată.

Margo simţi că i se face rău şi-i puse mîna pe umăr.

– Laura, ai cont comun cu Peter?

– Sigur. La început a fost un cont pentru operaţiuni cu cecuri ca să putem plăti facturile din gospodărie. Vreau să scot mai puţin de jumătate, deci nu ar trebui să fie nici o problemă. Trăim într-un stat unde este recunoscută proprietatea comună. Avocatul mi-a explicat totul.

Vicepreşedintele băncii veni în hol şi-i strînse mîna.

– Laura, vrei să vii o clipă în biroul meu?

– Frank, mă cam grăbesc. Am nevoie de un cec de la caserle.

– Doar pentru o clipă, spuse bărbatul şi plecară împreună.

Margo privi scrîşnind din dinţi cînd cei doi dispărură în spatele uşii.

– Ştii ce a făcut ticălosul acela?

– Mda, ştiu, răspunse Kate furioasă punîndu-şi mîinile la ochi. Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta. Isuse, ar fi trebuit să ştiu. Toate se petrec atît de repede.

– Presupun că au bani peste tot, nu-i aşa? Şi la alte bănci. Bani, acţiuni, inclusiv un agent de bursă.

– Sigur. Poate că Laura l-a lăsat pe Peter să preia finanţele, dar nici unul dintre ei nu este atît de nebun încît să pună toate ouăle într-un singur coş. Într-o bancă există o limită de fond asigurat. Aici e doar o picătură din găleată. Totuşi, avea un sentiment ciudat. Dracel Niciodată Peter nu m-a lăsat să le văd registrele contabile. Uite-o că vine, murmură Kate. Doamne sfinte, i se citeşte totul pe faţă.

– Peter a lichidat contul. Cu ochii stinşi, palidă la faţă, Laura se îndreptă spre uşă. În dimineaţa următoare zilei cînd l-am găsit cu secretara a venit aici şi a scos toţi banii, lăsînd doar două mii. Laura se opri şi-şi duse mîna spre stomac. Deschisesem două conturi pentru fete, ca ele să poată depune banii economisiţi. Le-a lichidat şi pe acelea. Le-a luat banii copiilor.

– Hai să găsim un loc unde să ne aşezăm, sugeră Margo.

– Nu, nu. Trebuie să dau nişte telefoane. Să-l contactez pe agentul de bursă. Nici măcar nu-i ştiu numele. Îşi acoperi faţa cu mîinile şi trase adînc aer în piept. Ce prostie, ce prostie.

– Nu eşti proastă, zise Kate furioasă. Mergem acasă. Vom găsi numerele şi le dăm telefoane. Aranjăm să ţi se îngheţe restul conturilor din bănci.

Nici nu prea mai era mult de îngheţat.

– Cincizeci de mii. Kate îşi scoase ochelarii şi se frecă la ochi. A fost al naibii de generos din partea lui să-ţi lase măcar atît. Din cîte-mi dau seama, asta reprezintă cam cinci la sută din totalul bunurilor tale. Dusă pe gînduri, desfăcu o cutie cu medicamente pentru

stomac. Vestea bună e că nu a putut să se atingă de acţiunile tale Templeton şi nu poate avea pretenţii la casă.

– Fondurile pentru coleglu, zise Laura cu glas stins. A închis conturile pentru studii ale fetelor. Cum se poate ca banii să fi însemnat atît de mult pentru el?

– Poate că banii sînt doar o parte din interes. Ţi-a dat o lecţie. Margo mai turnă un pahar de vin pentru fiecare. Poate că nu le-ar strica să se ameţească puţin. A scăpat cu bine fiindcă tu nu te- ai gîndit niciodată să faci un asemenea lucru. Eu aş fi făcut-o, dar nu m-am gîndit. Presupun că avocatul tău te poate ajuta să capeţi înapoi o parte.

– Partea neplăcută e că banii sînt toţi puşi bine în insulele Cayman, spuse Kate clătinînd din cap dezgustată. După cum se pare, a fost preocupat cu transferul acţiunilor şi al banilor din fondurile mutuale – care erau comune – într-unul singur, al lui. Acum a făcut doar curăţenia finală. Kate se abţinu să nu o certe pe Laura pentru a fi semnat fără să citească anumite documente înmînate de Peter. Oricum, ai hîrtiile, copiile tranzacţiilor şi ale retragerilor, deci vei putea să-l dai în judecată.

Laura închise ochii.

– Nu vreau să-l dau în judecată pentru bani. Să-i ia. Pe toţi, pînă la ultimul.

– Ce naiba mai e şi asta? izbucni Margo.

– Nu. La naiba cu el! Divorţul va fi şi aşa o încercare grea pentru fete, fără ca noi să ne mai batem pentru dolari şi cenţi. Mai am cincizeci de mii bani lichizi – se poate spune că e mai mult decît are orice femeie pentru început. De casă nu se poate atinge fiindcă este pe numele părinţilor mei. Ridică paharul, dar nu bău. Eu am făcut prostia cea mai mare cînd am semnat orice îmi punea în faţă, fără să-l întreb nimic. Merit această palmă.

– Dar ai acţiunile Templeton, îi aminti Kate. Ai putea

să vinzi din ele.

– Nu mă ating de averea familiei. E o moştenire.

– Laura. Kate o luă uşor de mînă. Nu-ţi spun să scoţi acţiunile pe plaţă. Le vor cumpăra fie Josh, fie părinţii tăi, sau îţi vor da un împrumut pentru ele pînă ce se va rezolva situaţia.

– Nu. Laura închise din nou ochii, încercînd să se liniştească. Nu alerg la ei. Trase aer în piept şi redeschise ochii. Nu vreau să faceţi nici voi asta. Eu am greşit, eu voi repara ce se poate. Kate, vreau să te gîndeşti cum aş putea obţine bani lichizi îndeajuns pentru avansul la clădire.

– Nu se poate să scoţi mai mult de jumătate din ce ţi-a rămas ca să cumperi locul acela!

Laura surîse şi-i spuse lui Margo:

– Ba da, o voi face. Sînt o Templeton şi a venit vremea să mă comport ca atare.

Înainte de a se răzgîndi, luă cartea de vizită de pe măsuţă şi formă numărul.

– Louisa, sînt Laura Templeton. Da, exact. Vreau să-ţi fac o ofertă pentru clădirea pe care am vizita-o azi după-amiază.

După ce închise telefonul, îşi scoase verigheta şi inelul de logodnă. Era chinuită de vinovăţie şi de sentimentul de eliberare.

– Tu eşti expertă, Margo. Cît crezi că pot lua pe acestea?

Margo examină cu atenţie inelul cu diamant de cinci carate şi verigheta care avea pe centru un şir de diamante mai mici. Îşi zise că mai există dreptate pe lume.

– Kate nu te gîndi să lichidezi nimic. Se pare că aici avem de la Peter avansul.

Seara, mai tîrziu,Margo stătea în camera ei făcînd socoteli, liste şi desenînd schiţe. Trebuia să se apuce de zugrăvit, de vopsit şi de instalaţia de apă. Spaţiul va trebui rearanjat astfel încît să poată include o încăpere

ca garderobă, deci avea nevoie de tîmplari.

Se putea muta la etajul superior, lucru care o va ajuta să supravegheze lucrările la faţa locului. I-ar fi mai uşor dacă ar zugrăvi ea singură decît să angajeze meşteri.

Oare cît de greu se poate zugrăvi un perete?

– Da, intră, spuse cînd auzi o bătaie în uşă.

Tocmai se întreba dacă tîmplarii sînt plătiţi cu ora sau în funcţie de ceea ce lucrează.

– Margo?

Îşi ridică privirea distrată şi o văzu pe mama sa.

– Oh! Am crezut că e una din fete.

– E aproape miezul nopţii. Fetele dorm.

– Am pierdut noţiunea timpului.

Împinse deoparte hîrtiile împrăştiate pe pat.

– Mereu ai fost aşa. Visai cu ochii deschişi. Îi aruncă o privire peste hîrtii, amuzată de socotelile pe care le făcuse Margo. Cînd era copilă trebuia să o ameninţe sau să-i ofere recompense pentru a rezolva cele mai uşoare teme la aritmetică. Ai uitat să ţii cinciul aic., îi spuse Ann.

– Da, bine. Margo închise dosarul. Am nevoie de un calculator micuţ, ca acela pe care Kate îl are mereu în buzunar.

– Am vorbit cu domnişoara Kate înainte de a pleca. Spunea că vrei să începi o afacere.

– Şi asta e de rîs pentru cineva care uită să ridice un cinci. Margo se ridică de pe pat şi luă în mînă paharul cu vin pe care-l avea pe masă. Vrei să bei ceva, mamă, sau eşti încă în timpul programului?

Ann nu răspunse, se duse la baie şi veni cu un pahar simplu. Îşi turnă vin.

– Domnişoara Kate spunea că te-ai gîndit bine şi ai toate şansele să reuşeşti.

– Kate este mereu optimistă.

– Este o femeie raţională şi în timp mi-a dat şi mie cîteva sfaturi pentru partea financiară.

– Kate e contabila ta? Margo rîse şi se aşeză. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

– Ai face bine să o rogi pe ea să se ocupe de contabilitate, dacă vei avea o afacere.

– Mă descurc şi singură. Margo era pregătită să citească pe chipul mamei sale îndolială şi amuzament. Numărul unu, nu am prea multe opţiuni. Numărul doi, mă pricep foarte bine să vînd lucruri de care oamenii nu au nevoie. Numărul trei, Laura contează pe mine.

– Sînt trei motive foarte solide. Ann surîse enigmatic. Domnişoara Laura îţi dă banii.

– Nu am rugat-o eu, spuse Margo înţepată. Nu am vrut s-o facă. Ei i-a venit ideea să cumpere clădirea şi nu i-a mai ieşit din cap. Cînd văzu că Ann nu spune nimic, Margo mototoli o foaie de hîrtie şi o azvîrli la coş. Ce naiba, pun tot ce am în asta. Tot ce-i al meu, lucruri pentru care am muncit. Nu am mulţi bani, dar cei puţin sînt ai mei.

– Banii nu sînt la fel de importanţi ca timpul şi efortul.

– Deocamdată sînt teribil de importanţi. Nu avem prea mult ca să începem.

Ann se plimbă prin cameră zîmbind, căutînd ceva de pus la locul său.

– Domnişoara Kate mi-a spus ce a făcut domnul Ridgeway. Ann luă o înghiţitură de vin. Ticălosul lipsit de scrupule şi de inimă ar trebui să putrezească în iad. Să dea Dumnezeul

Margo rîse şi ridică paharul.

– În sfîrşit, am găsit un lucru asupra căruia sîntem de acord. Beau pentru asta.

– Domnişoara Laura crede în tine, domnişoara Kate, de asemenea, crede în felul ei.

– Dar tu nu crezi, continuă Margo.

– Te cunosc – vei face un loc frumos acolo unde oamenii să vină şi fără să se gîndească să arunce banii pe nimicuri.

– Asta este ideea. Am chiar şi un nume pentru magazin. *Pretexte*. Margo rîse deosebit de amuzată. Mi se potriveşte, nu-i aşa?

– Aici ai nimerit-o. Faci asta în California pentru a fi aproape de domnişoara Laura.

– Are nevoie de mine.

– Da, are. Ann privi în pahar. În şeara în care ai venit aici am spus cîteva lucruri pe care acum le regret. Am fost prea aspră cu tine, poate ca întotdeauna, dar te înşelai cînd spuneai că vreau să fii ca domnişoara Laura sau ca domnişoara Kate. Poate că voiam să fii ceea ce înţelegeam eu, dar tu nu puteai să fii aşa.

– Eram amîndouă obosite şi necăjite. Margo se simţi puţin stînjenită de faptul că mama ei se scuza. Nu vreau să te fac să înţelegi ideea mea cu magazinul, dar sper să înţelegi că voi încerca să fac ceva bun de data aceasta.

– Mătuşa ta avea un magazin cu nimicuri în Cork. Ai ceva sînge de negustor. Ann ridică din umeri şi luă o hotărîre. Presupun că va costa mulţi banl.

Margo dădu afirmativ din cap şi îi arătă documentele.

– Încerc să lau de ici, să pun colo. M-ar ajuta foarte mult dacă aş putea să-mi vînd sufletul, dacă mai am ceva de vîndut.

– Aş fi fericită să ţi-l păstrezi. Ann duse mîna spre buzunarul fustei şi scoase un plic. Mai bine foloseşte-i pe aceştia.

Uluită, Margo luă plicul, îl deschise, apoi îl puse pe pat ca şi cînd ar fi electrocutat-o.

– E un cont de provizioane.

– Exact. Domnişoara Kate mi-a recomandat firma. Se ocupă cu investiţii sigure, cum îmi place mie, dar pînă acum s-au descurcat bine.

– Dar sînt aproape două sute de mii de dolari. Nu pot să-ţi iau economiile. Mă descurc şi singură.

– Mă bucur că spui asta, dar acestea nu sînt investiţiile mele, ci ale tale.

– Eu nu am făcut economii. Nu despre asta a fost vorba pînă acum?

– Ştiam că-ţi curg banii printre degete. Din banii pe care mi i-ai trimis am deschis acest cont pe numele tău.

Puţin nelămurită, Margo privi cu atenţie formularul de bilanţ. Trimisese ea chiar atît de mulţi bani? Pe atunci i se păruseră puţini.

– Dar banii trimişi erau pentru tine.

– Eu nu aveam nevoie de ei. Ann îşi lăsă capul într-o parte. O bucura să vadă mîndria pe chipul fiicei sale. Am o slujbă bună, un acoperiş deasupra capului şi destui bani ca să-mi permit două vacanţe pe an, fiindcă domnişoara Laura insistă. Aşa că am depus în cont banii trimişi de tine. Iată-i.

Ann sorbi din vin şi îşi reformulă ideea:

– Ascultă-mă, Margo. Faptul că mi-ai trimis bani e de admirat. Poate că m-aş fi îmbolnăvit şi atunci aş fi avut nevoie de ei, dar nu s-a întîmplat niciodată. Ştiu că mi i-ai trimis din toată inima.

– Ba nu. Margo trebuia să fie sinceră, deşi se jena să recunoască. Am făcut-o din mîndrie, ca să-ţi arăt că sînt o persoană importantă şi că am succes. Ca să înţelegi că te înşelai în privinţa mea.

Ann înţelese şi dădu afirmativ din cap.

– Nu contează, atîta vreme cît rezultatul e acelaşi. Erau banii tăi atunci ca şi acum. Eu avem mulţumirea că mi-i trimiţi pentru binele meu. I-ai fi cheltuit pe toţi dacă nu-i trimiteai aici, aşa că ne-am făcut una alteia un mare

serviciu. Ann o mîngîie pe cap, apoi, jenată de gestul de tandreţe subită, îşi retrase mîna. Acum ia-l şi fă ceva cu ei. Cînd văzu că Margo nu spune nimic, puse paharul jos şi o luă uşor de bărbie, ridicîndu-i capul ca să o privească în ochi. De ce eşti contrariată, copilă? Ai cîştigat banii prin muncă cinstită sau nu?

– Da, dar...

– Măcar o dată fă cum îţi spune mama ta. Vei fi surprinsă, dar vei vedea că are dreptate. Intră în afacere ca partener egal cu domnişoara Laura şi mîndreşte-te cu asta. Acum curăţă astea de pe pat şi culcă-te.

– Mamă. Margo începu să strîngă hîrtiile, iar Ann se opri în faţa uşii. De ce nu mi i-ai trimis la Milano cînd ştiai că nu am o leţcaie?

– Fiindcă atunci nu erai pregătită. Acum trebuie să fii.

Capitolul 10

„Al meu". Margo întinse braţele şi se învîrti pe loc în mijlocul camerei goale din magazinul aflat pe Cannery Row. Tehnic vorbind, încă nu era al ei complet. Mai erau două săptămîni pînă la instalarea definitivă, dar oferta fusese acceptată, contractul era semnat. Împrumutul, cu numele Templeton drept garanţie, fusese de bun augur.

Vorbise deja cu un antreprenor pentru a stabili modificările necesare. Urma să o coste destul şi se hotărîse să facă singură munca de îmbunătăţiri cosmetice. Se interesase de unde poate să închirieze o maşină pentru lustruitul podelelor şi de unde să cumpere un pistol special pentru astupatul găurilor în pereţi. Găsise undeva o pompă pentru zugrăvit. Era important să acopere repede urmele deteriorărilor anterioare şi să o facă eficient.

Îşi aminti că locul nu va fi în întregime al ei. Era al lor: al ei, al Laurei şi al băncii. Dar, peste două săptămîni, va dormi deja în cămăruţa de la etaj. Într-un sac de dormit, dacă va fi cazul. Apoi, pe la mijlocul verii, *Pretexte* va fi inaugurat. Restul, se gîndi rîzînd, va fi dat

uitării. Auzi o bătaie în geam şi o văzu pe Kate.

– Hai, deschide uşa. Sînt în pauza de masă. Ştiam că te găsesc aici surîzătoare, spuse cînd Margo îi deschise. Încă mai miroase, adăugă adulmecînd aerul.

– Ce vrei, Kate? Sînt ocupată.

Kate studie planşa cu clamă pentru hîrtii şi calculatorul aflate pe podea.

– Ai reuşit să lucrezi cu chestia asta?

– Nu trebuie să fii absolvent de facultate ca să ştii să lucrezi cu un calculator.

– Mă refeream la planşă.

– Ha, ha.

– Ştii, locul îţi se potriveşte, zise Kate plimbîndu-se cu mîinile în buzunare. E o zonă aglomerată, cu mulţi pietoni. Oamenii în vacanţă cumpără multe lucruri care nu le trebuie după aceea. Mai ales hainele la mîna a doua. Toate vor fi măsura patruzeci şi doi.

– M-am gîndit şi eu la asta. Vreau să mai fac rost şi de altele. Ştiu o mulţime de persoane care-şi împrospătează garderoba în fiecare an.

– Oamenii deştepţi cumpără stilul clasic – indiferent de sezon – ca să nu-şi mai facă griji de acest gen.

– Tu cîte blazere bleumarin ai, Kate?

– Şase, spuse zîmbind, apoi scoase tubul de pastile pentru stomac. Acesta era prînzul ei. Dar aşa sînt eu. Uite, Margo, îţi propun ceva. Vreau să intru şi eu.

– Unde să intri?

– În afacerea cu clădirea. Ronţăi pastila şi continuă: Am ceva bani pentru investiţii şi nu văd de ce doar tu şi Laura trebuie să vă distraţi.

– Dar nu vrem încă un partener.

– Cum să nu? Aveţi nevoie de cineva care să cunoască diferenţa dintre roz şi roşu. Scoase calculatorul şi începu să calculeze. Tu şi Laura aţi pus fiecare o mie două sute cincizeci, bani lichizi. Acum aveţi de plătit

taxele de înregistrare, reparaţiile, asigurarea, după care preţul se va ridica la optsprezece fiecare, adică treizeci şi şase. Kate îşi scoase ochelarii din buzunar, îi puse pe nas şi continuă: Împărţit la trei fac o mie două sute de fiecare, adică mai puţin decît aţi pus voi deja. Începu să se plimbe prin încăpere şi refăcu calculele. Acum trebuie să reparaţi, să întreţineţi, să plătiţi serviciile publice, taxele de licenţă, impozitele, contabilitatea – voi putea să mă eu ocup de asta, dar momentan nu am timp să-mi iau nu nou client, aşa că va trebui să angajaţi pe cineva sau să învăţaţi să faceţi adunări.

– Ştiu să fac adunări, replică Margo revoltată.

Kate scoase înregistratorul de mesaje şi adăugă la celelalte unul prin care trebuia să-şi facă odată timp pentru a-i preda lui Margo un curs de contabilitate de bază. Telefonul celular din servietă ţîrîia continuu, dar ea îl ignoră. Cei de la birou trebuiau să se descurce singuri pînă ce va termina afacerea de aici.

– Trebuie să treceţi la socoteală cheltuielile cu pungile de plastic, hîrtie, cutii, bandă pentru maşina electronică de încasat. Acum sumele vor avea şase cifre. Trebuie să plătiţi companiilor de cărţi de credit fiindcă veţi încasa mai mult cu ele. O privi pe Margo peste ramele ochelarilor. Bănuiesc că sînteţi dispuse să primiţi principalele tipuri de cărţi de credit, nu?

– Eu...

– Vezi, aveţi nevoie de mine. Satisfăcută, îşi împinse ochelarii mai sus pe nas. Nici o întreprindere între Margo şi Laura nu avea cum să o excludă pe ea, indiferent de fondurile vehiculate. Desigur, eu voi fi un partener anonim, fiindcă sînt singura dintre toate care are o slujbă adevărată.

– Cît de anonimă? întrebă Margo printre dinţi.

– Oh, voi arunca doar o privire din cînd în cînd. Deja Kate ordonase în minte toate aspectele practice. Va

trebui să vă gîndiţi cum şi cînd să vă reînnoiţi stocul odată cu începerea vînzărilor, ce procent vă este necesar pentru a vă asigura un profit minim. Ah, mai sînt şi aspectele legale care costă, dar îl vom convinge pe Josh să se ocupe de ele. Apropo, cum ai reuşit să-l iei *Jaguar*-ul cu împrumut? În faţă e *Jaguar*-ul lui cel nou, nu?

Margo adoptă o mină serioasă:

– Să spunem că-l încerc doar.

Kate o privi după ce-şi scose ochelarii şi-i puse în buzunar:

– Îl încerci şi pe proprietar?

– Încă nu.

– Interesant. O să-ţi semnez un cec pentru o mie două sute. Întocmesc eu înţelegerea pentru parteneriat.

– O înţelegere pentru parteneriat?

– Isuse, chiar aveţi nevoie de mine! O luă pe Margo de umeri şi o sărută prietenește. Toate trei ne iubim şi avem încredere una în cealaltă, dar trebuie să dăm un aspect legal afacerii. Deocamdată mărfurile sînt în întregime ale tale, dar...

– Şi Laura vinde ceva, o întrerupse Margo. Vindem totul din biroul lui Peter.

– Bun început! Ea ce mai face?

– Destul de bine. E îngrijorată pentru Ali. Copila s-a necăjit cînd a văzut că tatăl ei nu vine la recitalul de balet. Am auzit că e la Aruba.

– Sper să se înece. Nu, mai bine îl sfîşie rechinii şi apoi se îneacă. În weekend voi veni acasă şi mai stau eu cu fetele. Scoase cecul deja completat şi semnat. Poftim, partenere. Trebuie să plec.

– Dar cu Laura nu am discutat despre asta.

– Am avut eu grijă, spuse Kate scurt, apoi deschise uşa şi se lovi de Josh. Bună. Îl sărută pe obraz. La revedere.

– Şi mie mi-a părut bine că te-am întîlnit, strigă el în urma ei, apoi închise uşa.

Laura îl pusese în temă cu starea jalnică a magazinului şi făcuse bine.

– Tu şi Kate aţi fumat ţigări cu marijuana aici?

– Asta face mereu în pauza de masă. Va trebui s-o ducem la dezintoxicare. Mulţumită de răspuns, Margo întinse braţele. Deci, ce părere ai?

– Hmm. E o clădire, văd.

– Josh.

– Lasă-mă un minut.

Trecu pe lîngă ea şi intră în camera următoare, se întoarse, privi baia, apoi scările, apreciind starea lor jalnică şi pericolul potenţial. Apucă balustrada şi o scuturâ zdravăn, apoi se cutremură.

– Vrei un avocat?

– O să reparăm balustrada.

– Nu ştiu dacă te-ai gîndit vreodată că e mai sănătos să încerci apa cu degetele picioarelor decît cu capul.

– Nu mi se pare la fel de amuzant.

– Bine, ducesă, sînt sigur că ai fi putut alege şi mai rău. Se apropie de ea şi-i ridică bărbia cu degetele. Hai să facem ce se cuvine mai întîi. M-am gîndit numai la asta de cînd am traversat cele două continente.

Josh o trase spre el şi-i acoperi buzele cu gura lui flămîndă. După o clipă de aparentă indiferenţă, Margo se lăsă cuprinsă de toropeala unei sărutări care trăda parcă o dorinţă înăbuşită. Neaşteptată. Încîntătoare. Buzele lui se mulară pe ale ei, iar trupurile se contopiră perfect; tăria lui se difuza printre liniile sinuoase ale siluetei ei. Margo nu avu nici măcar timp să se gîndească dacă dusese dorul senzaţiei de a fi strînsă în braţe de un bărbat sau îi lipsise Josh. Fiind vorba tocmai de el, va trebui să se gîndească.

– Nu ştiu cum de nu am observat cît de viril eşti în

toţi aceşti ani, spuse ea retrăgîndu-se şi zîmbindu-i scurt.

Josh se simţea ca un motor accelerat care aşteaptă să pună în mişcare roţile unei maşini cu formă aerodinamică.

– Acesta a fost un eşantion gratuit. Vino lîngă mine şi vei primi tratamentul complet.

– Eu zic s-o luăm pe faze. Margo se depărtă, îşi luă poşeta şi scoase o ţigară din port-ţigaretul elegant, deja trecut pe inventarul magazinului. Învăţ să fiu o femeie prevăzătoare.

– Prevăzătoare? Josh privi de jur împrejur. Aşa ai ajuns să lichidezi totul la Milano ca să scapi de datorii, apoi să vii aici şi să cumperi pe Cannery Row un magazin care să-ţi adauge încă o sumă la totalul datoriilor?

– Nu pot schimba lucrurile peste noapte, nu-i aşa? Îl privi prin norul de fum. Cred că nu vrei să faci pe avocatul cu mine, Josh?

– De fapt, asta voi face. Luă servieta şi o deschise. Am nişte hîrtii pentru tine. Căută un loc unde să se aşeze şi se instală pe prima treaptă a scării de metal. Vino aici. Vino aici, repetă şi bătu cu palma pe metalul rece. Pot să stau fără să mă ating de tine.

Margo luă o scrumieră mică şi i se alătură.

– Am devenit pricepută la hîrtii. Chiar mă gîndesc să-mi cumpăr un dulap pentru dosare.

Josh nu spuse nimic. Oricum, nu ar fi contat.

– Italiana ta e destul de bună ca să te descurci cu ele?

Îi dădu lui Margo cîteva acte, iar ea le studie.

– E un contract de vînzare a apartamentului meu. O cuprinse emoţia şi regretul i se transformă în uşurare. Lucrezi rapid, murmură ea.

– E o ofertă foarte generoasă. Îi dădu părul pe după ureche. Eşti sigură că asta vrei?

– Aşa trebuie să fie. Realitatea nu e întotdeauna plăcută la gust, dar încerc să mă obişnuiesc cu ea. Închise ochii şi-şi rezemă capul de umărul lui. Lasă-mă să mă compătimesc doar un minut.

– Eşti îndreptăţită.

– Compătimirea de sine e un obicei prost de-al meu. Îmi vine greu să-l las deoparte. Of, Josh, chiar mi-a plăcut locul acela. Uneori chiar stăteam pe terasă şi mă gîndeam: Uite unde eşti, Margo. Uite cine eşti.

– Bine, dar acum eşti altundeva. Josh ştia că Margo nu are nevoie de compasiune, ci de un imbold. Pentru mine ai rămas aceeaşi.

– Nu e la fel. Nu va mai fi niciodată la fel.

– Revino-ţi, Margo. Trebuie să începi să înoţi.

Margo se trase într-o parte.

– E uşor pentru tine să vorbeşti, Joshua Conway Templeton, steaua strălucitoare a imperiului Templeton. Tu nu ai pierdut nimic niciodată. Nu ai băbîit şi nu ai transpirat pentru a pune mîna pe ceva despre care toţi îţi spuneau că nu-l poţi avea. Nimeni nu ţi-a zis vreodată că nu poţi avea tot ce-ţi doreşti.

– Acestea sînt greutăţile, nu-i aşa? şopti el. Ai jucat, ducesă, şi ai pierdut. Dacă te vaiţi nu vei schimba nimic şi nici nu-ţi stă bine.

– Mulţumesc foarte mult pentru sprijin. Margo îi smulse contractul din mînă. Cînd primesc banii?

– Există timp şi timpul italienilor. Dacă eşti norocoasă, totul se rezolvă în şaizeci de zile. Termenul limită e pe pagina următoare.

Josh o urmări cum citeşte unde îi indicase. Pe măsură ce avansa, ochii i se dilatau şi părea din ce în ce mai necăjită.

– Asta-i tot?

– Tu nu ai pus prea mult la avans. Banca îşi ia mai întîi împrumutul, apoi guvernul îşi ia partea lui.

– E mai bine decît nimic, murmură ea. Aproape.

– Ţi-am scos banii din cont ca să plătesc factura pentru cărţile de credit *American Express.* Nu mă gîndeam că zbori pînă acolo cu clasa întîi. Cînd văzu că Margo îl priveşte cu indiferenţă, dădu uşor din cap. Nu ştiu de ce am spus asta. Cu cărţile de credit *Visa* stai mai bine, dar eu nu le-aş face praf încă. După ce achiţi facturile de la ele cu banii luaţi pe apartament, vei mai avea doar o datorie de o sută cincizeci de mii, fără dobîndă şi penalizări.

– Bani de buzunar, zise ea sec.

– Să nu te gîndeşti să-i cheltuieşti o vreme. Acum, ca reprezentant al tău, sînt dispus să-ţi achit datoriile şi să te ajut cu ce ai nevoie pînă pui afacerea pe roate. Ai dat un nume magazinului?

– *Pretexte,* spuse ea printre dinţi şi citi în continuare documentele.

– Perfect. Am întocmit deja actele necesare.

– Zău? zise mirată. În trei exemplare?

Întîlnindu-i privirea rece şi avertizat de tonul ei, zise:

– Natural.

– Şi ce documente aş avea de semnat, domnule consilier Templeton?

– Cele pentru plata acestui împrumut personal în rate egale, după şase luni de la data semnării. Ai timp să respiri puţin. Trebuie să fii de acord să trăieşti cu ce ai pe durata împrumutului.

– Înţeleg. Care ar fi această sumă, după părerea ta oficială?

– Ţi-am pregătit un buget pentru cheltuieli personale. Mîncare, casă, medicamente.

– Un buget?

Josh se aşteptase la această explozie. Chiar sperase asta cu o perversitate malefică. Furiile lui Margo erau atît de... excitante. Acum nu era deloc dezamăgit.

– Un buget? repetă ea întrebarea. Cît tupeu ai,

ticălos arogant! Crezi că o să stau aici şi o să te las să mă tratezi ca pe o tîrfuliţă cretină care are nevoie să i se spună cît poate cheltui pe pudra de faţă?

– Pudră de faţă. Intenţionat, Josh citi repede lista, scoase stiloul din buzunar şi scrise ceva. Asta va fi trecută la capitolul „Diverse luxuri". Aici cred că am fost foarte generos. Acum, despre raţia pentru haine...

– Raţie! Cu amîndouă mîinile îl împinse de pe treaptă. Stai să-ţi spun ce fac eu cu nenorocita ta de raţie!

– Ai grijă, ducesă. Îşi netezi cămaşa. *Turnbill şi Asser.*

Margo nu reuşi decît să scoată un sunet înăbuşit. Dacă ar fi avut ceva la îndemînă, ar fi aruncat cu siguranţă spre capul lui.

– Mai bine mă las ciugulită de vie de vulturi decît să te las pe tine să-mi administrezi banii.

– Tu nu mai ai bani, începu el, dar Margo se ridică brusc şi începu să se plimbe prin cameră.

Privind-o, Josh saliva.

– Mai degrabă m-aş lăsa violată de o bandă de pitici, dezbrăcată lîngă un cuib de viespi, îndopată cu forţa cu melci de grădină.

– Sau ai sta trei săptămîni fără să-ţi faci manichiura? completă el şi o văzu cum îşi încovoaie degetele ca nişte gheare. Dacă te apropii de faţa mea cu astea, va trebui să-ţi fac rău.

– Oh, te urăsc!

– Ba nu.

Josh se mişcă repede. Într-o clipă era sprijinit de balustrada şubredă, iar în următoarea făcu un pas şi puse mîna pe ea. Rămase o clipă să se delecteze cu chipul ei furios şi cu ochii trimiţînd săgeţi de foc, apoi o sărută cu pasiune. Simţi că sărută un fulger – incandescent, ucigător şi înfricoşător. Ştia că, după ce o va duce în pat pînă la urmă, totul va fi ca o furtună dezlănţuită.

Margo nu se împotrivi. I-ar fi dat prea multă satisfacţie. Se lipi de el cu aceeaşi paslune şi-şi făcu pe plac. În cele din urmă se dădură amîndoi un pas înapoi, gîfîind.

– Poate să-mi placă asta şi să te urăsc în acelaşi timp. Îşi dădu părul pe spate. Şi pot să te fac să plăteşti pentru asta.

Poate că avea dreptate. Pe lumea asta sînt femei care au darul înnăscut de a şti exact cum să facă un bărbat să sufere, să ardă şi să cerşească, dar toate ar fi putut lua lecţii de la Margo Sullivan. Josh era însă destul de inteligent să nu-l dea de înţeles acest lucru. Se duse lîngă scară şi ridică hîrtiile.

– Asta doar ca să ştim cum stăm, draga mea.

– Să-ţi spun eu cum stăm, *dragul meu*. Nu am nevoie de oferta ta revoltătoare. Îmi trăiesc viaţa aşa cum vreau.

– Ceea ce ai făcut pînă acum a avut un succes nemaipomenit.

– Ştiu foarte bine ce fac. Şterge-ţi de pe faţă rînjetul acela sfidător.

– Nu pot. Îmi rămîne în colţul gurii de fiecare dată cînd spui că ştii ce faci. Josh strînse actele în dosar şi îl puse cu grijă în servietă. Să-ţi spun ceva; nu cred că e o idee chiar tîmpită – locul acesta.

– Ei, acum voi dormi mai bine, ştiind că am aprobarea ta.

– Aprobare e un cuvînt cam tare. L-ai putea înlocui cu resemnare optimistă. Josh mai scutură o dată balustrada. Dar cred în tine, Margo.

Mînia i se topi în nelămurire.

– Să fii al naibii, Josh. Nu te pot urmări.

– Bine. Veni lîngă ea şi o mîngîie uşor pe obraz. Cred că vei face din magazinul acesta ceva care va surprinde pe toată lumea. În special pe tine. O sărută, dar de data aceasta cu prietenie şi delicateţe. Ai bani

de taxi?

– Poftim?

Josh zîmbi şi scoase nişte chei din buzunar.

– Din fericire am chei de rezervă pentru *Jaguar.* Să nu munceşti pînă noaptea, ducesă.

Margo surîse abia după ce nu-l mai văzu în magazin. După aceea îşi luă poşeta şi proiectele. Cu ce îi mai rămăsese pe cărţile de credit *Visa* avea de gînd să cumpere o pompă de zugrăvit.

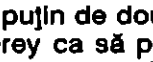

Josh petrecu mai puţin de două săptămîni la hotelul *Templeton* din Monterey ca să pună la punct strategia de a trata cu Peter Ridgeway. Stabilise deja printr-un telefon de la Sockholm că ar fi fost mai bine ca cumnatul său – personal şi profesional – să-şi ia concediu neplătit şi să plece de la hotelul *Templeton*. Asta pînă ce – îi spusese cu multă politeţe şi amabilitate – vor rezolva această mică problemă domestică.

Se ferise să dea sfaturi în căsnicia surorii sale. Ca burlac, nu se simţea destul de calificat pentru aşa ceva. Îşi adora sora, îl dispreţuise pe soţul acesteia şi se temea că oricum sfatul lui ar fi fost prea părtinitor.

Pentru că Peter fusese un bun director executiv al firmei *Templeton,* aici nu avea de ce se plînge. Poate că era doar prea rigid în conducerea hotelului, distant în relaţiile cu personalul şi cu problemele de zi cu zi ale funcţionarilor, dar se pricepea de minune la tratativele duse cu alte corporaţii şi grupuri din străinătate care aduceau bani cu găleata în safe-urile firmei *Templeton.*

Venea însă o vreme cînd eficienţa profesională trebuia pusă în balanţă alături de dezgustul asupra persoanei. Şi asta fiindcă nimeni, absolut nimeni nu-şi bătea joc de familia lui Joshua Templeton pentru ca

apoi să iasă afară întreg.

Se gîndise să acţioneze pe calea corporaţiei, amputîndu-i lui Peter toate legăturile cu hotelurile *Templeton;* apoi să se folosească de cunoştinţele şi influenţa pe care le are pentru a se asigura că ticălosul nu va ajunge niciodată mai mult de un director de motel din Kansas.

Asta ar fi fost prea simplu, prea... lipsit de curaj.

Căzuse de acord cu Kate că drumul cel mai rezonabil şi mai drept ar fi fost – după exprimarea lui Kate – să-l tîrască pe Peter în tribunal ca să regrete. Josh cunoştea cel puţin şase nume de avocaţi renumiţi care şi-ar fi frecat mîinile de bucurie la gîndul că l-ar putea pune cu botul pe labe pe lacomul soţ adulterin care a fost capabil să cureţe micile conturi de economii ale fiicelor sale.

Oh, ce plăcut ar fi, se gîndea Josh pe cînd trăgea în piept aerul de dimineaţă de pe malul apei, înmiresmat cu arome de oleandru. Totuşi, pentru Laura ar fi o umilinţă publică şi dureroasă. Şi această variantă ar fi oarecum lipsită de curaj.

Orice s-ar spune, problemele de genul acesta sînt cel mai bine rezolvate într-o manieră civilizată. Astfel încît Josh se hotărî că locul cel mai civilizat unde ar putea regla conturile este clubul local.

Deci, aşteptă răbdător ca o pisică întoarcerea lui Peter în California.

Acesta acceptă fără ezitare invitaţia lui la o partidă matinală de tenis. Josh nici nu se gîndise că ar putea fi refuzat. Îl cunoştea pe Peter destul de bine încît să şi-l imagineze cum credea că, fiind văzut alături de cumnatul său, ar putea împrăştia zvonurile referitoare la pericolul pierderii funcţiei în imperiul Templeton.

Josh era bucuros să-l facă pe plac.

Golful era jocul preferat al lui Peter, deşi se considera un partener la fel de iscusit în spatele fileului. Se îmbrăcă impecabil în alb, iar şortul lui era călcat perfect.

Josh purta şi el ţinută albă, mai puţin formală, cu o şapcă *Dodgers* care-l proteja de razele orbitoare ale soarelui de dimineaţă.

Mai tîrziu Minn Whiley şi DeLoris Solmes apărură şi ei; jucau în fiecare marţi o partidă de tenis, iar acum se aflau pe terenul vecin. După meci aceştia rămaseră să comenteze la un pahar de răcoritoare cum cei doi bărbaţi bronzaţi, musculoşi şi eleganţi îşi pasau unul altuia mingea galbenă.

Desigur, Minn îi va povesti Sarei Metzenbaugh, care îi se alătură mai tîrziu, că scena fusese perfectă înainte de incident.

– Nu-mi rezerv destul timp să fac asta, comenta Peter în timp ce şi scotea racheta din husă. Mai mult de optsprezece găuri de două ori pe săptămînă la golf nu pot să scot.

– E prea multă muncă şi distracţii puţine, comentă Josh observînd rînjetul nedisimulat al lui Peter. Ştia exact ce gîndea Ridgeway despre el: băiatul răsfăţat care-şi petrece toată ziua la petreceri. Eu nu mă simt bine dacă nu joc în fiecare dimineaţă o partidă bună. Josh scoase calm o sticlă de apă minerală *Evian*. Mă bucur că ţi-ai făcut timp să ne întîlnim. Între noi putem rezolva foarte bine această recentă chestiune delicată. Stai în staţiune acum?

– Mi s-a părut mai bine. Sperasem că dacă-i las Laurei puţin timp la dispoziţie va vedea lucrurile mai rezonabil. Femeile! Desfăcu braţele larg, parcă eliberat de legăturile conjugale. Creaturi dificile.

– Spune-mi mai mult. Hai să ne încălzim mai întîi.

Josh îşi luă locul în teren şi-l aşteptă pe Peter să se pregătească.

– Primul serviciu, îi strigă lui Peter şi lovi mingea uşor. Cum a fost la Aruba?

– Linişte. Peter făcu un pas şi răspunse la serviciu. Hotelul nostru de acolo are cîteva probleme care ar

necesita asistenţă.

– Zău? Josh făcuse o verificare minuţioasă acolo în urmă cu opt luni şi ştia că treburile merg bine. O să văd personal ce se întîmplă.

Intenţionat servi pe sub mînă şi trimise mingea în afara terenului.

– Proastă lovitură, spuse dînd din cap. Serveşti tu. Spune-mi, Peter, ai de gînd să conteşti divorţul?

– Dacă Laura insistă să-l continuăm, nu văd care ar fi rostul. Ar alimenta şi mai mult bîrfele. E nemulţumită de faptul că sînt prea ocupat cu firma. O femeie ca Laura nu înţelege că afacerile cer sacrificii.

– Şi nu acceptă ca un bărbat să aibă o aventură cu secretara lui, comentă Josh zîmbind ironic, apoi trimise mingea cu putere chiar pe lîngă urechea lui Peter.

– A interpretat greşit o situaţie. Am pus punct. Peter se pregătea să servească. Sincer, Josh, a devenit foarte geloasă de la o vreme fiindcă eu am fost nevoit să stau mai mult la birou. Sînt convis că ştii şi tu cîte convenţii am avut recent şi că lordul şi lady Wilhelm au stat la hotel zece zile. Au ocupat două etaje şi apartamentul prezidenţial. Nu le puteam oferi decît perfecţiunea.

– Evident, iar Laura nu înţelege la ce presiuni ai fost supus. Doar a fost hrănită la pieptul unei mari doamne a hotelurilor.

– Exact.

Josh îl alerga nemilos pe tot terenul, iar Peter începuse să gîfîie şi ratase un serviciu.

– Situaţia s-a înrăutăţit cînd a intrat pe uşă caraghioasa şi spurcata la gură de Margo. Desigur că Laura era dispusă să o primească fără să ţină seama de consecinţe.

– Ce inimă de aur are Laura noastră, comentă Josh şi continuă conversaţia pînă ce-i luă primul set cu 5-3. Bătrîne, nu ai procedat tocmai elegant cînd ai curăţat conturile din bancă.

Peter îşi strînse buzele şi păru enervat. Crezuse că Laura are destulă mîndrie ca să nu se plîngă fratelui el.

– A fost recomandarea avocatului meu. Ia-o ca autoapărare fiindcă Laura nu se pricepe deloc la partea financiară. Mişcarea a fost în cele din urmă justificată pentru că şi-a dovedit lipsa de discernămînt odată cu participarea la afacerea lui Margo Sullivan. Proprietare de magazin, Doamne fereşte!

– La fel de rău ca şi cum ar fi fost hangiţe, murmură Josh.

– Cum adică?

– Spuneam că nu ştie nimeni cine le bagă în cap asemenea idei femeilor.

– Şi-ar fi pierdut banii în şase luni – dacă Margo nu ar fi fugit cu ei pînă atunci. Ar fi trebuit să o convingi tu că e nesănătos să se amestece cu ea.

– Oh, cine mă ascultă pe mine?

Se gîndise să-l lase pe Peter să cîştige cel de-al doilea set, dar se răzgîndi întrucît era obosit, plictisit şi voia să termine. Mai jucă puţin şi, ca să-i capteze interesul lui Peter, îl lăsă cu avantaj la serviciu.

– Ghinion! Plăcerea de a-l învinge pe cumnatul său la propria sa alegere a jocului îl făcea pe Peter să se umfle în pene. Va trebui să mai exersezi lovitura pe sub mînă.

– Mmm.

Josh alergă spre marginea fileului, se şterse pe faţă şi luă cîteva înghiţituri de *Evian.* Pe cînd înşuruba dopul sticlei zîmbea doamnelor de pe terenul vecin. Era extaziat de ideea că va avea şi spectatori la programul pe care-l pregătise.

– Oh, ca să nu uit; am făcut cîteva verificări la hotel. În ultimele optsprezece luni a fost o mare fluctuaţie a numărului de angajaţi.

Peter îl privi mirat.

– Nu e nevoie să te implici în conducerea hotelului

din Monterey sau a staţiunii. Acesta e teritoriul meu.

– Oh, nu am vrut să îl încalc, dar eram alci şi tu nu erai. Puse prosopul pe scaun şi merse la locul lui în teren. Totuşi e ciudat. *Templeton* e cunoscută ca firmă cu tradiţie în respectarea loialităţii angajaţilor pe termen lung.

„Ticălos care-şi vîră nasul în treburile altora; nebun cocoloşit," se gîndi Peter stăpînindu-se cu greu.

– Dacă ai citit rapoartele, ai văzut că persoanele din subordinea mea au făcut greşeli la angajare. A fost nevoie de o curăţenie, de dragul păstrării standardelor serviciilor şi a aparenţelor.

– Precis că ai dreptate.

– Mîine revin la birou, aşa că nu va mai fi nevoie să te ocupi de asta.

– Nici nu mă ocupam, eram doar curios. Tu serveşti, nu-i aşa?

Josh zîmbi leneş, ca şi cum ar fi fost într-un hamac şi ar fi fost foarte mulţumit de sine.

Reluară jocul. Peter rată primul serviciu, apoi, plictisit şi enervat, îl pierdu şi pe următorul. Josh se amuza pe seama lui şi îl alerga în lungul şi în latul terenului, forţîndu-l să sară, să se aplece în genoflexiune şi să facă mişcări forţate pentru a prinde fiecare pasă. Fără să se agite prea mult, continuă şirul converaţiei şi-i luă game-ul următor cu 40-0.

– Am mai observat cîteva lucruri cînd am trecut pe acolo. Contul tău de cheltuieli, de exemplu. Şaptezeci şi cinci de mii în ultimele cinci luni pentru distracţiile clienţilor.

Peter simţi picături fierbinţi de sudoare scurgîndu-i-se peste pleoape şi se înfurie.

– Registrele cu cheltuielile mele nu au fost niciodată verificate în cei cincisprezece ani de cînd lucrez la firma *Templeton*.

– Sigur că nu. Josh era numai zîmbete şi aduna

mingile pentru următorul game. Eşti însurat cu sora mea doar de două treimi din timpul pe care l-ai menţionat. Ah, mai era şi o primă pentru secretara ta. Cu o mişcare studiată, servi următoarea minge şi spuse: Cea cu care ai fost surprins în pat. Zece mii e o sumă frumuşică. Presupun că-ţi făcea o cafea teribilă.

Peter se opri gîfîind, îşi sprijini mîinile pe genunchi şi privi peste fileu.

– Primele şi alte stimulente financiare fac parte din politica firmei. Nu-mi plac insinuările tale.

– Aceasta nu a fost o insinuare, Peter. Ascultă-mă în continuare. A fost o constatare.

– Foarte ipocrită cînd vine de la tine. Toată lumea ştie cum îţi petreci timpul şi cheltuieşti banii familiei. Maşini, femei şi jocuri de noroc.

– Aici ai dreptate. Zîmbind amical, Josh păşi în spatele liniei de serviciu şi lovi uşor mingea pe loc. Ai dreptate şi cînd spui că am fost ipocrit menţionînd asta. Aruncă mingea deasupra capului parcă pentru a servi, apoi o prinse şi se scărpină în cap. Doar că uiţi două mici detalii. Unu, sînt banii mei şi doi, nu sînt însurat.

Aruncă iar mingea şi lovi cu racheta; mingea nimeri chiar în nasul lui Peter. Acesta căzu în genunchi, iar sîngele îi ţîşni pe o nară. Josh veni alergînd spre el şi aruncă racheta.

– Am uitat punctul trei: te culci cu sora mea.

– Ticălosule! Vocea lui Peter era înăbuşită, răguşită şi trăda durere. Nenorocit nebun, mi-ai spart nasul.

– Să zici mersi că n-am ţintit spre testicule. Josh îl ajută să se ridice, apucîndu-l de gulerul însîngerat al tricoului. Acum mă vei asculta, murmură el privind spre femeile de pe terenul vecin care strigau şi ovaţionau jucătorul profesionist. Vreau să mă asculţi cu atenţie fiindcă nu voi vorbi decît o dată.

Peter vedea stele verzi în faţa ochilor şi simţea că-i vine greaţă.

– Ia-ţi afurisitele de mîini de pe mine.

– Nu mă asculţi, şopti Josh. Va trebui să înregistrezi bine ce auzi acum. Nici măcar să nu mai pomeneşti vreodată numele surorii mele în public. Dacă aflu că ai avut măcar un gînd negru al adresa ei, vei plăti cu mai mult decît nasul. Dacă vei mai vorbi despre Margo aşa cum ai făcut-o adineauri, îţi smulg ouăle de la locul lor şi ţi le vîr pe gît.

– Te dau în judecată, ticălosule! Peter simţea durerea cuprinzîndu-i toată faţa; umilinţa sufocîndu-l. Te voi da în judecată pentru atac cu violenţă fizică.

– Oh, chiar te rog. Între timp îţi sugerez să mai faci o călătorie. Du-te înapoi la Aruba sau la St.Bart sau du-te naibii. Aş aprecia să nu-ţi mai văd mutra prin preajma mea sau a rudelor mele. Peter dădu să plece, dar Josh îşi aduse aminte parcă de ceva şi se şterse pe mîini de tricoul acestuia. Oh, apropo, eşti concediat. Acum avem game, set şi meci, la naiba.

Mulţumit de dimineaţa eficientă, Josh se decise să se delecteze la saună.

Capitolul 11

Se mai întîmplă şi minuni, îşi zise Margo. Pentru asta îţi trebuie şase săptămîni, febră musculară şi să aduci un minimum de trei sute cincizeci de mii de dolari.

Cu şase săptămîni în urmă devenise coproprietara unei clădiri goale de pe Cannery Row. Imediat după ce paharele de vin spumos *Templeton* fură spălate, după cumpărare, îşi suflecă mînecile şi se apucă de treabă. Era o experienţă nouă; trata cu antreprenori, se mişca printre fierăstraie, ciocane şi meseriaşi cu aparate stranii. În tot acest răstimp era prezentă în magazin. Funcţionarii de la depozitele de mărfuri săreau în sus de bucurie cînd le trecea pragul. Pînă şi tîmplarii care lucrau pentru ea se învăţaseră să o vadă tot timpul.

Alegea culorile pentru pereţi împreună cu Laura, se chinuia să decidă între un trandafiriu şi un mov pînă ce nuanţa devenea problema fundamentală a unei zile şi părea obsedată de iluminatul ascuns. Pierdea ore în şir alegînd obiecte de feronerie: cuiere, butoane pentru sertare şi alte suporturi pentru bijuterii, aşa cum văzuse cîndva la *Tiffany's*.

Învăţase să stropească pereţii cu pistolul special cu

mai multe viteze cumpărat de la magazinul *Sears*. Spiritul de proprietate o făcea să refuze constant ajutorul lui Kate sau al Laurei de fiecare dată cînd acestea încercau să pună mîna pe ceva. Din cauza stress-ului într-o zi se sperie chiar de propria-i reflexie în oglindă.

Margo Sullivan, chipul care lansase un milion de sticluţe de colonie, se privea şi nu-i venea să creadă: frumosul păr era strîns neglijent sub o şapcă alb-murdar, obrajii îi erau stropiţi cu vopsea roz, ochii păreau goi, sălbatici.

Nu ştia ce să facă: să se cutremure sau să strige.

Şocul îi prinse bine fiindcă se aruncă imediat în cadă, dădu drumul la apă fierbinte şi presără săruri de baie peste spuma cu aromă floralâ, hotărîtă să-şi facă un tratament cosmetic complet, manichiura şi un masaj pentru a fi sigură că nu înnebunise de-a binelea.

Acum, după şase săptămîni de nebunie, începuse să creadă că visurile pot deveni realitate. Podelele luceau de curăţenie lustruite cu mălestrie, apoi date cu trei straturi de lac. Pereţii, mîndria şi bucuria ei, aveau o nuanţă caldă de roz. Ferestrele, spălate cu o soluţie secretă a cărei reţetă îi aparţinea mamei ei, străluceau în ramele de curînd vopsite. Scara de metal şi balustrada fuseseră reparate şi susţinute cu boiţuri noi, după care totul căpătase o înfăţişare nouă datorită straturilor succesive de vopsea aurie.

Gresia din băi fusese recimentată, lustruită, iar acum acoperită cu covoraşe-fantezie în formă de tălpi cu marginile din dantelă.

Totul era în nuanţe trandafirii şi aurii, curat şi nou.

– Parcă ar fi din cartea *Dorian Grey*, comentă Margo.

Stătea cu Laura în camera principală şi încercau să evalueze conţinutul unei lăzi.

– Chiar aşa?

– Mda. Locul devine din ce în ce mai curat, strălucitor. Se ciupi de obraji şi rise. Eu încep să arăt ca o

fotografie veche.

– Oh, aşa se explică negii apăruţi.

– Negi? Margo întrebă disperată. Ce negi?

– Ia-o încet, spuse Laura rîzînd pentru prima dată de foarte multă vreme. Glumeam doar.

– Doamne, data viitoare mai bine împuşcă-mă în cap. Odată tensiunea restabilită, Margo scoase din ladă o vază de faianţă cu model floral stilizat. Ce zici? Este un *Doulton*.

Era inutil să o întrebe pe Margo cît dăduse pe ea; Laura ştia prea bine. Margo ar fi spus că nu mai ţine minte. Laura se mulţumi cu rutina de a căuta în cataloagele de preţuri pe care le aveau la dispoziţie.

– Ai găsit-o undeva?

– Oarecum. De cîteva săptămîni, Margo inaugurase o relaţie plăcere-ură cu aceste cataloage pentru că îi plăcea să stabilească singură preţul, urîndu-se fiindcă dăduse atîţia bani pe un anumit obiect. Cred că face o sută cincizeci.

– Dă-i înainte.

Cu limba între dinţi Margo apăsă tastele computerului de birou fără de care Kate susţinuse că nu ar putea supravieţui.

– Intră la stocuri, numărul 481... S de la sticlărie sau C de la colectabile?

– Păi, S. Kate nu-i aici ca să-ţi argumenteze de ce.

– 481-S. Drace, am spus S. înfuriată, Margo acţionă comanda de ştergere şi mai încercă o dată. O sută cincizeci.

Deşi era ineficient, cum ar fi spus Kate, Margo lipi eticheta pe vază şi o aşeză pe raftul etajerei din sticlă care se umplusе deja, apoi veni să-şi aprindă o ţigară.

– Ce naiba facem noi, Laura?

– Ne distrăm. Ce te-a apucat de-ai cumpărat aşa ceva?

Fumînd cu un aer contemplativ, Margo privi pieziş o

urnă deosebit de urîtă, cu două mînere în formă de aripi.

– Cred că atunci avusesem o zi proastă.

– Bine, e un *Stinton,* semnată, aşa că poate... Răsfoi repede un catalog. În jur de patru mii cinci sute.

– Nu mai spune.

Oare chiar fusese ea în stare să plătească atît de mult pe ceva atît de mic? Aşează computerul cu faţa spre Laura.

– Mîine vin cei care scriu pe vitrine numele. Cei de la revista *Distracţii de seară* vin pe la două.

– Eşti sigură că vrei să faci asta?

– Glumeşti? Publicitate pe gratis? Margo ridică braţele în aer. O dureau umerii, dar se obişnuise şi cu asta. Mai ales că voi avea şansa să mă afişez în faţa aparatelor foto. Cred că voi îmbrăca rochia verde *Armani* sau pe cea albastră *Valentino.*

– *Armani* a fost deja etichetată.

– Exact, atunci voi purta *Valentino.*

– Dacă nu te deranjează cu nimic.

– O rochie *Valentino* nu mă deranjează niciodată.

– Ştii la ce mă refer. Laura aşează urna pe un colţar unde presupunea că arată mai puţin dezagreabil. Era vorba de întrebările despre viaţa ta intimă.

– Pentru moment nu am viaţă intimă. Iubito, trebuie să ştii cum să te fereşti de bîrfe. Scutură ţigara şi continuă să caute prin ladă. Dacă laşi zvonurile despre tine şi Peter să te înţepe, viespile vor şti întotdeauna să vină după tine.

– Săptămîna trecută a venit în oraş.

Margo îşi ridică ochii imediat.

– Te hărţuieşte?

– Nu, dar... Josh a avut un incident cu el acum cîteva zile. Nu am ştiut nimic de asta pînă azi dimineaţă.

– Un incident? Margo rîdea şi studia o cutiuţă de *Limoges.* Doamne, cît îi plăceau aceste nimicuri. Ce au

făcut? S-au duelat?

– Josh l-a spart nasul lui Peter.

– Ce? Pe jumătate şocată, dar şi bucuroasă, Margo era să scape cutiuţa din mînă. Josh l-a tras un pumn?

– I-a trimis o mingie de tenis în nas. Cînd Margo izbucni în hohote de rîs, Laura o dojeni. Era lume pe terenul de lîngă ei. Acum tot clubul vuleşte. Peter a fost dus la spital şi s-ar putea să-l dea în judecată.

– Pe ce motiv? Lovitură de racheţă cu ricoşeu? Oh, Laura, dar e delicios! Îmi pare rău că l-am subapreciat pe Josh.

Se ţinea cu mîinile de stomac şi simţea că o dor coastele.

– Cred că a lovit intenţionat.

– Sigur că intenţionat. Josh ar putea să nimerească o maşină în mers cu lovitura lui. Ar fi putut juca în capionate dacă s-ar fi gîndit serios la asta. Doamne, ce rău îmi pare că nu am văzut faza! Ochii îi scîlpeau de bucurie. A sîngerat mult?

– Din abundenţă, mi s-a spus. Laura se gîndi că ar fi plină de răutate dacă ar fi continuat să-şi imagineze sîngele ţîşnind din nasul aristocratic al lui Peter. A plecat la Maui să se refacă. Margo, nu vreau ca fratele meu să azvîrle cu mingi de tenis în obrajii tatălui copiilor mei.

– Oh, lasă-l să se distreze şi el. Uitînd să mai pună o etichetă, Margo aşeză cutiuţa într-un dulap din faţă unde cîteva zeci de cutii asemănătoare erau deja aliniate. Ah, Josh se întîlneşte cu cineva?

– Să se întîlnească?

– Mă înţelegi, plimbări, întîlniri, partide de sex fierbinte?

Laura se frecă la ochi ulterior.

– Eu nu ştiu nimic. Adevărul e că de mulţi ani nu-mi mai împărtăşeşte din aventurile lui fierbinţi.

– Dar ai afla. Ca şi cînd ar fi fost ceva deosebit de important pentru pacea ei, Margo şterse o urmă foarte

mică de grăsime de pe geamul vitrinei. Al fi auzit sau ai fi simţit.

– E foarte ocupat pentru moment, aşa că nu cred. De ce?

– Ei, spuse întorcîndu-se cu spatele zîmbind. Avem noi doi o vorbă. Mor de foame, îşi dădu seama subit. Tu nu? Cred că ar fi cazul să comandăm ceva de mîncare. Dacă vine Kate după serviciu, iar noi nu terminăm cu ce-i aici, ne va ţine o predică despre administrarea timpului, ca şi altădată.

– Nu am timp pentru predici despre timp. Îmi pare rău. Trebuie să iau fetele de la şcoală. E vineri, explică ea. Le-am promis cina şi un film. Ce-ar fi să vii cu noi?

– Şi să las tot luxul acesta? Margo desfăcu braţele parcă pentru a cuprinde toate cutiile şi ambalajele, chiar şi cănile de cafea pe jumătate goale. Mai ales că trebuie să învăţ să fac ambalaje pentru cadouri. Nu mă deranjează să...

Margo se întrerupse cînd uşa se deschise larg şi Kayla alergă înăuntru.

– Mamil Am venit în vizită.

Rîse şi se avîntă spre baţele întinse ale mamei sale.

– Bună, iubito. Laura o strînse în braţe. Cum aţi ajuns aici?

– Unchiul Josh ne-a luat. Spunea că putem să venim cu el la magazin fiindcă trebuie să ne intereseze moştenirea noastră.

– Moştenirea voastră? Laura rîse şi o lăsă jos pe Kayla, privind-o pe fiica ei cea mare venind mai puţin veselă, dar curioasă. El, All, ce crezi?

– Arată altfel decît înainte.

Se plimbă printre cutii, oprindu-se în faţa unei casete pentru bijuterii.

– E o fată pentru inima mea, declară Margo şi o cuprinse pe micuţă pe după umeri.

– Sînt atît de frumoase. Parcă ar fi o ladă cu comori.

– Este. Nu e zestrea Serafinei, ci a mea.

– Avem pizza, strigă Kayla. Unchiul Josh a cumpărat multe, multe pizze, aşa că putem să le mîncăm aici, să nu mai mergem la restaurant. Se poate, mami?

– Dacă vreţi. Tu vrei, Ali?

Ali ridică din umeri şi continuă să admire brăţările şi broşele.

– Nu contează.

– Iată-l pe bărbatul zilei.

Margo avansă spre uşă cînd îl văzu pe Josh că o împinge cu cotul deoarece avea braţele ocupate cu cutii de pizza. Se aplecă peste ele şi-l sărută pe gură zgomotos.

– Asta-i doar pentru pizza? Ce naiba, dacă ştiam, aduceam o găleată de pui.

– De fapt, asta-i recompensa pentru curajul de pe terenul de tenis. Pe un ton scăzut, îl întrebă în timp ce-i lua cutiile din braţe: Tot singur dormi, dragule?

– Nu-mi aminti, răspunse el ridicînd dintr-o sprînceană. Tu?

Mago surîse fermecător şi-l mîngîie cu mîna pe obraz.

– Am fost mult prea ocupată pentru a face orice fel de sport. Ali, cred că sus în frigider găseşti o sticlă de Pepsi.

– Am adus şi asta, zise el chinuit de senzualitatea parfumului ei. Ali, pisicuţo, te descurci cu sticlele din maşină?

– Şi eu, se auzi glasul subţire al Kaylei care o şi rupse la fugă spre uşă. Vreau să te ajut. Hai, Ali!

– Bine, bine. Josh îşi înfundă mîinile în buzunare şi începu să scruteze camera în timp ce fetele trîntiră uşa. Al fost ocupată.

Se duse în cealaltă cameră şi zîmbi. Semăna atît de mult cu şifonierul din Milano, doar că aici toate hainele fuseseră etichetate.

– Lenjeria şi cămăşile de noapte sînt sus, îl anunţă Margo. În budoar.

– Natural.

Josh se uită atent la un pantof din piele de antilopă şi, după ce-l întoarse pe toate părţile, constată că nu fusese decît foarte puţin purtat şi că preţul era de nouăzeci şi doi de dolari şi cincizeci de cenţi.

– Cum stabileşti preţurile?

– Oh, avem noi sistemul nostru.

Josh puse pantoful la loc şi o privi pe sora lui.

– Ştiam că nu te superi dacă le aduc pe fete.

– Nicidecum. Mă supără că te-ai luptat cu Peter.

Josh nu păru prea impresionat.

– Al auzit de asta?

– Sigur că da. Toată lumea, începînd de la Big Sur şi pînă la Monterey ştie deja. Laura păru tot supărată cînd Josh o sărută pe obraz. Pot să-mi rezolv şi singură problemele conjugale.

– Sigur că poţi. Mingea aceea mi-a scăpat din mînă.

– Pe naiba, murmură Margo.

– De fapt, ţintisem spre ochi. Ascultă, Laura, continuă el cînd o văzu că se înfurie, vorbim mai tîrziu despre asta, bine?

Laura nu avu de ales fiindcă fetele veniră înapoi cu sacoşe în mîini. Josh se gîndise să aducă farfurii de hîrtie, şerveţele şi păhărele din plastic pentru răcoritoare; chiar şi o sticlă de *Bordeaux* roşu. Margo se gîndi că Josh Templeton avea întotdeauna grijă de toate. Puseră totul pe un plastic pe podea, ca la picnic.

Margo îşi mai dădu seama că-i subestimase în toţi aceşti ani. Ar fi un duşman formidabil, dovedind aceasta cu o singură lovitură de racheta. Margo era convinsă că va fi şi un iubit de neuitat.

Josh o surprinse admirîndu-l şi-i dădu o farfurie.

– Probleme, ducesă?

– Mai mult ca sigur.

Margo se simţea bine ascultîndu-le pe fete. Ali se înveselea la glumele lui Josh, citindu-i-se asta pe chip. Biata copilă, simţea nevoia unui tată, îşi zise Margo. Înţelegea dorinţa şi durerea din sufletul ei. Golul pe care-l resimţise şi ea la aceeaşi vîrstă fusese umplut de Thomas Templeton care, prin bunătatea şi răbdarea lui, o făcuse să-şi dea seama că nu era al ei.

Niciodată nu avusese sentimentul că are un tată – sau îl avusese atît de puţin timp încît nu şi-l mai amintea deloc. Mama ei tăcuse în legătură cu bărbatul pe care l-a luat în căsătorie şi pe care-l pierduse, astfel că Margo se temuse să pună întrebări. Se temea că, oricum, pentru ele două nu existase nimeni.

Nu existase iubire. Pasiune, cu atît mai puţin.

Încă o căsnicie searbădă pe lume nu mai conta pentru nimeni, nici chiar pentru cei implicaţi în ea. O tînără catolică irlandeză se măritase şi avusese copii, aşa cum se aştepta din partea ei. Apoi acceptase voia lui Dumnezeu cu capul plecat. Ann Sullivan nu ar fi jelit şi nu s-ar fi zbuciumat atît blestemîndu-l pe Dumnezeu, apoi aruncîndu-se în ocean, aşa cum făcuse Serafina. Ann Sullivan îşi revenise, mersese mai departe şi uitase.

Atît de uşor, îşi zise Margo, încît nu rămăseseră amintiri. Parcă nici ea nu avusese vreodată un tată.

Nu încercase ea să-şi umple golul din inimă cu bărbaţi? Adesea mai în vîrstă decît ea, precum Alain, bărbaţi cu renume, cu familii, adesea la adăpost de orice angajament. Bărbaţi însuraţi, însuraţi de mai multe ori sau însuraţi şi uşuratici, cu soţii care închideau ochii la aventurile lor amoroase atîta timp cît şi soţii lor îi închideau pe ai lor la aventurile soţiilor.

Se simţise confortabil alături de bărbaţi care o priveau ca pe un premiu frumos care trebuia admirat şi împodobit. Etalat. Bărbaţi care nu rămîneau cu ea, lucru care-i făcea cu siguranţă mai atrăgători, dar mult prea interzişi.

I se strînse stomacul şi bău puţin vin ca să-şi recapete puterile. Ce concluzie oribilă, realiză Margo. Ce situaţie paletică!

– Te simţi bine? o întrebă Laura îngrijorată. Eşti palidă.

– Nu am nimic. Mă doare puţin capul. Mă duc să iau ceva.

Se ridică şi făcu eforturi să urce treptele unul cîte unul fiindcă-i venea s-o ia la fugă.

Ajunsă în baie, scotoci printre cutii şi borcănaşe. Se opri la cutia cu calmante, dar o schimbă rapid cu cea de aspirine. Prea uşor ar fi să iei o pastilă şi să-ţi treacă totul.

– Margo! Josh venise după ea şi o luă de umeri. Ce s-a întîmplat cu tine?

– Vise demonice. Dădu negativ din cap şi înghiţi aspirina. Nu am nimic, doar o simplă vedenie.

S-ar fi întors cu faţa spre Josh, dar se simţea ţintuită de el şi rămaseră pe loc privindu-se în oglindă.

– Eşti nervoasă fiindcă deschizi magazinul săptămîna viitoare?

– Îngrozită.

– Orice s-ar întîmpla, deja ai reuşit un lucru important. Ai făcut să strălucească acest loc. Este frumos, elegant şi unic. Seamănă cu tine.

– Şi plin de preţexte care vor fi puse în vînzare?

– Şi ce dacă?

Margo închise ochii.

Şi ce dacă. Fii prietenul meu, Josh, ţine-mă în braţe un minut.

Josh o întoarse cu faţa spre el şi o strînse la piept. Margo oftă prelung, iar el o mîngîie pe păr.

– Îţi mînie iarnă cînd te-ai dus să cauţi zestrea Serafinei?

– Mda. Am săpat în grădina de trandafiri şi pe gazon, în partea de sud. Mama era furioasă pe mine şi m-a

amenințat că mă trimite cu vaporul la mătușa Bridgett, în Cork. Oftă încet, simțindu-se apărată de trupul lui. Dar tatăl tău a rîs și a spus că gluma a fost foarte bună și că dovedeam spirit de aventurieră.

– Căutai ceva ce-ți doreai și ai pornit în căutarea acelui lucru. Josh o sărută ușor pe creștet. Asta ai făcut întotdeauna.

– Și mereu mi-am dorit ceva de neatins?

– Nu. Îl ridică bărbia și o privi. Ai căutat ceva interesant și nu mi-ar plăcea să cred că te-ai oprit din săpatul la rădăcinile trandafirilor, ducesă.

Margo suspină și-și frecă obrazul de umărul lui.

– Deși nu-mi place să recunosc, ești foarte bun pentru mine, Josh.

– Știu.

Josh realiză că trecuse prea mult timp pînă ce-și dăduse seama de asta.

Margo nu se așteptase să fie emoționată. În ultimele trei luni avusese multe de făcut – întîlniri, hotărîri de luat, mărfuri de sortat. Decorarea, planificarea; pînă și alegerea pungilor pentru ambalaj și a cutiilor durase ore în șir.

Avusese multe de învățat. Inventare, media prăduturilor și a cheltuielilor, formulare pentru impozite, taxe de tot felul.

Programase interviuri. Anunțul din *People* fusese prea mic și telegrafic, iar în *Distracții săptămînale* apăruse un articol de reclamă pentru ea și magazinul ei. Nu îndeajuns de cuprinzător, dar era tipărit.

Totul era pus la punct, iar ea se așteptase să fie o inaugurare lipsită de tensiune.

Cu douăzeci și patru de ore înainte ca *Pretexte* să

fie deschis, Margo făcu o criză de nervi. De-a lungul anilor urmase o serie de cursuri pentru a-şi stăpîni nervozitatea. Un pahar de vin, cumpărături, o pastilă, sex. Acum nici una dintre variante nu i se părea potrivită şi nici în concordanţă cu noua viaţă pe care vola să o înceapă.

Avea de gînd să încerce cu puţină gimnastică. Sala de pregătire fizică a clubului local era perfectă pentru asta. În cadrul meserlei trebuise să facă şi exerciţii cu greutăţi, apoi urmase un curs de gimnastică aerobică. Spre avantajul ei, fusese binecuvîntată cu un metabolism de invidiat, picioare lungi, abdomen plat şi sîni bine proporţionaţi, şoldurl înguste; deci nu se dădea în vînt după orele de pregătire fizică.

Acum păşea leneş spre un Stair Master, aparat pe care se exersează urcatul pe trepte şi se întreba cum poate cineva să se entuziasmeze cînd urcă la nesfîrşit. Spera să o ţină ocupată pentru cîteva minute – şi să-i distribuie kilogramele asimilate acolo unde trebuie.

Sala enormă era înconjurată de ferestre dincolo de care se vedeau terenul de golf şi piscina. Pentru cei care nu erau interesaţi de peisaj, deasupra aparatelor erau instalate televizoare, aşa încît puteai merge pe banda rulantă sau alerga pe loc în timp ce-l priveai pe Katie şi Bryant pe canalul CNN. Alte apartate, care mai de care mai periculoase – după părerea ei – erau aşezate în colţuri.

Alături de ea, pe un aparat identic, urca o femeie într-un costum de gimnastică roşu, în timp ce citea ultimul roman al lui Danielle Steele. Margo se străduI să intre în ritm cu ea şi citea rubricile dedicate afacerilor din ziarul *Los Angeles Times*.

Nu se putea concentra. Această lume era cu totul nouă pentru ea. Oameni care făceau jogging, îşi exersau programele de gimnastică, mormăiau după efort, în vreme ce ea trăia învăluită în lumea ei. Un bărbat cu un

corp superb şi bicepşi ca piatra se admira în oglindă în timp ce ridica nişte greutăţi enorme. Cîteva femei, unele grăsuţe, altele slabe, dădeau de zor din pedale pe biciclete ergonomice. Două dintre ele vorbeau, iar celelalte pedalau pe ritmul muzicii ascultate la căşti.

Alte persoane făceau exerciţii pe podea, îşi pedepseau trupurile cu mişcări grele, asudau, beau apă minerală, apoi reveneau şi o luau de la capăt.

Lui Margo i se părea uimitor. Pentru ea acest moment era unul de diversiune, ceva trecător, dar pentru acele trupuri transpirate şi chinuite de efort acesta era un stil de viaţă ales de bunăvoie. Poate că erau cu toţi nebuni. Totuşi... nu erau aceştia cei de care avea ea nevoie? Oameni de afaceri, bogaţi şi inteligenţi. Femeile care pedalau în şorturi de o sută de dolari şi ghete de sport de două sute de dolari. După ce se oboseau la sală, nu aveau şi ei nevoie de puţin răsfăţ? În afară de masaje, de băi turceşti şi de duşuri scoţiene, cu siguranţă că le-ar face plăcere să intre într-un magazin elegant unde li s-ar oferi o ceaşcă de cappuccino, un pahar de şampanie rece şi unde o femeie frumoasă i-ar ajuta să aleagă un cadou de bun-gust.

Desigur, important ar fi să-i convingi că acest cadou, deşi era un obiect la mîna a doua, exact acest amănunt îl făcea mai interesant şi unic.

Începu să-şi facă unele calcule şi i se adresă femeii de alături:

– Faceţi asta în fiecare zi?

– Hmm?

– Mă întrebam dacă faceţi asta în fiecare zi, repetă Margo zîmbind. Femeia era trecută de treizeci de ani, foarte îngrijită, iar pe inelar purta o verighetă latră cu un şirag de diamnate pe mijloc, fiecare dintre ele avînd în jur de trei carate. Eu de-abia am început.

– De trei ori pe săptămînă. De atît ai nevoie ca să te menţii. Evident interesată, se uită la Margo de jos în

sus. Cu siguranţă că nu intenţionaţi să slăbiţi.

– În ultimele trei luni am luat vreo trei kilograme.

Femeia rîse şi se şterse cu prosopul pe gît. Margo remarcă la mîna ei un ceas *Rolex.*

– Multe dintre noi ne-am bucura să spunem asta şi să arătăm ca dumneata. Eu am slăbit cincisprezece într-un an doar.

– Glumiţi.

– Dacă le pun la loc, mă sinucid. Acum fac exerciţii de întreţinere. Am revenit la măsura 42 şi, slavă Domnului, mă menţin.

– Arătaţi formidabil. Măsura 42, îşi zise Margo. Perfect. Vă place să exersaţi şi afară?

Femeia schiţă un zîmbet şi conectă stepper-ul pe o viteză mai mare.

– Urăsc fiecare minut.

– Slavă Domnului, mărturisi Margo simţindu-şi călcîiele arzînd. Sînt Margo Sullivan. Aş vrea să dăm mîna, dar mi-e teamă să nu alunec şi să cad.

– Judy Prentice. Margo Sullivan, repetă ea. Mi se părea mie că te cunosc. Pe vremuri te uram.

– Cum aşa?

– Cînd purtam cu zece numere mai mult decît acum răsfoiam o revistă. Te-am văzut acolo, cu linii perfecte şi corp minunat. Am dat imediat pagina la reclama lui *Godivas.* Surîse. E o recompensă să te văd că transpiri ca orice om obişnuit.

Judy părea o persoană drăguţă şi un potenţial client, se gîndi Margo.

– S-ar putea să fie ceva legat de glandele endocrine?

– Asta-i o minciună inventată de Jane Fonda. Eşti născută aici?

– În Big Sur, confirmă Margo gîfîind. Acum m-am întors. Am un magazin în Monterey. Se numeşte *Pretexte,* este pe Cannery Row. Mîine avem deschiderea oficială. Poate că vrei să vii să arunci o privire.

– S-ar putea să vin şi eu, spuse Judy zîmbind. Gata, astea sînt cele douăzeci de minute de iad ale mele. Mai am cincisprezece cu greutăţile şi o şedinţă scurtă în camera de tortură Nautilus, apoi am zburat de aici. Îşi luă prosopul şi privi către uşă. Oh, iată că vine diva.

– Candy Litghfield, murmură Margo cînd o văzu pe roşcata în costum întreg cu desene florale.

– O cunoşti?

– Prea bine.

– Hmm. Dacă ai atît bun-gust încît o dispreţuieşti, înseamnă că trebuie să vin să-ţi văd magazinul. Au, se îndreaptă spre noi şi e numai a ta.

– Stai, nu...

Era prea tîrziu. Candy scoase un strigăt de entuziasm care-l făcu pe toţi cei prezenţi să-şi întoarcă urmiţi capetele.

– Margo! Margo Sullivan! Nu-mi vine să cred.

– Bună, Candy.

Spre disperarea lui Margo, Candy păşi pe stepper chiar alături de ea.

Candy avea obicelul să dea buzna peste tot neinvitată. Acesta era unul dintre motivele pentru care era nesuferită. Arăta mereu ca scoasă din cutie: frumoasă, dichisită, cu trăsături perfecte şi roşcată. Pe cînd erau colege de liceu, Candy fusese prima conducătoare a galeriei şi principala pacoste pe capul ei. Se căsătorise bine – de două ori – avea doi copii minunaţi – cîte unul din fiecare mariaj – şi-şi petrecea timpul, după cîte ştia Margo, organizînd ceaiuri dansante şi distrîndu-se cu cîte o aventură amoroasă.

Sub învelişul strălucitor şi chipul atrăgător, încununat de un corp fortificat, sălăşluia inima unei vipere. Pentru Candy, celelalte femei nu erau doar reprezentantele acelulaşi sex; toate erau duşmani.

– Am auzit că te-al întors, sigur. Bătu cu degetul pe panoul electronic al aparatului şi programă viteza

dorită. Am vrut să te sun, dar am fost foarte ocupată. Diamantele cerceilor străluciră cînd dădu din cap zîmbind. Ce mai faci, Margo? Arăţi grozav. Nimeni nu şi-ar da seama.

– Chiar aşa?

– Toate poveştile acelea oribile. Zîmbetul răutăcios îi apăru pe buzele rujate. Cred că a fost îngrozitor pentru tine. Pur şi simplu nu-mi pot imagina groaza momentului cînd eşti arestat – mai ales într-o ţară străină.

Vorbea îndeajuns de tare ca să atragă atenţia cîtorva oameni din sală.

– Nici eu. Margo simţi nevoia de a fuma; se abţinu să nu răbufnească. Nu am fost arestată. Mi s-au pus nişte întrebări.

– Desigur, povestea a fost exagerată. Tonul căpătă o nuanţă de compătimire, dar părea tot nelămurită. Toate lucrurile oribile pe care le-au spus despre tine. Cînd am auzit, le-am spus cîtorva prietene cu care eram la prînz că totul era o minciună. Oricum, poveştile circulau. Presa este nemiloasă. Ai făcut bine să pleci din Europa pînă la stingerea scandalului. Ce frumos din partea Laurei că nu s-a luat după bîrfe şi te-a primit la ea!

Nu avea ce altceva să spună decît:

– Da.

– Ce păcat de *Bella Donna*. Sînt convinsă că aceea care te-a înlocuit nu e la fel de bună. Eşti mult mai fotogenică decît Tessa Cesare. Ţintind mai exact, Cindy îşi ascuţi şi lancea: Sigur, e mai tînără, dar nu are experienţa ta.

Lovitura nimeri direct în inimă. Margo strînse mai tare bara şi încercă să vorbească încet.

– Tessa e o femeie frumoasă.

– Ah, sigur. Şi foarte exotică. Pielea arămie, ochii aceia negri, minunaţi. Sînt sigură că oamenii de la marketing s-au gîndit să continue cu cineva contrastant.

Zîmbetul malefic era calculat şi uşor batjocoritor. O să-ţi revii, Margo. Nu te nelinişti.

– Doar că aş dori să omor pe cineva, spuse pe nerăsuflate.

– Gata, spune-mi ce este nou. Am auzit un zvon amuzant că te apuci de vînzări.

– Şi eu rîd de asta tot timpul. Deschidem mîine.

– Nu zău? Ochii I se deschiseră larg. Înseamnă că biata Laura Ridgeway chiar ţi-a cumpărat clădirea? Ce frumos din partea ei!

– Laura, Kate Powell şi cu mine am cumpărat-o împreună.

– Voi trei eraţi întotdeauna legate una de cealaltă. Zîmbetul ei devenise invidios. Le detestase mereu fiindcă erau prietene de nedespărţit. Sînt sigură că va fi distractiv pentru voi, iar biata Laura chiar avea nevoie de o distracţie. Nimic nu poate fi mai dureros şi mai deprimant ca o căsnicie ratată.

– Doar dacă nu este a doua, replică Margo cu un zîmbet triumfător. Divorţul tău e definitiv, Candy?

– Va fi luna viitoare. Încă nu te-ai măritat cu ... vreun bărbat, nu-i aşa, Margo?

– Nu, am avut doar relaţii amoroase cu mai mulţi. Majoritatea lor erau oricum însuraţi.

– Mereu mi-a plăcut atitudinea ta europeană. Cred că eu sînt prea americanizată. Nu cred că m-aş putea simţi vreodată bine ca amantă.

Margo văzu roşu în faţa ochilor.

– Dragă, mîrîi ea printre dinţi, este o binecuvîntare nespus de confortabilă. Crede-mă. Oricum, s-ar putea să ai dreptate. Nu eşti genul. Nu ai mai primi pensie alimentară.

Margo se dădu jos de pe aparat, bucuroasă că întrevederea cu Candy o distrăsese de la durerile de muşchi şi de la starea tensionată. Cu toate că-şi simţea picioarele ca nişte pietre, nu dorea să-i dea lui Candy

satisfacţia de a o vedea şchiopătînd. Coborî cu multă grijă, aşa cum o văzuse pe Judy.

– Vino pe la magazin, Candy. Mîine e deschiderea festivă. Tu ţi- ai dorit întotdeauna ce aveam eu. Acum vei avea ocazia să cumperi pe bani.

Margo ieşi, iar Candy răsuflă din greu, cu nasul uşor ridicat şi se adresă femeii din dreapta:

– Margo Sullivan s-a complăcut întotdeauna să pară ceea ce nu este. Dacă nu era familia Templeton, nu ar fi putut trece de poarta acestui club.

Femeia clipi de cîteva ori, transpirată; o admira pe Margo pentru stilul ei şi pentru brăţara cu safire.

– Care era numele magazinului ei?

Capitolul 12

Ora unsprezece patruzeci şi cinci. 28 Iulie. Cinci-sprezece minute înainte de miezul zilei, Margo stătea pe pat în budoarul doamnelor. Era patul pe care dormise cîndva, în care făcuse dragoste, visase. Acum stătea pe marginea lui, ţinîndu-se cu mîinile de stomac şi rugîndu-se să-l treacă greaţa.

Dacă nu va veni nimeni? Dacă nu va trece absolut nimeni dincolo de uşile de sticlă proaspăt spălate? Însemna că va petrece următoarele ore tremurînd, privind prin fereastra decorată de ea cu o draperie de mătase.

Fusta *St.Laurent* – purtată anul trecut la festivalul de film de la Cannes – stătea acum aşezată pe scaunul Ludovic al XIV-lea aflat în hol. Fusta în falduri bogate era înconjurată de mult-preţuitele ei posesiuni. O sticluţă de parfum *Baccarat,* sandale de seară cu pietre lucitoare, cercei lungi cu safire, o poşetă din satin negru cu încuietoare în formă de panteră. Suportul pentru luminări din cristal de *Meissen,* paharul de şampanie, cîteva din cutiile ei de bijuterii şi setul de toaletă cu oglida argintată, primit în dar de la un fost iubit.

Ea aşezase fiecare obiect; fusese un ritual chiar.

Acum se temea că aceste lucruri care au fost cîndva ale ei şi pe care le îndrăgise nu vor face altceva decît să stîrnească dispreţul trecătorilor.

Ce făcuse ea de fapt?

Se despuiase, se despulase complet în public. Îşi închipuise că va fi stăpînă pe situaţie, că va trece cu bine prin toate, dat îi trăsese pe oamenii la care ţinea cel mai mult în această mlaştină a ei.

Nu era Laura acum jos, aşteptînd primul client? Kate urma să sosească în pauza de prînz ca să vadă cu ochii ei clopoţelul sunînd la prima încasare marcată de maşina achiziţionată dintr-un magazin de antichităţi din Carmel.

Josh va trece şi el pe aici spre seară şi se va plimba prin magazin cu zîmbetul său pe buze, felicitîndu-le pentru prima zi de succes.

Cum putea orea să-i dezamăgească? Eşecul nu era decît al ei.

În acel moment nu-şi dorea decît să coboare, să iasă pe uşă şi să o ia la fugă.

– Tracul dinaintea spectacolului.

Margo îşi ridică privirea şi continuă să se ţină cu mîinile de stomac. Josh era în pragul uşii.

– Tu m-ai convins să fac asta. Dacă în acest moment m-aş putea ţine pe picioare, te-aş omorî.

– Norocul meu că picioarele tale adorabile nu sînt sigure.

Josh o privi admirativ. Alesese un deux-pièces simplu, roşu, a cărui fustă strîmtă le dădea picioarelor ei lungi un aer irezistibil. Îşi strînsese părul într-o coadă împletită şi doar cîteva şuviţe rebele îi încadrau obrajii. Era palidă ca marmora şi ochii îi păreau înspăimîntaţi.

– Mă dezamăgeşti, ducesă. Credeam că te găsesc jos pregătită să dai piept cu lumea. Văd că stai tremurînd ca o fecioară în noaptea nunţii.

– Vreau să mă întorc la Milano.

– Ei bine, nu poţi. Tonul lui era categoric. Se apropie de ea şi o luă de braţ. Ridică-te şi vino-ţi în fire. Îi văzu ochii aceia mari, albaştri înotînd în lacrimi şi se temea că, dacă va cădea prima, i s-ar frînge inima şi ar fi dus-o unde dorea ea. Pentru Dumnezeu, e doar un nenorocit de magazin, nu un proces capital. Exact stilul tău, să faci din ţînţar armăsar.

– Nu e doar un magazin, se tîngui ea. Este tot ce am.

– Atunci du-te jos şi fă ceva.

– Nu vreau să cobor. Dacă nu vine nimeni? Sau dacă vin doar ca să se uite şi să rîdă de mine?

– Ce dacă nu vine nimeni? Ce dacă vine? Sînt o mulţime de oameni îndeajuns de interesaţi să te vadă cum cazi în nas chiar pe terenul tău. Continuă aşa şi le vei da satisfacţie.

– Nu ar fi trebuit să încep în stil mare.

– Acest lucru e valabil pentru toate aspectele vieţii tale, aşa că nu văd de ce te-ai plînge acum. Josh o studie, puţin furios pe ea fiindcă-l lăsase să-i vadă temerile; furios pe sine fiindcă dorea să o protejeze. Ulte, ai cinci minute ca să te hotărăşti. Am şi eu destule de rezolvat. Îi oferi bobocul de trandafir pe care-l ţinuse la spate pînă atunci iar ea îl luă de codiţă cu un gest delicat. Vreau să ştiu ce ai de gînd cu ale tale.

O sărută pătimaş, apoi ieşi din cameră.

Ar fi putut să o trateze cu mai multă înţelegere, se gîndea ea cînd intră în baie să-şi refacă machiajul. Puţină înţelegere şi sprijin. Nu, Josh nu făcea asta. Margo trînti pudriera în sertar. De la el nu auzea decît insulte şi remarci morocănoase. Foarte bine. Acest lucru îi amintea că nu se putea bizui pe nimeni decît ea însăşi.

Peste cinci minute se decise să coboare. Laura stătea radioasă în faţa aparatului de încasat şi acţiona încontinuu tasta care făcea clopoţeii să răsune.

– Ar trebui să nu te mai joci cu chestia aia.

– Dar nu mă joc. Se întoarse spre Margo cu obrajii îmbujoraţi. Am marcat prima noastă încasare.

– Dar nu am deschis încă.

– Josh a cumpărat lampa în stil Art Deco înainte de a pleca. Mi-a spus s-o ambalez şi să i-o trimit. Laura întinse mîna peste tejghea şi o strînse pe Margo de braţ. Ambaleaz-o şi expediaz-o, Margo. E prima noastră comandă. Te poţi bizui întotdeauna pe Josh.

Margo rîse nervos. Pe toţi dracii; era exact stilul lui.

– Te poţi bizui? Ceasul de pe poliţa din spatele casei bătu ora douăsprezece. Ei, cred că am putea să... Laura, eu...

– Şi eu, spuse trăgînd aer în piept. Hai să deschidem, partenere.

– Mda. Margo îşi îndreptă umerii şi merse spre uşă cu bărbia ridicată. Să-i la naiba dacă nu ştiu de glumă.

Două ore mai tîrziu nu mai ştia dacă e emoţionată sau ameţită. Nu se putea spune că magazinul se aglomerase, dar oamenii intrau constant, chiar din clipa deschiderii.

Ea însăşi marcase cea de-a doua vînzare, cu mîinile tremurînde, la cincisprezece minute după deschidere. Căzuse la înţelegere cu turista din Tulsa şi amîndouă recunoscuseră că brăţara de argint în formă de manşetă era o achiziţie valoroasă.

Cu uimire şi admiraţie o urmărise pe Laura conducînd trei tinere spre cabina de probă cu aerul unei funcţionare veterane care ştie să facă un compliment în timp ce aşteaptă cărţile de credit.

Cînd Kate sosi la douăsprezece şi jumătate, Margo ambala o pereche de cercei cu safire luaţi din vitrină pe care-i aranja într-o cutie argintie. Pe capacul cutiei era scris cu litere argintii numele magazinului.

– Sînt sigură că soţiei dumneavoastră îi vor plăcea, spuse ea punînd cutia într-o punguţă de plastic aurie. Nu-i mai tremurau mîinile. Mie mi-au plăcut foarte mult. Şi la mulţi ani.

În clipa în care clientul ieşi pe uşă, o luă pe Kate de mînă şi o trase după ea în bale.

– I-am vîndut cu o mie cinci sute şaptezeci de dolari, plus taxe. O luă pe Kate de mijloc şi începură să ţopăie de bucurie. Kate, vindem!

– Asta era şi ideea. Kate nu rezistase să nu fie acolo, cu Margo şi Laura, la prima deschidere a uşilor. Ai un magazin şi vinzi lucruri.

– Nu, le vindem împreună. Liz Carstairs a fost alci şi a cumpărat serviciul de pahare de vin de la *Tiffany's* ca să-i dăruiască fiicei sale, iar un cuplu din Connecticut a cumpărat masa cu tăblie demontabilă. Trebuie să le-o expediem. Ah, mai e ceva. Nu va mai trebui să plătim taxa pentru depozitarea celorlalte mărfuri.

– Dar înregistrezi vînzările?

– Da – mă rog, cred că am făcut cîteva greşeli, dar le rezolvăm noi. Haide, găseşti tu o soluţie. Se opri cu mîna pe clanţă. Chestia asta e ca sexul. Te atrage, intri în joc, apoi urmează preludiul, anticipaţia cu florii ei şi marea explozie la sfîrşit.

– Vrei o ţigară?

– Mor de poftă.

– Chiar te-ai prins în joc, văd.

– Nu ştiam că vînzările pot fi atît de stimulative. Merită încercarea.

Kate se uită la ceas.

– Mai am patruzeci şi cinci de minute, dar mă las pe mîna ta.

Margo îi studie ceasul *Timex* de la mînă.

– Ştii, am putea lua un preţ bun pe el.

– Abţine-te, Margo.

Îşi dădea toată silinţa, dar din cînd în cînd căuta cîte un colţişor liniştit unde începea să viseze. Poate că

emoţiile cărora le făcea faţă erau prea puternice în ultima vreme, însă acum nu-i mai păsa. Deşi mai simţea cîte un junghi în inimă cînd vindea anumite bijuterii sau obiecte pe care le preţuise foarte mult, în acelaşi timp cu durerea încerca şi un sentiment triumfător.

Oamenii veniseră, iar dintre ei unul admira şi următorul cumpăra ceva.

Pe la ora trei, cînd luară pauză, Margo turnă două căni de ceai din cel pregătit pentru clienţii de dimineaţă.

– Am halucinaţii?

– Dacă ai tu, am şi eu. Laura se descălţă şi acum făcea cîteva mişcări cu degetele de la picioare. Mă dor prea tare picioarele ca să fie doar un vis. Margo, cred că am reuşit.

– Hai să nu spunem asta deocamdată. Să nu fie de rău-augur. Luă cana de ceai şi merse să aranjeze o vază cu trandafiri. Vreau să spun că e posibil ca soarta să rîdă de noi. Poate că ne dă cîteva ore de succes, mai ţinem deschis trei ore şi... La naiba cu ghinionul! Se învîrti în mijlocul camerei. Sîntem tari. Sîntem grozavi!

– Aş vrea să fiu şi eu mai entuziasmată – şi să pot rămîne cu tine. Laura se uită la ceas. Fetele au oră de dans. Spăl eu ceştile înainte să plec.

– Nu. Am eu grijă de tot.

Se deschise uşa şi intrară cîteva adolescente care se alinlară la marginea vitrinei cu bijuterii.

– Avem clienţi, murmură Laura şi adună cănile. Avem clienţi, repetă zîmbind. Mîine vin la ora unu. Avea multe pe cap şi se întreba cît va mai dura pînă ce va începe să dea rateuri. Eşti sigură că te descurci singură în magazin?

– Am convenit de la început că tu vei lucra doar jumătate de program. Trebuie să învăţ să mă descurc. Du-te.

– După ce spăl cănile. Laura se opri şi zise: Margo, nu mai ţin minte ultima dată cînd ne-am distrat atît de mult.

Nici Margo nu mai ştia cînd fusese asta. Le măsură cu privirea pe tinere şi zîmbi. Adolescentele care poartă pantofi unicat au fonduri solide şi părinţi cu cărţi de credit sănătoase. Se apropie de tejghea şi le spuse radioasă:

– Bună, domişoarelor. Pot să vă arăt ceva?

Josh agreea să lucreze peste program. Putea sta ore în şir legat de fotoliu, răsfoind acte şi documente. Deşi nu era la fel de agreabil ca turneele prin Europa unde avea de verificat activitatea unor lanţuri hoteliere şi a fillalelor firmei, se bucura şi de munca de birou.

Ce nu-i plăcea deloc era să fie luat drept prost.

Cu cît studia mai mult dosarele hotelurilor *Templeton* din California,cu atît devenea mai convins că Peter Ridgeway îl tratase astfel.

Îşi făcuse datoria. Legal nu-i putea reproşa nimic; nici fonduri prost gospodărite, nici concedieri de personal nejustificate. Deşi făcuse exact aceste lucruri, Peter adusese argumente scrise şi prezentase rapoarte şi studii care motivau fără echivoc schimbările făcute în avantajul creşterii profitului.

Templeton nu fusese niciodată o corporaţie motivată exclusiv prin profit. Era o firmă în proprietatea unei familii, administrată printr-o tradiţie de două sute de ani, cu respect pentru clienţi, dînd dovadă de spirit umanitar faţă de cei care lucrau pentru şi în interiorul ei.

Totuşi, Ridgeway sporise profiturile, însă în detrimentul personalului adesea schimbat; vechi angajaţi cu normă întreagă erau înlocuiţi cu alţii noi care lucrau doar jumătate de program. Astfel redusese beneficiile oamenilor şi salariile. Renegociase contractele cu furnizorii şi producătorii, alterînd calitatea personalului de la bucătării. Fuseseră desfiinţate şi reducerile de preţuri

pentru rezervări şi cumpărări din magazinele hotelurilor *Templeton.* În acest mod angajaţii firmei pierduseră stimulentele oferite prin tradiţie pentru folosirea serviciilor *Templeton.*

În acelaşi timp crescuse contul lui de cheltuieli. Mai mari erau şi facturile pentru mesele servite, servicii de spălătorie, distracţii, flori, călătorii. Avusese chiar tupeul să deconteze călătoria la Aruba din banii firmei, trecînd-o la rubrica „Deplasări în interesul firmei".

Josh simţi o mare plăcere să anuleze cărţile de credit ale lui Peter, cele pe numele corporaţiei.

Ar fi trebuit să ţintească spre bărbăţia lui, se gîndi Josh frecîndu-şi ochii obosiţi. Îi vor trebui luni de zile să recîştige încrederea angajaţilor. Va fi necesară o primă grasă şi multe complimente pentru a-l aduce înapoi pe bucătarul şef care demisionase într-un acces de furie cauzat de amestecul lui Ridgeway. La aceasta se adăuga şi demisia portarului veteran în post la hotelul *Templeton* din San Francisco, pe care o găsise rătăcită printre hîrtiile lui Peter.

Mai erau şi altele. Unii demisionari puteau fi convinşi să revină, dar alţii erau pierduţi în avantajul concurenţei. Nici unul dintre ei nu i se adresase lui sau vreunuia din părinţii lui fiindcă erau convinşi, pe bună dreptate, că Peter Ridgeway făcea parte şi era preţuit ca membru al clanului Templeton.

Josh îşi eliberă puţin nodul cravatei, încercînd să nu se gîndească la cantitatea de muncă la care se înhăma. Va trebui să delege pe cineva care să-i preia responsabilităţile în Europa, cel puţin temporar. Acum nu mai pleca nicăieri.

Deja se instalase în fostul apartament al lui Peter. Mobila somptuoasă fusese înlocuită cu aceea tradiţională, preferată de Josh. Erau piese antice americane şi spaniole, fotolii moi şi confortabile, mai adecvate mobilierului de la *Templeton – Monterey.*

Hotelul şi decoraţiunile interioare urmau istoria locală.

Clădirea era mai degrabă în stilul arhitectonic spaniol din California; faţada ornamentată bogat, fîntîni muzicale şi grădini spaţioase. Holul era în nuanţe de roşu şi auriu, cu fotolii mari, grele, mese lungi şi înalte, podele cu gresie lustruită.

Ca plante, adăpostea ghivece enorme cu palmieri, ca acela pe care şi-l adusese în birou, cărat de doi bărbaţi cu braţe puternice.

Mereu considerase hotelul *Templeton* de la Paris ca fiind cel mai feminin, cu amestecul său de ornamente aurii şi spaţiu aerisit; pe acela din Londra îl vedea distins şi foarte britanic cu holul pe două nivele şi salonul intim pentru servit ceaiul. Aici, la Monterey, se simţea mai în largul lui, fiind un loc agreat de sufletul său. Nu că s-ar fi imaginat pe sine în spatele unui birou, fie el şi un *Duncan Phyfe,* dar îi plăcea imaginea de pe fereastră şi apropierea de coastele pe care le îndrăgea foarte mult.

Nu se arătase prea afectat de ce spuneau străinii despre el; că ar fi un globe-trotter împătimit care risipeşte banii părinţilor. Ştia bine ce face. Numele Templeton nu era doar o moştenire, ci o responsabilitate. Muncise mult pentru a-i face faţă, pentru a învăţa meserie nu doar fiindcă era proprietar, ci fiindcă trebuia să fie un bun manager şi administrator al unei corporaţii complexe şi în continuă expansiune. Se aşteptase de la el să cunoască hotelurile din temelii, ceea ce şi făcuse. În acest mod îşi dezvoltase respectul şi admiraţia pentru oamenii care lucrau la bucătării, pentru cei care adunau prosoapele din băi; adesea îi calma pe oaspeţii nou-veniţi încă de la biroul recepţiei.

Aprecia orele petrecute cu publicul, cît şi cele de la negocieri, cînd trebuia să participe la convenţii şi să discute cu cellalţi membri. Exista o limită şi aceea se numea Templeton. Orice nu mergea bine, orice trebuia netezit şi reparat sau lustruit cădea în sarcina lui. În California se dovedi că avea multe de reparat, de ne-

tezit şi de lustruit.

Se gîndi să bea o cafea, dar trebuia să o facă singur sau să sune room-service-ul. Nu avea energia necesară pentru nici una din variante. Pe secretară o trimisese acasă fiindcă îl călca pe nervi cu stilul ei disperat de a se gudura ca un căţeluş care vrea să se facă plăcut.

Dacă tot va fi ţintuit la birou în viitorul previzibil, va avea nevoie de o asistentă executivă care să ţină pasul cu el şi care să nu holbeze ochii de fiecare dată cînd primeşte o dispoziţie. Va trebui s-o azvîrle pe aceasta la loc în bazin unde să continue să prindă peşte.

Deocamdată va trebui să se descurce singur. Se apucă să redacteze pe computer o notă pentru toţi şefii de departamente, cu o copie pentru părinţii săi şi una pentru comitetul director. Îi trebuiră treizeci de minute ca să o definitiveze. Făcu o copie şi o trimise prin fax părinţilor săi împreună cu o adnotare personală, apoi le scoase pe celelalte la imprimantă şi aranjă să fie trimise prin curier chiar în acea noapte.

Nedorind să piardă timpul, stabili o şedinţă cu tot personalul hotelului a doua zi, la ora unsprezece şi o alta cu cei din staţiune la ora două.

Deşi trecuse de şase, contactă serviciul juridic şi lăsă un mesaj prin poşta electronică care sublinia urgenţa unei întîlniri la ora nouă fix în biroul în care se afla acum.

Era foarte probabil ca Ridgeway să-l dea în judecată pentru concedierea subită, iar Josh voia să aibă toate acoperirile necesare.

Reveni la computer şi scrise un raport prin care revenea asupra reducerilor în avantajul angajaţilor. Măcar acest lucru va fi observat imediat, se gîndi el, iar în cele din urmă va fi benefic pentru restabilirea moralului.

Margo îl privea prin uşa întredeschisă. Era şocată să constate că, privindu-l la lucru, se simţea excitată. Cravata desfăcută, părul răvăşit de degete neliniştite, intensitatea şi concentrarea din ochii lui o făceau să vibreze.

Ciudat, dar nu se gîndise niciodată că Josh munceşte serios şi nici nu realizase cît de atrăgător putea fi un bărbat serios care munceşte. Poate că vinovate erau lunile de abstinenţă autoimpusă sau succesul zilei. Poate că era chiar Josh – fusese mult timp. Însă în acel moment nu-l păsa; venise la el pentru un lucru – o partidă fierbinte de sex. Avea de gînd să nu plece de acolo fără asta.

În tăcere, închise uşa după ce intră şi puse siguranţa.

– Măi, măi, murmură ea, iar pulsul i-o luă razna cînd îl văzu ridicîndu-şi brusc capul ca un lup adulmecîndu-şi perechea. Muntele la lucru. Ce imaginel

Ştiind exact ce poziţie trebuie să adopte – numai Dumnezeu ştia cît exersase – se apropie de biroul lui, mergînd languros. Puse o sticlă de *Cristal* şi se aşeză pe un colţ.

– Te întrerup?

Mintea lui se goli complet în clipa în care o văzuse avansînd. Făcu un efort să-i răspundă pe măsură.

– Da, dar nu te simţi stînjenită. Privi sticla, apoi îşi ridică ochii spre ea. Ei, cum a fost azi?

– Ah, nimic deosebit. Se lungi pe birou ca să ajungă mai aproape de el, oferindu-i un decolteu adînc, dincolo de care se zărea lenjeria din dantelă de culoarea perlei. Doar cincisprezece mii de dolari din vînzări, spuse extaziată şi-l ciufuli. Cincisprezece mii şase sute şaptezeci şi patru de dolari şi optsprezece cenţi din vînzări. Sări de pe birou şi începu să se învîrtă. Ştii cum m-am simţit prima dată cînd mi-am văzut chipul pe copera revistei *Vogue*?

– Nu.

– Exact ca acum. Nebună. Am închis uşile la şase şi mai rămăsese o jumătate de sticlă de şampanie nebăută. Am băut-o eu direct de la sursă. Apoi mi-am dat seama că nu vreau să beau singură. Deschide-o, Josh. Hai să ne îmbătăm şi să facem nebunii.

Josh se ridică şi începu să desfacă staniolul din jurul gîtului sticlei. Ar fi trebuit să-şi dea seama că scînteile din ochii ei fuseseră aprinse de ceva acidulat.

– Din cîte-mi spui, ai trecut de faza asta.

– Sînt doar pe jumătate beată.

Dopul sări cu zgomot.

– Atunci aranjăm imediat.

Se duse în bucătărie, lăsă sticla pe masă şi scoase două pahare din dulapul de stejar.

– Asta faci mereu, nu-i aşa? Aranjezi lucrurile. M-ai aranjat pe mine, Josh. Îţi sînt recunoscătoare.

– Nu. Josh nu dorea acest lucru. Ai reuşit singură.

– Am început, dar nu s-a terminat încă. Ciocniră paharele. Oricum, e un început grozav.

– Deci, bem pentru *Pretexte.*

– Cred şi eu. Ştiu că nu va fi aşa în fiecare zi. E imposibil. Plină de energie, Margo se întoarse în birou. Kate spunea că la început vînzările vor fi mari, apoi constante. Nu-mi pasă. Am privit azi o femeie oribilă ieşind cu unul din costumele mele *Armani* şi nu mi-a păsat deloc.

– Foarte bine pentru tine.

– Şi am...

Vocea i se stinse, iar Josh puse paharul pe masă alarmat.

– Să nu faci asta. Nu plînge. Te implor!

– Nu e ce crezi tu.

– Lasă-mă cu prostia asta despre lacrimi de fericire. Pentru mine înseamnă acelaşi lucru. Sînt ude şi mă fac să mă simt ca un porc.

– Nu mă pot abţine. Margo luă cîteva înghiţituri de şampanie şi-şi trase nasul. Aşa am fost toată ziua. Am dansat pe pereţi un minut, apoi m-am închis în baie de supărare. Îmi vînd viaţa şi sînt nefericită. Oamenii o cumpără şi asta îmi readuce fericirea.

– Isuse! Josh nu ştia ce să mai facă; îşi trecu pal-

mele peste faţă, dezamăgit. Hai să dăm şampania pe nişte cafea, vrei?

– Oh, nu! Margo se ridică brusc şi începu iar să danseze. Sărbătoresc.

– Bine.

Cînd nu avea să mai reziste, o va lua în braţe şi-i va aşeza în maşină trupul obosit şi sexy, apoi o va duce acasă. Dar pentru moment trebuia să-i respecte dorinţa de a sărbători, de a rîde şi de a spune prostii. Se aşeză pe birou şi ridică din nou paharul.

– Bem pentru femeile urîte îmbrăcate în costume *Armani* la mîna a doua.

Margo bău paharul pînă la fund.

– Pentru adolescente cu părinţi bogaţi şi indulgenţi.

– Dumnezeu să le aibă în pază!

– Şi pentru turiştii din Tulsa.

– Sarea pămîntului.

– Şi pentru bătrîni cu ochi de şoim care apreciază picioarele lungi în fuste mini. Cînd văzu că Josh priveşte încruntat în paharul său, rîse şi mai turnă şampanie. Şi care aruncă dolari pe servicii de ceai *Meissen* şi zîmbete amabile.

Înainte să mai poată bea, Josh o prinse de încheietura mîinii.

– Cît de amabile?

– L-am lăsat să mă ciupească de bărbie. Dacă ar fi cumpărat vaza *raku,* l-aş fi lăsat să mă ciupească de amîndoi obrajii. E atît de emoţionant.

– Ciupitul?

– Nu, chicoti ea. Vîndutul. Nu-mi imaginam cît de interesant este, cît de... incitant. Margo se aplecă pe spate şi şampania ei se vărsă pe amîndoi, înainte ca Josh să-i ia paharul din mînă şi să-l pună în siguranţă pe masă. De aceea am vrut să te găsesc aici.

– Să mă găseşti, repetă el, foarte precaut să facă o mişcare înainte şi prea aţîţat ca să facă o mişcare

înapoi.

Cu un hohot de rîs, Margo îşi lipi palmele de pieptul lui, apoi îi mîngîie umerii, îl răvăşi părul.

– Credeam că tu poţi să termini treaba.

Josh se gîndi că era mai mult de jumătate beată şi se conformă regulilor lui. Nu şi le mai amintea.

– Ce vrei să-ţi vînd?

Margo rîse din nou şi-i trase capul spre buzele ei fierbinţi.

– Orice ai, sînt gata să cumpăr.

Josh se desprinse de ea şi inspiră adînc, încercînd să raţioneze.

– Ai creierii îmbibaţi de şampanie, ducesă. Cred că nu e timpul cel mai potrivit pentru afaceri.

Margo se chinui să-i scoată cravata de la gît, apoi începu să se războiască şi cu buzele lui.

– E momentul perfect. Aş putea să te mănînc de viu cu muşcături mari... mari.

– Isuse! Era imposibil să mai raţioneze cînd simţea cum sîngele i se scurge din cap. Peste aproximativ zece secunde... se opri şi o sărută scoţîndu-şi cămaşa din pantaloni... nu voi mai da doi bani pe faptul că eşti beată sau trează.

– Ţi-am spus că sînt pe jumătate beată. Margo îşi lăsă capul pe spate şi deschise ochii larg. În ei se citeau vesela şi dorinţa. Ştiu exact ce fac şi cu cine o vol face. Ce-al spune dacă am considera pariul acela nul?

Josh era preocupat de nasturii ei şi vedea cum îi alunecă mîinile în jos.

– Ce-ai zice de „Mulţumesc, Doamne"?

– Cred că ar fi o greşeală. Se avîntă cu dinţii spre gîtul lui. O teribilă greşeală. Doamne, de ce nu-ţi pui mîinile pe mine?

– Încerc.

Josh reuşi în sfîrşit să-i deschele nasurii şi se repezi amîndoi spre dormitor, înlănţuiţi.

– Dă-ţi silinţa.

Margo îşi azvîrli pantofii din picioare, se împiedică şi căzură amîndoi lîngă perete. Cînd mîinile lui urcară pe sub fusta strîmtă, ridicînd-o, apoi îi cuprinseră fesele, Margo se arcui pe spate:

– Nu te opri, gemu ea. Orice vrei să faci, nu te opri.

– Cine se opreşte?

Cu disperare, o ridică în picioare şi îi acoperi cu gura sînul de sub dantela furoului. Margo gemu înfundat şi încercă să-şi păstreze echilibrul.

– Asta ar putea distruge prietenia noastră.

Josh nu se putea dezlipi de pielea fierbinte şi moale, dar reuşi să murmure:

– Nu mai vreau să fim prieteni.

– Nici eu, spuse, apoi se prăbuşiră în pat.

Dintotdeauna se gîndise la sex ca la o recompensă generoasă pe care ţi-o oferă viaţa, arareori reuşind să egaleze actul în sine cu extazul preludiului. Nu vedea nici o mîndrie la doi oameni care gîfîiau ca nişte cîini şi se pipăiau frenetic. Era, dacă treceai cu vederea toate fleacurile, o experienţă amuzantă şi temporar satisfăcătoare.

Niciodată nu făcuse dragoste cu Josh Templeton.

Şi cu el gîfîia, se pipăiau, chiar rîdeau, dar avea să descopere că realitatea poate uneori depăşi anticipaţia.

În clipa în care trupul ei era ţintuit sub al lui, se schimbă situaţia. Îl dorea cu sălbăticie, dorea să-i simtă mîinile puternice, bărbăteşti mîngîindu-i pielea; dorea să-i guste lava dintre buzele pătimaşe şi să audă sunetul acela animalic al cărnii lovindu-se de carne. Lumina din birou pătrundea în dormitor, iar ei se rostogoleau pe patul parţial luminat, parţial în beznă. Lupta corp la corp nu era inocentă, ci intenţionată, disperată, avidă. Îi vedea ochii umbriţi care o priveau cu intensitate. Simţea muşchii lui fermi sub materialul cămăşii; i-o trase în jos şi începu să-i guste pielea. După ce Josh îi ridicase

fusta, Margo se gîndi: „Acum. Slavă Domnului, acum", apoi se arcui ca să-l primească; însă el o ridică pe genunchi şi preferă să mai prelungească momentul cu sărutări înfocate. Limba lui o cerceta, abdomenul se încorda peste abdomenul el, pielea ei mătăsoasă se mula pe muşchii lui. Margo se lăsa legănată în ritmul ameţitor al mişcărilor lui şi se înfiora la fiecare dezmierdare; simţurile îi erau aţîţate la limită. Se temea că va exploda pe dinăuntru şi îi desfăcu brusc fermoarul pantalonilor. Josh o cuprinse de fese cu degetele adînc înfipte în carnea arzătoare şi îşi făcu loc între pulpele ei cu pofta dezlănţuită a unui om flămînd şi nerăbdător.

Margo simţi orgasmul ca pe un gheizer fierbinte, eliberînd-o de tensiunea interioară, trimiţîndu-i şocuri moicome pînă ce-şi înfipse de-a binelea unghiile în spatele lui. Fără să o lase să-şi tragă sufletul, Josh o aşeză pe spate şi începu să o devoreze. Aşa o voise – exact aşa – aproape fără cunoştinţă, frenetică şi dornică de el. Visase această clipă, intuise mişcările el sub greutatea lui, pînă şi aroma pielii cînd focul paslunli o va mistui.

Acum avusese tot ce-şi dorise, dar nu-i era îndeajuns.

Voia să o despoaie centimetru cu centimetru şi să o vadă cum se zvîrcoleşte de plăcere. Voia să o audă strigînd de extaz. Proplrille lui porniri erau acum nestăvillte, lar sîngele îi clocotea parcă stîrnit de demonii iadului.

Margo se agăţă pur şi simplu de el şi îşi încolăci picioarele şi braţele în jurul lui, făcîndu-l să-şi piardă orice fărîmă de raţiune. Josh îi scose furoul şi strînse între buze sînul ei, mîngîindu-l pe celălalt de parcă ar fi încercat să-l desprindă de la locul lui ca să-l aibă numai pentru el.

Războiul începuse, lar gemetele luptelor, gîfîielile şi şoaptele se încrucişau ca nişte săbii. Margo se încorda,

se zvîrcolea şi în cele din urmă scoase un ţipăt de sub povara buzelor lui, mîngîindu-l fără încetare pe tot trupul. Lui Josh i se împăienjeniră ochii şi avu impresia că erupe ca un adolescent la prima atingere a iubitei. Se concentră asupra ei, zîmbind chinuit şi nu vola să-l cedeze încă.

– Te vreau în mine, gemu ea, simţindu-şi pulsul accelerat peste măsură. Te vreau în mine, repetă ea.

Doamne, era imens şi tare ca oţelul. Îl dorea la nebunie. Zîmbi şi-i privi buzele aproplindu-se de gura el.

– Nu încă.

Margo îşi aduna puterile să răsufle, dar el nu-i dădea o clipă de răgaz, ci o aducea pe punctul unui nou orgasm, mai puternic, vibrant şi copleşitor. În cele din urmă ejaculă în adîncurile ei. Energia eliberată îl străfulgeră şi tot trupul i se cutremură. Simţi un geamăt adînc în gît şi-i dădu drumul asemeni şarpelui fierbinte trimis ca să o înunde. Margo îşi încordă coapsele în jurul săgeţii feroce care îi acutizase senzaţiile. Îl ţintui în ea, aşteptînd să treacă pulsaţie după pulsaţie, pînă la cea mai imperceptibilă. Josh nu mai vedea nimic în faţa ochilor, deşi dorea nespus de mult să-i observe fiecare mişcare a muşchilor feţei. Animalicul preluase clipa împerecherii şi amîndoi erau acum orbi, surzi şi sătui. Josh percepea doar o ceaţă roşiatică în faţa ochilor, precum un taur înfierbîntat de furie şi de paşiune. Golit de vlagă sfîşiat de oboseală, rămase nemişcat, savurînd calmul care urmează furtuna.

Capitolul 13

Margo avu impresia că vede stele. Desigur, doar cu ochii minții, ca într-o erupție de romantism pe care nu știa că-l posedă. Poate că fusese doar o reacție fizică la starea de inconștiență. Ceea ce făcuseră ei, se gîndi în toropeala care urmă, fusese o noapte de sex ucigător. Acum stăteau întinși pe pat ca două victime de război, transpirați, amorțiți și răniți. Cu o totală surprindere, mîngîindu-și abdomenul umed, Margo recunoscu pe Josh ca fiindu-i cel mai merituos adversar. Își adună forțele să se poată mișca și-și întoarse capul spre el zîmbindu-i tandru. Josh rămăsese imobil, cu fața în jos. Nu făcuse absolut nici o mișcare de la geamătul prelung, scos pe cînd se elibera de presiunea pasiunii lar acum zăcea pe cearceaf asemeni unui pește eșuat pe uscat. Margo se gîndi că doarme, aștepta chiar să-i audă sforăitul. Bărbații sînt atît de previzibili. Se simțea bine și-i plăcea să leneveasscă. Nu era genul de femeie pe care bărbatul să o alinte, mai ales după ce face dragoste. Unul dintre ascunsele ei talente era și acela de a-i secătui de orice izvor de putere.

Zîmbi și se întinse. Totuși, era surprinsă de Josh.

Niciodată nu făcuse un bărbat să se apropie atît de mult de ea încît să ajungă să-i cerşească dragostea. De obicei, după ce făcea sex cu cineva, se simţea ca o pisică rămasă cu gura plină de pene; se temuse în unele momente – poate chiar mai multe – că era deosebit de periculos ce putea el să scoată din ea.

Bunul Josh, îşi zise, apoi îi privi trupul gol, masculin şi pulsul i se acceleră. Cît de sexy era Josh, fascinant şi atrăgător. „E timpul să mă ridic", îşi zise ea, înainte să ajungă la ceva ce el nu ar putea duce la bun sfîrşit. Se ridică, îi trase o palmă peste fund, apoi începu să rîdă cînd braţele lui se furişară şi o trînti la loc pe pat.

– Am terminat cu tine, amice, îi spuse sărutîndu-l pe umăr. Trebuie să plec.

– Înţ. Spre surprinderea ei, o trase lîngă el şi o ghemui la pieptul lui. Am început să-mi simt degetele de la picioare. Cine ştie ce poate urma?

– Sîntem norocoşi că am supravieţuit. Josh o gîdilă cu nasul pe gît, dîndu-i fiori noi. Margo ezită puţin, apoi îşi lipi palma de pieptul lui. Inima îţi bate tot tare.

– Slavă Domnului. Mă temeam că s-a oprit. Cu mişcări leneşe o mîngîie pe coapsă. Margo? Ochii ei erau întredeschişi. Cît de plăcut era să fie strînsă în braţe şi să audă şoapte dulci.

– Hmm?

– Să ştii că te-ai zvîrcolit.

Margo deschise un ochi şi-l văzu cum îi zîmbeşte.

– Nu voiam să te simţi jignit în vreun fel. Credeam că e important pentru tine.

– Mda. Nu că am numărat... Îi răsuci o şuviţă între degete. Dar ai avut cinci orgasme.

– Numai cinci? îi mîngîie pe obraz. Nu e vina ta, am avut o zi grea şi lungă.

Josh se rostogoli din nou peste ea şi-l surprinse zîmbetul ademenitor.

– Oh, pot mai mult.

– Crezi? Margo îl cuprinse de gît. Te provoc la o încercare.

– Îi cunoşti pe Templetoni. O muşcă uşor de buza de jos. Nu putem să nu răspundem la provocări.

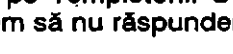

Cînd se trezi se făcuse întuneric în cameră şi era singură în pat. O surprinse absenţa lui. Toată noaptea nu se dezlipiseră unul de celălalt. Văzu cifrele luminoase ale ceasului deşteptător şi realiză că nu dormise prea mult. Trecuse de şase şi ultima dată cînd terminaseră jocurile dragostei fusese şase fără un sfert.

Oricît de mult ar fi speculat ziarele pe seama vieţii ei intime, recunoştea că pînă atunci nu făcuse niciodată dragoste toată noaptea. Nu credea că e fizic posibil. Se ridică şi îşi simţi muşchii arzînd de durere. Trase concluzia că era posibil, dar nu şi înţelept. Trebui să facă eforturi pentru a coborî din pat şi era bucuroasă că nu o vede nimeni. Josh ar fi făcut, cu siguranţă, vreo remarcă deplasată – apoi ar fi sărit din nou pe ea.

Avea senzaţia că încă un orgasm ar fi ucis-o.

Acum trebuia să redevină femeia de afaceri de pînă atunci. Gata cu distracţia şi hîrjoneala. Începea o nouă zi. Se trezi gemînd în timp ce mergea încet prin cameră. Apăsă un buton şi draperiile se retraseră dezvăluind o dimineaţă perfectă şi peisajul ameţitor al golfului cu stîncile colţuroase. Lumina ceţoasă inundase dormitorul şi reuşi să vadă – înainte de a se clocni de el – ficusul într-un ghiveci de lut, aflat chiar în faţa ferestrei. Mai era unul în celălalt colţ. Cei doi arbuşti cu frunze delicate flancau fereastra largă, adăugînd o senzaţie de intimitate celor două fotolii tapiţate cu brocard alb. Mesele din lemn de stejar, perfect lustruite reflectau tulpina mlădioasă a unuia. Pe un colţ se aflau butonii lui, nişte

mărunţiş şi chei. Pe biroul lui Josh observă un pieptene lîngă o sticluţă de colonie bărbătească şi o agendă voluminoasă. Îşi închipuia că pe paginile ei se află scrise numele şi telefoanele tuturor femeilor de pe glob pe care le cunoscuse.

Se surprinse în oglindă, goală, strălucind după o noapte de sex înfocat. Ei, acum era aici, nu? Celelalte femei nu erau. Făcu ochii mari cînd văzu patul reflectat în oglindă. Cum putuse să fie atît de captivată de Josh încît să nu observe patul? Făcuseră dragoste toată noaptea pe un pat enorm, cu tăblile de aramă şi cearceafuri de culoarea jadului. Eleganţa şi simplitatea combinaţiei alb-verzui, cu metalul arămiu lustruit era exact în stil Templeton. Bărbatul şi hotelul. Găsi un halat de baie într-un dulap şi se învălui cu el. Tresări la gîndul unui duş fierbinte dar se îndreptă din curiozitate către prima uşă pe care o deschise. Josh purta o pereche de pantaloni de pijama pe care nu se obosise să-i închele cu nasturi. Ridicase jaluzelele pe jumătate şi camera era cufundată într-o lumină difuză. Josh ţinea telefonul portabil la ureche şi se plimba în picioarele goale. Vorbea în franceză.

Doamne, era minunat să-l priveştii Margo îi admira părul cu nuanţe blonde şi trupul elegant, bine clădit, apoi mîinile suprinzător de capabile. Felul cum se mişca, timbrul vocii lui, aura de putere care plutea în jurul lui, toate acestea fuseseră prea aproape de ea ca să le ia în seamă pînă atunci.

Margo vorbea ceva franceză, aşa că înţelese foarte puţin din conversaţia lui. Nu conta. Felul cum se exprima, inflexiunile vocii şi gesturile pe care le făcea erau mai expresive. Margo îl privi ochii impacientaţi şi înţelese că era supărat. Spuse ceva care semăna cu ordine sau jurăminte, apoi rîse şi începu să folosească vorbe tandre, cu rezonanţă exotică.

Cu mîna la piept, îşi ţinu răsuflarea şi-l privi ca o

adolescentă îndrăgostită de căpitanul echipei de fotbal. E Josh, îşi reaminti ea, lăsînd mîna să-l alunece în jos. Se sprijini de tocul uşii şi aşteptă ca el să termine de vorbit.

– Bine, Simone, spuse el în franceză. Da, e bine. Mai vorbim peste trei ore. Tăcu, ascultă şi merse la fereastră. Pentru că sînt nişte idioţi. Rîse. Nu, nu ai de ce. La revedere Simone. Puse telefonul pe birou şi cînd se întoarse cu faţa o văzu. Părul lung, blond, ochi albaştri şi un halat alb de-abia strîns cu cordonul. Simţi cum glandele îi iau foc. Am lăsat ceva neterminat la Paris.

– Simone. Margo îl privi şi netezi cu o mînă poalele capotului. Spune-mi, este... la fel de atrăgătoare ca şi numele?

– Oh, mai rău. Veni lîngă ea şi-şi băgă mîinile pe sub halatul ei. Şi e nebună după mine.

– Porcule, murmură ea cu buzele lipite de gura lui.

– Şi face tot ce-i spun, adăugă el conducînd-o cu spatele spre pat.

– Ce norocos eşti! Margo făcu un pas lateral şi îl lovi cu cotul în stomac. Josh gemu şi în acest moment Margo se desprinse din braţele lui. Vreau să fac un duş.

– Doar pentru asta nu am să-ţi spun că are cincizeci şi opt de ani, patru nepoţi şi este director-asociat la departamentul de marketing al hotelului *Templeton* din Paris.

Margo îl privi piezîş.

– Nici nu te-am întrebat. Ce-ar fi să comanzi micul dejun? Vreau să ajung la magazin la opt şi jumătate.

Josh îi făcu pe plac şi sună la room-service pentru micul dejun peste o oră. Se gîndea că are destul timp să facă un duş cu ea. Margo îl privi încruntată, fiindcă îi bloca mare parte din jetul de apă.

– E călduţă, se tîngui el.

– Face bine la piele. Să ştii că îmi place să fiu singură sub duş.

– *Templeton* e o companie ecologistă. Josh răsuci robinetul de apă fierbinte, dar ea îl trase o palmă peste mînă. Aburii începură să se ridice de-a lungul pereţilor cu falanţă neagră. Ca vicepreşedinte, am datoria de onoare să conserv rezervele naturale. Josh luă şamponul din mîna ei şi începu să o spele pe cap. Cabina de duş era spaţioasă, îşi zise Margo. Nu avea nici un motiv să se simtă înghesuită.

– Ştiu că te afli aici doar fiindcă vrei să fii iar norocos.

– Doamne, femeia aceasta îmi citeşte gîndurile. E uluitor. Margo se întoarse pentru a-şi clăti părul iar el se mulţumi să o spele pe sp: Cît timp îţi ia să usuci atîta păr? Are metri în lungime.

– Nu lungimea este problema, ci desimea, spuse absentă. Era o copilărie, ştia. Deja Josh îşi trecuse mîinile peste fiecare părticică din trupul ei. Acest... ritual al spălatului era totuşi ceva deosebit de intim şi nu se simţea în largul ei. Nu făcuse niciodată baie cu iubiţii ei. Se culca doar cu ei în sensul literal al cuvîntului, cînd dorea ea. Nu se punea problema controlului, deşi aici era cheia. Trebuia numai să-şi menţină imaginea şi iluzia. Cu Josh petrecuse deja noaptea, fără să fi intenţionat asta; în plus, făceau duş împreună. Venise timpul, îşi zise ea, să stabilească anumite condiţii. Se aşeză cu obrajii sub jetul duşului şi spuma i se prelingea pe obraji. Cînd Josh îi puse spunul în mînă şi se întoarse cu spatele spre ea, îl privi nelămurită.

– E rîndul tău, spuse el.

Margo continua să-l privească rece, apoi îi veni o idee năstruşnică. Îl auzi şuierînd printre dinţi cînd îi pălmui spatele cu buretele.

– Ah, scuză-mă. Cred că te ustură zgîrieturile.

Sprijinindu-se cu ambele mîini pe pereţi, Josh o privi peste umăr.

– E în regulă. Mi-am făcut toate vaccinurile.

Fără să-şi dea seama, îşi domoli mişcările. Josh avea un spate frumos, îşi zise ea. Musculos. Lat, cu pielea fină şi dulce. Răspunse impulsului interior şi-l sărută între omoplaţi apoi ieşi din cabina de duş.

– Ştii, Josh, te tachinam cu Simone. Se aplecă şi-şi strînse părul cu un prosop, apoi luă altul. Amîndoi am avut legăturile noastre şi sîntem liberi să le continuăm. Nu avem de gînd să ne legăm unul de celălalt la această vîrstă. După ce-şi înfăşură prosopul în jurul pieptului, luă sticluţa de lapte pentru corp de pe poliţă. Puse un picior pe marginea toaletei şi începu să-şi maseze pulpele. Nici tu, nici eu nu vrem complicaţii şi mi-ar displăcea să stricăm o relaţie frumoasă cu promisiuni pe care nu le-am putea ţine. Îşi întinse laptele de corp pe celălalt picior, fredonînd o melodie. Avem un avantaj pe care nu-l au mulţi oameni. Ne cunoaştem atît de bine, încît nu e nevoie să ne prefacem. Aruncă o privire spre duş, nedumerită că nu primeşte nici un răspuns.

Josh rezista nodului care i se pusese în gît de mînie. Se numea control. Problema era ascuţişul cuţitelor pe care le înfipsese în el cu cuvintele usturătoare. Pentru aceste vorbe necugetate ar fi ucis-o cu bucurie. Opri apa cu dosul palmei şi apăru din spatele panoului de sticlă al cabinei de duş.

– Mda, ne cunoaştem, ducesă, spuse, luînd prosopul de pe bara metalică. Margo stătea în faţa căzii şi arăta perfect în decorul alb-negru iar pielea îi lucea datorită loţiunii pe care o ţinea încă în mînă. Pe dinăuntru şi pe dinafară, continuă el. De ce ar vrea două fiinţe ultrasofisticate ca noi să amestece sexul cu romantismul?

Margo se frecă pe braţe. Deşi aburii mai pluteau în baie, atmosfera devenise glacială.

– Nu asta am vrut să spun exact. Eşti supărat.

– Vezi, nu mă cunoşti. Bine, fără legături, fără jocuri, fără prefăcătorie. Josh se apropie de ea şi o înconjură

cu brațele sprijinindu-se de perete. Am însă o regulă dură, care pentru mine e de aur. Nu împart. Cît timp te regulezi cu mine, nu o mai faci și cu altul.

Margo își simți mîinile moi, pe lîngă corp.

– Da, e destul de clar. Și crud.

– Tu ai spus-o. De ce să umbrim lucrurile simple cu cuvinte mari?

– Fiindcă ești supărat că eu am pus prima problema nu înseamnă că...

– Poftim, iar îmi citești gîndurile.

Margo se stăpîni și nu-și lăsă emoția descoperită.

– Nu avem nici un motiv să fim mînioși. În primul rînd, nu-mi place să mă cert pînă ce nu am băut cel puțin o cană de cafea. În al doilea rînd, nu am vrut să spun că din patul tău voi sări direct în alt pat. Contrar celor crezute de public, nu mă joc cu bărbații ca un circar cu săbiile în flăcări. Am vrut să spun doar că, dacă unul dintre noi vrea să lase din joc, nu trebuie să facem scene năbădăioase.

– Poate că mie-mi plac scenele năbădăioase.

– Încep să observ asta. Cu cea de acum am terminat?

– Nu chiar. Josh o prinse de bărbie. Știi, ducesă, asta e prima dată de cînd ai început să te dai cu rimel cînd te văd nemachiată. Cu cealaltă mînă îi smulse prosopul cu care-și strînsese părul și șuvițele ude i se prelinseră peste sîni și pe umeri. Cînd te văd fără lustru și strălucire.

– Termină. Margo încercă să se elibereze din strînsoarea lui, furioasă că i se amintise de chipul nemachiat.

– Ești al naibii de frumoasă. În ochii lui străluceau și alte scîntei decît acelea ale purei admirații. Acum cîteva sute de ani te-ar fi putut arde pe rug pentru asta. Nimeni nu ar fi putut să creadă că ai dobîndit trupul și chipul acesta fără să-l seduci pe diavol.

– Termină. Era aceasta vocea ei? se întrebă Margo. Slabă şi plăpîndă, gata să se topească la cuvintele auzite. Mîinile de mult moi nu mai putură să susţină prosopul greu de sub braţe şi acesta alunecă pe podea. Dacă ai impresia că te voi lăsa să...

– Lasă-mă, ce naibal Josh îşi strecură o mînă printre coapsele ei şi o simţi umedă, fierbinte şi nerăbdătoare. Spuneai că nu vrei prefăcătorii, Margo. Dacă acum îmi spui că nu mă doreşti... Îl ridică coapsele, le desfăcu şi o pătrunse încet. Dacă-mi spui asta, te cred.

Margo simţi avalanşa dorinţelor acoperind-o cu totul. Citea în ochii lui adînci că el ştie deja asta...

– Du-te naibil, Josh.

– Atunci, să mergem împreună.

Margo renunţă la micul dejun. Se simţea prea răvăşită şi nepregătită să la masa liniştit şi civilizat alături de bărbatul cu care făcuse dragoste dezlănţuită în baie, învăluiţi de aburi. Reuşi să ajungă la magazin, se schimbă şi pregăti ceai şi cafea. Cafeaua era pentru ea şi bău un ibric plin înainte de a deschide uşile. Ţintuită între nervii proprii şi cafeină, se pregăti pentru a face faţă primei zile de una singură.

Pe la amiază, deşi avusese cîteva încasări bune, simţea că mintea şi energia i s-au evaporat. O noapte de nesomn explica desigur oboseala, iar pentru a-şi justifica îmbufnarea ştia că un singur om era de vină. Josh Templeton, cel lipsit de inimă.

Nu-i plăcuse cum îşi luaseră la revedere în dimineaţa aceea; Josh păruse indiferent. Stătea aşezat în faţa micului dejun ca şi cînd între el nu ar fi avut loc nici cearta, nici sexul devastator. Nu mai conta că atitudinea lui era exact aşa cum se aşteptase ea. Era sigură că

juca un joc calculat cu ea, fără cunoştinţa ei. Schimba mereu regulile numai în avantajul propriu.

Totuşi, îi citise un zîmbet în privire cînd îşi ridicase ochii spre ea. Era la fel de sigură că remarcase acel zîmbet ironic pe buzele lui înainte ca ea să închidă uşa. Bine, o trîntise – dar nu despre asta era vorba.

Ce punea la cale Josh? Îl cunoştea foarte bine ca să fie sigură că... La naiba; începea să se îndolască de faptul că-l cunoaşte.

– Domnişoară, aş vrea să văd acel colier de perle.

– Da, desigur. Se simţea în largul ei cînd aduse cheile, descuie vitrina şi aşeză perlele strălucitoare pe o bucată de catifea neagră. Sînt minunate, nu-i aşa? Perfect combinate.

Un cadou, îşi aminti ea, de la un armator bogat, destul de bătrîn ca să-i fie bunic. Nu se culcase cu el, deşi ziarele urlau despre această legătură. Omul simţea nevoia unei persoane tinere şi frumoase cu care să stea de vorbă, cineva care să-l asculte povestind despre soţia lui care murise de cancer. Îl cunoscuse timp de doi ani şi fusese ceva rar în viaţa ei. Un prieten bărbat. Perlele fuseseră doar un cadou de la un prieten care suferea şi a cărui inimă îndurerată s-a stins în scurt timp.

– Încuietoarea e din aur de optsprezece carate?

Dintr-o dată Margo dori să-l smulgă din mînă şi să-l strige femeii că nu îl poate avea. Era al ei, amintirea unuia dintre puţinele lucruri lipsite de egoism pe care le făcuse în viaţă.

– Da. Se forţă să zîmbească. Din Italia. E marcat. Vreţi să îl încercaţi?

Femeia şi-l puse la gît, se privi în oglindă, făcu un pas înapoi, îl mîngîie. În cele din urmă i-l dădu înapoi dînd negativ din cap. Margo încuie vitrina şi privi perlele ca pe un secret vinovat.

Turiştii intrau, se uitau printre comorile ei, din gre-

şeală loveau obiectele din porţelan de suporturile de sticlă, sau pe cele din cristal din rafturile din lemn. Margo pierdu trei posibili clienţi în clipa cînd îi informă fără menajamente că nu le este permis să atingă mărfurile decît dacă doresc să cumpere. După ce aceştia ieşiră, avu timp să alerge sus şi să se întremeze cu cîteva aspirine. Cînd coborî iar, îşi surprinse chipul în oglindă. Era furioasă şi avea o privire cadaverică. Simţea cum stomacul îi dă spasme de foame.

– Vrei să sperii toţi clienţii, Margo?

Atunci închise ochii, inspiră profund şi îşi imaginä un ecran alb în faţa ochilor. Era o tehnică pe care o învăţase din meseria de fotomodel şi de care se folosise adesea cînd o şedinţă de fotografii ţinea prea mult, cînd coafeza îi tot aranja părul, macheuza îi retuşa cîte ceva, fotograful aştepta nervos şi asistenţii lui căscau obosiţi. Tot ce trebuia să facă atunci era să-şi aducă aminte că poate şi vrea să umple acel ecran gol cu orice imagine aşteptau cu toţii să imortalizeze pe peliculă.

Mai calmă deja, deschise ochii şi-şi privi faţa destinzîndu-i-se. Chiar dacă o durea capul, nimeni altcineva nu trebuia să ştie. Ajunsă jos, în încăperea cu mărfuri, zîmbi bucuroasă că are un nou client.

Judy Prentice trecu pe acolo însoţită de o prietenă. Margo le oferi cîte un ceai, apoi se scuză cînd trebui să asiste o clientă în cabina de probă. La ora două desfăcu prima sticlă de şampanie şi se întrebă de ce întîrzie Laura.

Pe la două şi jumătate se simţea frîntă de oboseală şi făcea eforturi să înveleascä în ambalajul special pentru cadouri un obiect vîndut. Tocmai atunci pe uşă apăru Candy.

– Oh, ce magazinaş adorabil, exclamă ea aplaudînd cu graţie şi se apropie de tejgheaua în spatele căreia Margo se chinuia să lipească pachetul făcut. Regret că nu am putut să vin la deschidere, Margo. Nu am reuşit

să-mi fac timp liber în acea zi. Am dorit însă să vin astăzi neapărat.

Mai ales fiindcă magazinul şi proprietarele lui fuseseră subiectul prînzului la care luase parte ceva mai devreme.

– Mă uit şi eu puţin, dar stai liniştită că voi găsi ceva de cumpărat. Nu-i aşa că e amuzant, i se adresă femeii care-şi aştepta pachetul. Ca la un iarmaroc în aer liber. Oh, ce vas drăguţ! Se plimba printre vitrine şi căuta un chilipir. Preţul este cam mare, avînd în vedere că e la mîna a doua. Cu vasul de sticlă în mînă, o privi zîmbind pe Margo. Cred că l-ai ridicat pentru a le da clienţilor plăcerea de a negocia.

„Păstrează-ţi calmul", se avertiză. Candy căuta să o enerveze, aşa cum făcuse şi în liceu.

– Marfa noastră este vîndută la preţul de pe etichetă.

– Bine, Candy ridică din umeri şi puse la loc vasul. Probabil că nu mă pricep prea mult la preţuri. Stilu însă ce-mi place. Puse ochii pe două suporturi emailate pentru lumînări. Acestea sînt... neobişnuite, nu-i aşa?

– Aveţi lucruri frumoase, îi spuse clienta care aştepta, iar Margo îi dădu punga cu cadoul.

– Vă mulţumesc. Margo făcu o scurtă pauză ca să-şi amintească numele de pe cartea de credit. Mulţumesc foarte mult, domnişoară Pendleton. Mai poftiţi pe la noi.

– Cu siguranţă că voi mai veni. Femeia luă punga şi ezită o clipă. Vă supăraţi pe mine dacă vă spun că astăzi am venit aici doar fiindcă v-am văzut fotografia de nenumărate ori? Stau foarte mult timp în Europa şi chipul dumneavoastră este expus pretutindeni.

– Era pretutindeni. Nu, nu mă supăr, spuse ea.

– Am început să cumpăr linia de cosmetice *Bella Donna* mai ales datorită reclamelor dumneavoastră.

Margo se văzu datoare să continue:

– Sper că sînteţi mulţumită de produsele lor.

– Da, sînt foarte bune. Cum spuneam, am venit

fiindcă voiam să vă văd personal. Voi reveni deoarece aveţi lucruri frumoase, prezentate cu imaginaţie. Luă poşeta sub braţ şi se depărtă. Cred că sînteţi o femeie curajoasă şi puternică. Doamna Pendleton aruncă o privire spre Candy care examina preocupată un pressepaplers. Şi admirabilă. Se aplecă peste tejghea şi-i şopti: Aveţi grijă să nu-i cadă ceva în poşeta *Chanel.* Pare nehotărîtă.

Rîzînd, Margo o conduse la uşă şi se apropie de Candy.

– Şampanie?

– Oh, ce idee excelentă! Îmi închipui că oferi băutură gratis unei anume clientele. Doar un păhărel. Cum te descurci, dragă?

– Destul de bine.

– Tocmai îţi admiram bijuteriile. Adăugă în şoaptă. Cred că ţi se rupe inima că trebuie să le vinzi.

– Inima mea e tare ca piatra, Candy, ai uitat?

– Cînd e vorba de bărbaţi, spuse ea şi se întoarse spre caseta cu bijuterii. Dar cînd e vorba de diamante? Nu prea cred. Ce a trebuit să faci pentru cerceii aceştia?

– E mai bine să nu discuţi anumite lucruri în compania unor persoane delicate. Vrei să îi vezi? Considerînd condiţiile ultimului tău divorţ, cred că ţi-i permiţi. Doar dacă părăsirea unui bărbat nu-i aduce femeii nici un beneficiu anterior.

– Nu fi răutăcioasă, Margo. Tu eşti cea care îşi stabileşte preţurile. Mulţumesc, nu mă interesează bijuteriile la mîna a doua. De fapt, aici cu greu găsesc ceva care să-mi fie de un real folos. Gustul tău este mai... să spunem mai emancipat decît al meu.

– Nu e destul aur? Voi ţine minte asta cînd voi face comenzile noi.

– Chiar ai de gînd să mergi înainte cu magazinul? Bău puţină şampanie şi chicoti. Margo, ce drăguţ! Toată lumea ştie că nu termini nimic început. Am discutat la

club cu fetele şi ne-am distrat speculînd pe această temă.

Margo îşi spuse că nu întotdeauna clientul are dreptate.

– Candy, mai ţii minte cînd ţi se furau toate hainele la ora de gimnastică şi erai închisă într-un vestiar de unde leşeai doar cînd doamna Hansen de la întreţinere te găsea, descula uşa şi tu leşeai afară goală-puşcă şi isterizată? Tu, nu doamnă Hansen.

Candy făcu ochii mici şi o privi cu săgeţi ucigaşe.

– Tu. Ştiam că eşti tu, dar nu puteam dovedi.

– De fapt, era Kate, fiindcă eu chiuleam, dar ideea îmi aparţinea mie. Ideea de a o chema pe doamna Hansen era a Laurei. Acum nu ai vrea să pleci liniştită, sau va trebui să te arunc eu afară după ce-ţi voi sfîşia bluza *Laura Ashley* – care nu-ţi vine oricum bine – ca să ajungi în stradă goală şi isterizată?

– Dacă mă gîndesc bine, îmi pare rău pentru tine.

– Să nu-ţi pară, o corectă Margo, luîndu-i brusc paharul din mînă.

– Nu eşti decît o tîrfă de mîna a doua care-şi petrece viaţa cerşind resturi şi prefăcîndu-se a fi ceva ce nu poate fi vreodată, spuse pe nerăsuflate Candy.

– Straniu, dar multă lume mă consideră tîrfă de prima mînă. Acum dispari naibii de aici pînă ce nu mă opresc să par a fi ceea ce nu sînt şi să-ţi sparg nasul pe care părinţii ţi l-au cumpărat cînd aveai doisprezece ani.

Candy scoase un strigăt ascuţit şi strînse pumnii. Îl venea să se arunce asupra ei, dar auzi uşa deschizîndu-se şi se abţinu de la o scenă în public.

Laura, care tocmai intrase, asistase la incident.

– Bună, Candy, arăţi bine. Scuză-mă pentru întîrziere, Margo, dar ţi-am adus un cadou. Candy se răsuci pe călcîie intenţionînd să-i ofere Laurei o mostră de temperament pentru care ambii ai foşti-soţi puteau depune mărturie, dar Laura nu intră singură. Candy se

scutură de venin şi arboră un zîmbet fermecător.

– Domnul şi doamna Templeton – ce plăcere să vă văd pe amîndoi!

– Ah, Candace Lichfield, nu-i aşa? spuse Susan Templeton, deşi ştia foarte bine cum o cheamă. Margo. Ignorînd braţele întinse ale lui Candy, Susan se apropie de cele ale lui Margo. O strînse la piept şi o sărută pe amîndoi obrajii, apoi îi făcu cu ochiul. Nici măcar nu am despachetat. Eram nerăbdători să te vedem.

– Mi-a fost dor de voi. Margo o îmbrăţişă cu aceeaşi căldură, delectîndu-se cu aroma de *Chanel* binecunoscută. Oh, cît de dor mi-a fost! Arăţi minunat, eşti frumoasă.

– Nici nu se mai uită la mine, Thomas Templeton păşi lîngă soţia lui şi îi făcu semn cu cotul fiicei sale. Dădu din cap spre Candy, apoi o ignoră şi zîmbi cînd o văzu pe Margo alergînd spre el. Se opri chiar în braţele lui. Aşa mai zic şi eu.

– Cît mă bucur că vă văd. Ce bine că sînteţi aici. Oh, îmi pare rău. Sprijinindu-şi capul pe umărul lui, începu să plîngă ca un copil.

Capitolul 14

– Ţi-e mai bine?

– Mmm. Margo era în baie, în faţa chiuvetei şi se spăla pe faţă cu apă rece. Cred că eram la capătul nervilor.

– Nimic nu e mai bine decît să plîngi cînd crezi că totul e împotriva ta. Susan îi dădu un şerveţel de hîrtie şi o mîngîie prietenește pe umăr. Întotdeauna ai plîns bine.

– Bietul domn T. Margo îşi şterse obrajii şi rămase o clipă cu faţa acoperită. Ce primire! Două secunde şi erup ca un vulcan pe umărul lui.

– Lui îi face plăcere să-şi vadă fetele cu obrajii lipiţi de el. Îi dă impresia că e puternic. Lasă – Susan o luă pe Margo de umeri şi o întoarse cu faţa spre ea. Ia să vedem. Îşi ţugule buzele perfect rujate şi se uită la ea printre gene. Puţin fard de obraz, cîteva picături de rimel şi eşti bine. Al arsenalul alci?

Drept răspuns, Margo deschise dulăpiorul din spatele oglinzii, de deasupra chiuvetei. Pe rafturi se aflau alinlate borcănele şi tuburi.

– Trusa de urgenţă.

– Bravo, fata mea. Tot *Bella Donna* foloseşti, comentă ea cînd Margo scoase un tub. Eu le-am aruncat pe ale mele.

– Oh, doamnă Ti

– Mă înfuriau. Susan ridică nepăsătoare din umeri. Era o femeie mărunţă, cu un trup delicat şi subţire, exact ca fiica ei. Se menţinea foarte bine şi avea un stil propriu. Schia ca o năluca, juca tenis şi înota cîteva lungimi de bazin de parcă ar fi aşteptat să participe la Olimpiadă. Ca să i se potrivească stilului de viaţă, alesese o tunsoare frumoasă, pe care şi-o îngrijea cu religiozitate.

– Am făcut-o de oaie, îi aminti Margo.

– Lucru care nu îndreptăţea pe nimeni să te trateze precum cel de la *Bella Donna*. Oricum, Femela *Bella Donna* era o titulatură redundantă şi enervantă. Cred că te vei descurca şi fără ei.

Margo zîmbea şi îşi aplica un strat de fond de ten.

– Mi-a fost foarte dor de voi.

– Mă interesează să ştiu de ce nu ai luat legătura cu Tommy şi cu mine de îndată ce ai constatat că ai dat de necaz. Susan îşi pusese mîinile în şolduri şi se plimba între cadă şi chiuvetă. Trecuseră săptămîni pînă ce am aflat şi noi. Safari-ul acela ne-a rupt total de lume, dar Josh şi Laura ştiau unde să ne găsească.

– Mi-a fost ruşine. Nu ştia cum, dar faţă de Susan îi era uşor să recunoască. Am făcut alegeri greşite. Aveam o legătură amoroasă cu un bărbat însurat, l-am lăsat să se folosească de mine. Nu, mai rău e că am fost atît de proastă încît nu am realizat că se folosea de mine. Mi-am distrus cariera şi bruma de reputaţie pe care o aveam şi era cît pe ce să mă ruinez complet în tot acest răstimp.

– Mă rog, Susan o privi cu dragoste. Asta zic şi eu realizare. Cred că ai fost foarte ocupată făcînd totul singură.

– Chiar singură mi-am făcut-o. Margo îşi contura ochii cu creionul, cu mişcări de artistă.

– Bărbatul cu care erai în legătură mai reprezintă ceva pentru tine? L-ai iubit?

– Voiam – recunoscu ea cu uşurinţă – să am pe cineva, să-mi găsesc pe cineva cu care să-mi clădesc o viaţă. Viaţa pe care credeam că mi-o doresc. Distracţii, jocuri şi nici o responsabilitate.

– Vorbeşti la trecut?

– Da. Aşa trebuie. Margo îşi dădu genele cu rimel. Sigur, am ales pe cineva cu totul nepotrivit, care nu-mi putea oferi permanenţă. E stilul meu, doamnă T.

Susan aşteptă o clipă şi o privi pe Margo cum se farda cu profesionalism.

– Ştii ce m-a îngrijorat mereu în privinţa ta, Margo? Mîndria ta.

– Mama mi-a spus dintotdeauna că mă gîndesc prea mult la mine.

– Nu. În această privinţă eu şi Ann nu am avut aceeaşi părere, deşi foarte rar am avut diferenţe de opinii. Pui prea mult preţ pe tine datorită înfăţişării tale. De mică ai fost un copil uluitor de frumos. Viaţa e altfel pentru copiii cu înfăţişare plăcută. E şi mai greu fiindcă oamenii tind să-i aprecieze după frumuseţea lor, apoi încet-încet încep şi ei să se aprecieze după aceleaşi standarde.

– A fost singurul meu punct tare. Kate avea mintea, Laura inima.

– Mă întristează că spui asta şi că prea mulţi te-au îndreptat în direcţia aceasta.

– Nu ai fost niciodată una dintre ei. Margo termină să-şi retuşeze machiajul şi puse la loc fardurile ca un meseriaş care-şi aşează uneltele în ordine. Acum încerc să merg într-altă direcţie, doamnă T.

– Foarte bine. Susan o luă de mijloc pe Margo şi merseră în budoar. Eşti destul de tînără ca să mergi în

zece direcţii diferite. Eşti şi isteaţă. O vreme ţi-al irosit inteligenţa şi ai făcut alegeri necugetate, urmate de greşeli copilăreşti.

– Au, Margo îşi duse mîna la inimă şi zîmbi cu sfială. Mereu ai ştiut să-mi atingi punctele sensibile.

– Nu am terminat. Ai mîhnit-o şi ai speriat-o pe mama ta. O femeie, trebuie să recunosc, care merită nu numai dragostea, ci şi respectul şi admiraţia ta. Nu sînt multe ca ea, care, la douăzeci şi trei de ani, văduvă, să-şi ia copilul, să lase tot şi să traverseze oceanul ca să înceapă o viaţă nouă. Nu despre asta era vorba. Şusan făcu un gest în aer şi o aşezâ pe Margo pe marginea patului. Ţi-al risipit banii şi ai valsat pe un drum periculos pînă ce ai ajuns pe o stîncă abruptă. Dar, o mîngîie uşor pe bărbie, nu al sărit. Spre deosebire de mica noastră Serafina. Ai făcut un pas înapoi, ţi-ai îndreptat umerii şi ai demonstrat că vrei să faci faţă vieţii, deşi ea ţi-a jucat o festă. Pentru asta ai nevoie de mult curaj, Margo – mult mai mult decît pentru a sări în neant.

– Am avut oameni către care să mă îndrept.

– Asta este valabil pentru oricine. Numai nebunii şi egoiştii cred că nu vor avea pe nimeni care să-i ajute. Cei foarte proşti şi nebuni nici măcar nu întind mîna. Susan întinse mîna spre ea iar Margo i-o strînse fără ezitare, apoi i-o lipi de obrazul său.

– E mai bine? întrebă Laura prin uşa întredeschisă. După ce aruncă o privire şi le văzu, se liniştl.

– Mult mai bine. Margo se ridică şi-şi netezi fusta. îmi pare rău că v-am lăsat singuri jos.

– Nici o problemă. De fapt, tata se distrează de minune. A vîndut trei lucruri. După felul cum o farmecă pe Minn Whiley chiar în acest moment, cred că îl va vinde şi pe al patrulea.

– Minn e jos? întrebă Susan şi-şi trecu degetele prin părul tuns băieţeşte. Mă duc să presar puţin din şarmul

meu. O să iasă cu mîinile pline de sacoşe şi nu va şti ce i s-a întîmplat. Se opri la uşă şi o mîngîie pe Laura pe spate. Fetelor, aveţi un magazin grozav. Aţi făcut o alegere bună.

– E îngrijorată pentru noi, murmură Laura cînd auzi glasul mamei sale jos salutînd-o pe Minn. Tu şi cu mine.

– Ştiu. Va trebui să-i arătăm cît de dure sîntem. Sîntem dure, nu-i aşa, Laura?

– Oh, desigur. Pun pariu. Celebritatea căzută în dizgraţie şi soţia-trofeu înşelată. Margo o privi aspru.

– Tu nu eşti trofeul nimănui.

– Nu mai sînt. Acum, înainte de a uita – de ce mă privea Candy ca şi cînd ar fi fost gata să-mi smulgă ficatul şi să-l facă pate

– Ah! Margo îşi aminti scena şi zîmbi cu complicitate. A trebuit să-i spun a cui a fost ideea de a o chema pe doamna Hansen cînd stătea închisă goală în vestiar.

Laura închise ochii şi încercă să alunge gîndul următoarei întîlniri de la club. Ea şi Candy erau copreşedinte.

– A trebuit să-i spui?

– A fost mare nevoie. Margo rîse ca un copil dojenit. A spus despre tine de două ori „biata Laura".

Deschizînd ochii, Laura scrîşni din dinţi.

– Înţeleg. Mă întreb cît de greu ar fi să-l bag fundul piolănos într-un dulap de la club?

– Pentru două tipe dure ca noi? Floare la ureche.

– O să mă mai gîndesc la asta. Se uită la ceas. Acum viaţa ei se desfăşura după un program bine stabilit. Diseară luăm cina în familie. Va fi o masă adevărată. Vine şi Kate, iar lui Josh i-am lăsat mesaj să vină.

– Ah, Josh. Cînd ajunse în dreptul scărilor Margo începu să-şi frămînte degetele. Dorea cu disperare o ţigară. Cred că ar trebui să-ţi spun ceva.

– Hmm. Uite, Margo. Laura începu să rîdă privind printre balustradă în jos. Tata se joacă la casa de marcat

iar mama face pachete. Nu sînt minunaţi?

– Cei mai buni. Cum putea să-i spună Laurei că petrecuse noaptea împreună cu fratele ei la hotelul *Templeton* din Monterey? Se hotărî să tacă. Oricum, după despărţirea de dimineaţă, era puţin probabil să se mai repete.

– Ce voiai să-mi spui?

– Păi... că am vîndut mantia ta albă cu perle.

– Foarte bine. Oricum nu-mi plăcea.

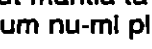

Margo simţi că luase cea mai bună decizie mai devreme, după ce Josh sosi la casa Templeton. Se alătură familiei în seră, îi îmbrăţişă afectuos pe amîndoi părinţii, apoi se servi din delicatesele aranjate pe o tavă. Le amuză pe nepoatele sale, abordă cu Kate un subiect din domeniul financiar, îi aduse Laurei apă minerală. Cît despre femeia cu care petrecuse noaptea, comiţînd acte care erau încă ilegale în anumite state, o trata cu o absenţă şi vagă afecţiune, tipice pentru fraţii mai mari atunci cînd se află în compania surorilor mai mici.

Margo avu impulsul să-i înfigă în gît o furculiţă pentru creveţi, dar se abţinu chiar şi atunci cînd la masa lungă din mahon, fu aşezată între ei şi Kate. Îşi aminti că era o masă sărbătorească. O reuniune. Pînă şi Ann, care considera că este o abatere de la etichetă faptul ca toţi oamenii care lucrează în casă să stea la masa familiei, fusese convinsă de domnul T că aceasta ea dorinţa lui. Nimeni, mai ales dacă era vorba de o femeie, nu-i putea spune nu.

Cam aceasta era şi problema lui Josh, anume că i se asemăna foarte bine tatălui. Thomas Templeton era şi acum la fel de înalt şi slab cum fusese în tinereţe. Bărbatul pe care Margo l-a adorat timp de douăzeci şi

cinci de ani îmbătrînise minunat. Ridurile, care pe chipul unei femei ar fi fost un semn de trecere evidentă, îi dădeau acestuia un aer stilat şi-l făceau atrăgător. Ochii acela căprui, terminaţi cu cîteva uşoare linii orizontale rămăseseră la fel ca odinioară. Avea părul des, cu cîteva fire argintii, asortate perfect cu tenul măslinlu.

Avea zîmbetul unui om care poate face petalele unui trandafir să cadă una cîte una, ca prin minunte. Cînd era furios privirea lui arunca săgeţi care pătrundeau pînă la oase. Cu ochii acela fusese capul familiei şi al afacerii şi tot cu ei insufla devotament, dragoste constantă şi puţină teamă care nu-i strica nimănui. Se vorbea că în tinereţea sa făcuse ravagii printre doamne, seducîndu-le, fermecîndu-le şi cucerindu-le oricînd voia. Pînă la treizeci de ani, cînd fusese prezentat tinerei Susan Conway. După cuvintele el, ea fusese cea care-l ţintuise ca pe un cîine, făcîndu-l să o urmeze cu credinţă.

Margo zîmbea şi-l asculta inventînd poveşti pentru nepoatele care-l priveau fermecate, poveşti cu elefanţi şi lei mîndri.

– Bunicule, avem caseta cu *Regele Leu,* zise Kayla mestecînd salată de varză de Bruxelles, nădăjduind că ele vor dispărea din farfurie printr-o minune.

– Te-ai uitat la ei de mii de ori, îi zise Ali dîndu-şi părul pe spate cu o zvîcnitură a capului copiată de la Margo.

– Va trebui să-l vadă şi pentru un million – una oară, nu-i aşa? sugeră Thomas făcîndu-i cu ochiul Kaylei. Ce-ar fi să luăm parte la un maraton al filmelor? Care e preferinţa ta pentru filme pe casetă, Ali?

– Îi place să se uite la filme pupăcioase, răspunse Kayla imediat schimonosindu-şi buzele şi imitînd sărutările zgomotoase. Vrea să o sărute Brandon Reno pe gură.

– Ba nu, replică înfuriată Ali. Roşind pînă-n vîrful urechilor, realiză că nu există nici un câştig cînd ai o

soră mai mică. Tu eşti doar un copil. Căută destul pînă ce-i veni în minte cea mai usturătoare insultă. Copil cu faţă de porcuşor.

– Allison, nu-l vorbi aşa surorii tale, o dojeni Laura. Îngeraşii ei începuseră să se certe în urmă cu cîteva săptămîni.

– Da, iar ea poate să spună ce vrea doar fiindcă e un copil.

– Nu sînt un copil.

– Credeam că eşti copilaşul meu, oftă Thomas trist. Credeam că amîndouă sînteţi copilele mele, dar acum, dacă aţi crescut şi nu mai aveţi nevoie de mine...

– Voi fi eu copilul tău, bunicule. Kayla îl privi pierdută, cu ochii mari şi sinceri ai vîrstei. Apoi văzu cu încîntare cum îl dispărură din farfurie, ca prin minune, toate verzele de Bruxelles, pe care nu le putea suferi oricum, aterizînd în farfuria bunicului. Îi spuse cu toată dragostea pe care o exprima zîmbetul ei: Mereu voi fi copilaşul tău.

– Ei bine, eu nu sînt copil. Ali nu se predase, ci vorbi cu bărbia ridicată sfidător. Se vedea cum îi tremură buzele.

– Da, cred că nu eşti, întări Laura privind-o cu coada ochiului. Şi nefiind copil, nu vreau să te mai cerţi cu sora ta la masă.

– Ah, nu ştiu, interveni Margo cu paharul de vin în mînă. Prin cristalul roşu, lumina caldă a lumînărilor se reflecta trimiţînd pe faţa de masă irizaţii roze. Eu mă certam mereu cu Kate la masă.

– Şi de obicei tu începeai, adăugă Kate, luînd o îmbucătură de miel.

– Tu începeai întotdeauna.

– Nu, eu terminam. Kate se uită la Josh şi surîse. Tu erai trimisă în camera ta.

– Doar fiindcă mamei îi părea rău de tine. Aveai gura mare.

– Gura mare, pe naiba. Cînd era vorba de cuvinte urîte, tu începeai potopul. Chiar cînd eram de vîrsta lui Ali...

– Nu-i aşa că e bine acasă, Tommy? spuse Susan ridicînd paharul. E plăcut să vezi că, oricum ar trece viaţa, puţine se schimbă. Annie, dragă, cum te descurci cu fetele în lipsa mea?

– E o încercare grea, doamnă T. Ţin minte că mama avea o nuieluşă în bucătărie. O nuieluşă bună, din lemn de carîu.

Ali ultă răfuiala şi o întrebă pe Ann:

– Mama ta te lovea cu un băţ?

– De cîteva ori a făcut-o şi după aceea era o pedeapsă să te aşezi pe scaun. Numai cînd o vedeai agăţată de cului de pe uşă îţi ajungea ce să-ţi ţii gura închisă.

– Arma pe care ai ales-o tu era o lingură de lemn, îi aminti Margo.

– A fost şi aceea o înculeţoare bună pentru o gură care vorbea prea mult.

– M-ai articulat şi pe mine o dată cu ea, Annie, mai ţii minte? întrebă Josh.

– Chiar aşa? îl studie Susan pe fiul ei. Nu am ştiut de asta.

Josh sorbi din paharul său şi o văzu pe Ann cum se foleşte în scaun.

– Oh, Annie şi cu mine hotărîsem că acela e micul nostru secret.

– Aşa a fost, murmură Annie. Pînă acum. Îşi drese glasul şi-şi lăsă mîinile în poală. Îmi cer scuze, doamnă T. Nu se cuvenea ca eu să-l lovesc.

– Ce copilăriel Susan se aplecă înainte şi întrebă curioasă: Aş vrea să ştiu ce făcuse ca să o merite.

– Poate că am fost nevinovat, protestă Josh, dar mama lui îl întrerupse.

– De cînd te-ai născut nu ai fost nici o zi nevinovat.

Ce a făcut, Annie?

– Mă urmărea prin casă. Deşi trecuseră atîţia ani, Annie îşi amintea perfect insistenţa vocii lui şi privirea demonică. Ca să vă spun adevărul, nu am cunoscut un copil atît de tenace precum domnişorul Josh. Te putea scoate din sărite pînă ce rămîneai lat.

– Stăruinţa, spuse el zîmbind către Annie, apoi îl privi pe tatăl său. E o trăsătură a bărbaţilor Templeton. Corect, tată?

– Da, şi de multe ori m-a usturat spinarea din pricina aceasta, surîse Thomas.

– Mi-ar plăcea să ştiu ce a păţit Josh. Margo puse paharul pe masă şi îl privi interesată. De fapt, mor de curiozitate să aflu cîte lovituri a primit, mamă.

– Nu am numărat. Cred că...

– Eu am numărat. Cinci. Într-o succesiune rapidă şi profundă, Josh îşi încrucişă spadele din ochi cu cele ale lui Margo. Dar eu spuneam că a fost vina lui Margo.

– A mea? Oh, tipic din partea ta.

– Îi plăcea să te necăjească fără milă, explică Ann. O tachina şi pe domnişoara Laura. Domnişoara Kate de-abia sosise la noi şi a găsit- o drept ţintă nouă. Avea doisprezece ani, cred şi se purta ca un golănaş.

– Eram doar bine-dispus, se apără Josh. Oricum, tot sînt de părere că Margo...

– Era mai mică decît tine cu patru ani, interveni Ann făcîndu-i să se simtă din nou ca la doisprezece ani. Ar fi trebuit să dai dovada vîrstei şi să nu le provoci să se cateze pe stîncile acelea periculoase ca să căutaţi comoara aceea stupidă. Le spuneai cuvinte năstruşnice. Te-ai dus acolo chiar şi după ce eu te rugasem să stai cu ele în curte doar o oră. O singură oră – se cutremură ea amintindu-şi – în care să pot termina de călcat liniştită. Îl privi cu severitate, iar el se simţi stînjenit. Dar nu, aţi plecat şi, dacă nu v-aş fi observat, puteaţi să

căderi toţi patru peste stîncile acelea ameţitoare.

– Oh, atunci, Margo zîmbi. Aş vrea să ştiu de ce a fost vina mea atunci.

Josh îşi drese glasul fiindcă simţea că-l sugrumă cravata. Annie îşi amintea totul în amănunte.

– Spuneai că ştii unde e comoara. Că ai văzut-o şi că găsiseşi acolo un bănuţ de aur.

– Aşa, ridică ea din umeri. Am minţit.

– Dacă ştiam asta atunci, te-aş fi bătut zdravăn.

Satisfăcut, Josh îşi mai turnă vin.

– Vezi?

– Iar tu te-ai comportat ca un adevărat bărbat, nu? Thomas îl bătu uşor pe spate. Nu ai dat vina pe o domnişoară.

– Scheuna ca un căţel rîios. Comentariul lui Annie aduse hohote de rîs la masă. Mai mult mă durea pe mine decît pe el, pe cuvînt de onoare. Să fi ştiut bine că-mi plerdeam slujba pe loc, dar trebuia să-i dau o lecţie fiului stăpînului.

– Dacă ştiam, îţi măream salariul, spuse Susan.

– Nimic nu este mai presus decît iubirea maternă, murmură Josh.

– Da. A venit la mine peste o oră. Părea că se gîndise mult la ce făcuse. Ann îl privea acum pe Josh cu simpatie. Şi-a cerut scuze politicos, apoi m-a rugat să rămînă toată povestea secretul nostru.

– Isteţ băiat, conchise Thomas şi-l bătu din nou pe spate.

Mai tîrziu, cînd Laura ducea fetele la culcare, se adunară toţi în salon. Margo realiză cu tristeţe că asemenea momente în asemenea încăperi o făcuseră întotdeauna

să vrea mai mult de la viaţă.

Luminile candelabrelor împrăştiau raze subţiri pe pereţi, luminînd ferestrele deschise, dincolo de care se lăsase întunericul. Culorile covoarelor orientale păreau că accentuează luciul podelelor din lemn de nuc.

O încăpere perfectă într-o casă perfectă, se gîndi ea; cu mobila veche, patinată, stînd dovadă a permanenţei şi bogăţiei. Florile proaspete aranjate de mîinile calde ale mamei sale în glastre de cristal şi porţelan. Uşile terasei larg deschise şi primitoare prin care pătrundea aroma tihnită a nopţii şi cîteva raze de lună.

Era o încăpere care radia eleganţă, căldură şi ospitalitate. Acum înţelegea de ce se luptase să obţină şi ea acelaşi lucru, punînd mai mult accentul pe eleganţă. Căldura şi ospitalitatea fuseseră neglijate în ultimul timp.

Josh era aşezat la pian şi improviza cu Kate ritmuri de blues. Melodii leneşe, incitante, îşi zise ea. I se potriveau perfect. Josh nu cînta des. Margo aproape că uitase cît de bine ştia să mîngîie clapele. Acum încerca să uite cît de pricepute fuseseră aceleaşi mîini cu o seară în urmă. Îşi dorea să alunge ghimpele gelozlei auzindu-i cum îşi vorbesc şi rîd împreună; văzîndu-le capetele apropiate într-un unghi intim. Ce reacţie caraghioasă, îşi zise. E josnic. Dar la fel fusese şi el toată seara. Se decise să nu-l lase să-l strice cheful; avea de gînd să se bucure de timpul petrecut cu soţii Templeton, de o seară perfectă în casa pe care a îndrăgit-o dintotdeauna. Să-l la naiba pe Josh.

Nici măcar nu putea să se uite la ea cînd simţea că-l dispreţuieşte? Era prea cufundată în gîndurile negre ca să observe privirile tacite prin care comunicau cei doi soţi Templeton. Susan se ridică. Voia să se ducă sus la Laura şi să afle care era situaţia ei.

Thomas îşi turnă un coniac şi aprinse singurul trabuc pe care soţia îi mai permitea să-l aprindă pe zi, apoi

se aşează pe canapeaua semicirculară. Surprinzîndu-i privirea lui Margo, îl făcu semn să vină lîngă el pe canapea.

– Nu ţi-e teamă că mă apucă iar plînsul?

– Am la mine o batistă mare. Margo se aşează şi îi aranjă colţul alb din buzunarul de la piept.

– Batiste irlandeze. Mama m-a învăţat să calc punîndu-mi aceste batiste în faţă. Sînt atît de moi şi miros atît de frumos după ce se spală. Mereu cînd văd pînză irlandeză îmi amintesc cum stăteam în faţa scîndurii de călcat în spălătorie şi-ţi călcam batistele, apoi le împătuream în pătrate perfecte.

– Călcatul a devenit o artă desuetă.

– Aşa s-ar fi întîmplat cu ani în urmă dacă s-ar fi ocupat bărbaţii de ea.

Thomas rîse şi o bătu uşor pe genunchi.

– Acum povesteşte-mi de afacerea ta.

Margo ştia că o va întreba şi că va trebui să caute o explicaţie.

– Kate ar putea să-ţi ofere un rezumat mai organizat şi concis.

– O să capăt de la Kate prima şi ultima pagină. Vreau să ştiu ce aştepţi tu de la ea.

– Un mod de a trăi. La cel dinainte am renunţat.

– Ai sfîrlit-o, fetiţo. Nu are rost să te ascunzi după cuvinte, nici să te ruşinezi. Acum vreau să ştiu ce faci?

Acesta era unul dintre motivele pentru care îl iubea. Nu făcea pe sentimentalistul cînd era vorba de greşeli.

– Îi conving pe oameni să cumpere ce vreau să vînd. Am adunat o mulţime de lucruri în ani. La asta m-am priceput foarte bine. Ştiţi, domnule T, cînd împachetam, mă gîndeam că nu m-am înconjurat intenţionat cu atîtea obiecte de valoare, dar asta am făcut. Cred că mă pricep la cumpărături.

– Aici nu te contrazic. Dintotdeauna ai avut gust

pentru calitate.

– Chiar şi atunci cînd nu am avut nimic altceva în minte. Aruncam banii pe lucruri, iar acum am găsit o modalitate de a nu-mi părea rău că am făcut-o. Ştiu că riscul a constat în cumpărarea clădirii.

– Dacă investiţia nu era bună, Kate nu te-ar fi lăsat să o faci şi nici nu şi-ar fi pus la mezat propriii bani.

– Inclusiv reparaţiile, amenajările şi deschiderea costă cam şase sute treizeci şi şapte dolari pe metru pătrat, se auzi glasul lui Kate. Plus nişte mărunţiş?

– Un preţ bun, spuse Thomas pufăind din trabuc. Cine s-a ocupat de renovări?

– Firma *Barkley şi Fiii* s-a ocupat de tîmplării, de instalaţiile sanitare şi de cele electrice. Margo gustă coniac din paharul lui. Cu vopsitul pereţilor m-am ocupat eu.

– Chiar aşa? întrebă el mirat. Reclamă faci?

– Mă folosesc de trecutul meu pătat ca să capăt spaţiu publicitar, interviuri şi să apar poate la televizor. Kate vrea să analizeze mai atent bugetul ca să ştim dacă avem bani pentru publicitate.

– Şi cum îţi aduci mărfuri noi?

Margo primi întrebarea cu nervozitate, fiindcă nu-i plăcea să anticipeze, dar răspunse repede.

– Voi încerca la licitaţii şi lichidări. M-am gîndit să iau legătura cu cîteva fotomodele şi designeri pe care să-i rog să-mi vîndă hainele folosite. Va trebui să fac mai mult de atît fiindcă avem cereri de măsuri mai mari. Margo îşi strînse genunchii la piept şi se sprijini confortabil pe spătar. Dacă exista un om care să înţeleagă emoţiile lumii afacerilor, acela era domnul T. Ştiu că am deschis doar de două zile, dar cred că vom face treabă. Nimeni nu are ceva asemănător. Margo ultă emoţiile şi începu să vorbească precipitat. Cel puţin nu cunosc nici un magazin ca al nostru care să vîndă unicate la

mîna a doua, bijuterii, mobilier, cristaluri şi antichităţi.

– Nu uita aparatele electrice de bucătărie şi piesele de artă, interveni Josh.

– Aparatul de făcut cafea cappuccino nu e de vînzare, replică ea scurt. Şi nici tablourile. Dar restul – i se adresă lui Thomas – ce naiba, mi-aş vinde şi lenjeria pentru un preţ bun.

– Dar îţi vinzi deja lenjeria, îi aduse aminte Kate.

– Sînt halate de casă, o corectă ea. Neglijé-uri. Laura şi-a depus şi ea contribuţia la stoc. Desigur, Kate nu s-ar despărţi de papuceii de casă.

– Dar îi port încă.

– Oricum, intră multă lume şi avem mulţi cumpărători.

– Şi eşti fericită.

– Deocamdată nu am cunoscut fericirea, dar sînt hotărîtă.

– Margo, în afaceri ele sînt unul şi acelaşi lucru. De ce nu organizezi o expoziţie în holul hotelului?

– Păi...

– Avem vitrine pentru bijuterii şi magazine cu alte bunuri, cadouri. Ce dacă le oferim fetelor una pentru magazinul lor? Făcu un semn prin aer cu trabucul şi îi căzură cîteva fire de scrum pe genunchi. Margo le scutură imediat. Josh, credeam că te vei ocupa tu de asta. *Templeton* e o firmă care are grijă de ai săi şi duce o politică de sprijinire a micilor afaceri.

– Am aranjat deja. Josh cînta la pian o melodie veselă. Laura va alege piesele pentru hotel şi pentru o vitrină în staţiune.

Margo deschise gura să spună ceva şi încercă să rămînă calmă.

– Puteai să-mi spui şi mie.

– Puteam. Josh o privi peste umăr, iar degetele îi continuau ritmul melodios. Dar nu am făcut-o. Laura ştie

mai bine ce caută clienţii de la *Templeton.*

– Ah, iar eu nu am habar de asta.

– Iat-o, începe, murmură Kate.

– Ştiu la fel de multe ca şi tine despre clienţii voştri, se răsti Margo, apoi se ridică. Ce naiba şi eu am fost client al firmei *Templeton.* Dacă vrei să expui mărfuri ale magazinului *Pretexte,* trebuie să discuţi cu mine.

– Bine. Josh se opri din cîntat şi se uită la ceas. La şapte am meci de tenis cu mama. Am stabilit şedinţa de comitet la nouă şi jumătate. Îţi convine?

– Da. Thomas puse paharul pe masă. Ne întîlnim la opt patruzeci şi cinci ca să discutăm în prealabil celelalte-amănunte.

– Bine. Josh mai avea să-i comunice ceva lui Margo. Annie ţi-a pregătit valiJoara deja. Du-te sus şi ia-o.

– Valijoara mea? Margo nu ştia dacă e cuprinsă de furie sau de zăpăceală. De ce aş avea nevoie de ea?

– Ca să nu mai fii nevoită să alergi la magazin ca să te schimbi în fiecare dimineaţă. E mai normal să-ţi ţii hainele unde dormi.

Margo simţi cum sîngele îi invadează obrajii; nu de jenă, ci de mînie.

– Dorm fie aici, fie la magazin.

– Nu, de acum încolo. Josh veni lîngă ea şi o luă de mînă. Margo va sta cu mine la hotel deocamdată.

– Uite ce, durule; doar fiindcă am făcut greşeala regretabilă de a mă culca o dată cu tine...

– Al uitat că nici unul din noi doi nu a dormit atunci, îi aminti el. Dar diseară vom dormi sigur. Mă aşteaptă o zi grea mîine. Hai să mergem.

– Bine, merg. Îl călcă pe picior. Sînt încîntată că merg cu tine pentru a avea timpul şi a fi în intimitatea de a-ţi putea spune exact ce cred despre tine.

Kate aprecie timpul scurs de la închiderea uşii în spatele lor şi ţîşni ca o săgeată de pe scăunelul rotativ

din faţa pianului.

– Gata, unchiule Tommy, cine crezi că va fi găsit mîine dimineaţă într-un lac de sînge şi care din ei va ţine în mînă arma descărcată a crimei? Pun toţi banii pe Margo, spuse rîzînd. E nărăvaşă cînd se vede încolţită.

Thomas oftă încercînd să cuprindă noua întorsătură a situaţiei.

– Trebuie să mizez pe fiul meu, Katie, fetiţo. Nu ştiu să-l fi văzut vreodată pierzînd o bătăile, decît în cazul cînd a vrut-o.

Capitolul 15

Margo nu a scos o vorbă în drum spre hotel. Avea multe de spus, dar le păstra pentru mai tîrziu. După ce Josh îi duse valiza în dormitor, Margo începu:

– Dacă-ţi frămîntă mintea cu vreun plan egoist de a mă aduce aici pentru sex...

– Nu în seara asta, iubito. Josh îşi deznodă cravata. Sînt frînt. Margo nu reuşi decît să scoată o exclamaţie de revoltă, care semăna cu un geamăt înfundat, apoi îl împinse înapoi cu ambele braţe. Bine, bine, dacă insişti. Să ştii că nu voi fi chiar la înălţime.

– Să nu-ţi pui mîinile pe mine! Nici măcar să nu te gîndeşti. Simţindu-şi picioarele obosite, Margo îşi scoase pantofii. Pe unul îl păstră la îndemînă, ca armă, lovindu-l de palmă nervoasă. Nu a fost destul că le-ai spus alor tăi că am petrecut noaptea cu tine, dar ai avut şi tupeul să-i spui mamei să-mi facă valiza.

– Am rugat-o, o corectă Josh, punîndu-şi haina în cuier. Am rugat-o să fie atît de amabilă şi să-ţi pună în valiză cîteva lucruri, cîte crede ea că ai nevoie pentru cîteva zile. Pînă ce te vei ocupa tu de restul.

– Şi asta a rezolvat totul? Ai spus „te rog" şi

„mulţumesc" Oricum, e mai mult decît mi-ai spus mie.

Josh îşi descheie nasturii de la cămaşă şi îşi frecă umărul.

– Nu am intenţia să mă furişez cu tine, aşa cum ai binevoit să faci cu partenerii tăi de pat, ducesă. Dacă ne culcăm împreună, o facem – metaforic vorbind – fără să ne ascundem. Josh îşi azvîrli pantofii din picioare, apoi îşi scoase ciorapii, în timp ce Margo căuta cu disperare replica potrivită.

– Eu nu m-am hotărît încă dacă mă voi mai culca lîngă tine.

Josh o privi în ochi amuzat, dar şi provocat.

– Bine, trebuia să spui asta mai devreme.

Norocul ei era că Josh stătea pe marginea patului; astfel îl putea privi de sus.

– Nu-mi pasă de felul cum te porţi înainte de a pleca de acl dimineaţă.

– Atunci sîntem chit. Se ridică, merse în baie şi dădu drumul la apă în cada supradimensionată. Acum, că am stabilit asta, hai să terminăm cu jocurile pe care spuneai că nu-ţi place să le jucăm. Nu am terminat încă unul cu celălalt. Îşi scoase chiloţii şi porni jeturile de apă în cadă. Acum vreau să mă dezmorţesc puţin înainte de a mă culca. Eşti binevenită în baie lîngă mine.

– Crezi că o să mă arunc orbeşte după tine? După ce aproape toată seara m-ai ignorat? Bărbaţii nu o ignorau niciodată, îşi aminti ea. Niciodată. Josh va plăti pentru asta. Mai ales după ce te-am văzut flirtînd cu Kate?

– Kate? Josh clipi surprins. Iisuse, Margo. Kate mi-e ca o soră.

– La fel cum îţi sînt şi eu.

Amuzat şi plăcut obosit, Josh intră în cadă şi lăsă jeturile fierbinţi să-şi facă treaba.

– Ai dreptate. Hai să-ţi explic. Întotdeauna m-am gîndit la Kate ca la o soră. O privi în ochi, apoi se

cufundă în apă pînă sub bărbie. La tine nu m-am gîndit niciodată astfel, dar, dacă eşti geloasă... Lăsă fraza neterminată şi ridică din umeri.

– Nu sînt geloasă. Doar ideea aceasta îi răneа mîndria. Ar trebui să dau doi bani pe asta ca să fiu geloasă. Am făcut doar o afirmaţie. Nu vrei să deschizi ochii şi să fii atent la mine?

– Sînt atent, dar ai naibii de obosit ca să deschid ochii. Doamne, pentru cineva care de-abia a aşteptat să lanseze avertismentul de a nu ne lega prea serios, te porţi mai degrabă ca o soţie cicălitoare decît ca o iubită de ocazie.

– Nu sînt cicălitoare. Margo nu mai spuse nimic, de teamă să nu-i confirme remarca. Şi cu siguranţă nu mă port ca o soţie. Din cîte am observat despre soţii, oricare din cele care se respectă ţi-ar fi dat cu ceva în capul acela ascuţit pînă acum.

Josh surîse şi se cufundă mai adînc în apă.

– Este apartamentul meu, iubito. Iar dacă ar exista cineva care să aibă vreo legătură cu un cap ascuţit ca al meu aceea eşti tu.

Margo îl apăsă pe creştetul capului şi reuşi să-l ţină sub jetul de apă cîteva secunde, spre surprinderea şi delectarea ei. Picăturile de apă o udară cînd Josh reuşi să se ridice la suprafaţă.

– Cred că-mi voi lua valiza şi mă voi muta în altă cameră.

Josh o prinse de mînă şi o făcu să-şi piardă echilibrul, iar ea cuprinse marginea căzii cu ambele mîini. Ochii li se întîlniră într-o contopire sălbatică.

– Să nu... Margo se opri înainte de a rosti cuvîntul „îndrăzneşti", deşi nu-i înţelegea oricum intenţia. Josh o smuci spre el în cadă, îmbrăcată cum era, iar Margo începu să se zbată ca o pisică. Îşi încolăci braţele în jurul el şi o cufundă cu capul sub apă, apoi o privi cum dă din picioare şi se zbate. O ridică la suprafaţă apu-

cînd-o de păr.

– Ticălosule. Afurisit...

– Stai că nu am terminat încă. Rîzînd o mai cufundă o dată. Cada era spaţioasă şi în ea încăpeau patru persoane. Acesta era un avantaj, fiindcă Margo îi aluneca din strînsoare şi avea nevoie de spaţiu de manevră. Cînd o văzu că se agită mai tare şi că-şi îndepărtează şuviţele de păr de pe pleoape o privi rîzînd, fiindcă reuşise deja să o dezbrace de blazer. Acum se chinuia să-i scoată bluza lipită de piele.

– Ce naiba faci acolo?

– Te dezbrac. Josh îi desfăcu închietoarea sutienului, care din întîmplare se afla pe partea din faţă. Nu mai sînt obosit deloc.

Margo se zvîrcoli şi reuşi să-şi înfigă un genunchi aproape de abdomenul lui, loc periculos pentru Josh.

– Ai cumva în minte vreo idee bolnavă, pur masculină, că mă excit cînd un bărbat îmi face ceea ce-mi faci tu cu mîinile?

„Ce întrebare interesantă", îşi zise el.

– Mda, s-ar putea spune şi aşa.

Margo apăsă mai tare.

– Cine ar putea spune?

– Au... Josh se încumetă să întindă o mînă şi să o mîngîie pe sfîrc. Era tare ca o pietricică. Poate că rezistam dacă nu mă provocai. Presiunea care-l apăsa scăzu în intensitate, iar el se gîndi că acum poate respira în voie. Vreau să stai cu mine, Margo. De această dată vorbise calm, aproape în şoaptă şi începu să o mîngîie pe coapsă. Dacă vrei să te mai gîndeşti la noi, poţi să închiriezi altă cameră; e în regulă. Dacă nu ai chef să facem dragoste, e în regulă.

O clipă Margo îl studie; părea atît de nevinovat, se gîndi ea, cu excepţia acelui inconfundabil licăr din ochi. Era răbdător şi calm – cu excepţia unui zîmbet provocator în colţul gurii.

– Cine a spus că nu am chef? Margo îl întrebă cu acea privire ucigătoare pe sub gene: Ai de gînd să mă ajuţi cu haînele astea ude sau trebuie să mi le scot singură?

– Oh, dă-mi voie.

Era o experienţă interesantă – să locuiască alături de un bărbat. Nu i se mai întîmplase vreodată, fiindcă nu fusese dispusă să împartă spaţiul şi intimitatea ei cu nimeni mai mult de un weekend petrecut la munte, la mare sau mai mult de o croazieră pe vapor.

Cu Josh lucrurile mergeau bine. Presupunea că acesta era rezultatul vieţii împreună sub acelaşi acoperiş ani de zile; poate era aşa deoarece locuiau la un hotel. Situaţia se asemăna mai degrabă cu o înţelegere tacită, decît cu o hotărîre definitivă. Erau doar parteneri de cameră, îşi zise ea, şi parteneri de cameră pentru afaceri. Florile erau zilnic schimbate, mobila lustruită, prosoapele înlocuite cu altele noi. Parcă s-ar fi aflat într-o vacanţă prelungită.

Distracţii şi jocuri, îşi zise ea, era exact ceea ce doreau amîndoi şi aşteptau unul de la celălalt. Nimeni din familie nu îl întreba despre noua combinaţie. Deja, după două săptămîni, începu să se întrebe cum se făcea că lipseau întrebările.

Presupunea că mama el era revoltată sau nevoită să tacă, dar nu părea preocupată de asta. Nici membrii familiei Templeton nu ridicau măcar sprînceana. Deşi o surprinse o dată pe Laura privind-o uşor nelămurită, nici aceasta nu spunea nimic. Numai Kate emise în cele din urmă un comentariu.

– Frînge-i inima şi eu îţi voi frînge gîtul. Fraza era atît

de ridicolă, încît Margo preferă mai degrabă să o ignore decît să prindă momeala. Nu-şi permitea acum, cu atîtea pe cap, să se preocupe de limba ascuţită a lui Kate. Află că fuseseră împrăştiate zvonuri destul de îngrijorătoare, autoarea fiind ofensata Candy – că mărfurile din magazinul *Pretexte* erau lipsite de eleganţă şi supraevaluate, serviciul reproşabil, chiar nepoliticos, neprofesionist. Se mai zvonea că Laura a plătit cauţiunea pentru prietena ei cu acest magazin care va da faliment într-o lună. Că hainele erau total ieşite din modă, croite din materiale de calitate proastă.

Toate acestea o măcinau pe Margo, mai ales fiindcă ştia caracterul răzbunător al lui Candy şi se temea de o inevitabilă cădere. Petrecea zece ore pe zi în magazin, şase zile pe săptămînă. Cînd în sfîrşit închise uşile, rămase să se lupte cu hîrtiile pînă ce ajunse să vadă încrucişat de atîta efort, pentru a pătrunde în tainele contabilităţii. Deşi urîse fiecare clipă petrecută în clasă, la şcoală, acum se gîndea că va trebui să se înscrie la un curs de management în afaceri.

Duminica însorită o găsi în faţa computerului, cu ţigara şi scrumiera lîngă ea – Kate insistase că nu pot supravieţui fără un computer – încercînd să dea de capăt unui tabel-desfăşurător.

De ce erau atîtea facturi? se întrebă ea. Trebuia să scoată mai mult din buzunar decît atunci cînd nu avea de lucru. Cum puteai să-ţi aminteşti ce şi cînd şi cui să-i plăteşti, dar să rămîi cu mintea sănătoasă? Viaţa i se părea mult mai simplă atunci cînd avea un manager care se ocupa de toate detaliile financiare.

– Uite unde ai ajuns, Margo, murmura ea. Concentrează-te. Apucă-te de treabă.

– Ţi-am spus că nu e de glumă. Cînd îi auzi glasul, Margo ţipă şi se trase înapoi pe scaun. Manualul de operare a computerului îi căzu la picioare. Înţeleg ce

vrei să spui, o consolă Kate. Sper să nu fie prea tîrziu.

– Mai bine m-ai împuşca data viitoare. Margo îşi încrucişă braţele la piept şi încercă să-şi controleze ritmul alert al inimii. Ce naiba căutaţi aici?

– Te salvăm. Laura sări să prindă ţigara aprinsă care arsese deja pe marginea scrumierei şi acum se rostogolise peste hîrtiile împrăştiate la picioarele lui Margo. O stinse calmă. Vorbeşti singură, bei singură.

– E cafea.

– Închisă în camera ta, numeri banii ca Silas Marner, completă Laura.

– Nu număr banii – deşi am avut de plătit cinci mii, în ciuda complotului lui Candy Litchfield de a mă vedea în lanţuri – vreau să...

– O să înceapă iar să bolborosească, interveni Kate. Ţi-am spus că trebuia să aducem plasa de pescuit.

– Cîtă isteţime. Margo luă pachetul de ţigări şi îşi aprinse una. Dacă eşti atît de strălucită, explică-mi chestia cu asigurările. Cum se face că trebuie să plătim astea... cum se cheamă?

– Prime de asigurare, răspunse Kate imediat. Se cheamă prime, Margo.

– Cred că ar trebui să se numească escrocherii. Uite aici. Avem de plătit pentru incendiu sau furt, asigurarea pentru cutremure, pentru – orice ar însemna, pentru mine e de neînţeles. Ce-i cu umbrela? Altă asigurare pentru inundaţii?

– Da, asta este. Kate se uită în sus disperată. Companiile de asigurări sînt pline de şmecheri. Tipii aceştia rîd de tine de prima dată cînd le faci o cerere.

– Bine, superinteligento, mai explică-mi o dată cum merge treaba.

– Nu, nu, te implor. Laura o luă pe Kate de umeri. Te rog, nu-i mai explica şi nu mai începeţi chestia aceea.

– Chestia? repetă Kate.

– Ştii tu care chestie.

– Da, chestia. Margo făcu semn cu ţigara în aer. Aş vrea să discutăm despre ea.

– Ah, chestia. Kate mirosi cana cu cafea a lui Margo şi o duse spre buze. Bine, uite cum e chestia. Impozitele estimate se împart în sferturi... Se întrerupse şi o privi pe Laura. Acum văd de unde a învăţat Kayla să strige aşa. Oftă, se aplecă peste umărul lui Margo şi, spre surprinderea şi disperarea acesteia, apăsă cîteva taste şi monitorul se stinse. Gata, s-a dus totul. Acum te simţi mai bine?

– Mult. Laura ridică nepăsătoare din umeri. Era cît pe ce să...

– Da, văd că amîndouă sînteţi în toane rele. Margo îşi recuperă cana cu cafea din mîinile lui Kate. Acum duceţi-vă la joacă. Unii dintre noi au de lucru.

– Este mai rău decît credeam, oftă Laura. Gata, Sullivan, vino, sau te iau cu forţa. E spre binele tău.

Margo nu ştiu dacă trebuie să rîdă sau să ceară ajutor cînd le văzu luînd-o fiecare de cîte o mînă.

– Hei, ce s-a întîmplat?

– Terapia de şoc, spuse Kate rînjind.

O oră mai tîrziu Margo stătea dezbrăcată şi transpira. Întinsă pe spate, gemu din toată inima.

– Oh, Doamne, Doamne, Doamne.

– Mai aşteaptă puţin, îi spuse Laura bătînd-o uşor pe mînă. Curînd va fi mai bine.

– Mamă? Tu eşti aici?

Laura rîse şi se întinse şi ea. Aburii umpleau cămăruţa în valuri albe şi o făceau şi pe ea să se destindă. Deşi venise cu ideea petrecerii unei zile în cabinele spe-

ciale ale staţiunii de dragul lui Margo, nici el nu-l dăuna acest tratament.

– Cum puteţi voi să staţi lungite în acest loc? De pe bancheta de la al doilea nivel Kate se rostogoli pe burtă şi le privi. Vreau să întreb: Chiar ne distrăm?

– Îmi vine să plîng, murmură Margo. Uitasem pur şi simplu cît de bine este. Întinse mîna şi o mîngîie pe genunchi pe Laura. Îţi dau viaţa mea. Vreau să-mi fac un masaj cosmetic şi pedichiura.

– Ştiu, iubito, te afli chiar la hotelul potrivit. Deşi nu au chiar atîtea ca la staţiune, poţi să faci şi acolo un masaj sau o saună. Iar la salonul de cosmetică au o maseuză foarte bună.

– Dar ea e ocupată să se lupte cu Josh.

Laura surîse.

– Te deranjează? Această imagine e mai bine să mi-o scot din cap.

– Mie începe să-mi placă. Kate le privi din nou cu coada ochiului. E ceva asemănător cu scenele de pe canalul cu documentare ştiinţifice. Două animale zvelte împerechindu-se. Cînd Laura gemu, Kate începu să rîdă cu poftă. Deci, e bun sau nu? Încearcă să-i dai o notă de la unu la zece.

– Am terminat liceul. Nu dau note bărbaţilor, spuse Margo şi se aşeză pe burtă. Doisprezece, murmură ea. Poate paisprezece.

– Chiar aşa? Ideea o electrizâ pe Kate. Bunul Josh. Josh al nostru.

„Al meu", se gîndi Margo, dar nu spuse cu voce tare.

– Nu o lua în seamă pe nebuna de la balcon, i se adresă Margo Laurei. Chiar te deranjează? Legătura mea cu Josh?

– Nu, spuse Laura uşor deranjată de poziţia ei. E puţin ciudat. Fratele meu şi una dintre cele mai bune

prietene fac dragoste. E puţin... ciudat. Nu mă amestec.

– Se teme că-l vei arunca precum faci cu pantofii *Ferragano* cînd ai terminat cu ei.

– Termină, Kate. Dacă vrei să ştii, nu-mi mai arunc pantofii. Îi vînd. Laura, Josh şi cu mine ne înţelegem bine. Crede-mă.

– Mă îndoiesc să fie aşa, murmură Laura şi nu apucă să spună mai multe fiindcă se deschise uşa cabinei.

– Uite cine e aici, spuse Kate veselă. E Candy Băţ. Simţea că-l vine să sfîşie pe cineva cu dinţii, aşa că încercă să zîmbească politicos. Ce atmosferă intimă.

Cu capul înfăşurat în prosop Candy se aşeză pe bancă în faţa Laurei.

– Văd că voi trei mergeţi tot în haită.

– Ca nişte cîini turbaţi, admise Kate. Văd că ai venit să ne furi osul; fii atentă să nu te muşcăm.

– Habar nu am despre ce vorbeşti.

– Marfă inferioară, supraevaluată, pe naiba, strigă Kate. Ar fi bine să-ţi mai ţii gura, Candy, ca să nu te trezeşti într-un proces de calomnie.

– Dacă-mi exprim părerile nu înseamnă că am calomniat. Candy îşi întrebase cel de-al doilea soţ, ca să fie sigură. E vorba doar de gusturi. Mîndră de trupul creat de primul ei soţ, chirurg plastician, Candy îşi desfăcu prosopul din jurul pieptului. Laura, credeam că ai mai mult gust, dar se pare că sîngele nobil şi educaţia nu-ţi dau îndeajuns pentru alegerea prietenelor.

– Ştii, chiar la asta mă gîndeam şi eu, spuse Margo ridicîndu-se. Amîndoi foştii noştri au nişte pedigree-uri perfecte. Imaginează-ţi.

Candy îşi aşeză un picior peste celălalt şi rămase în poziţia demnităţii întruchipate.

– Voiam să vorbesc cu tine, Laura, despre club. Avînd în vedere circumstanţele, cred că ar fi mai bine să

demisionezi din funcţie. Cînd văzu că Laura ridică o sprînceană Candy se tamponă cu prosopul pe gît. Lumea bîrfeşte despre tine şi Peter, despre asocierea ta cu... Aruncă o privire spre Margo. Anumite elemente nepotrivite.

– Eu sînt elementul nepotrivit, îi explică Margo lui Kate.

– Asta-i nimic. Eu sînt elementul indezirabil, nu-i aşa, Kate?

– Eşti doar detestabilă.

– Vezi? Kate rînji şi se apropie cu obrazul de Margo. Sînt detestabilă. Deoarece sînt săracă şi o rudă îndepărtată. Familia Powell era o ramură putredă a clanului Templeton, ştii.

– Am mai auzit asta.

– Şi sînt contabilă, continuă Kate. Ceea ce e mai rău decît un proprietar de magazin. Vorbim despre bani.

– Ajunge, şopti Laura. Candy, dacă vrei funcţia doar pentru tine, ia-o. Singurul regret era că nu-i putea da în cap cu ceva. Aşa voi avea şi eu mai mult timp pentru asocierea cu elementele detestabile şi nepotrivite.

Capitularea uşoară o dezamăgi pe Candy. Sperase că se vor certa.

– Cum se simte Peter în Hawaii? întrebă cu un zîmbet răutăcios. Am auzit că de data aceasta a luat-o cu el pe secretara aceea isteaţă. Deşi, dacă mă gîndesc mai bine, ştiu că au mai făcut cîteva călătorii de afaceri împreună. Cred că e dezolant pentru tine să te vezi înlocuită cu o angajată a firmei tale. E şi foarte tînără, ştii?

– Lui Candy îi plac tinerii, spuse Kate simţind că explodează de furie. Cîţi ani are băieţelul cu care te hîrjoneşti, Candy? Şaisprezece?

– Are douăzeci, răspunse ea, iritată fiindcă se prinsese în propria-i capcană. Eu cel puţin pot să-mi fac

rost de un bărbat. Dar tu, Kate, nu dorești așa ceva, nu? Toată lumea știe că ești lesbiană.

Margo pufni în rîs și-și duse mîna la gură ca să nu continue.

– Ah, ah, Kate, secretul tău s-a aflat.

– Ce ușurare! Kate se întinse ca o pisică și se ultă cu nesaț la trupul lui Candy. De ani de zile sînt cu ochii pe tine, Buze Dulci, dar sînt prea timidă ca să-ți spun.

– E adevărat, zise Margo aplecîndu-se conspirativ spre urechea ei. Se teme pentru că te iubește.

Candy se simțea tulburată și nu știa ce să facă.

– Nu e distractiv ce spui.

– Nu. A fost dureros, sfișietor. Kate coborî de pe bancă. Dar acum, că ai aflat adevărul, poți să fii a mea în sfîrșit.

– Nu mă atinge, țipă Candy sărind ca arsă, apoi se acoperi cu prosopul. Nu te apropia de mine.

– Cred că vor să fie singure, comentă Laura și se acoperi și ea cu prosopul peste sîni.

– Te urăsc. Vă urăsc pe toate.

– Doamne, se cutremură Kate. Nu-i așa că e foarte sexy?

– Ești revoltătoare. Candy începuse să se teamă pentru siguranța ei și ieși repede din cabină lăsînd prosopul căzut pe jos.

– Perverso, zise Margo zîmbind cînd Kate se tăvălea de rîs pe bancă.

– Ai grijă, s-ar putea să mă exciți. Dacă aș fi lesbiană, cu siguranță că ai fi genul meu. Kate reuși să-și recapete răsuflarea și i se adresă Laurei: Draga mea, nu o lua în seamă.

– Hmm? Laura părea cu gîndul aiurea și se întoarse spre ea. Tocmai mă gîndeam – cît credeți că a plătit pentru sînii aceia?

– Nu îndeajuns. Margo se ridică și se înfășură cu

prosopul. Haideţi să o înculem în vestiar. De dragul vremurilor trecute.

– Dar îmi plac bărbaţii, insistă Kate, trăgînd piciorul în timp ce i se făceau unghiile cu ojă. Decorul alb-roz-aliu al salonului era făcut special pentru a relaxa şi a da impresia de sărbătoare. Kate se simţea bine. Doar că nu am timp pentru ei.

– Nici nu-ţi vor mai trebui, după ce-şi termină treaba Candy, comentă Laura. Bău din apa minerală şi se sprijini pe spătarul moale al scaunului rotativ. Pînă se va răspîndi vestea, orice bărbat pe o rază de o sută de mile te va evita ca pe o operaţie de sterilizare.

– Bine, poate că va fi o binecuvîntare. Kate răsfoia paginile revistelor de pe masă, dar nu găsi nimic interesant. Poate că-l va descuraja pe fraierul de Bill Pardoe să mă mai sune tot timpul.

– Bill e drăguţ şi civilizat.

– Atunci să ieşi tu cu el la cină şi să te laşi pipăită pe genunchi pe sub masă în timp ce-ţi spune „dulceaţă".

– Mereu a fost capricioasă, spuse Margo şi era cît pe ce să înceapă să toarcă precum pisica în timp ce i se făcea masaj la tălpi. S-ar fi distrat mult mai bine în viaţă dacă l-ar fi căutat pe domnul Măciucă Tare decît pe domnul Perfecţiune.

– Caut mai mult la un partener decît un portofel gras şi un penis mare.

– Fetelor, fetelor. Laura mai luă o înghiţitură de apă minerală. Acum trebuie să fim unite. Dacă proasta de Candy va depune plîngere pentru atac la persoană, s-ar putea să dăm de belea.

– Dar, domnule ofiţer, se maimuţări Margo, clipind

des, a fost o joacă de copile bine dispuse. Ce naiba, doar nu s-ar umili în public recunoscînd că pentru a doua oară în viaţă a fost închisă dezbrăcată în vestiar. E mult mai subtilă decît pare. Cred că într-o săptămînă vom avea toate trei identităţi noi. Curva, scorpia şi abstinenta.

– Cred că mi-ar plăcea să fiu scorpia, se decise Laura. M-am săturat să tot fiu plîngăcioasă. Devine desuet.

– Dar nu ai fost niciodată plîngăcioasă, zise Margo.

– Ba da, am exersat asta ani de zile. Îmi va trebui ceva timp să devin scorpie. Oricum aş putea încerca. Josh? Tresări văzîndu-l pe fratele ei intrînd în salon cu părul răvăşit.

– Doamnelor. Se trînti pe un scaun liber, luă paharul cu apă al lui Margo şi-l dădu peste cap. Dar, arătaţi toate... Se opri şi le examină pe rînd feţele acoperite cu măşti de plante. Hidos. Vă simţiţi bine?

– Pleacă. „Faptul că trăieşti cu un bărbat nu înseamnă că trebuie să te vadă acoperită de o cremă din iarbă de mare"; îşi zise Margo. Aici e treabă de femei.

Josh puse paharul jos, îl luă pe al lui Kate şi-l bău şi pe acesta.

– Eram la al doilea set cu Carl Brewster pe terenul de aici. Îl cunoaşteţi pe Carl Brewster, redactor la televiziune, reporter-detectiv şi om de bază la *Informaţii*, acea emisiune bine cotată şi mult citată.

Laura deveni interesată.

– Am auzit de ea. Ce face Carl?

– E mai în formă ca oricînd, cu toate că l-am alergat de i-au mers fulgii; dar să nu mă abat de la subiect. *Informaţii* intenţionează să facă o serie de reportaje despre cele mai bune hoteluri din lume, despre *Templeton* desigur, ca fiind cel mai important. Timp de cîteva săptămîni am aranjat ca echipele de filmare să ia imagini

din hoteluri, să intervieveze angajaţii şi cîţiva oaspeţi. Asta ca să arătăm publicului interesat ce reprezintă lanţul de hoteluri *Templeton:* clasă, superioritate, sofisticare şi ospitalitate incomparabilă. Josh puse pe masă paharul lui Kate, iar Laura i-l dădu pe al ei.

– Sînt convinsă că au luat cîteva imagini de vis.

– Da, cum să nu? Cînd Carl mi-a propus să fie filmate cîteva cadre cu noi jucînd tenis pe terenul din Monterey, am acceptat. Nu există imagine mai umană decît aceasta: vicepreşedintele corporaţiei *Templeton* delectîndu-se în mijlocul peisajului unde oaspeţii lui sînt mereu serviţi cu grijă şi mulţumiţi. Josh se opri din povestit, zîmbi fermecător spre cosmeticiene şi le spuse: Aţi putea să ne lăsaţi singuri doar cîteva minute? După ce acestea se depărtară îndeajuns de mult de grupul lor, zîmbetul lui Josh se transformă într-un mîrîit. Imaginează-ţi surpriza neplăcută pe care am avut-o cînd una dintre clientele noastre constante a intrat în cadru, îmbrăcată cu halatul staţiunii *Templeton,* părînd foarte răvăşită şi a început să facă acuzaţii că a fost atacată corporal de către Laura Templeton Ridgeway şi de cohorta ei.

– Oh, Josh, îmi pare rău. Laura îşi întoarse capul în altă direcţie în semn că era jenată de fapta ei. Nu se făcea ca în acel moment să înceapă să rîdă. Josh îşi arătă dinţii printr-un rînjet.

– Laura, hai chicoteşte. Măcar o dată.

– Dar nu chicotesc. Laura se întoarse iar cu faţa spre el, foarte serioasă. Îmi pare nespus de rău. Cred că a fost foarte jenant pentru tine.

– Şi nu crezi că această miniscenă va stîrni hohote de rîs cînd va fi vizionată? Desigur că vor tăia replicile injurioase din monologul ei conform cu standardele şi uzanţele de emisie, dar cred că telespectatorii care vor urmări, milioane de oameni care urmăresc acest pro-

gram în fiecare săptămînă vor pricepe mesajul.

– Ea a început, interveni Kate, apoi se înfioră cînd îi văzu ochii aţintiţi asupră-i. Da, ea a început.

– Sînt sigur că mama şi tata vor înţelege perfect asta.

Kate spuse în cele din urmă adevăratul motiv.

– A fost ideea lui Margo.

– Trădătoareo, şuieră Margo printre dinţi. A făcut-o pe Kate lesbiană.

Josh clătină din cap, îşi acoperi faţa cu mîinile şi rămase aşa cîteva secunde.

– Bine, atunci aduceţi frînghia.

– Cred că nici tu nu ai fi lăsat-o să scape uşor. A făcut mult rău imaginii magazinului. I-a spus lucruri urîte Laurei, continuă Margo înfierbîntîndu-se. Chiar ieri a venit la magazin şi m-a făcut curvă. Curvă de mîna a doua.

– Şi drept răspuns aţi sărit pe ea în gaşcă, trei la unu, aţi alergat-o, aţi dezbrăcat-o şi aţi înculat-o în vestiar.

– N-am alergat-o deloc. Margo recunoscu faptul că i-ar fi făcut plăcere. Cît despre chestia cu vestiarul, e vorba de tradiţie. Nu i-am făcut nimic rău decît că am pus-o într-o situaţie jenantă, ceea ce reprezintă exact ce merita după insultele pe care ni le-a adus. Oricum, un adevărat bărbat ne-ar aplauda faptele.

– Spre deosebire de tine şi de surorile tale prostuţe, insultele femeilor nebune nu mă afectează. V-aţi ales exact momentul cel mai potrivit. Josh se aplecă spre ea, bucuros că-i poate da replica pentru comentariul referitor la un „bărbat adevărat". Eu, care tocmai tatonam terenul cu Carl şi voiam să facem o extensie şi să prezentăm ultima inovaţie a unei Templeton. Era vorba despre parteneriatul Laurei Templeton Ridgeway cu vechile şi bunele ei prietene, Margo Sullivan – da, *acea*

Margo Sullivan – şi Kate Powell. Femei inteligente care au creat şi conduc o afacere inteligentă.

– Deci vom avea timp de emisie la *Informaţii*? E nemaipomenit.

Josh o privi ironic pe Margo.

– Doamne, eşti proastă. Nu veţi căpăta nimic, dacă nu mă mişc repede şi nu trag cîteva sfori, fiindcă sînteţi pasibile de acuzaţii şi dare în judecată. Tipa susţine că a fost atacată verbal şi fizic – acum, că am aflat de Kate că e lesbiană, îmi explic abuzul sexual de care făcea caz.

– Nu sînt lesbiană, se înfurie Kate. Felul în care a făcut afirmaţia ar fi insultat orice persoană raţională care este adeptă a libertăţii preferinţelor sexuale. După felul cum o săgeta cu privirea, realiză că nu era momentul să intre într-o dispută pe tema tribunelor feministe. Se limită la tactica de apărare. Nu am atins-o sexual în nici un fel. Josh, ştii foarte bine că a dat proporţii mult prea mari incidentului. Ne-a necăjit, iar noi l-am replicat. Asta-i tot.

– Nu-i chiar tot; staţiunea *Templeton* nu e o sală de gimnastică pentru adolescente la pubertate, ci o lume pentru adulţi. Aţi uitat toate trei că al doilea soţ al ei e avocat care se ocupă cu litigii? Avocat care e fermecat de procese pe care să le cîştige, chiar dacă e vorba de unul minor, ca acesta? Ea ar putea să se ţină de magazin.

Margo simţi cum i se scurge sîngele din obraji.

– Dar e caraghios. Nu ar face asta. Nici un tribunal nu s-ar preta la una ca asta.

– Poate că nu, răspunse el răspicat. Dar timpul şi banii pe care i-aţi pune la bătaie în acest caz ar fi peste măsura capitalului vostru. Se ridică şi clătină din cap dojenitor. Dacă nu aţi fost atente la ce se petrece în ultimii zece ani, şcoala s-a terminat. Aşa că rămîneţi aici

şi savuraţi-vă manichiurile şi pedichiurile în timp ce eu mă pun pe treabă şi încerc să vă salvez fundurile insultate.

– S-a înfierbîntat de-a binelea, murmură Kate după ce Josh ieşi ca o furtună. Una dintre noi ar trebui să-l vorbească. Se uită cînd la Margo, cînd la Laura. Una dintre voi două ar trebui să facă asta.

– Mă duc eu, zise Laura, deşi se simţea penibil în papucelii de hîrtie şi cu fîşiile de vată între degetele de la picioare.

– Nu, mai bine le-ai spune părinţilor tăi ce-am făcut. Margo oftă şi încercă să pară degajată. Voi încerca să-l conving pe Josh.

Margo îi dădu o oră. Cam atît îi trebui ca să se aranjeze. Cînd trebuie să dai piept cu un bărbat furios, ştia că e bine să arăţi perfect.

Josh vorbea la telefonul din birou cînd intră la el şi nici măcar nu-şi ridică privirea spre ea. „Păcat, se gîndi ea, pentru şedinţa de cinci sute de dolari." Nu spuse nimic, se apropie de birou şi-l aşteptă să termine de vorbit la telefon.

Josh ştia că o speriase; asta şi avusese de gînd. Temperamentul ei dezlănţuit făcea parte din puterea ei de atracţie asupra lui. În săptămînile care trecuseră o observase cum îşi canalizează temperamentul, pasiunea şi energia pentru a construi ceva pentru ea însăşi. Era furios că doar cu o răbufnire negîndită risca să strice totul.

– Da, am spus pentru întregul an. Servicii complete. O să întocmesc o notă în acest sens. O primeşti mîine. Puse receptorul în furcă şi începu să bată cu degetele

pe birou.

– Spune-mi ce am de făcut, zise ea încet. Dacă o scuză ar fi de ajutor, mă duc la ea şi i-o prezint chiar acum.

– Dă-mi un dolar.

– Ce?

– Dă-mi un nenorocit de dolar.

Uluită, Margo îşi deschise poşeta.

– Nu am decît cinci.

Josh îi smulse bancnota din mînă.

– Acum am devenit consilierul tău juridic şi deci te sfătuiesc să nu recunoşti nimic. Nu te vei scuza pentru nimic fiindcă nu ai făcut nimic. Nu ştii despre ce vorbeşte. Acum, dacă-mi spui că mai erau acolo şase femei goale şi trei angajate care v-au văzut cînd ai închis-o în vestiar, va trebui să te ucid.

– Nu mai era nimeni cu noi. Doar nu sîntem cretine. Rîse. Ştiu că părerea ta e că sîntem, dar nu îndeajuns ca să o fi făcut cu martori. De fapt, am calculat să nu rămînă acolo prea mult timp. Atunci ni se părea o idee bună. Cînd observă că Josh nu spune nimic, îşi pierdu răbdarea. Nu tu l-ai spart nasul lui Peter?

– Mi-am putut permite acest lux.

– Ah, tipic pentru tine. Moştenitorul Templeton se poate purta oricum doreşte, fără să dea doi bani pe consecinţe.

Josh o privi cu ochi ameninţători.

– Hai să zicem că-mi aleg bătăliile.

Margo se străduI să renunţe la idee. Acum nu era în discuţie atitudinea lui Josh.

– Cît de gravă e situaţia mea? întrebă ea. Ştiu că nu eşti avocat pledant, aşa că acei cinci dolari nu valorează prea mult dacă ajung la tribunal.

– Depinde de cît de încăpăţînată este ea. Făcu un efort şi se calmă. Aluzia ei la comportamentul lui nu era

ceva nou. Poziţia oficială a firmei va fi şocul şi regretul că acest incident s-a petrecut în timp ce ne era oaspete. Îi vom oferi drept compensaţie pentru stresul şi umilinţa suferite un abonament pe timp de un an pentru servicii complete în oricare din staţiunile noastre. Adăugînd că publicitatea acestui incident ar pune-o într-o situaţie şi mai jenantă, poate că vom scăpa cu atît. Josh lăsă bancnota pe birou. Poate că s-ar mulţumi să te mai ponegrească puţin şi să-ţi boicoteze magazinul atît direct, cît şi prin intermediul prietenelor ei. Ştii că are multe cunoştinţe, aşa că pregăteşte-te pentru un boicot susţinut.

– Vom trece şi peste asta. Margo se linişti şi-şi trecu degetele prin păr. Venise să-şi ceară scuze şi o va face. Îmi pare rău. Ştiu că toată povestea a fost – este – jenantă pentru tine şi familia ta.

Josh îşi sprijini coatele pe masă şi-şi duse mîinile la frunte.

– A venit urlînd pe teren. Tocmai loviserm mingea cu un voleu şi era cît pe ce să o nimerească. Aparatele de filmat erau aţintite asupra mea, care încercam să rămîn imortalizat pe peliculă drept cel de-al şaselea descendent al proprietarilor celei mai bune linii hoteliere; atleticul, inteligentul, cel care călătoreşte în lumea întreagă, dar rămîne cu trup şi suflet moştenitorul numelui Templeton.

– Ai fi bun la asta, murmură Margo sperînd să-l încule. Josh nici măcar nu o privi.

– Dintr-o dată mă trezesc cu braţele pline de această masă de carne pe jumătate goală, sculpînd, înjurînd, cu ghearele scoase, care mi strigă că sora mea, partenera ei lesbiană şi tîrfa mea au atacat-o. Josh îşi strînse uşor rădăcina nasului sperînd să se mai liniştească. Atunci mi-am dat seama cine era sora mea. Deşi nu mi-a plăcut termenul, am dedus că tîrfa eraI tu. Cît de-

spre partenera lesbiană m-ar fi dat gata dacă nu aş fi calculat prin eliminare. Ridică încet capul. Aveam de gînd să-i ard una în burtă, dar eram prea ocupat cu mîinile ei care ţinteau spre faţa mea.

– Era păcat de o faţă atît de frumoasă. Margo spera să-i mai calmeze, aşa că veni şi se aşeză pe genunchii lui. Îmi pare rău că s-a răzbunat pe tine.

– M-a zgîriat. Întoarse capul şi-i arătă trei urme adînci pe gît. Margo le sărută cu delicateţe. Ce mă fac cu tine? spuse el dezarmat şi-şi sprijini obrazul de capul ei. Izbucni în rîs. Cum naiba aţi reuşit să o băgaţi în vestiarul acela îngust?

– Nu a fost uşor, dar ne-am distrat.

– Să nu mai faceţi asta vreodată, spuse el privind-o cu ochii întredeschişi, indiferent de provocare, decît dacă o adormiţi mai întîi.

– S-a făcut. Criza părea că trecuse iar Margo, îşi strecură o mînă pe sub cămaşa lui şi-i mîngîie pe piept. Josh îşi înălţă o sprînceană. Am fost lustruită şi epilată. Dacă te interesează.

– Atunci ziua de azi nu a fost complet irosită, comentă el şi o duse în braţe spre pat.

Capitolul 16

În curînd începură represaliile. Vînzările şi clientela scăzură la număr în săptămîna următoare. Atît de brusc, încît Margo simţea cum îi tremură stomacul scrutînd cecurile pentru plăţile lunare. Oh, erau mulţi turişti prin zonă care mai intrau în magazin, dar doamnele care luau masa la club, adevărata clientelă a *Pretextelor,* care urmăreau mărfurile cele mai scumpe, evitau pe cît puteau magazinul.

Dacă situaţia nu se redresa în următoarele treizeci de zile, ar fi fost nevoită să facă eforturi imense doar ca să ţină magazinul deschis.

Nu intrase în panică, dar nu mai era în apele ei. Îi spusese lui Josh că puteau aştepta să treacă această perioadă şi chiar credea asta. Loialitatea prietenelor lui Candy putea fi la fel de bine pusă la îndoială.

Asta nu însemna că afacerea nu trebuia stimulată. Nu voia ca magazinul să meargă doar în virtutea inerţiei, ci să prospere. Spera să redevină ce fusese cîndva: în centrul atenţiei, admirat şi încununat de succes.

Pe cînd rearanja vitrinele şi mărfurile expuse, se chinuia să inventeze un concept funcţional, care să trans-

forme *Pretexte* dintr-un magazin de mîna a doua într-o stea. Cînd se deschise uşa zîmbi cu disperare; de-abia aşteptase acest moment.

– Mamă. Ce faci aici?

– E ziua mea liberă, nu? Ann aruncă o privire prin încăpere examinînd obiectele expuse. Şi ultima oară am mai venit pe aici în prima săptămînă după deschidere. E prea multă linişte.

– Sînt pedepsită pentru păcatele mele. Aşa-mi spuneai mereu.

– Am auzit povestea. Femei în toată firea se poartă ca nişte băieţoi. Cu toate că nu îmi plăcea de femeia aceea nici cînd era copilă. Mereu cu nasul pe sus.

– De data aceasta am pus-o cu botul pe labe. A reuşit să ne reducă puţin vînzările, deşi Kate spunea că e normal pentru o afacere nouă după cîteva săptămîni de la începere. Margo privi încruntată spre un glob din chihlimbar. Ştii cum vorbeşte ea cînd poartă pălăria aceea de contabil.

– Da, ştiu. Mai mult nu-i dau atenţie cînd îmi vorbeşte şi mie despre investiţiile pe care ar trebui să le fac; oricum dau din cap în semn că ascult, deşi nu pricep o iotă din ce-mi spune.

Pentru prima dată în acea zi Margo îşi permise să rîdă cu poftă.

– Mă bucur că ai venit. Nu prea am văzut multe feţe prietenoase pe aici astăzi.

– Da, ar trebui să iei ceva măsuri. Din obişnuinţă Ann îşi trecu un deget peste o măsuţă, aşteptînd să găsească praf, dar dădu din cap aprobator cînd simţi suprafaţa netedă şi perfect curată. Fă o reducere de preţuri, fă cadouri cînd vinzi ceva sau angajează o formaţie la uşă.

– O formaţie – asta-i bună, mamă.

– Păi, ce ştiu eu despre magazine? Trebuie să-i

atragi pe oameni înăuntru, nu asta-i şmecheria? Ann se uită atent la o sticluţă. „Nu poţi pune nimic în ea", îşi zise în gînd, apoi rămase perplexă, aşa cum i se întîmpla cînd vedea o ciudăţenie. „Nu e bună decît să o ţii aşa în casă." Unchiul tău Johnny Ryan, din Cork, a avut un local, continuă ea. Din cînd în cînd angaja muzicanţi – yankeilor le plăcea foarte mult şi veneau doar ca să asculte muzică, dar beau beri în timpul acesta.

– Nu cred că o orchestră de irlandezi ar fi răspunsul pentru situaţia şi traficul de aici.

Tonul ironic fu perceput ca o insultă la adresa lui Ann.

– Vorbesc de muzică bună, tradiţională. Nu ai respectat niciodată originile tale.

– Nici nu mi-ai dat şansa vreodată, răspunse Margo. Cîte mi-ai spus despre Irlanda şi familia mea de acolo, ar intra într-un paragraf.

Cam aceasta era adevărul. Ann strînse buzele.

– Dar nu ai putut pune mîna pe o carte, cred, nici să dai o raită pe acolo în turneele tale prin Europa?

– Am fost în Cork de două ori, mărturisi Margo, iar Ann rămase cu gura întredeschisă. Surpriză. La Dublin şi la Galway şi la Clare. Ridică din umeri, enervată pe sine că recunoştea a se fi dus cîndva în căutarea rădăcinilor. E o ţară frumoasă, dar mai mult mă interesează aceasta unde trăiesc acum.

– Nimeni nu mi-a scris ca să-mi spună că ai fost acolo.

– Nu am întîlnit pe nimeni. Ce rost ar fi avut? Chiar dacă aş fi răscolit să-i găsesc pe Ryan-i sau pe Sullivan-i, oricum nu ne cunoşteam între noi.

Ann vru să spună ceva, dar renunţă la idee.

– Da, cred că ai dreptate.

Margo avu impresia că vede regrete în ochii mamei sale şi îi păru rău de ea.

– Am probleme acum, ambiţii, spuse brusc. Trebuie să mă ocup de ele întîi. Amintirile despre fluiere şi halbe cu bere nu-mi pot pune pe roate afacerea, aşa cum doresc eu.

– Muzica şi băutura le plac numai irlandezilor, explică Ann. Ce e rău în a oferi puţină distracţie?

– Am nevoie de clienţi, insistă Margo. Am nevoie de ceva care să îndepărteze scutul pe care l-a ridicat Candy în jurul meu prin boicot şi să aduc *Pretexte* la un anumit standard.

– Bine, fă o reducere de preţ. Ann simţi nevoia disperată de a ajuta. Ai lucruri frumoase aici, Margo. Oamenilor le plac lucrurile frumoase. Trebuie doar să le scoţi la uşă.

– Exact asta-i ideea mea. Am nevoie de... stai. Margo îşi puse mîna pe creştetul capului încercînd să smulgă ideea de acolo. Muzică. O harpistă, poate. O harpistă irlandeză într-o rochie tradiţională. Muzică şi băutură. O recepţie. Şampanie şi tăvi cu sandvişuri ca la deschiderea unei galerii. Premii. O luă de umeri pe mama sa şi o strînse cu dragoste. Un premiu, doar unul. E mai interesant dacă e unul. Nu, nu un premiu, spuse ea dansînd prin magazin. O licitaţie pentru o singură piesă. Broşa cu diamant. Nu, şiragul de perle. Banii merg la săraci. Ce înseamnă asta, acţiune de caritate? Oh, ştie Laura. O recepţie în scopuri de caritate, mamă, asta-i va aduce aici.

„Mintea fetei acesteia se învîrte ca un titirez, îşi zise Ann, alergînd de la un lucru la altul. Aşa a fost întotdeauna."

– Bine, atunci treci la treabă.

Margo pregăti totul foarte repede. Într-o săptămînă reuşi să tipărească invitaţiile pentru recepţia în scopuri de caritate, urmată de o licitaţie în beneficiul copiilor handicapaţi şi ai celor săraci în ziua de Miercuri a Copilului, cînd de obicei se organizau astfel de acţiuni. Laura era delegată să dea interviuri, iar Margo îşi dădu silinţa să-i farmece pe distribuitorii de băuturi pentru a dona şi ei cîteva lăzi cu şampanie. Audie cîteva harpiste, îl rugă pe Josh să aleagă cîţiva chelneri din cei de la hotel pentru a servi la recepţie şi se dădu bine pe lîngă doamna Williamson ca să-i pregătească faimoasele sandvişuri.

Aceasta era doar începutul.

Cînd Josh reveni în apartamentul de hotel după o lungă zi de călătorie pînă la San Francisco o găsi pe iubita lui în pat. Dar nu era singură.

– Ce naiba e asta?

Margo îşi lăsă capul pe spate şi zîmbi languros. Liniile unduioase ale sînilor i se vedeau de sub cearceafurile de satin roşu. Mai jos cearceaful era răsucit cu măiestrie pentru a-i dezveli piciorul lung, spectaculos.

Blitz-ul se declanşă.

– Bună, iubitule. Sîntem aproape gata.

– Ţine cearceaful între sîni, îi zise fotograful ghemuit la picioarele patului pe care Margo stătea întinsă într-o poziţie ademenitoare. Puţin mai jos. Acum lasă-ţi capul într-o parte. Aşa, exact aşa. Eşti cea mai bună, iubito. Hai să le vîndem ce e mai bun.

Josh îşi puse jos servieta, păşi peste un cablu şi fu bombănit de asistentul fotografului.

– Ce ai pe tine?

– Perle. Margo mîngîie şiragul din jurul gîtului cu un gest teatral, apoi îşi umezi buzele cu limba chiar cînd aparatul îi imortaliza gestul incitant. Aceasta e şiragul de perle pe care-l scoatem la licitaţie. M-am gîndit că foto-

grafiile îi vor creşte puţin preţul.

Josh înţelese că în afară de perle nu avea nimic pe ea şi recunoscu faptul că avea dreptate în cele spuse mai devreme.

– Doar cîteva mai facem. Arată-ţi ochii. Da, privirea aceasta. Am luat-o. Tînărul se ridică; era un bărbat cu o privire ageră şi cu părul strîns într-o coadă la spate. A fost nemaipomenit să lucrez din nou cu tine, Margo.

– Îţi rămîn datoare, Zack.

– Nu e nevoie. Îi dădu aparatul asistentului său, apoi se întinse peste pat şi o sărută pe Margo. Mi-a fost dor de chipul tău de un miliard de dolari. Mă bucur că ţi-am fost de ajutor. I se adresă lui Josh: Ne cărăm imediat.

– Josh, fii drăguţ şi adu-le lui Zack şi lui Bob cîte o bere. Margo dădu la o parte cearceaful şi îşi luă capotul cu care îşi acoperi sînii valoroşi.

– Două beri, spuse Josh arborînd un zîmbet metalic. Sigur, de ce nu?

– Noi ne-am cunoscut, zise Zack lăsîndu-şi asistentul să strîngă aparatura. Îl urmă pe Josh în biroul lui. La Paris – nu, nu, la Roma. Aţi venit o dată la Margo cînd aveam o şedinţă de fotografii.

Josh îşi mai reveni puţin după accesul de gelozie. Nu putuse uita totuşi un bărbat cu coadă lungă.

– Da. Cred că pe atunci era îmbrăcată. Îi oferi lui Zack o bere.

– Ca să nu fie vreo neînţelegere la mijloc: am văzut mai multe femei dezbrăcate decît un bătăuş dintr-un bar de noapte. Face parte din profesie.

– Nu că ţi-ar face plăcere.

– Sînt gata să mă sacrific pentru artă. Zîmbi radios. Amice, îmi place al naibii de mult, dar tot din meserie face parte. Dacă vrei părerea unui profesionist, ai în mînă pe cineva din capul listei. Unele femei sînt greu de fotografiat; trebuie să le iei dintr-un anumit unghi, să pui lumina într-un anume fel, ca să le accepte aparatul de

fotografiat. Nu contează dacă sînt frumoase – aparatul e schimbător şi capricios. Zack luă o înghiţitură de bere. Cu Margo Sullivan nu contează cum faci fotografiile. Aparatul o adoră, pur şi simplu. Se uită spre dormitor şi auzi rîsul ei cald. Să mai ştii că, dacă nu ar fi fost atît de pornită cu magazinul acela al ei, aş fi convins-o să vină cu mine la Los Angeles şi să mai încerce o dată cu fotografiile pentru modă.

– În acest caz ar fi trebuit să-ţi rup degetele de la mîini.

– Ştiam că asta vei spune; avînd în vedere că eşti mai puternic decît mine, cred că ar trebui să iau berea pentru Bob la pachet.

– Bună alegere. Josh se gîndi să se servească şi el cu o bere. Tocmai cînd o desfăcea, Margo intră.

– Ce bine că m-am văzut cu Zack. A mai rămas vreun strop de şampanie? Sînt înflerbîntată. Uitasem cît e de cald sub lumina reflectoarelor. Faţa îi strălucea, iar părul îi curgea în valuri spiralate pe umeri. Josh observă că-şi schimbase pieptănătura şi noua formă o făcea să arate şi mai sexy ca pînă atunci. Cît de mult îmi place, continuă ea. E ceva deosebit să priveşti obiectivul. Apoi felul cum te priveşte obiectivul, lumina care te mîngîie, sunetul declanşării aparatului. Margo deschise ochii şi observă că Josh o fixează cu privirea într-un fel care-i făcu inima să bată mai repede. Ce este?

– Nimic. Continua să se uite direct în ochii ei şi-i întinse un pahar cu vin. Nu mi-am dat seama că ai dori să te întorci la asta.

– Dar nu doresc. Bău puţin şi recunoscu în sinea ei că pentru un moment ideea i se păruse tentantă. Nu pot spune că nu aş mai poza vreodată sau că nu aş accepta o ofertă tentantă, dar acum magazinul e pe primul plan şi vreau să-l trec la numărul unu pe lista mea de succese.

– Numărul unu. Care adusese de la San Francisco

această stare de depresie sau pur şi simplu căzuse peste el ca un nor greu cînd intrase în apartament şi o văzuse? Spune-mi, ducesă, pe ce poziţie ne aflăm noi doi pe lista ta?

– Nu ştiu la ce te referi.

– E o simplă întrebare. Sîntem pe locul cinci, şapte? Am reuşit măcar să intrăm pe listă?

Margo privi în jos spre pahar şi urmări bulele de acid ridicîndu-se în aer.

– Vrei să-mi ceri ceva?

– Cred că a venit timpul să-ţi cer. Iar acest moment cred că-ţi convine foarte bine pentru a ieşi din scenă. Cînd văzu că Margo nu spune nimic, puse berea pe masă. Ce-ar fi să încercăm altceva cu totul diferit? Rămîi tu şi plec eu.

– Nu pleca. Continua să privească în jos, urmărind dansul bulelor în pahar. Te rog, nu pleca. Ştiu că nu ai o părere bună despre mine. Ţii la mine, dar nu te gîndeşti prea mult la mine. Poate că merit asta.

– Aici sîntem chit, nu? Nici tu nu prea te gîndeşti la mine.

Cum putea răspunde, cînd nu era nici ea sigură ce crede despre Joshua Templeton?

Se întoarse cu faţa spre el. Josh aştepta şi Margo îi era recunoscătoare pentru asta. Se afla la o distanţă apreciabilă de ea, dar aştepta.

– Eşti important pentru mine, îi spuse ea. Mai important decît credeam şi voiam să fii. Nu ajunge?

– Nu ştiu, Margo. Pur şi simplu nu ştiu.

De ce-i tremura mîna? Scena era civilizată, aşa cum trebuie să fie.

– Dacă tu vrei... dacă ţi se pare că e de-ajuns, voi înţelege. Margo puse paharul pe masă. Nu vreau să te pierd. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu ai fi existat în viaţa mea.

Nu asta voia Josh: o consolare blîndă, o înţelegere.

O voia furioasă, voia să fi aruncat cu vinul în el, să fi strigat la el supărată că avusese curajul să o părăsească.

– Deci, dacă plec acum, vom rămîne prieteni?

– Da. Margo închise ochii şi simţi cum i se frînge inima. Nu.

Încîntat de răspunsul ei, se apropie.

– Mă vei urî dacă plec. Îi apucă tot părul într-o mînă şi-l trase capul spre el. Ochii li se întîlniră. Ai nevoie de mine. Vreau să te aud cum spui asta.

– Te voi urî dacă pleci. Margo îi cuprinse obrajii cu palmele. Am nevoie de tine. Îl sărută. Vino în pat. Era cea mai bună cale să-l demonstreze; singura cale.

– Cel mai uşor răspuns, murmură el.

– Da, trebuie să fie uşor. Vreau să o facem uşor. În clipa cînd o ridică în braţe, Margo începu să-i şoptească la ureche cuvinte tandre şi promisiuni, descheindu-i haina în acelaşi timp.

De data aceasta Josh nu intenţiona să uşureze situaţia. Rămase în picioare, lîngă pat, şi o lăsă să-l dezbrace cu mişcări febrile, nerăbdătoare. După ce-l va fi tras pe pat, lîngă ea, peste cearceafurile încă fierbinţi după reflectoare şi căldura trupului el, atunci îşi va începe asaltul.

Va începe cu o blîndă atingere a buzelor, cu mişcări lente, blînde, lucru nou pentru el. Pură tandreţe. Îi luă mîinile şi i le aşeză de-o parte şi de alta a corpului, dar apoi i le strînse la spate, ţinîndu-le acolo. Cu mîna liberă îi va mîngîia faţa, gîtul, părul, seducînd-o cu buzele.

– Josh, se auzi glasul ei înăbuşit. Atinge-mă.

– Asta şi fac. O sărută pe obraz cu buzele uşoare; doar o mîngîiere subtilă. Poate că acum e prima dată cînd te ating. Îmi vine greu să simt cînd între noi e atîta foc. Acum simţi, nu-i aşa? Margo îşi lăsă capul pe spate şi Josh îşi trecu buzele peste pielea gîtului. Nimeni nu te-a făcut să simţi ce vei simţi acum, cu mine.

Asculta înfiorată şi îşi simţea mîinile şi picioarele amorţite parcă, iar mintea i se întunecă. Voia scînteia, focul. Cît de simplu fusese aşa. Se simţea mai sigură în momentele aprinse, periculoase. Acum teama se amesteca oarecum cu fiorul de a fi posedată cu calm, fiecare mişcare, fiecare atingere moale, fiecare sărutare durau o veşnicie.

Josh putea jura că-i simte oasele topindu-se sub carnea dezmierdată. Simţea pulsul ei accelerat sub degete. Gemete stinse şi şoapte de plăcere răsunau din străfundul gîtului pe care străluceau perlele sidefii. Josh îi dădu capotul la o parte, iar ea rămase goală, acoperită doar de şiragul de sfere luminoase care-i conturau gîtul lung, delicat.

– Culcă-te lîngă mine, şopti ea trăgîndu-l mai aproape. Culcă-te cu mine.

Inflexiunile vocii numai ar fi adus orice bărbat în genunchi. Asta se întîmplase mult prea des, îşi zise el. Josh îi mîngîie spatele în sus, apoi în jos; atingerea caldă a degetelor lui o făcu să se înfioare, iar buzele se întredeschiseră, parcă rostind o rugăminte pe care el o acoperi şi o sorbi cu nesaţ.

Cînd o simţi moale în braţele lui, Josh o aşeză pe pat, pe cearceafurile de satin alunecos. Nu o acoperi cu nimic; îi strînse din nou braţele deasupra capului şi reluă travaliul chinuitor de-a lungul trupului ei, aţîţat de suspinele şi şoaptele care-l rugau să nu se oprească.

Margo avu senzaţia că aerul se transformase în aur. Altfel cum ar fi putut simţi că fiecare răsuflare o făcea şi mai bogată? Gura lui era foarte blîndă, totuşi exploata punctele slabe despre care nici ea nu ştia că fuseseră ascunse în interiorul ei. Mîinile lui erau extrem de tandre şi de răbdătoare, dar cu toate acestea o făceau să ardă. O făceau chiar să plîngă.

Senzaţiile erau mai presus de plăcere. Nu putea exprima în cuvinte ce simte. Era ceva dulce, mai puternic

decît pasiunea, mai agreabil decît oricare vis pe care-l cuibărise vreodată în inima ei. Trupul nu-i mai aparţinea numai ei.

Josh o simţea cum se deschide, cum se predă de bunăvoie unui joc care o încînta mai mult decît pofta carnală. Pielea i se înfiora la atingerea limbii lui, iar muşchii i se încordau anticipînd orgasmul. Se retrase uşor şi o lăsă în voia valurilor cutremurătoare. Cînd buzele li se întîlniră din nou, emoţiile răbufniră ca şampania dintr-o sticlă deslăcută. O pătrunse încet fiindcă ştia că asta îşi doreşte.

– Nu, şopti el apăsînd-o cu greutatea lui, încercînd parcă să-i domolească intenţia de a se undui odată cu el. De data aceasta nu va fi repede. Deşi sîngele îi pulsa sălbatic, o sărută rar, gustîndu-i buzele prelung. Esenţa mea te va invada, Margo. Cum nu a mai făcut-o nimeni. Cum nu ar putea face nimeni. Începu să se mişte încet, profund, dar calm. Margo se cutremură.

Îi vedea doar faţa şi-i simţea alunecarea domoală. Apoi percepu undele dureroase, dar unice ale orgasmului. Mîinile, care pînă atunci îl strînseseră umerii, căzură inerte pe pat.

– Nimeni nu te cunoaşte ca mine. Nimeni nu te poate iubi ca mine.

Margo trecuse de pragul exprimării în cuvinte.

Se temea de el. Recunoscu îngrijorată acest lucru la miezul nopţii cînd stătea întinsă alături de el. Josh schimbase ceva în relaţia lor, îşi zise ea. Poate că înclinase balanţa astfel încît ea să se simtă vulnerabilă. Reuşise prin a-i arăta ce înseamnă să fii iubită.

Se strecură din pat şi-l lăsă să doarmă. Şampania era încă pe masă. Răsuflată cum era, o bău într-o clipă

Găsi o ţigară, o aprinse şi încercă să se calmeze.

Era îngrozită.

Fusese un risc, desigur, dar se culcase cu el. Îi plăcuse să şi-l asume, deşi nu pusese la socoteală că se va îndrăgosti de Josh. Ar fi refuzat această ofertă. O mai putea refuza încă, se asigură ea şi trase primul fum din ţigară. Era încă stăpînă pe sentimentele ei. Oricît de des şi de repede părea că i se schimbă viaţa, reuşise să-şi stăpînească sentimentele. Voia să nu se mai îndrăgostească; mai ales de Josh. Nu ştia nimic despre iubire, despre acest gen de iubire şi nici nu voia să ştie.

Duse mîna la tîmplă şi rîse încet. Desigur – asta era. Nu ştia nimic despre iubire, deci cum putea fi atît de sigură că de acest sentiment era vorba? Mai degrabă ar fi recunosout că era surprinsă de tandreţea lui şi că ea era prea sensibilă la o asemenea tandreţe. Mai ales că acum era prima dată cînd se legase de un bărbat la care ţinea foarte mult, cum începuse să ţină la Josh. Aveau atîtea amintiri împreună, un trecut comun şi erau legaţi afectiv.

Cît de simplu era pentru ea să răsucească totul aşa cum îi convine şi să se gîndească la iubire. Mai liniştită, stinse ţigara şi inspiră adînc.

– Nu poţi să dormi?

Margo sări ca arsă, iar Josh începu să rîdă.

– Iartă-mă, nu am vrut să te sperii. Josh se apropie de ea, dar Margo făcu un pas înapoi.

– Probleme?

– Nu.

Josh îşi înclină capul într-o parte şi o privi cu atenţie. Zîmbi puţin arogant, ca un mascul triumfător.

– Eşti nervoasă?

– Sigur că nu.

– Eu sînt de vină fiindcă eşti nervoasă.

– Nu-mi place să fiu întreruptă cînd încerc să gîndesc. Făcu un pas mai departe de el. Am multe pe cap

de cînd cu recepţia şi... Nu mai spuse nimic cînd Josh se apropie de ea şi o mîngîie pe obraz.

– Eşti crispată, murmură el. Excitată. Îmi place.

– Poate. Am nevoie de un cap limpede şi de o noapte de somn bun. O să iau un somnifer.

– Hai să încercăm altceva. Josh dădu din cap dojenitor cînd ea îl privi sfredelitor. Nu te poţi gîndi la altceva decît la sex? Hai să-ţi fac o frecţie pe spate.

Margo păru interesată.

– Chiar îmi faci?

– Şi garantez că te vei destinde şi vei scăpa de insomnie, zise el, apoi o conduse spre pat. Întinde-te pe burtă, ducesă, închide ochii şi lasă totul în seama mea.

Margo întoarse capul spre el, neîncrezătoare.

– Doar pe spate?

– Pe gît şi pe umeri. Aşa. O instală confortabil, apoi se aşeză peste pulpele ei, aşa cum se încalecă. Zîmbi cînd îi simţi toţi muşchii întinşi ca nişte cabluri sub tensiune. Cu podul palmelor o apăsă la baza gîtului. Ce te nelinişteşte, iubito?

– Diferite lucruri.

– Numeşte unul.

„Tu", ar fi vrut ea să răspundă imediat, dar îşi muşcă limba.

– Impozitele trimestriale ar fi trebuit plătite, iar vînzările au scăzut.

– Cît de mult au scăzut?

– Nu au mai atins nivelul vînzărilor din primele două săptămîni. Kate spunea că nu Candy a făcut tot răul – că ar fi normal ca orice afacere nouă să treacă prin asta. Mă tem că am făcut o greşeală canalizînd fondurile pentru această recepţie, cînd ar fi trebuit să folosesc banii pentru cheltuielile zilnice. Doamne, ai mîini grozave!

– Asta spune toată lumea.

– Colierul pe care-l scoatem la licitaţie a fost evaluat

la opt mii cinci sute de dolari. E o piesă valoroasă din inventar.

– Va fi şi o bună scădere din profituri.

– Asta spune şi Kate. Vocea lui Margo deveni guturală pe măsură ce mîinile lui scoteau tenslunea din muşchii ei. Am obosit să-mi fie teamă, Josh.

– Ştiu.

– Niciodată nu mi-a fost teamă de ceva. Acum totul mă sperie.

– Inclusiv eu.

– Hmm. Era prea obosită ca să nege asta. Nu vreau să mai stric ceva şi de data aceasta.

– Nu te voi lăsa eu. Josh se aplecă şi o sărută pe umăr. Culcă- te, Margo. Totul merge pe calea cea bună.

– Nu pleca, şopti ea înainte de a aţipi.

– Cînd s-a întîmplat asta pînă acum?

Capitolul 17

Trebuia să lasă perfect. Margo era decisă să pună la punct fiecare detaliu al serii. Îi trebuiră multe ore ca să rearanjeze mărfurile; în cele din urmă reuşi o prezentare satisfăcătoare, găsi colţul cel mai adecvat pentru harpistă, astfel încît trecătorii să o observe cu uşurinţă.

Redecorase vitrina punînd în evidenţă colierul de perle alături de cîteva cutii pentru bijuterii şi eşarfe de mătase în culori contrastante.

Balustrada fusese ornată cu ghirlande de beculeţe aprinse. Valizele şi urnele decorative fuseseră umplute cu flori de toamnă şi trandafiri de seră culeşi din grădina şi serele familiei Templeton, aranjate cu gust de mama sa. Pe verandă o cascadă de flori multicolore izvora din ghivece de toate mărimile din lut sau din ceramică. Margo în persoană spălase şi lustruise toate suprafeţele din magazin, pînă ce totul strălucea de curăţenie. Voia să fie sigură că toate detaliile fuseseră luate în considerare; la ele se gîndea pe cînd fuma nervoasă ţigară după ţigară. Totul trebuia să fie de calitate şi nimic nu trebuia uitat.

Uitase oare ceva?

Se întoarse cu faţa spre peretele acoperit de oglinzi decorative şi se examină. Purta rochia neagră, mini, pe care o alesese pentru cina luată la reşedinţa Templeton. Decolteul dreptunghiular, adînc, putea fi locul perfect pentru a expune colierul. Se gîndise ca la sfîrşitul licitaţiei să-l scoată din vitrină şi să-l expună pe fundalul fin al pielii feminine. Conchise că alesese bine această piesă pentru licitaţie. Nu numai fiindcă era elegant şi frumos, ci şi fiindcă-l amintea de o perioadă din viaţa sa care nu se va mai întoarce niciodată. Amintirea se lega de aceea a unui bătrîn singuratic la care ţinuse cu toată forţa inimii.

Era un caz rar, îşi zise, pentru Margo Sullivan să aibă inimă, să facă un gest izvorît mai degrabă din bunătate, decît dintr-un calcul mental.

Îi trebuiseră aproape douăzeci şi nouă de ani ca să ajungă la concluzia că existau zeci de Margo. Una dintre ele era complet neprevăzătoare, cealaltă se îngrijora pentru orice nimic. Exista o Margo care ştia cum să lustruiască o masă antică folosind ceară fierbinte şi o alta care putea petrece o zi leneşă răsfoind o revistă de modă. Una care înţelegea plăcerea de a cumpăra o sticluţă în stil *art nouveau* pentru unicul motiv de a o aşeza pe un raft, la vedere. Şi una care învăţase să se entuziasmeze cînd vinde aceeaşi sticluţă. Una care cu un singur zîmbet îi topea pe bărbaţi, indiferent de vîrsta lor. Mai exista o Margo care era în stare să se gîndească la un singur bărbat pe lume.

Unde era el acum? Nervoasă peste măsură, îşi aprinse încă o ţigară. Ora zero era aproape. Ar fi trebuit să vină deja. Acest moment era unul de criză în viaţa ei, iar Josh fusese mereu alături de ea în aceste momente.

Mereu acolo, se gîndi ea surprinsă. Ce ciudată era prezenţa lui în momentele ei de cumpănă.

– De ce nu mesteci pachetul cu totul, îl înghiţi şi al scăpat de el? îi sugeră Kate intrînd pe uşă.

– Ce?

– Dacă ai de gînd să mănînci ţigara aceea, ar fi bine să-ţi foloseşti dinţii. Traficul a fost criminal, adăugă ea. A trebuit să parchez la trei străzi de aici şi nu apreciez mersul pe jos în pantofii pe care m-ai făcut să-i cumpăr. Kate îşi scoase jacheta şi ridică braţele. Acum spune-mi dacă sînt bună pentru probă.

– Hai să ne uităm. Margo stinse ţigara şi-i făcu semn cu degetul să se răsucească. Catifeaua neagră se potrivea perfect cu silueta lui Kate, iar decolteul amplu adăuga o notă de eleganţă. Croiala mulată pe corp a părţii din spate o făcea să arate foarte sexy.

– Ştiam că va veni perfect pe tine. Cu toate că eşti numai piele şi oase şi r ai piept deloc, eşti foarte elegantă.

– Mă simt aproape ca o impostoare şi cred că voi îngheţa. Pe Kate nu o deranjaseră remarcile referitoare la corpul său, cît o afecta inconvenienţa umerilor dezgoliţi. Nu ştiu de ce nu puteam să port ceva din garderoba mea. Costumul acela pe care-l îmbrac la cină era potrivit.

– Costumul acela se potriveşte pentru următoarea reuniune a contabililor la care vei lua parte. Margo o privi încruntată. Cerceii tăi...

– Ce? Kate îşi duse mîinile la urechi, parcă încercînd să-şi protejeze cerceii simpli pe care-i alesese ca garnitură. Sînt cei mai buni pe care-i am.

– Şi cei mai obişnuiţi la magazinele universale. Oare am crescut amîndouă sub acelaşi acoperiş? Margo clătină din cap şi se apropie de vitrina cu bijuterii. După ce le studie cîteva clipe, alese o pereche de cercei lungi, cu şiraguri de ştrasuri.

– Nu am de gînd să port candelabrele acelea. Sînt caraghioşi.

– Nu te contrazice cu o expertă. Pune-i ca o fată bună ce eşti.

– Ah, cît urăsc joaca asta de-a îmbrăcatul. Kate merse supărată în faţa oglinzii şi schimbă cerceii. Cînd

văzu că Margo avea dreptate, se înfurie şi mai tare. Într-adevăr, cercei adăugau strălucire ţinutei.

– Totul e bine la bucătărie, se auzi glasul Laurei care tocmai cobora scările cu o tavă plină de pahare în mînă. Mă gîndeam să avem un toast între noi înainte de... Se opri şi o privi zîmbind pe Kate. Mamăl Arătăm spectaculos!

Margo îl studie rochia Laurei; era neagră, din satin, împodobită cu nasturi din perle şi ştrasuri.

– Nu-i aşa?

– Nu înţeleg de ce trebuie să purtăm toate negru, comentă Kate.

– Să bem pentru parteneriat, spuse Margo ridicînd paharul cu şampanie. După prima înghiţitură se îndoi de mijloc şi-şi duse mîna la stomac. Metabolismul meu a luat-o razna.

– Vrei o pastilă? întrebă Kate.

– Nu. Spre deosebire de tine, nu consider antiacidele ca făcînd parte din categoria alimentelor.

– Oh, da, ştiu că ţie îţi place mai mult Xanax-ul luat cu puţin Prozac.

– Nu mai iau calmante. Avea un tub în poşetă, pentru orice eventualitate, dar nu trebuia să recunoască. Acum du-ţi chestia aceea pe care o numeşti pardesiu şi pune-o în camera din spate, pînă nu se sperie vreun invitat de ea. Ai verificat sus? o întrebă pe Laura.

– Totul e pus la punct. Nu te mai agita atît.

– Nu mă agit. Petrecerea ne costă în jur de zece mil de dolari. De ce m-aş agita? Am exagerat cumva cu luminile?

– Sînt frumoase. Pregăteşte-te de luptă, Margo.

– Mă pregătesc; cred că o pastilă de Xanax nu mi-ar strica. Nu, nu. Scoase o ţigară din pachet. Mai bine mă descurc fără asistenţă farmaceutică. Laura privea cu severitate cum îşi aprinde ţigara şi şuieră printre dinţi. Nu aştept minuni. După o clipă reuşi să pună ţigara la loc în pachet. Ştiu că vă obsedez.

– Bine, spuse Laura zîmbind. E bine că-ţi dai seama.

– Ceea ce mă intrigă este că nu-mi dau seama de ce acum mă simt mai emoţionată decît la deschidere. Probabil că este din cauză că părinţii tăi şi-au amînat plecarea în Europa ca să la şi ei parte.

– Şi fiindcă dacă l-ai zdrobi năsucul lui Candy cu un succes formidabil, nu ţi-ar părea chiar rău, adăugă Kate venind din camera din spate.

– Aşa este să consolă Margo. Magazinul nu e un scop în sine pentru ceva ce mi-am imaginat eu că va fi. Nu mă tem deloc că vom pierde ce am pus în el. Trebuie să fie ceva mult mai important decît banii. Se uită de jur-împrejur la lucrurile care-i aparţinuseră cîndva, iar acum erau expuse pentru vînzare. Mă simt puţin vinovată, recunosc, că am apelat la o acţiune de caritate pentru copii doar ca să ţin uşile deschise.

– Ai spus cea mai mare prostie, replică dur Kate. Beneficiul va fi al lor. Fără acţiuni de genul acesta, care să adune fonduri şi fără reducerile de impozite şi ei ar fi trebuit să-şi închidă porţile.

– Să ai grijă şi să-mi aminteşti de fiecare dată cînd vei observa în ochii mei o scînteie de lăcomie. Doamne, de-abia aştept să golesc cîteva buzunare adînci diseară.

– Aşa-mi placi. Kate ridică paharul pentru cele auzite. Începusem să-mi fac griji pentru tine. Se deschise uşa, iar Kate privi într- acolo. Doamne, inima mea. Îşi duse mîna la inimă. Doar un bărbat în costum de maimuţoi o poate face să bată mai tare.

– Şi tu arăţi minunat, răspunse Josh păşind cu eleganţă în smokingul său negru, care-i cădea perfect. În mînă ţinea trei trandafiri albi. De fapt voi trei aţi lăsa fără răsuflare întreaga Flotă a şaptea.

– Haideţi să-i oferim acestui bărbat încîntător puţină şampanie, Kate. Laura o luă de braţ şi o trase după ea spre scări.

– Dar nu-i nevoie să mergem amîndouă.

– Ai priceput ideea.

Kate privi în urmă şi observă cum Josh şi Margo se sorbeau din priviri. Clătină din cap.

– Iisuse, nu-i de ajuns că ştii că se culcă împreună? Mai trebuie să-i şi vezi cum se înfierbîntă? Oamenii ar trebui să se mai controleze.

– Ai tu destul control pentru toată lumea, murmură Laura şi continuă să o tragă după ea.

– Îmi era teamă că nu ajungi la timp.

Josh îi luă mîna lui Margo, l-o ridică spre buze şi privi la ceas.

– Mai avem cincisprezece minute la dispoziţie. Mă gîndeam că, dacă mi-aş fi făcut o intrare elegantă la sfîrşit, m-ai putea omorî în somn.

– Bine gîndit. Ce părere ai? Totul e în regulă?

– Chiar crezi că mă pot uita la altceva în afară de tine?

Margo îşi simţi pulsul accelerat.

– Doamne, cred că sînt într-o formă nu prea bună dacă nu reuşesc să ademenesc privirea cu ceea ce am făcut în magazin.

– Am vorbit serios, spuse el. Îmi place la nebunie să te privesc. Îi puse o mînă pe obraz, apoi se aplecă şi o sărută pe ambii genunchi; buzele îi rămaseră acolo mult timp, prelungind senzaţia şi fiorii plăcuţi ai unei sărutări profunde, lente. Frumoasa Margo. A mea.

– Să ştii că îmi tulburi mintea de la... sărută-mă încă o dată.

– Bucuros. Josh repetă sărutul, mult mai înfocat de data aceasta, pînă ce simţi că Margo este într-adevăr tulburată de gestul lui. După ce ea se retrase, Josh rămase cu mîna pe obrazul ei.

– E altfel, murmură ea.

– Ai început să înveţi.

– Dar nu trebuie să fie aşa. Nervii pînă atunci relaxaţi începură să se încordeze. Nu ştiu dacă simt chiar...

– E prea tîrziu, şopti el.

Margo fu iar cuprinsă de panica senzaţiilor dulci printre nori de plăcere.

– Trebuie să... Uşa se deschise, iar ea răsuflă uşurată.

– Intenţionam să venim primii, se auzi vocea lui Thomas. Ia-ţi mîinile de pe fată, Josh, şi mai lasă-i şi pe alţii. Margo se repezi spre braţele lui întinse, iar el îşi privi încruntat fiul: A fost a mea mai întîi.

Întîia dată nu mai conta, se gîndea Josh sprijinindu-se leneş pe tejghea. Ultima fusese cea mai interesantă. Măcar încerca să creadă asta.

Pe la ora zece, la două ore după ce *Pretexte* îşi deschise uşile pentru prima recepţie anuală şi licitaţie în scopuri caritabile, Margo se simţea în elementul ei. Acum vedea şi înţelegea – oameni îmbrăcaţi frumos stînd de vorbă, dîndu-şi coate discret în timp ce beau vin sau apă minerală.

Asupra acestei lumi îşi aţintise atenţia şi în ea voise să intre. De această dată veniseră ei la ea.

– Credeam că o săptămînă sau două la Palm Springs ne-ar face bine.

– Nu ştiu cum se poate preface a fi oarbă la afacerile lui. Sînt revoltători.

– Nu l-am mai văzut de ultima dată cînd am fost la Paris.

Discuţii între privilegiaţii soartei, îşi zise Margo; ştia exact ce trebuie să răspundă la astfel de comentarii. La Milano îşi făcuse un hobby din darul de a întreţine conversaţii. Era atît de abilă, încît putea conversa pe trei subiecte diferite, putea supraveghea chelnerii dînd impresia că nu se gîndeşte la nimic altceva, decît la următoarea sorbitură de şampanie.

Ştia de asemenea cum să nu la în seamă, cînd era cazul, remarcile răutăcioase şi bîrfele care-i ajungeau uneori la urechi.

– Imaginează-ţi să trebuiască să vinzi totul, adică pînă şi pantofii.

– ...săptămîna trecută Peter a rugat-o să bage acţiune de divorţ doar pentru a-şi salva obrazul. Biata de ea e frigidă. Doctorii nu au putut-o ajuta cu nimic.

Margo nu ar fi putut ignora cele auzite, dacă ar fi depistat sursa, dar, pînă ce se adună şi încercă să localizeze persoana, mai auzi ceva.

– Ce idee bună a avut să aranjeze apartamentul în stil european. Îmi place la nebunie colecţia de pudriere. Trebuie să cumpăr acel elefant.

– În camera cealaltă este un *Valentino,* care parcă-ţi strigă numele. Ar trebui să-l vezi.

„Lasă-le să vorbească, se hotărî Margo şi arboră zîmbetul artistic. Lasă-l să cumpere."

– Grozavă petrecere, o complimentă Judy Prentice.

– Mulţumesc.

– Presupun că absenţa lui Candy e datorată unei alte invitaţii.

Margo surîse, observînd o licărire în ochii lui Judy.

– Nici măcar nu am invitat-o.

– Chiar aşa? Judy se apropie de urechea ei. Dar o să ardă de furie.

– Îmi place de tine, să ştii.

– În acest caz, te-ar deranja să pui deoparte pentru mine caseta aceea cu motive florale, pînă ce voi avea bani să o cumpăr?

– Cea semnată Judith Leiber? Consideră că e deja a ta. Am şi un etui pentru ruj la fel şi o pudrieră. Setul mi se pare nemaipomenit.

– Nu-l aşa că al doilea nume al tău e Satana? întrebă Judy frămîntîndu-şi mîinile. Pune-le pe toate deoparte pentru mine. Trec să le iau săptămîna viitoare.

– Apreciem sprijinul tău. Îi puse o mînă pe umăr lui Judy. Ah, nu uita să păstrezi ceva şi pentru licitaţia colierului. Pe el am văzut scris numele tău.

– Eşti diavolul în persoană.

Margo surîse şi se apropie de alt grup.

– Ce bine-mi pare că vă văd. Oh, o brăţară grozavă.

– E un talent înnăscut, nu-i aşa? îşi întrebă Susan fiul. Nimenl nu ar putea spune că are emoţii.

– Vezi cum îşi plimbă degetele pe marginea paharului? Cînd este tensionată nu-şl poate ţine mîinile nemişcate. Dar se descurcă bine.

– Am aranjat cu Laura să-mi pună deoparte două jachete, o poşetă şi o casetă pentru bijuteril. Susan îl luă de braţ pe Josh şi începu să rîdă. Erau jachetele Laurei, pentru Dumnezeu. Cumpăr hainele pe care le aruncă proprla-mi fiică.

– Poţi să te încrezi în gustul ei. Mal puţin cînd e vorba de bărbaţi.

Susan îl bătu uşor pe mînă.

– Era prea tînără ca să cunoască bărbaţii şi prea îndrăgostită ca să poată fi oprită. Acum Laura se maturizase, îşl zise Susan şl suferea. După ce eu şi tatăl tău plecăm, vei avea grijă de ea şl de fete, da?

– Cred că în ultima vreme nu prea mi-am făcut datoria de frate.

– Ai fost puţin cam distant şl ţi-al cîştigat existenţa muncind. Cu ochi de mamă o căută pe Laura printre invitaţi şi, cînd o găsi, spuse: Sînt cam îngrijorată flindcă văd că rezistă prea bine.

– Ai prefera să o vezi sfîşlată?

– Aş prefera să fiu sigură că, atuncl cînd va fi şl dacă se va întîmpla asta, să aibă pe cineva lîngă ea. Susan surîse cînd le văzu pe Kate şi pe Margo discutînd pentru o clipă singure. Ele vor fi sigur.

– Va trebui să facem o listă, şoptl Margo. Altfel, riscăm să promitem acelaşi lucru mai multor persoane. Nu pot reţine cîte obiecte am de păstrat şi pentru cine.

– Ţi-am spus să ţii casa deschisă, mormăi Kate.

– Ar fi lipsit de tact.

Kate o privi pe Margo cu ochi critici.

– Dar este magazin, iubito.

– Margo are dreptate – nu se cade să tot sună clopoţelul şi să numeri restul la o acţiune ca aceasta.

– Doamne, apără-mă de gusturi delicate, zise Kate şi răsuflă atît de tare, încît bretonul i se ridică de pe frunte. Mă strecor în depozit şi fac o listă cu mărfurile promise. Cum naiba spuneai că se cheamă chestia aia, mino...

– *Minaudière,* răspunse Margo cu un zîmbet de superioritate. Tu scrie doar casetă pentru bijuterii. Voi ştii eu ce înseamnă. Să nu începi să te joci pe computer. Trebuie să te amesteci printre invitaţi.

– Dar sînt amestecată deja. Am văzut un tip destul de frumuşel. Făcu semn cu capul în direcţia unui tînăr. Acolo, tipul cu mustaţă şi umeri. Îl vedeţi?

– Lincoln Howard, îl identifică imediat Laura. Căsătorit.

– Ar trebui să o convingi să păstreze rochia asta, comentă Laura. Niciodată nu a arătat atît de bine.

– Ar arăta şi mai bine dacă nu ar merge de parcă ar fi întîrziat la o inspecţie financiară, adăugă Margo, apoi se apăsă cu palma pe stomac. Va trebui să începem licitaţia, Laura. O iuă de mînă. Doamne, trebuie să aprind o ţigară.

– Atunci, fă-o repede. Reprezentanta organizaţiei Miercurea Copilului îmi tot face semne de un sfert de oră.

– Nu; mai bine o aprind şi mă plimb prin cameră ca să mai surprind privirile avare asupra perlelor. Apoi mă duc la domnul Thomas şi-l rog să înceapă el licitaţia.

Începu plimbarea, oprindu-se ici şi colo lîngă vreun cunoscut, rîzînd la auzul unei glume sau rugînd chelnerul să mai umple un pahar cu şampanie. În clipa cînd o văzu pe Kate revenind din spate, se apropie de Thomas.

– A venit vremea pentru spectacol. Vreau să-ţi mul-

ţumesc pentru că ne-ai ajutat.

– E o cauză bună şi o afacere rentabilă. O mîngîie pe cap părinteşte. Hai să-i adunăm.

– Bine spus. Merseră ţinîndu-se de mînă spre locul pregătit pentru licitaţie. Margo ştia că invitaţii vor începe să murmure pe măsură ce ei vor avansa şi că vor fi studiaţi acum, că toată lumea avea ochii aţintiţi asupra lor, dar îi domina cu tărie. Surprinse cîteva şoapte cînd trecu pe lîngă un grup.

– Nu ştiu ce voia să spună Candy. Nu pare nici disperată, nici slăbită.

– Tommy Templeton nu ar fi lăsat lucrurile să meargă atît de departe, dacă ar fi considerat-o curvă provocatoare, cum spunea Candy că este.

– Dragă, dacă bărbaţii le-ar recunoaşte pe curve doar privindu-le, nu ar mai fi existat această meserie încă din antichitate.

Margo simţi cum Thomas o strînge încurajator de mînă şi-l privi cu un zîmbet dezamăgit.

– Nu-ţi face probleme. Margo se ridică pe vîrfuri şi-l sărută pe obraz. Cu partea provocatoare au avut dreptate, totuşi. Dacă nu aş fi fost bărbat, aş fi trosnit-o pe pisica aceea sălbatică direct în nas, spuse el cu demnitate. O să-i spun lui Susie să o facă.

– Poate mai tîrziu. Margo îl strînse la rîndul ei de mînă şi se întoarse cu faţa spre mulţime. Doamnelor şi domnilor, dacă îmi permiteţi să vă întrerup o clipă. Aşteptă ca invitaţii să termine de vorbit, de şoptit, apoi continuă: Aş dori să vă mulţumesc tuturor pentru că aţi venit la prima recepţie a magazinului *Pretexte*. Avusese discursul proaspăt în minte fiindcă îl repetase împreună cu Kate şi Laura; acum parcă uitase totul. Îşi adună toate forţele şi privi ochii care o studiau şi-i aşteptau cuvintele. Vreau să vă mulţumesc şi pentru că aţi rămas şi după ce aţi servit şampania. Mulţi dintre dumneavoastră cunoaşteţi... cariera mea pestriţă şi felul cum ea

s-a încheiat printr-un mic scandal despre care tuturor ne face plăcere să citim. Margo surprinse ochii îngrijoraţi ai Laurel şi surîse. Cînd am plecat din Europa pentru a mă întoarce aici nu consideram că America este ţara tuturor posibilităţilor şi a întreprinderilor libere. Am revenit fiindcă acasă este locul unde te întorci cînd eşti falit. Eu am avut noroc, deoarece uşa îmi era deschisă. Căută privirea lui Ann prin mulţime şi rămase cu ochii asupra el în timp ce vorbi. Nu trebuie să dau vina pe nimeni pentru greşelile mele. Am o familie care mă iubeşte şi care veghează asupră-mi. La fel a fost şi în copilăria mea. Nu acelaşi lucru se poate spune şi despre copiii care au mare nevoie de ofertele organizaţiei Miercurea Copilului. El nu au nimic fiindcă nu au fost iubiţi şi fiindcă nimeni nu a vegheat asupra lor. Fiindcă nu li s-a oferit aceeaşi şansă pe care am avut-o noi, cei adunaţi în această cameră. Astă-seară, împreună cu asociatele mele, Laura Templeton şi Kate Powell, aş vrea să facem un mic pas spre a le dărui cîtorva dintre aceşti copii o şansă. Margo îşi desfăcu şiragul de perle de la gît şi-l lăsă să-i alunece printre degete. Pa, drăgule, şopti numai pentru sine. Sper ca licitaţia pentru tine să fie generoasă. Ţineţi minte, e vorba doar de bani. După ce aşeză perlele pe suportul din catifea, i se adresă lui Thomas: Domnule Templeton.

– Domnişoară Sullivan. Thomas îi sărută mîna. Eşti o fată bună. Acum... Se uită printre invitaţi, iar Margo se strecură într-un colţ al camerei. Vocea lui baritonală răsuna cu ecou în timp ce descria obiectul licitaţiei, apoi le spuse celor pe care-i cunoştea să-şi ţină portofelele deschise.

– A fost mai bun decît scenariul, o complimentă Laura.

– Mult mai bun. Kate întări cele spuse şi o luă de mijloc pe Margo. Să sperăm că unii dintre zgîrciţii de aici vor fi impresionaţi.

– Bine, strigă Thomas: Cine vrea să înceapă licitaţia?

– Cinci sute.

– Cinci sute, repetă Thomas pe un ton neutru. Iisuse, Pickerling, mi-e silă de tine. Dacă nu aş încălca regulamentul, aş spune că nu te-am auzit.

– Şapte sute cincizeci.

Thomas clătină din cap dezaprobator.

– Avem o ofertă mizerabilă de şapte sute cincizeci. Aud o mie? Dădu afirmativ din cap cînd văzu o mînă ridicată. Acolo se oferă o mie; acum haideţi să devenim serioşi.

Ofertele continuau să crească – unii ridicau un deget, alţii făceau semn cu capul sau fluturau mîna. Margo începu să se liniştească văzînd că se trecuse de cinci mii.

– Acum este mai bine, murmură ea. Încerc să mă gîndesc la altceva decît la mîncare.

– Simt că înnebunesc, şopti Kate şi-şi căută în poşetă tubul cu pasile pentru stomac.

– Avem şase mii două sute, se auzi glasul lui Thomas. Doamnă, aveţi un gît de lebădă. Poate că perlele acestea au fost făcute pentru dumneavoastră.

Femela cărela i se adresase zîmbi şi licită.

– Tommy, afurisitule. Şase mii cinci sute.

– Cît spuneai că valorează? întrebă Kate.

– Preţul cu amănuntul la *Tiffany's?* Cred că douăsprezece mii cinci sute. Margo se ridică pe vîrfuri ca să vadă mîinile ridicate. Oricum deocamdată îl cumpără ieftin.

Cînd ofertele trecură de nouă mii, simţi că-i vine să danseze. La zece mii îşi dori să se urce pe un scaun ca să-i vadă mai bine pe invitaţi.

– Nu mă aşteptam să ajungă atît de sus. Le-am subestimat generozitatea.

– Şi spiritul de competiţie. Kate se străduia şi ea să

vadă peste capete. Cred că au rămas doi sau trei, dar nu-i văd.

– Acum e ceva serios, murmură Margo. Încă nu s-au oprit.

– Avem douăsprezece mii şi parcă s-ar oferi cinci sute peste? Thomas urmărea cu privirea-i ageră fiecare mişcare din cameră. Douăsprezece mii cinci sute s-a oferit. Treisprezece mii? Făcu semn spre un alt participant cînd văzu o mînă ridicată. Oferiţi treisprezece mii cinci sute? Da, avem. Treisprezece cinci sute. Mergeţi pînă la paisprezece mii? Iată un bărbat care ştie ce vrea. Paisprezece mii este oferta. Oferă cineva mai mult? Nu, paisprezece rămîne oferta domnului de acolo. Paisprezece o dată, de două ori... Adjudecat pentru paisprezece mii unui domn cu gust deosebit şi cu ochi pentru piesele de valoare.

Lumea aplaudă, iar mulţi rîdeau binedispuşi. Margo era prea preocupată să vadă cine era cumpărătorul; nu remarcase că toate privirile erau aţintite asupra ei.

– Ar trebui să-l felicităm pe cîştigător. Aveţi grijă să-l apară fotografia în ziar. Cine ajunge prima la el, spuneţi-i să rămînă pe loc.

– Margo, draga mea.

De-abia făcuse doi paşi, că simţi o mînă strîngînd-o de braţ. Privind-o pe femeie drept în ochi, Margo încerca să-i citească şi numele pe frunte, dar renunţă şi abordă formula tradiţională în asemenea situaţii.

– Scumpo, ce bine-mi pare că te văd.

– M-am distrat de minune. O afacere delicioasă şi un magazin fermecător. Aş fi venit şi eu acum cîteva săptămîni, dar am fost... prea prinsă. Dacă mă mai roagă cineva să prezidez vreun comitet, cred că îmi tai venele.

Margo îşi aminti; era una dintre prietenele lui Candy. Terri, Merri... Sherri.

– Mă bucur că ai reuşit să ne strecori în programul tău aglomerat.

– Oh, da. Am petrecut o seară minunată şi mi-a rămas inima la cercei acela superbi. Cei cu rubinaş şi perle. Sînt perfecţi. Poţi să-mi spui cu cît îi vinzi? Voi insista pe lîngă Lance să mi-i cumpere, de vreme ce a pierdut şiragul pentru Josh.

– Va trebui să verific în... Pentru Josh! Margo simţi cum mintea i se goleşte de preţuri. Josh a cumpărat colierul?

– De parcă nu ai fi ştiut. Ochii lui Sherri luceau cînd o mîngîie pe Margo pe mînă. Ce bună idee ai avut să-l pui să ţi-l cumpere înapoi.

– Da, nu-i aşa? Voi pune deoparte cerceii, Sherri. Vino oricînd săptămîna viitoare ca să-i vezi. Acum scuză-mă, te rog.

Se strecură printre invitaţi, le ură noapte bună celor care plecau şi încercă să-şi păstreze pe buze zîmbetul degajat. Îl găsi pe Josh flirtînd deschis cu o adolescentă, fiica unuia dintre membrii comitetului de conducere.

– Josh, trebuie să te răpesc cîteva minute, începu ea, cînd văzu mutra pe care o făcuse fetişcana. Poate vrei să mă ajuţi cu nişte obiecte în depozit. Îl împinse pur şi simplu înăuntru, apoi închise uşa. Ce ai făcut?

– I-am dat fetei ceva la care să viseze la noapte. Ridică mîinile şi făcu-o grimasă a inocenţei. Nu m-am atins de ea. Am şi martori.

– Nu mă refeream la aventurile tale romantice cu o copilă care ţi-ar putea fi chiar fiică.

– Are şaptesprezece ani. Lasă-mă în pace. Eu o lăsam pe ea să flirteze cu mine. Făceam practică la ţinte vii.

– Am spus că nu la asta m-am referit, deşi ar trebui să-ţi fie ruşine. Pentru ce ai cumpărat colierul?

– Ah, asta.

– Ah, asta, repetă ea. Ştii a ce seamănă asta?

– Da, seamănă a trei şiraguri de perle perfect ro-

tunde cu o încuietoare de aur de optsprezece carate pe care e aplicat un diamant.

Margo scoase un sunet ca şi cînd ar fi dat drumul pe gură unui şuvoi de aburi.

– Ştiu foarte bine cum arată şiragul acela blestemat.

– Atunci de ce m-ai întrebat?

– Nu face pe avocatul cu mine.

– Cred că aici e vorba mai mult de politică, decît de legi. Margo ridică exasperată mîinile şi închise ochii pînă ce se asigură că-şi recapătă calmul.

– Situaţia ar apărea ca şi cînd eu te-aş fi îndemnat să-l cumperi – şi să plăteşti mai mult decît m-a costat cînd l-am cumpărat – doar pentru ca eu să pot mînca tortul preferat.

Josh ar fi dorit să-i spună că nu servise nici un fel de tort la recepţie, dar ştia că acum nu era cazul să glumească.

– Aveam impresia că banii merg la organizaţia de binefacere.

– Banii da, dar collerul...

– A fost oferit celui care a licitat mai mult.

– Oamenii au crezut că eu te-am pus să-l cumperi.

Josh păru interesat şi-şi înclină capul. Observă că Margo roşise de-a binelea şi că avea ochii roşii de furie. Părea stînjenită şi cu toate acestea tot frumoasă era.

– De cînd te interesează ce cred oamenii?

– Încerc să învăţ interesul acesta.

Josh se gîndi puţin.

– De ce?

– Fiindcă... Margo închise ochii din nou. Nu am nici o idee pe lumea aceasta.

– Atunci, bine. Josh scoase perlele din buzunar, le trecu dintr-o mînă în cealaltă, apoi le studie. Sînt doar nişte grăunţe de nisip, particule de carbon transformate în ceva spectaculos de timp şi natură.

– Ai vorbit ca un bărbat.

Josh se uită fix la ea cîteva clipe, apoi îi spuse:

– M-am hotărît să-l cumpăr cînd eram în tine şi nu purtai nimic, în afară de perle şi te uitai la mine ca şi cînd nimic altceva nu ar fi existat în afară de noi. Şi acum am vorbit ca un bărbat. Un bărbat care te iubeşte, Margo. Şi care te-a iubit mereu.

Margo îl privi cu un amestec de teamă şi emoţie.

– Nu pot respira.

– Ştiu ce înseamnă.

– Nu, chiar nu pot să respir. Margo căută repede un scaun, se aşeză şi-şi sprijini capul, pe care-l simţea învîrtindu-se ameţitor, între genunchi.

– Bine, dar să ştii că nu ai o reacţie prea normală la o declaraţie de dragoste. Josh puse perlele în buzunar şi începu să o frece pe spate. Eşti la ciclu?

– Nu.

Zîmbetul lui căpătă altă nuanţă.

– Asta-l altceva, atunci.

– Nu sînt pregătită. Margo începu să inspire rar şi expiră la fel de lent. Doar că nu sînt pregătită pentru asta. Pentru tine. Şi eu te iubesc, dar nu sînt pregătită.

Dintre toate scenariile pe care şi le imaginase pentru atunci cînd îi va mărturisi şi ea că îl iubeşte, nici unul nu inclusese această scenă, cînd ea îl vorbea cu capul între genunchi.

– Vrei să te ridici şi să-mi repeţi numai partea cu „te iubesc"?

Margo ridică încet capul.

– Te iubesc, sincer, dar nu, nu mă atinge acum.

– La naiba cu asta. Josh o ridică în braţe şi-şi strivi buzele de ale ei mai degrabă cu nerăbdare decît cu delicateţe.

Capitolul 18

Kate deschise uşa depozitului şi lăsă să-i scape un oftat prelung, sonor, cînd îi văzu pe Josh şi pe Margo atît de cuprinşi de vraja îmbrăţişării şi a sărutului pasional. Chiar dacă şi ei i se încălzise inima, nu vedea vreun motiv pentru a le face cunoscut acest lucru.

– Voi doi sînteţi în stare să vă comutaţi glandele pe aşteptare, ca să putem încheia seara într-un mod mai decorativ?

Josh îşi dezlipi buzele de ale lui Margo, trase aer în piept şi şuieră printre dinţi.

– Şterge-o. După aceea îşi continuă treaba ca şi cînd nici nu ar fi fost întrerupt.

– Nu vreau să o şterg. Au mai rămas cel puţin cincisprezece persoane care aşteaptă să-şi ia rămas-bun de la proprietari. De la toţi trei proprietarii. Asta o include şi pe femeia pe care văd că vrei să o supui unei operaţii de amigdalită.

Josh o privi pe deasupra capului lui Margo.

– Kate, eşti o nebună romantică.

– Ştiu, e una dintre slăbiciunile mele. Făcu un pas spre ei şi îi despărţi. Sînt sigură că vă veţi aminti

amîndoi unde aţi rămas. Haide, partenero de afaceri. Şi, Josh, poate că vrei să mai rămîi puţin aici pînă ce vei fi mai... prezentabil.

Josh mormăi ceva ca pentru sine şi era cît pe ce să roşească.

– Surorile nu trebuie să observe aceste lucruri.

– Cea de faţă vede tot şi ştie tot. O înghiontl pe Margo afară. Ce s-a întîmplat cu tine? întrebă ea. Arăţi de parcă ai veni din turnir.

– De acolo chiar vin. Dă-mi o pastilă pentru stomac; din acelea după care eşti nebună.

– De îndată ce voi ajunge la poşeta mea. Îngrijorată, o mîngîie pe spate pe Margo. Spune-mi care e problema, draga mea?

– Nu pot acum. Mîine. Luîndu-şi din nou rolul în serios, se strădui să arboreze un zîmbet fermecător şi întinse braţele spre femeia care se apropia de ele. Ce bine că ai putut veni. Sper că v-aţi simţit bine la noi.

În continuare repetă cam aceleaşi cuvinte, cu mici variaţiuni, timp de o oră, pînă ce plecă şi ultimul gură-cască. Starea de necesitate, plus aspirinele şi antiacidele o ţinură pe picioare. Îşi dorea o cameră liniştită şi cîteva clipe de răgaz doar pentru sine, ca să-şi poată ordona emoţiile care o săgetau continuu, dar fu luată pe sus de familia Templeton care insista că trebuie să meargă undeva pentru a sărbători.

Se făcuse aproape ora unu cînd, în fine, ajunse cu Josh la hotel, în apartamentul lor. Se gîndi că avusese timp destul ca să-şi ordoneze ideile şi să poată spune exact ce trebuie. Cu toate acestea, cînd se închise uşa şi rămaseră amîndoi singuri, nu mai ştia ce să facă.

– Îmi va fi dor de ei – de părinţii tăi – după ce vor

pleca în Europa.

– Şi mie. Josh surîse. Îşi scosese papionul şi butonii de la cămaşă. Margo îl privi gîndindu-se că arată ca un mascul elegant dintr-o reclamă pentru un parfum bărbătesc scump şi foarte sexy. Ai fost cam tăcută.

– Ştiu. Am tot încercat să mă gîndesc şi să găsesc cuvintele cele mai potrivite pentru ce am să-ţi spun.

– Nu trebuia să te gîndeşti prea mult. Făcu un pas spre ea şi începu să-i scoată acele cu care îi era prins părul. Şi eu m-am tot gîndit la clipa cînd vom fi singuri. În sfîrşit. Puse acele pe toaletă şi-i privi şuviţele de păr răsfirîndu-i-se pe umeri. Nu am făcut prea mari eforturi.

– Unul dintre noi trebuie să fie raţional.

– De ce?

Altădată Margo ar fi rîs la această întrebare.

– Nu sînt sigură de ce, dar ştiu că aşa ar trebui. După cîte se vede, acela nu vei fi tu, Josh. Mi-e teamă că nici unul din noi nu ştie să facă faţă situaţiei.

– Am o idee bună pentru a începe. Josh o trase şi mai aproape de el şi începu să o mîngîie pe umeri, apoi pe spate.

– Această parte e prea uşoară pentru amîndoi. Cred că aici nu vrem să schimbăm nimic.

– De ce am face-o? Îşi lăsă buzele să-i alunece pe obrazul ei. Pielea ei era fierbinte şi mătăsoasă.

– Pentru că am tulburat apele. Cum se aştepta Josh ca ea să gîndească în aceste momente, cînd o degusta ca pe o prăjitură scumpă aleasă de sub un cristal din vitrină? Pentru că pînă acum nu am fost cu adevărat îndrăgostită şi cred că nici tu nu ai fost.

Margo simţea deja bătăile pulsului mărit.

– Nu ştim ce facem.

– Atunci, hai să improvizăm. Dispoziţia lui era prea incitantă şi ademenitoare, pentru ca ea să mai poată da drumul explicaţiilor logice. Îi descheie fermoarul de la spate al rochiei şi, după ce mătasea se dezlipi de pielea

ei, începu să o mîngîie.

– Vrei să spui că lucrurile nu trebuie să se schimbe? Margo făcea eforturi să-şi înăbuşe senzaţiile fierbinţi ale plăcerii cînd simţi rochia alunecînd în jos.

Josh ar fi dorit să-i spună că deja se schimbaseră multe, dar o ştia prea bine şi o înţelegea ca nimeni altul, dîndu-şi seama că, dacă ar fi adus vorba de schimbări sau de angajamente, ori de veşnicie, Margo ar fi căutat să evadeze, să se eschiveze sau pur şi simplu să fugă de lîngă el.

– Numai ce nu vrem noi să se schimbe. De exemplu asta, murmură şi îi mîngîie sfîrcul, apoi tot sînul sidefiu. Evident că mugurii trandafirii se întăriră pe măsură ce Josh îi scotea la lumină de sub furoul din dantelă neagră. Ciorapii i se opreau în partea superioară a pulpei marcînd un alt contrast seducător al negrului pe albul pielii. Josh îşi lăsă degetele să-i alunece de pe ciorap pe piele, apoi pe dantelă, înfiorîndu-se la fiecare schimbare de suprafaţă. În tot acest răstimp păstrase contactul cu ochii ei.

– În clipa cînd mă atingi, te doresc. Nu pot controla acest lucru. Mai mult ca să-şi dovedească sieşi aceasta, alungă orice fărîmă de raţiune şi începu să-i descheie nasturii cămăşii, apoi îi mîngîie cu nesaţ pielea arămie. Niciodată nu am avut un iubit care să mă excite doar prin prezenţa lui în cameră. Cît poate dura asta?

– Hai să aflăm. Josh o aşeză pe pat – părul I se revărsă în jurul capului, iar pielea albă ca laptele se profila pe fundalul de mătase şi dantelă neagră. Fiinţa ei sugera promisiuni fierbinţi, iar liniile sinuoase ale corpului, picioarele lungi şi mlădioase păreau că seamănă cu receptaculul unei flori gata să se deschidă la o atingere. Îl strînse cu pasiune, fermecată de greutatea care o ţintuia locului, ca într-o închisoare a sexului; era prizonlera mişcărilor lui lente, ademenitoare. În această clipă nu ştia decît că-l doreşte, iar buzele îi căutară gura

pătimaşă, aşteptînd împerecherea clocotitoare a limbilor.

De cît timp ajunsese să simtă nevoia gustului şi aromei pielii lui? După atîţia ani, cum se transformase o prietenie în paşlune şi dorinţă? De ce mai conta asta cînd trupurile se contopeau perfect?

Pielea parcă îi cînta la atingerile lui posesive şi impetuoase. Pulsul nu mai era acelaşi cînd degetele lui alunecau leneş pe formele ei. Ceea ce prindea viaţă în interiorul ei era prea complex şi evoluat pentru a fi analizat. Se lăsă furată de febră.

Josh simţea fiecare mişcare, fiecare nerv încordîndu-se, apoi topindu-se într-o primire binevoitoare. Aici, pe patul enorm şi moale, nu existau întrebări. Aici ea era şi fusese dintotdeauna tot ce-şi dorise el: picioarele lungi, perfecte, pielea parfumată; trupul el fusese modelat ca să dea şi să primească plăcerea. Nimeni altcineva nu i-o va mai lua sau da, atîta timp cît există ei, se gîndi în timp ce buzele i se contopiră cu ale el. Nimeni nu-l înţelegea inima, mintea şi visurile aşa cum o făcea el. Absolut nimeni.

Margo tresări cînd Josh deveni mai aprins, dorind-o cu urgenţă. Mîinile disperate o acoperiră cu totul, iar gura o devasta cu insistenţă. Suspinele deveniră gemete, iar Margo se adaptă ritmului lui şi fiăcărilor tot mai înalte.

Ce deliciu putea fi nebunia!

Margo se rostogoli acum deasupra lui cu intenţia de a-l excita în acelaşi fel cum fusese şi ea excitată. Ajunseră la înălţimi periculoase; plăcerea începea să devină dureroasă, cutremurătoare. Se ridică, iar pielea îi lucea de sudoarea pasiunii. Ochii albaştri, sălbatici, îl ţintuiau pe Josh acum. O bătaie a inimii. Două.

Acum. În jurul lor plutea dorinţa fierbinte. Ca răspuns, el îşi înfipse degetele în coapsele ei, iar ea îl cuprinse făcîndu-l să o pătrundă adînc, foarte adînc. Rămase o clipă nemişcată, apoi, cu un geamăt prelung,

ca de felină, se arcui pe spate, începînd să-şi mîngîie trupul dinspre abdomen spre sîni, acolo unde-şi simţea inima tunînd. Încet, foarte încet, conştientă fiind de fiecare cutremurare a cărnii şi de faptul că ochii lui îi urmăreau fiecare mişcare, îşi lăsă mîinile să alunece în jos pînă ce palmele acoperiră, apoi mîngîiară tandru locul unde trupurile lor se contopeau.

Cu fiecare răsuflare savura plăcerea, pînă ce îşi ridică părul cu amîndouă mîinile şi începu să călărească. Pasul pe care-l dădu era apăsat, rapid şi necruţător.

Josh o privea cum se cutremură în momentul orgasmului şi privirea i se înceţoşă din cauza avalanşei de senzaţii care căzuse asupra lui. Era sigur că nu mai văzuse ceva atît de splendid cum era acum Margo, cufundată în propria-i paslune.

Cînd îi auzi strigătul şi o văzu prăbuşindu-se peste el, acoperindu-i faţa cu părul aromat, nu avu de ales şi se cufundă şi el odată cu ea.

– De ce atunci cînd fac dragoste cu tine mă simt ca şi cînd aş fi plonjat de pe cel mai înalt munte? Margo nu aştepta chiar un răspuns; credea că Josh adormise, sau că era într-o stare de transă, dar el făcu o mişcare şi-l acoperi curba sînului cu o sărutare, după care se opri asupra celuilalt.

– Fiindcă tu şi cu mine, ducesă, sîntem un cuplu periculos. Deja simt că te doresc din nou. Cu muşcături delicate ajunse pe linia gîtului şi urcă pînă ce-i întîlni buzele congestionate. Margo era pregătită să plutească din nou; îşi simţea braţele uşoare şi-l strînse la piept.

– Nu am mai simţit aşa ceva pînă acum. Prin ceaţa senzaţiilor care o inundau, Margo simţi schimbarea şi înţelese şi motivul ei. Ştiu cum sună asta.

– Nu contează. Josh nu voia să se gîndească la nimic; dorea doar să o aibă şi să o păstreze doar pentru el.

– Ba da. Pentru amîndoi contează. Puţin nesigură, îi luă obrajii între palme şi îl făcu să o privească. Josh avea ochii grei de dorinţă şi părea uşor iritat. Cred că ar trebui să discutăm despre asta.

– Nici unul dintre noi nu a făcut vreun legămînt de castitate.

Era adevărat ce spusese. Margo ştia că, deşi avusese destui iubiţi pînă atunci, ziarele îi atribuiseră povara unui libidou şi a şirului de inimi sfărîmate, cu toate că poveştile depăşeau cu mult realitatea.

– Trebuie să vorbim, repetă ea.

– Nu ţi-am pus nici o întrebare, Margo. Oricine şi oricîţi au fost în viaţa ta pînă acum, pentru moment rămîne unul singur. Eu.

Tonul rece, posesiv, ar fi iritat-o în alte condiţii. Stilul era tipic pentru Joshua Templeton – văd, doresc, iau. Acum nu-i putea face reproşuri, cînd erau încă înfierbîntaţi după momentele de pasiune.

– Nu au existat chiar atît de mulţi cît ai crede, Josh. Să ştii că nu mă culc cu fiecare bărbat cu care mă întîlnesc.

– Bine. Nici eu nu m-am culcat cu toate femeile pe care le-am invitat la cină. Replica lui fu urmată de o mişcare bruscă, pentru a-şi elibera faţa de şuviţele care îl acopereau. Ce se petrece acum contează. Ne-am înţeles în această privinţă?

Margo ar fi dorit să fie atît de simplu, dar mînia cu care rostise cuvintele şi tonul controlat îi spuneau cu totul altceva.

– Josh, pînă acum pentru mine nu a contat prea mult reputaţia mea. De fapt, o adăugam la contul din

bancă. Dar acum... acum contează. I se făcu frig şi se ridică, apoi îşi strînse braţele la piept. Contează fiindcă tu contezi pentru mine. Nu ştiu cum să fac faţă şi nu cred că vreunul din noi doi va face faţă. Cînd era vorba doar de sex...

– Pentru mine nu a fost niciodată vorba doar de sex.

– Nu ştiam asta, spuse ea încet. Nu am ştiut ce simţi sau ce simt pînă ce am văzut că simt. E un sentiment important, dar înfricoşător.

Josh era surprins nu numai de ce spusese Margo, dar şi de modul cum o spusese. Nervi, regrete, tulburare. Acestea erau lucruri noi pentru ea cînd venea vorba de jocurile pe care le practică bărbaţii şi femeile.

– Ţi-e teamă?

– Sînt îngrozită. Margo răsuflă prelung şi trase capotul de casă de pe un scaun. Şi nu pot spune că sînt fericită cu asta.

– Nici eu.

Margo simţea cum i se înroşesc ochii de mînie şi-l privi peste umăr. Un mascul feroce, sigur pe sine, îşi zise ea, care stă cu braţele încrucişate la ceafă şi surîde cu vrăjmăşia celui care-şi urmăreşte prada. Îl venea să-l sfîşie sau să sară din nou pe el.

– Nici tu... ce?

– Nici eu nu sînt bucuros că mă îngrozeşte.

Îşi legă cordonul la mijloc şi se întoarse cu faţa spre el.

– Chiar aşa?

– Ştii ce cred eu, ducesă?

– Nu. Surîsul lui o atrăgea şi o făcu să se aşeze pe marginea patului. Ce crezi?

– A fost foarte uşor pentru amîndoi pînă acum. Prea uşor.

– Şi de acum încolo nu va mai fi.

Josh o luă de mînă şi-l strînse uşor degetele.

– Mi se pare că nu. Poate că am o mică problemă care mă tulbură cînd vine vorba de alţi bărbaţi. Totuşi,

femeia pe care o iubesc a fost logodită de cinci ori.

– De trei ori. Margo îşi smulse mîna dintr-a lui conştientă că trecutul el va reveni constant ca o palmă trasă peste obraz. Celelalte două au fost doar supoziţiile unor ziarişti prea zeloşi. Iar trei dintre ele au fost... greşeli rapid corectate.

– Esenţialul fiind – continuă el pe un ton de o admirabilă răbdare – că nici una dintre relaţiile mele nu a ajuns atît de departe.

– Lucru care ar putea fi interpretat ca o teamă de a-ţi lua vreun angajament.

– Se poate, mormăi el. Dar, adevărul simplu este că am fost îndrăgostit de tine aproape o jumătate din viaţa mea. Aproape o jumătate din ea, repetă ridicîndu-se ca să o privească de la acelaşi nivel. Fiecare femeie pe care am atins-o a fost un înlocuitor al tău.

– Josh, şopti ea dînd din cap. Nu mai putea spune nimic, fiindcă valul de emoţie o înecase deja.

– Este deprimant, Margo, să priveşti cum singura femeie pe care o doreşti cu adevărat se îndreaptă spre oricine altcineva în afară de tine. Să aştepţi şi să priveşti.

– Dar de ce ai aşteptat?

– Un bărbat trebuie să se folosească de avantajul pe care-l are. Al meu a fost timpul.

– Timpul?

– Te cunosc, Margo. O mîngîie lent pe obraz. Mai devreme sau mai tîrziu aveai să te saturi pînă peste cap, sau să te plictiseşti de lumea bună.

– Iar tu eral chiar acolo, ca să aduni bucăţile.

– Aşa a fost, spuse el şi o prinse iar de mînă înainte să se ridice din pat. Nu are rost să te simţi ofensată.

– Este un motiv perfect. Ticălos arogant şi egoist. Aşteaptă ca Margo să dea de bucluc şi apoi fă-ţi intrarea. Dacă Josh nu l-ar fi anticipat mişcarea şi nu l-ar fi prins mîna liberă, s-ar fi repezit la gîtul lui.

– Eu nu m-aş fi exprimat chiar aşa, dar... Zîmbi îm-

păciuitor. Ai dat de bucluc.

– Ştiu ce am făcut. Reuşi să-şi elibereze mîinile. Am ieşit singură din încurcătura cu Alain. Nu mai continuă fiindcă privirea lui o oprl. Îi cunoştea cuvintele doar urmărindu-l mişcările feţei. Nu-l aşa?

– Sigur că este, dar esenţialul e că...

– Tu ce ai făcut? Cu mîinile strînse din nou în căluşele degetelor lui îl lovea în piept. Tu nu ai fost în Grecia. Aş fi ştiut dacă ai fi fost. Cum ai fi putut aranja?

– Nu am făcut eu aranjamentul. Nu chiar eu. Uite, am dat cîteva telefoane şi am tras cîteva sfori. Doamne, Margo, doar nu te aşteptai ca eu să stau la plajă cînd ei se jucau cu tine şi-ţi băgau fundul la închisoare?

– Nu. Reuşi să se domolească fiindcă altfel simţea că va striga ca din gură de şarpe. Nu. Eu sînt în criză, tu vii călare şi mă salvezi. Dă-mi drumul la mîini.

– Nu cred, zise el măsurînd-o din priviri. Uite, tot ce am făcut a fost să termin mai repede povestea aceea. Nu aveau nici o dovadă împotriva ta şi nici nu voiau să caute. Pur şi simplu nu aveau rost să-ţi înghesuie picioarele în custodia lor mai mult decît era necesar. Tot ce ai făcut a fost să ai proasta inspiraţie şi lipsa de gust să te arunci în braţele unui artist slinos, condamnat şi el, care te-a folosit drept acoperire.

– Mulţumesc foarte mult.

– Pentru puţin.

– De vreme ce tot ai adus vorba încă o dată, recunosc că am avut multă experienţă în privinţa proastei inspiraţii şi a lipsei de gust. Încercă să se smucească din strînsoare, dar Josh nu cedă. Acum am terminat. Sînt din nou stăpînă pe viaţa mea, fir-ai să fii. Am reuşit să lipesc bucăţile la locul lor, lucru pe care tu nu a trebuit să-l faci niciodată. Eu mi-am asumat riscul, eu am muncit, eu...

– Sînt mîndru de tine. O dezarmă complet cînd îi sărută pumnii strînşi.

– Nu încerca să schimbi subiectul în avantajul tău.

– Sînt mîndru de faptul că ai dat piept cu problemele şi ai făcut din nimic ceva unic şi demn de admiraţie. Îi deschise pumnii şi-i sărută palmele. Sînt mişcat de tine. De felul cum ai stat acolo ieri seară şi de cele pe care le-ai spus.

– Du-te naibii, Josh.

– Te iubesc, Margo. Poate că proasta mea inspiraţie m-a făcut să mă îndrăgostesc de tine de la început. Acum sînt şi mai îndrăgostit de femeia cu care sînt.

Învinsă, Margo îşi rezemă capul de fruntea lui.

– Cum reuşeşti să mă zăpăceşti în halul ăsta? Nu-mi mai amintesc de ce eram supărată pe tine.

– Vino aici. O îmbrăţişă. Hai să vedem ce mai trebuie să nu ne amintim.

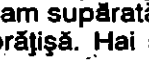

Mai tîrziu, pe cînd stătea cuibărită în braţele lui ascultîndu-i bătăile inimii, îşi aminti totul. Se părea că nu rezolvaseră nimic. Se întreba cum era posibil ca doi oameni care se cunoscuseră de atîta timp şi atît de bine să-şi înţeleagă inimile atît de puţin.

Pînă în această seară nu se simţise ruşinată de numărul bărbaţilor pe care-i avusese în viaţă. Distracţii, poveşti de amor, flirturi uşoare; asta căutase şi visase mereu. Majoritatea femeilor o priviseră ca pe o rivală. Chiar şi în copilărie avusese puţine prietene, cu excepţia Laurei şi a lui Kate.

Dar bărbaţii...

Oftă şi închise ochii.

Îi înţelegea pe bărbaţi şi dedusese de la o vîrstă fragedă unde putea ajunge cu frumuseţea şi atracţia sexuală. Îi plăcuse unde ajunsese. Nu suferise niciodată. Nu jucase jocul cu riscul suferinţei, nici pentru ea, nici pentru partener. Nu, dintotdeauna fusese atentă să-şi aleagă parteneri de joc care înţelegeau regulile.

Erau bărbaţi mai în vîrstă, cu experienţă, manieraţi, cu portofelele pline şi inimile protejate. Nici unul nu se amestecase în cariera ei sau în ambiţiile ei fiindcă regulile erau simple şi respectate întotdeauna.

Distracţii, petreceri, flirturi. Fără promisiuni şi lacrimi vărsate cînd ea hotăra să meargă mai departe.

Fără sentimente. Dar cu multă lipsă de discernămînt.

Acum era vorba de Josh. Cu el puterea ei era diferită, ca şi visurile. Regulile erau diferite. Oh, distracţie avea, petreceri şi flirturi, dar mai existau şi promisiunile presărate uneori cu lacrimi.

Nu însemna că va avea cineva de suferit?

Oricît de mult ar fi iubit-o, Margo nu-i cîştigase încă încrederea. Imediat după încredere, se gîndi ea, venea şi respectul lui.

Josh o iubea pe femeia cu care era acum, îşi aminti Margo, dar se întreba dacă nu cumva el aşteaptă să vadă dacă rămîne sau fuge de el. În străfundul sufletului ei se întreba de asemenea dacă nu asta aştepta şi ea.

Totuşi, el se născuse pentru o viaţă de privilegii şi cu avantajul genetic de a putea alege sau arunca orice – şi pe oricine – după bunu-i plac. Dacă era adevărat că o dorise dintotdeauna, că o aşteptase şi o urmărise pentru că era Josh, îi făcuse plăcere provocarea.

Acum, că provocarea îi era la îndemînă...

– Te voi urî pentru asta, şopti ea sărutîndu-l pe umăr. Oricine va suferi, tu vei fi de vină. Se lipi de el dorindu-şi să-l trezească şi să o facă din nou să uite de sine, ca să nu mai fie nevoie să se tot întrebe şi să fie îngrijorată. Te iubesc, Josh. Îşi puse palma peste inima lui şi numără bătăile pînă ce ale el ajunseră la acelaşi ritm. Dumnezeu să ne ajute pe amîndoi.

Capitolul 19

Stîncile erau demult locul unde Margo mergea ca să se gîndească. Toate hotărîrile importante fuseseră luate aici. Pe cine să invite la ziua ei de naştere? Chiar dorea să-şi taie părul? Să meargă la balul liceului cu Biff sau cu Marcus?

Cîndva aceste hotărîri i se păruseră importante. Valurile lovindu-se de maluri, mirosul mării şi al florilor sălbatice, ameţitoarele înălţimi la care se ridicau stîncile, toate o ameţiseră şi o liniştiseră în timp. Emoţiile pe care le resimţea în acest loc se regăseau în toate hotărîrile luate.

Aici venise cu o zi înainte să plece la Hollywood. Chiar după nunta Laurei, îşi aminti acum. Avea optsprezece ani şi era convinsă că viaţa trecea pe lîngă ea; cu toate neajunsurile şi misterele ei. Era disperată să vadă ce se află dincolo, ce poate face ea acolo. Ce putea obţine.

Cîte discuţii avusese cu mama ei în săptămînile premergătoare acelei decizii? se întrebă ea. Atît de multe, încît le pierduse şirul.

– Trebuie să mergi la colegiu, fetiţo, dacă vrei să laşă

ceva din tine.

– E plictisitor. E inutil. Acolo nu e nimic pentru mine. Vreau mai mult.

– Cum ai vrut întotdeauna. Mai mult ce, de data asta?

– Mai mult din toate.

Găsise asta, nu-i aşa? se întrebă acum. Mai multe distracţii, mai multă atenţie, mai mulţi bani. Mai mulţi bărbaţi.

Cercul se închidea în acest moment şi cu ce se alesese? Cu o nouă şansă. Ceva ai el. Josh.

Îşi lăsă capul pe spate şi privi un pescăruş pionjînd, apoi, săgetînd aerul, coborî spre apă. În depărtare plutea un vapor strălucitor şi alb, iar soarele se reflecta pe suprafeţele metalice, făcîndu-le să licărească pe luciul apei liniştite. Vîntul bătea în rafale şi se juca prin părul ei, fluturîndu-l poalele tunicii de mătase.

Se simţea înduioşător de singură acolo, mică şi fără însemnătate pe colţurile stîncoase înalte, iar la cîţiva paşi înaintea ei vedea distrugerea sau victoria.

O metaforă a iubirii? se gîndi, rîzînd în sinea ei. Niciodată nu fusese prea tare la capitolul gîndire profundă. Se simţea singură fără el, pustiită. Dacă legămîntul faţă de Josh se asemăna cu un salt de pe stîncă, o femeie ca ea s-ar ridica la înălţimea lui sau ar prefera să se zdrobească în cădere?

Dacă ea era dispusă să-şi asume riscul, el ce ar spune? Ar avea încredere în ea? Ar putea? Va crede în ea, va sta alături de ea? Ar fi dispus să reziste unei vieţi de urcuşuri şi coborîşuri împreună cu ea?

Cum Dumnezeu sărise ea de la dragoste la căsătorie? Iisuse, chiar se gîndea la căsătorie.

Trebui să se aşeze.

Tremura, dar reuşi să-şi odihnească trupul pe o stîncă, aşteptînd să-i revină suflul. Căsătoria nu fusese niciodată un scop în viaţa ei. Logodnele fuseseră nişte păsări călătoare, nu cu mult mai serioase decît un

zîmbet din colţul gurii.

Căsătoria însemna promisiuni pe care nu le putea încălca ridicînd din umeri. Însemna o viaţă în care să împarţi totul. Pînă şi copiii. Tremură din nou şi duse mîna la stomac. Nu era genul de femeie mămoasă. Nu, păluţurile vopsite în alb şi drumurile la şcoală cu maşina erau la ani-lumină depărtare de aşteptările ei.

Nu – aproape că rîdea de sine – nici măcar nu se punea problema. Va trăi cu el. Situaţia de acum era perfectă. Desigur, astfel îi convenea şi lui. Nu înţelegea cum de ajunsese atît de preocupată de această idee. Apartamentul de la hotel era pe placul amîndurora, potrivit cu stilul lor de viaţă, dîndu-le posibilitatea să zboare singuri sau împreună ori de cîte ori simţeau nevoia.

Nimic permanent, nimic care să semene cu o obligaţie. Desigur, acesta fusese răspunsul. Josh avea în sînge viaţa de hotel şi fusese parţial alegerea ei. Te-ai săturat de aceeaşi privelişte? Îţi faci bagajele şi cauţi una nouă. Cu siguranţă că asta ar dori şi el. Asta ar mulţumi-o şi pe ea.

Se întoarse şi privi sus, pe deal, casa cu zidurile de piatră, cu frumuseţea şi permanenţa ei. Turnurile adăugate de generaţiile care au venit, ţiglele de pe acoperiş aşezate în locul celor vechi. Ştia că amintirile din acea casă erau veşnice. Visele pe care le visai între pereţii ei nu dispăreau dimineaţa. Iubirea exprimată în camerele de acolo înflorea liber şi frumos ca florile viţei-de-vie.

Dar casa nu era a ei. Se ferise întotdeauna de gîndul de a avea o casă a ei. Îşi întoarse privirea din nou spre ocean, iar ochii o usturau.

– *Ce vrei, Margo? Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei?*

– *Mai mult. Mai mult din toate.*

– Mă gîndeam că eşti aici. Kate se aşează pe piatră lîngă ea. E o zi bună pentru a privi în depărtare.

– Cred că eşti frîntă, spuse Laura punîndu-i mîna pe umăr. Ieri seară a fost grozav, de la început şi pînă la sfîrşit.

– E melancolică, îi spuse Kate Laurei. Niciodată nu e mulţumită.

– Sînt îndrăgostită de Josh, şopti Margo privind înainte, ca şi cînd i-ar fi vorbit vîntului.

Kate căzu pe gînduri. Pentru că nu-i putea vedea ochii lui Margo, îi coborî uşor ochelarii de soare de pe nas.

– „Eu" cea veselă sau cea tristă? întrebă ea.

– Kate, nu mai sîntem la liceu, interveni Laura.

– Totuşi, e o întrebare relevantă. Care-i răspunsul?

– Sînt îndrăgostită de Josh, repetă Margo. Şi el de mine. Ne-am pierdut minţile.

– Vorbeşti serios, comentă Kate şi i se adresă Laurei: A vorbit serios.

– Trebuia să mă plimb. Margo se ridică brusc şi încercui de cîteva ori o stîncă. Am atîta energie şi nu ştiu ce să fac cu ea. Plus nervii care mi se învîrtesc prin cap, apoi coboară în stomac.

– Asta nu-i chiar aşa de rău, îi zise Laura.

– Tu l-ai iubit pe Peter, nu-i aşa?

Laura îşi privi pantofii, spunîndu-şi că trebuie să aibă grijă pe unde calcă.

- Da, da. L-am iubit cîndva.

- Aici voiam să ajung. Ai fost îndrăgostită de el, aţi avut o viaţă împreună, apoi totul s-a sfîrşit. Ştii cîte relaţii am văzut destrămîndu-se în timp sau dintr-o dată? Nici nu le-am putut număra. Nimic nu durează la nesfîrşit.

– Părinţii mei?

– Ei sînt exemplul strălucitor al excepţiei de la regulă.

– Stai puţin, stai puţin. Kate o apucă de braţ. Tu şi Josh vreţi să vă căsătoriţi ?

– Nu. Doamne, nu. Absolut nu. Nu sîntem nici unul

din nou genul „pînă ce moartea ne va despărți". Margo simți nevoia să fie mai aproape de apă și făcu cîțiva pași în jos.

– Tu vrei să fii îndrăgostită de el?

La această întrebare a lui Kate, Margo privi aiurea nerăbdătoare.

– Nu e o alegere.

– Ba cum să nu fie? Kate nu era adepta ideii că dragostea sau alt sentiment nu puteau fi ținute sub control.

– Dragostea nu este un costum la modă, interveni Laura, pe care-l încerci doar.

Kate ridică din umeri și coborî mai jos, lîngă Margo.

– Dacă nu ți se potrivește, pune-l la loc, din punctul meu de vedere. Deci, Margo, ți se potrivește sau nu?

– Nu știu, dar îl port.

– Poate că te vei obișnui cu el. Sau, se gîndi Laura preocupată, te vei sătura de el.

Tonul Laurei o făcu atentă pe Margo. Nu se putea îndoi de ce simte.

– Dar îl iubesc cu adevărat, șopti ea. Deocamdată nu știu ce să fac, dar îl iubesc. Se pare că nu putem discuta rezonabil pe această temă. Știu, văd că o parte din el se ține scai de modul cum am trăit pînă acum.

– Ah, bine. Ca și cînd el ar fi stat închis într-o mănăstire, copiind din *Scriptură* în ultimii zece ani. Kate își îndreptă umerii și ridică steagul feminist. Nu e treaba lui dacă ai umblat cu Flota a cincea, a șasea sau a șaptea. O femeie are aceleași drepturi ca un bărbat de a trăi într-o stupidă și irresponsabilă promiscuitate.

Margo vru să dea replica, dar nu putu să nu rîdă la sprijinul inteligent, dar puțin deplasat.

– Îți mulțumesc foarte mult. Soră Imaculată.

– Oricînd, Soră Curvă.

– Ce vreau să spun, continuă Margo, este că Josh nu cultivă gelozia ca pe o floare rară, de grădină. Aș

putea să trec peste asta sau să mă simt ofensată. În acest caz, are motive să se îndoiască şi nu sînt sigură cît timp va trece ca să-i dovedesc atît lui cît şi mie, că această perioadă din viaţa mea s-a încheiat.

– Cred că te porţi prea îngăduitor cu el, mormăi Kate.

– Şi prea dur cu mine?

Kate surîse mulţumită de întrebare.

– Nu eu am spus asta.

– Atunci o voi spune eu. Laura o dădu pe Kate la o parte cu cotul.

– Nu e vorba doar de bărbaţi. Margo începu să vorbească privind spre apă. Cred că e un simptom. Spune că este mîndru de mine şi de faptul că mi-am ordonat viaţa. Aş zice că asta l-a surprins mai mult ca orice. Din această cauză bănuiesc că nu se aşteaptă de la mine să-i urmez pînă la capăt şi să rămîn pe loc. De ce ar face-o? murmură ea amintindu-şi reacţia lui dură la scena cu fotograful. Se aşteaptă de la mine să-mi iau zborul din nou şi să mă duc spre ceva mai mare, mai uşor.

– Aş spune că nu crezi prea mult în el. Kate o privi încruntată. Plănuieşti să fugi?

– Nu. Măcar de asta era în sfîrşit sigură. Am terminat de fugit, dar cu dosarul meu...

– Aţi face mai bine amîndoi dacă v-aţi concentra asupra prezentului, o întrerupse Laura. Unde sînteţi acum simţind ce simţiţi unul pentru celălalt. Restul, desigur, v-a adus unde sînteţi amîndoi.

Suna atît de simplu, încît şi Margo se străduia să creadă asta.

– Bine. Cred că e indicat să facem cîte un pas, pe rînd, hotărî ea. Ca la un program de recuperare, invers. Se aplecă, ridică o pietricică şi o aruncă în ocean. Între timp s-ar putea să fie amuzant.

– Iubirea aşa trebuie să fie, surîse Laura. Cînd nu e

un iad.

– Tu eşti singura dintre noi trei care a fost acolo. Margo o privi pe Kate pentru o confirmare.

– Afirmativ.

– Dacă nu te deranjează, ai vrea să ne spui cum ai scăpat de acolo? Adică, aş vrea să ştiu cum ai căzut?

O deranja puţin. Îi lăsa în suflet o rană şi durerea că eşuase. Dar nu ar fi recunoscut niciodată.

– A fost ceva treptat, aşa cum apa roade în stîncă încet-încet. Nu a fost ca o lovitură subită, ca atunci cînd te trezeşti dimineaţa şi-ţi dai seama că nu-l mai iubeşti pe soţul tău. Procesul a fost îndelungat, ca o descalcifiere a sentimentelor. În cele din urmă nu am mai simţit nimic pentru el.

Ce îngrozitor, îşi zise Margo. Să nu mai simtă nimic pentru Josh. Era sigură că i-ar fi venit mai uşor să-l urască, decît să nu mai simtă nimic pentru el. Sau, mai rău, cel mai rău lucru, după părerea ei, ar fi fost ca el să nu mai simtă nimic pentru ea.

– Ai fi putut opri ceva?

– Nu. Poate că împreună am fi reuşit, dar nu am vrut eu. Nu de una singură. Nu m-a iubit niciodată. Ah, cît o durea această constatare. Este cu totul altceva decît situaţia ta cu Josh.

– Cît de rău îmi pare, Laura.

– Să nu-ţi pară. Laura se sprijini pe braţul oferit de Margo. Am două fete încîntătoare. Pînă la urmă m-am ales cu ceva. Tu ai o şansă pentru ceva special şi numai al tău, de asemenea.

– S-ar putea să-mi asum riscul. Mai luă o piatră şi o azvîrli departe.

– Ei, bine, dacă vă căutaţi un cuib al iubirii, cunosc pe cineva cu o proprietate la o jumătate de milă de alci, spre sud. Kate se binedispuse şi începu şi ea să arunce cu pietricele. E ceva foarte frumos. În California Spanish.

– Sîntem foarte fericiţi în apartamentul de la hotel.

„În siguranţă", îi şopti o voce slabă.

– Cum vă convine, spuse Kate ridicînd din umeri. Credea cu tărie în investiţiile imobiliare. O casă era ceva ce nu se putea măsura după cîştiguri pe termen lung sau scurt. Dar o proprietate bine aleasă era un plus necesar adăugat la un portofoliu bine proporţionat. Dar să ştii că are o vedere nemaipomenită.

– Tu de unde ştii?

– Am avut de dus nişte formulare, mai demult. Remarcase surîsul ironic al lui Margo. Ce minte ai şi tu! Clientul e o femeie care a obţinut casa prin hotărîre judecătorească după divorţ şi vrea să o vîndă ca să-şi cumpere ceva mai mic şi mai leftin de întreţinut.

– E cumva casa lui Lily Palmer?

– Chiar a ei.

– Oh, e grozavă. Pe două nivele. Au restaurat-o în întregime acum doi ani.

– Da. De bine ce au terminat-o şi-au spus *adios*. El a căpătat saltea, BMW-ul, labradorul şi colecţia de monede. Ea a rămas cu casa, cu *Land Rover*-ul şi cu pisica siameză. Kate rîse. Nu poţi avea nici un secret faţă de contabilul tău.

– Exact despre aceste lucruri vorbeam şi eu; de aceea nu vreau nici casă, sau maşină sau cîine. Ideea în sine o făcea pe Margo să-i vină rău. Mi-am simplificat viaţa. Mă rog, am adus-o pe linia de plutire şi să fiu a naibii dacă am de gînd să mai fac vreo prostie. Luase un pumn de pietricele şi le azvîrlea în jos ca pe nişte gloanţe. Ce-mi spunea mama mereu? Să încep aşa cum îmi doresc să continui? Da, asta fac eu acum. Sînt un om simplu şi vreau să trăiesc simplu. Nici Josh nu doreşte responsabilităţi pe cap mai mult decît mine. O să lăsăm lucrurile...

– Stai! Laura o prinse de mînă înainte de a arunca o piatră. Ce e asta? Nu e piatră. Margo privi încruntată ce avea în mînă.

– Cred că i-a căzut cuiva din buzunar o monedă. Nici nu observasem. E doar o... Iisuse. După ce îl şterse puţin de praf şi de nisip observă că obiectul din mîna ei strălucea: era un disc mic.

– E aur, strigă Kate acoperind la rîndul ei mîna Laurei, astfel încît toate trei erau acum în contact direct una cu cealaltă. E un dublon. Sfinte Sisoe, e un dublon de aur.

– Nu, nu. Margo dădea din cap gîfîind. Trebuie să fie vreo monedă falsă care circulă pe timpul festivalelor din oraş. Dar era grea şi strălucea. Nu-i aşa?

– Priveşte data, zise Laura. 1845.

– Serafina. Margo se luă cu o mînă de cap fiindcă simţea că ameţeşte. Zestrea Serafinei. E posibil?

– Trebuie să fie, insistă Kate.

– Dar stătea acolo. Am trecut pe aici de sute de ori. Chiar am căutat cînd eram copii. Nu am găsit niciodată nimic.

– Cred că nu am căutat unde trebuia; Kate radia de bucurie şi o sărută apăsat pe Margo. Hai să căutăm acum.

Chicotind ca în adolescenţă, începură să caute pe jos, prin praf şi pe sub pietre, săpînd cu degetele lor fine, nemaiţinînd cont de manichiură.

– Poate că a ascuns-o undeva, totuşi, sugeră Margo. Poate că, văzînd că ei nu s-a mai întors, s-a decis că nu vrea să trăiască singură şi a aruncat comoara în ocean.

– Muşcă-ţi limba. Kate îi aruncă o privire mînioasă ştergîndu-şi fruntea de transpiraţie cu mîna murdară. Am jurat toate trei că o vom găsi, iar acum, cînd am găsit dovada, tu vrei să o faci aruncată în mare.

– Nu cred ca ea să fi făcut asta. Laura stătea pe vine şi scormonea preocupată. Scoase un geamăt surd cînd se zgîrîe de un colţ ascuţit de stîncă. Zestrea nu mai era importantă pentru ea. Nimic nu mai era. Biata făptură,

era doar o copilă. Îşi dădu la o parte o şuviţă de pe frunte. Apropo de copii... uitaţi-vă la noi.

Nu cuvintele Laurei o opriră pe Margo din căutat, ci rîsul acesteia, pe care nu-l mai auzise de mult timp.

Aruncînd o privire mai atentă asupra uneia dintre cele mai respectate femei din înalta societate, care acum avea părul răvăşit şi obrajii murdari de nisip, iar rochia şifonată, Margo începu să rîdă şi ea împreună cu Laura. Cu mîinile apăsate pe stomac făcu semn cu capul spre Kate: mergînd de-a buşilea, se opri la un moment dat cu o privire extaziată. Luă o piatră şi o aruncă în jos, apoi începu să rîdă în hohote.

– Doamne, Kate! Ai praf pînă şi pe sprîncene.

– Nici tu nu arăţi ca scoasă din cutie. S-ar spune că ai pornit în căutarea comorii într-o rochie de mătase albă.

– Ah, drace, am uitat. Margo se privi. Tunica imaculată mai devreme era acum pătată şi lipită de piele. Scoase un oftat. Asta era cîndva din colecţia *Ungaro.*

– Acum se cheamă zdreanţă, comentă Kate. Data viitoare să-ţi pui blugi şi un tricou, ca restul ţăranilor. Kate se ridică şi se scuturâ de murdărie. Aşa nu vom găsi nimic niciodată. Trebuie să ne organizăm. Avem nevoie de un detector de metale.

– E o idee strălucită, se entuziasmă Margo. De unde facem rost de unul?

Cînd Margo ajunse la hotel se întunecase. Se strecură înăuntru şi începu să se dezbrace intenţionînd să se oprească direct în baie.

Josh se opri în timp ce-şi turna un pahar de *Pouilly Fuisse.*

– Pentru Dumnezeu, ce ai făcut? Paharul îi căzu din

mînă cînd alergă spre ea. Ai avut un accident? Eşti rănită?

– Nici un accident, dar m-am julit peste tot. Bombănea ceva pe cînd dădea drumul la robinetul de apă fierbinte. O usturau degetele. Josh, dacă mă iubeşti cu adevărat, adu-mi şi mie un pahar cu ce-ţi turnai mai devreme şi te rog, orice ai auzi, să nu rîzi de mine.

Josh nu văzu nici o urmă de sînge pe cînd o privi băgîndu-se în cadă. Liniştit, merse să aducă două pahare cu vin auriu.

– Spune-mi acum, ai căzut de pe stînci?

– Nu chiar. Luă un pahar şi-l bău din cîteva înghiţituri lacome. Răsuflă, îi dădu paharul gol şi-l luă şi pe celălalt. Mulţumesc.

Josh o urmărea uluit; aduse sticla în bale.

– Ştiu; le-ai dus pe fete pe plajă şi le-ai lăsat să te acopere cu nisip.

Margo se lăsă pe spate şi scoase un geamăt de durere.

– Fac gimnastică regulat acum. Cum se face că mai am muşchi pe care nu i-am exersat? Cum de mă dor în halul acesta? Poţi să cheml o maseuză?

– Te masez eu, dacă terminăm cu jocul de-a ghiciloarea.

Margo deschise ochii; voia să-l vadă dacă rîde. Dacă îi va observa vreo tresărire de amuzament, va trebui să-l ucidă.

– Am fost cu Laura şi Kate.

– Şi?

– Şi am căutat comoara.

– Aţi... îşi trecu el limba peste dinţi. Hmmm.

– Ai chicotit cumva?

– Nu. Ai petrecut după-amiaza şi o bună parte a serii căutînd comori?

– Pe stînci. Am făcut rost de un detector de metale.

– Aţi făcut rost de... Josh se strădui să-şi mascheze

un zîmbet printr-un subit acces de tuse, dar ochii îl trădară. Aţi ştiut cum să-l folosiţi?

– Nu sînt proastă. Margo se strîmbă şi, cînd nivelul apei ajunse la punctul limită, dădu drumul la jeturile de apă. Kate l-a pornit. Înainte de a mai face vreun comentariu inteligent, du-te şi caută în buzunarul pantalonilor mei. Se cufundă în cadă şi, bînd puţin vin, îşi zise că ar putea supravieţui după cele întîmplate. După aceea îţi dau voie să-ţi ceri scuze.

Dispus să-l facă jocul, Josh puse paharul pe marginea căzii şi merse să caute pantalonii care se aflau chiar lîngă uşă, în faţa pantofilor descăliţaţi în grabă. Erau atît de murdari, încît Josh îi ridică doar cu două degete.

– Vei avea nevoie de o nouă ţinută pentru căutat comori. Aceasta e terminată.

– Taci, Josh. Caută în buzunar.

– O fi vreun diamant căzut din inelul cuiva, bombăni el. Ea crede că a dat de mama filonului. Josh găsi moneda şi o scoase uluit. Era splendidă, veche de mai bine de un secol şi strălucea orbitor.

– Nu se aude nimeni rîzînd, strigă ea. Şi nici cerîndu-şi scuze. Începu să fredoneze o melodie. Îl văzu cînd apăru în prag şi-l privi cu superioritate. Nu trebuie să cazi în genunchi. Un simplu „Iartă-mă te rog, Margo, am fost un prost" ar ajunge.

Josh aruncă moneda în aer, apoi o prinse şi se aşeză pe marginea căzii.

– Un dublon nu înseamnă toată comoara.

– Rudyard Kipling?

– J.C. Templeton, răspunse el surîzînd.

– Ah, el. Margo închise ochii. Credeam că el este mereu cinic şi neîncrezător.

– Trage aer în piept, draga mea, o avertiză el, apoi o cufundă cu capul sub apă. Cînd leşi la suprafaţă împroşcînd şi înjurînd, Josh luă din nou moneda în mînă.

– Recunosc că e interesantă. Unde aţi găsit-o exact?

Margo scuipa apa din gură şi-l privea ameninţător.

– Nu văd de ce ţi-aş spune ţie. Comoara Serafinei e treabă pentru fete.

– Bine. Josh luă paharul şi bău. Aşa, ce ai mai făcut astăzi?

– Măcar ai putea să mă iei cu binişorul, spuse ea dezgustată.

– Am renunţat demult la metoda asta. Îi dădu săpunul. Ai nevoie mare de el.

– Bine, bine. Margo scoase un piciorul din apă, apoi îl săpuni cu mişcări lente. Era pe stîncile din faţa casei. Kate a făcut o grămăjoară de pietre ca să recunoaştem locul. Am căutat ore în şir după ce am găsit eu moneda, însă nu am dat nici măcar peste un ban găurit.

– Şi ce înseamnă exact ban găurit? Este o simplă întrebare retorică, spuse el cînd o văzu că-l străpunge cu privirea. Uite, ducesă, nu vreau să-ţi stric distracţia. Ai căpătat un premiu frumuşel. Data e exactă. Cine ştie?

– Eu ştiu. Kate şi Laura ştiu de asemenea. Îşi umezi părul. Şi să-ţi mai spun ceva. Pentru Laura a însemnat ceva. Nu mai avea privirea aceea rănită pe care tu nu ai remarcat-o niciodată, fiindcă în prezenţa ta şi-o ascunde.

Cînd îl văzu că se întristează, Margo regretă cele spuse. Îl mîngîie pe mînă.

– Şi eu o iubesc.

– Nu a fost de ajuns că l-am concediat pe ticălosul acela.

– I-ai spart nasul.

– Asta da. Nu vreau să o ştiu suferind. Nu cunosc o persoană care să merite asta mai puţin ca Laura.

– Sau care pare că rezistă mai bine ca ea, adăugă Margo. Ar fi trebuit să o vezi astăzi. Rîdea, părea încîntată. Le-am pus şi pe fete să caute cu noi. De săptămîni nu am văzut-o pe Ali atît de fericită. Ne-am distrat

de minune. Doar la gîndul că am putea găsi ceva.

Josh privi moneda încă o dată, apoi o puse din nou pe marginea căzii.

– Deci cînd te întorci la ele?

– Ne-am hotărît să facem cîte o încercare în fiecare duminică. Margo privi apa cenuşie şi se strîmbă. Parcă aş face o baie de nămol. Scoase dopul. Mor de foame. Te superi dacă azi mîncăm în cameră? Trebuie să fac un duş şi să-mi spăl părul.

Josh o privi cum se ridică din cadă; apa îi şiroia pe pielea mătăsoasă.

– Putem să mîncăm dezbrăcaţi?

– Depinde. Margo rîse şi intră în cabina de duş. Ce avem în menlu?

A doua zi de dimineaţă, sfîrşită după o noapte de dragoste, se întindea leneş în maşină pe cînd Josh se străduia să se strecoare pe o bandă mai liberă.

– Nu trebuia să mă duci cu maşina, zise ea, dar îţi sînt recunoscătoare.

– Oricum voiam să merg în staţiune. Am ceva de verificat.

– Nu mi-ai spus dacă ai vreo călătorie în plan?

– Totul e aranjat.

Margo privi pe geam, vrînd să pară preocupată de peisajul care se derula pe şosea.

– Bănuiesc că, după ce-i vei găsi înlocuitor lui Peter, va trebui să pleci din nou în Europa.

– În cele din urmă, da. Deocamdată mă descurc bine şi de la distanţă.

– Dar tu asta vrei? Margo încercă să nu facă întrebarea prea grea pentru amîndoi. Să stai alci?

Josh răspunse la fel de precaut:

– De ce mă întrebi?

– Ştiu că nu ai stat prea mult într-un loc.

– Niciodată nu am avut un motiv.

– E bine, surîse Margo, nu aş vrea să te simţi cumva legat. Amîndoi trebuie să înţelegem că afacerile celuilalt presupun obligaţii. Dacă *Pretexte* va merge bine, va trebui să fac şi eu călătorii de afaceri.

Josh se gîndi o clipă, dar avea deja o propunere.

– Ai în perspectivă un loc anume?

– Nu ştiu sigur. Vînzările locale nu vor fi de ajuns şi la capitolul îmbrăcăminte vreau să iau legătura cu cîţiva cunoscuţi mai întîi. Dacă mă deplasez în persoană, poate că voi prinde un peşte bun. La Los Angeles, desigur, New York şi Chicago. Dacă aici îmi merge bine, continui la Milano, Londra şi Paris.

– Tu asta vrei?

– Vreau ca magazinul să strălucească. Uneori mi se face dor de Milano, să fiu în centrul oraşului, unde să-l aud freamătul. Oftă cu melancolie. E greu să renunţi complet. Sper că, dacă voi putea merge acolo de vreo două ori pe an, pentru cîte o afacere, îmi va fi de- ajuns. Ţie nu ţi-e dor? Se întoarse cu faţa spre el. De oameni, de petreceri?

– De unele da. Fusese prea ocupat în ultima vreme cu schimbările din viaţa ei şi a lui, ca să se mai gîndească şi la asta. Acum, cînd se gîndea, trebuia să recunoască sincer că avea în sînge viaţa trepidantă. Nu văd ce ne-ar împiedica să ne aranjăm călătoriile de afaceri împreună. Trebuie doar să planificăm totul foarte bine.

– Sînt din ce în ce mai bună la făcut planuri. Cînd Josh parcă în faţa magazinului, Margo îl sărută. E bine, nu-i aşa? Asta e bine.

– Mda. Josh o cuprinse de gît şi prelungi sărutarea. E foarte bine.

Margo se gîndi că tot ce aveau de făcut era să

menţină lucrurile aşa cum erau.

– La întoarcere iau un taxi. Nu, vorbesc serios, zise şi-l mai sărută o dată, înainte să poată protesta. Ajung pe la şapte, aşa că ai grijă să nu lucrezi pînă tîrziu. Mi-ar plăcea să mergem undeva la cină şi să ne îmbătăm cu şampanie.

– Cred că voi aranja asta.

– Ştiu că mereu eşti la înălţime.

Josh o prinse de mînă cînd îi văzu ochii lucind de bucurie.

– Să ştii că te iubesc, Margo.

– Ştiu, răspunse ea cu un surîs devastator.

Capitolul 20

Avea un sentiment plăcut cînd se văzu singură în magazinul ei, printre lucrurile ei, bucurîndu-se de recompensa unei recepţii reuşite. Îi mărturisi lui Ann cînd sosi la prînz cu o cutie de prăjiturele de ciocolată – preferatele lui Margo.

– Nu-mi vine să cred că s-au întîmplat toate, spuse Margo muşcînd cu poftă dintr-o prăjitură. Azi a fost plin de lume. Acum e prima pauză pe care am luat-o. Mamă, cred sincer că am o afacere. De multă vreme îmi doream să cred asta. După prima zi, cînd treaba a mers bine, am început să cred, dar după sîmbătă seara – închise ochii şi îşi umplu gura cu o bucată mare – atunci am fost deja convinsă că e adevărat.

– Ai făcut o treabă bună. Ann sorbi din ceaiul pe care-l pregătise în bucătăria de la etaj. Deşi se ultă cam pieziş la alegerea lui Margo – şampanie în miezul zilei – nu comentă. Ai făcut o treabă bună. În toţi aceşti ani...

– În toţi aceşti ani mi-am irosit viaţa, timpul şi resursele, preluă Margo ideea. Este vechea poveste cu greierele şi furnica, mamă?

Deşi nu voia să se vadă, Ann surîse.

– Nu al ascultat niciodată povestea aceasta şi nu ţi-ai făcut provizii pentru iarnă. Cel puţin eu aşa am crezut. Se ridică şi merse în pragul uşii încăperii pline cu lucruri frumoase. Totuşi, se pare că ai adunat ceva.

– Nu. Aici e vorba de altceva. Nevoia e mama inventivităţii. Sau să fie disperarea? Margo începuse să fie mai sinceră cu sine şi recunoscu faţă de mama ei: Nu am plănuit să iasă-aşa, mamă. Nici nu voiam asta.

Ann se întoarse în bucătărie şi o studie pe femela care stătea aşezată pe un scaun modern, alb, tapiţat cu un material roz-aprins. Devenise mai blîndă, îşi zise Ann. Are alţi ochi, altă gură. Se întreba dacă şi Margo, care fusese mereu mîndră de fiecare centimetru al feţei sale, observase schimbarea.

– Deci nu voiai? întrebă Ann în cele din urmă. Dar acum?

– Acum vreau să fac ceva care să dureze. Ba nu, greşit, se corectă şi mai luă o prăjitură. Vreau să fac ceva nemaipomenit. *Pretexte* se va extinde. Peste un an sau doi vreau să deschid unul în Carmel. Pe urmă – cine ştie? Poate o vitrină elegantă în centrul San Francisco-ului, sau la Los Angeles.

– Tot visezi, Margo?

– Da, ai dreptate. Tot visez. Tot îmi place să vizitez locuri necunoscute. Surîse şi-şi lăsă părul pe spate. Sub această carapace e tot Margo, aceeaşi.

– Nu-i adevărat. Ann se apropie de ea şi îi cuprinse bărbia în palmă. Nu eşti, dar o mai recunosc în tine pe fetiţa pe care am crescut-o. De unde vii? şopti ea. Bunicii tăi pescuiau şi din asta trăiau. Bunicile tale frecau podele şi puneau rufele la uscat în bătaia vîntului, susţinîndu-le cu cîrlige de lemn. Îi luă mîna lui Margo şi se uită atentă la palma îngustă, la degetele lungi şi fine pe care străluceau inele. Mîna mamei mele era cît două de-ale tale. Mare, puternică şi capabilă. Ca a mea.

Văzu că Margo a rămas surprinsă că o aude vorbind

atît de degajată despre persoane pe care nu le pomenise niciodată pînă atunci. Din egoism, îşi dădea acum seama Ann. Fiindcă, dacă nu vorbea despre ele, nu suferea atît de mult că le-a pierdut. Oh, făcuse greşeli, recunoscu Ann în sinea sa. Greşeli capitale comise cu singurul copil pe care Dumnezeu i-l dăruise. Era dureros să le îndrepte acum, dar aşa se cuvenea.

– Pe mama mea a chemat-o Margaret, începu Ann dregîndu-şi glasul. Pînă acum nu ţi-am spus asta fiindcă a murit la cîteva luni după plecarea mea din Irlanda. M-am simţit vinovată pentru că am părăsit-o cînd suferea; pentru că nu am putut să vin să-mi iau rămas-bun. Nu ţi-am vorbit despre ea nici ţie, nici altcuiva. Ar fi suferit să ştie asta.

– Îmi pare rău, reuşi Margo să murmure. Mamă, îmi pare rău.

– Şi mie – pentru asta şi pentru că nu ţi-am spus mai devreme că era nebună după tine cît timp am stat împreună.

– Cum... Margo încercă să întrebe, dar se temea că nu va primi nici acum răspuns.

– Cum arăta? zise Ann zîmbind. Cînd eraI mică mă băteai la cap cu întrebări din acestea. Pe urmă ai încetat să mă mai întrebi fiindcă nu-ţi răspundeam niciodată. Ar fi trebuit să o fac. Ann se depărtă şi merse lîngă ferestruica pe unde răzbătea forfota străzii. Păcatul el fusese acela al laşităţii, al comodităţii. Dacă pedeapsa era doar durerea amintirii, era de ajuns. Înainte să-ţi răspund, vreau să ştii că nu ţi-am spus nimic pentru că nu voiam să privesc înapoi. Oftă şi reveni lîngă Margo. Era mai important să te cresc cum se cuvine, decît să-ţi umplu capul cu oameni care nu mai existau. Oricum, aveai şi aşa capul plin de alte lucruri.

Margo o atinse uşor pe mînă.

– Cum arăta?

– Era o femeie bună. Muncea din greu, îi plăcea să

cînte şi cînta în timp ce muncea. Îşi iubea florile şi putea cultiva orice. Ne-a învăţat cum să ne mîndrim cu o casă curată şi cu noi înşine. Nu admitea să facem prostii, dar ne iubea şi ne alinta cît putea de mult. Îl aştepta pe tata să vină de la pescuit cu o privire în ochi pe care nu am înţeles-o decît cînd am crescut mare.

– Bunicul meu? Ce fel de om era?

– Un bărbat masiv cu o voce puternică. Îi plăcea să înjure, iar mama îl dojenea. Ann surîse din nou. Venea mirosind a peşte, a apă sărată şi a tutun şi ne spunea poveşti. Ce mai poveşti ne spunea. Ann strînse cîteva firimituri de pe masă. Ţi-am dat numele mamei mele. Tata o striga Margo cînd o tachina, deşi nu o văd în tine, cum de fapt nu mă văd nici pe mine. Ochii, uneori – Ann o privi în ochi – nu culoarea lor, ci forma şi încăpăţînarea care se citea în ei. Aşa sînt şi eu. Culoarea o ai de la tatăl tău. Avea nişte ochi în care te pierdeai ca femeie. Atît de luminoşi, lişuse, încît te orbeau!

– Nu mi-ai vorbit niciodată despre el.

– Îmi făcea rău. Ann se aşeză, parcă obosită. Mă durea, de aceea nu am făcut-o, apoi m-am dezobişnuit şi ţi l-am răpit din suflet. Am făcut marea greşeală să nu-l împart cu tine, Margo. Nu am făcut altceva decît să-l păstrez doar pentru mine, spuse Ann cu glas tremurat. Numai pentru mine. Nu ţi l-am dat pe tatăl tău.

Margo inspiră adînc; simţea o imensă greutate în piept.

– Nu mă gîndeam că l-ai iubit.

– Să nu-l iubesc? întrebă Ann şocată, apoi rîse. Dumnezeule, fetiţo, să nu-l iubesc? Aveam atîta iubire pentru el cît nu-mi încăpea în inimă. De fiecare dată cînd îl vedeam începea să-mi bată aşa cum se zbat peştii cînd îi scoţi pe uscat. Iar cînd mă ridica în braţe, ce mult îi plăcea să facă asta, apoi mă învîrtea prin cameră, mă trezeam ameţită, dar nu din învîrtit, ci doar fiindcă-i simţeam mirosul. Şi acum parcă-l miros: lînă

udă, peşte şi bărbăţie.

Margo încercă să-şi imagineze mama tînără, rîzînd cuprinsă de braţele lui puternice şi iubitoare.

– Credeam... presupuneam că te-ai măritat cu el fiindcă ai fost nevoită.

– Sigur că am fost nevoită, începu Ann, apoi făcu ochii mari. Oh, a trebuit. Păi, tatăl meu l-ar fi zvîntat în bătaie. El a încercat, Johnny al meu, adăugă ea surîzînd. Doar era bărbat şi avea nevoile lui, dar şi eu le aveam pe ale mele, aşa că m-am culcat în pat în noaptea nunţii cum se cuvenea, ca o fecioară nerăbdătoare.

– Nu eu am fost... Margo luă paharul şi bău. Nu eu am fost motivul pentru care te-a luat de soţie?

– Eu am fost motivul, îi explică Ann cu mîndrie în glas. Îmi pare rău că tu ai avut în cap ideea asta; nu mi-am dat seama decît acum.

– Credeam – mă întrebam... Cum să mă exprim? se întrebă Margo copleşită de atîtea emoţii. Erai foarte tînără, cu un copil de crescut într-o ţară străină.

– Nu ai fost niciodată o povară pentru mine, Margo. Uneori m-ai pus la grele încercări, dar nici măcar o clipă nu mi-ai fost povară. Nici o greşeală nu ai fost, aşa că scoate-ţi ideea asta din cap pentru totdeauna. A trebuit să ne căsătorim, Margo, fiindcă ne iubeam. Eram nebuni de dragoste. Foarte tineri, disperaţi şi îndrăgostiţi pînă peste cap, iar tu ai ieşit din această dragoste disperată şi pătimaşă.

– Oh, mamă, îmi pare atît de rău.

– Rău? Am avut mai multe bucurii în aceşti patru ani dăruiţi de Dumnezeu alături de el decît aş fi putut avea în două vieţi puse cap la cap.

– Dar l-ai pierdut.

– Da, l-am pierdut. La fel şi tu. Nu ai avut prea mult timp să-l cunoşti, dar, Doamne, a fost un tată bun şi te adora din cap pînă-n picioare. Te privea cum dormi şi te mîngîia pe obraz cu vîrfurile degetelor, de teamă să nu

te frîngă. Cînd îţi zîmbea, toată faţa i se lumina. Ann duse o mînă la buze şi rîse, văzîndu-l parcă în acele clipe. Îmi pare rău că nu ţi-am spus asta pînă acum.

– Nu-i nimic. Acum greutatea i se desprinsese din piept, dar simţea lacrimile în ochi. Nu-i nimic, mamă. Mi-ai spus acum.

Ann închise ochii cîteva clipe. Cum îi putea explica dorul, iubirea şi bucuria duse de aceeaşi inimă o viaţă de om?

– Ne-a iubit pe amîndouă, Margo, şi a fost un om bun, cumsecade, plin de visuri pentru noi toţi şi pentru copiii pe care urma să-i facem. Îşi căută batista în buzunar şi se şterse la ochi. Ce prostie să plîng acum. Douăzeci şi cinci de ani.

– Nu e o prostie. Pentru Margo era o revelaţie, una sfîşietoare, dar plăcută. Dacă mai exista după douăzeci şi cinci de ani, atunci existase şi iubire. Disperată şi dulce, dar, mai important, permanentă. Nu trebuie să mai vorbim despre asta. Ann dădu negativ din cap şi clipi des. Trebuia să-i redea copilului ei şi al lui Johnny ce i se cuvenea de la naştere.

– Cînd s-au întors casă în acea seară cu furtună – Doamne, ce furtună năprasnică – vîntul urla şi fulgerele despicau cerul. O privi pe Margo în ochi. Ştiam – nu voiam să cred, dar ştiam – că murise înainte ca ei să-mi spună. Fiindcă murise ceva alci – îşi duse mîna la piept, în dreptul inimii. Murise şi luase cu el o bucată din inima mea. Credeam că nu voi putea trăi fără el. Ştiam că nu vreau să trăiesc fără el. Ann îşi încleştă degetele de la ambele mîini; ceea ce avea să spună era şi mai dureros. Era însărcinată în trei luni pe atunci.

– Erai... Margo începu să plîngă. Erai însărcinată?

– Doream un fiu pentru Johnny. Spunea că ar fi frumos, fiindcă deja aveam cea mai frumoasă copilă de pe pămînt. Dimineaţa m-a sărutat şi şi-a luat rămas-bun. Apoi te-a sărutat pe tine, după care şi-a pus o mînă pe

pîntecul meu, acolo unde creştea copilul. A rîs. Nu s-a mai întors înapoi. Nu l-au găsit niciodată, ca să-l mai pot vedea o dată. Ultima dată să-l fi putut privi. În seara aceea am pierdut copilul; pe furtună, în dureri şi disperare. L-am pierdut pe Johnny, copilul, dar mai rămăseseşi tu.

Cum putea cineva să treacă prin aşa ceva şi să trăiască în continuare? se întreba Margo. De cîtă putere avusese nevoie?

– Aş fi vrut să ştiu. Îl luă mîinile lui Ann într-ale sale. Păcat că nu am ştiut, mamă. Aş fi încercat să fiu... mai bună.

– Nu, spui prostii. După atîţia ani Ann realiză că nu procedase cum trebuia. Nu ţi-am spus destule lucruri pozitive. Nu a fost doar supărare şi durere. Adevărul e că l-am avut în viaţa mea mulţi ani. Prima dată l-am îndrăgit cînd aveam şase ani, iar el nouă. Ce băiat zdravăn era Johnny Sullivan, cu un rîs de drăcuşor şi ochi de înger. Îmi plăcea de el şi l-am urmărit, l-am ieşit în cale.

– Tu? izbucni în rîs Margo. Tu ai flirtat cu el?

– Fără pic de ruşine. Pînă ce ajunsesem de şaptesprezece ani îi zdrobisem inima şi îi refuzasem cererea în căsătorie pînă să apuce să termine de vorbit. Oftă prelung, sfîşietor. Înţelege şi crede asta. L-am iubit, Margo, cu lăcomie, iar cînd a murit şi a murit şi copilul lui, puteam să mor şi eu, dacă nu erai tu. Aveai nevoie de mine. Iar eu aveam nevoie de tine.

– De ce ai plecat din Irlanda? Familia ta era acolo. Aveai nevoie şi de el.

Ann parcă vedea ţărmurile cu stînci zdrenţuite şi marea învolburată.

– Pierdusem ceva ce-mi închipuiam că va fi al meu pe veci. Ceva ce iubeam şi-mi doream de-o viaţă. Nu puteam suporta să respir aerul acela fără el. Trebuia să încep altundeva. Ceva nou.

– Erai speriată?

– Ca de moarte. Ann schiţă un zîmbet şi avu poftă de o înghiţitură de şampanie. Duse la buze paharul lui Margo şi bău. Am reuşit pînă la urmă. Dacă mă gîndesc bine ai ceva mai mult de la mine decît credeam eu. Am fost dură cu tine, Margo. Nu am realizat cît de dură pînă deunăzi. M-am rugat pentru asta. Erai un copil uluitor de frumos şi ştiai asta. O combinaţie periculoasă. O parte din mine se temea să te iubească prea mult fiindcă... mă rog, credeam că a iubi cu aceeaşi pasiune ca în tinereţe ar fi fost ca o ispită şi sfidarea lui Dumnezeu. Nu ţi-am putut arăta, nu îndrăzneam să-ţi arăt, fiindcă, dacă te pierdeam şi pe tine, nu mai puteam trăi.

– Eu am crezut mereu că... Margo se opri şi dădu din cap voind parcă să alunge cuvintele.

– Nu, spune. Trebuie să spui ce ai pe suflet.

– Credeam că nu sînt destul de bună pentru tine.

– Asta a fost vina mea. Ann strînse buzele mînioasă şi se întrebă de ce lăsase să treacă atîţia ani între ele fără ca Margo să ştie adevărul. Nu a fost vorba de asta, Margo. Mă temeam de tine şi pentru tine. Nu puteam înţelege de ce doreai atît de mult. Eram îngrozită că vei creşte într-un loc unde existau atîtea, dar toate aparţineau altora. Poate că nici acum nu te înţeleg, dar te iubesc. Trebuia să-ţi fi spus mai des lucrul acesta.

– Nu e întotdeauna uşor de spus. Oricum, eu am ştiut dintotdeauna că mă iubeşti.

– Dar nu ai ştiut că sînt mîndră de tine, zise Ann suspinînd. Mîndria ei o făcuse să păstreze tăcerea. Am fost mîndră din prima clipă cînd ţi-am văzut chipul într-o revistă. La fel şi după aceea. Mai bău puţină şampanie, acum că-şi începuse mărturisirea. Le-am păstrat pe toate.

– Le-ai păstrat? întrebă mirată Margo.

– Ţi-am păstrat toate fotografiile. Domnul Josh mi le trimitea, iar eu le puneam într-un album. Mă rog, al-

bume, fiindcă s-au adunat destule. Zîmbi cu timiditate spre paharul gol. Se pare că m-am cam ameţit.

Pe negîndite, Margo se ridică, aduse sticla din frigider, scoase dopul argintiu şi-l mai turnă.

– Ai păstrat fotografiile cu mine şi le-ai adunat în albume?

– Da şi articolele, cele care te bîrfeau. Făcu un semn prin aer. De acelea nu am fost mereu mîndră, să ştii, şi cred că bălatul acela nu mi le-a trimis pe cele mai urîte. Margo înţelese că Josh era „băiatul acela" şi surîse.

– Trebuie să se fi gîndit la tine.

– Nu, mereu s-a gîndit la tine, spuse ea înclinînd uşor capul. El e un bărbat orb de iubire, dacă mai există aşa ceva. Din ce eşti făcută, Margo? Eşti la fel de isteaţă ca mama ta să te legi de un bărbat puternic şi frumos, care să te ducă în pat şi să te ridice de acolo ameţită? Margo pufni în rîs, iar Ann încercă să-şi recapete demnitatea ridicînd capul. E din cauza băuturii. E un păcat să bei în mijlocul zilei.

– Mai bea puţin, apoi ia taxiul şi mergi acasă.

– S-ar putea să fac asta. Deci, care e răspunsul tău? Ai de gînd să-l laşi pe acest bărbat să se mai învîrtă mult în jurul tău sau faci ce trebuie?

Ideea cu învîrtitul i se păru cea mai potrivită gustului ei, dar acum nu mai era sigură.

– Va trebui să mă mai gîndesc la asta. Mamă, îţi mulţumesc fiindcă mi l-ai redat pe tata.

– Ar fi trebuit să...

– Nu. Margo dădu uşor din cap. Hai să nu ne mai facem probleme pentru „ar fi trebuit să". Vom avea destul timp să ne amintim de ele toată ziua. Să începem cu acum.

Ann începu să-şi şteargă ochii din nou.

– Văd că am făcut o treabă bună cu tine, cum nu mă aşteptam. Am o fiică pe cinste. Emoţionată, Margo o sărută pe obraz.

– Hai să zicem că treaba e în desfăşurare. Apropo de muncă – adăugă ea văzînd că amîndouă mai aveau puţin şi începeau să plîngă de-a binelea – stai şi bea-ţi vinul liniştită. Pauza mea de prînz s-a terminat şi trebuie să cobor să deschid.

– Am cîteva fotografii, zise Ann cu glas stins. Aş vrea să ţi le arăt cîndva.

– Mi-ar plăcea să le văd. De-abia aştept. Margo se duse spre uşă, dar se opri în prag. Mamă, şi eu sînt mîndră de tine şi de ce ai reuşit să faci în viaţă.

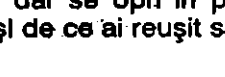

Josh auzi rîsete de copii în timp ce venea pe teresa sudică spre piscină. Chicoteliile îi înveseliră inima şi-l făcură să se simtă mai liniştit. După undele de la suprafaţă înţelese că era vorba de o întrecere. Zîmbi.

Cu siguranţă că Laura înota mai încet, fiindcă, dacă era vorba de înot serios, nu o putea întrece nimeni. Cîndva Josh se înfuria cînd o vedea pe sora mai mică depăşindu-l. Laura fusese căpitan la echipa de înot din liceu şi participase la multe competiţii din toate statele, intenţionînd chiar să atace Olimpiada. Acum le lăsa pe fete să i-o la înainte şi le privea cum se întrec entuziasmate.

– Am cîştigat! strigă Ali. Te-am luat cu o lungime. Într-o clipă încetă să rîdă şi spuse dezamăgită: M-ai lăsat să te întrec.

– Ţi-am oferit un handicap, spuse Laura mîngîind-o pe părul ud, acum întins spre spate, apoi surîse cînd o văzu pe Kayla ieşind şi ea de sub apă, sculpînd de zor. Aşa cum tu l-ai dat handicapul surorii tale fiindcă eşti mai mare şi mai rapidă.

– Dar vreau să cîştig singură.

– După cum ai înotat, vei cîştiga. O sărută pe Kayla

pe frunte. Amîndouă înotaţi ca nişte sirene.

La auzul acestor cuvinte Ali se lumină la faţă, iar Kayla începu să plutească pe spate zîmbind visătoare.

– Sînt sirenă, spuse Kayla. Înot toată ziua cu delfinii.

– Eu sînt mai rapidă. Ali se lăsă şi ea pe spate, apoi văzu cu coada ochiului un bărbat înalt, în costum, cu părul strălucind în soare. La început se sperie, dar cînd se întoarse pe burtă şi privi mai bine, văzu că nu era tatăl său, din fericire.

– Unchiule Josh! A venit unchiul Josh! Kayla începu să lovească apa cu picioarele. Vino şi înoată cu noi. Sîntem sirene.

– Se vede foarte clar asta, dar mă tem că nu sînt îmbrăcat pentru a mă juca acum cu sirenele. Oricum îmi face plăcere să le privesc.

Ca să-l distreze, Kayla începu să facă salturi, iar ca să nu se lase mai prejos, Ali ieşi şi alergă spre trambulină ca să-l arate că îşi perfecţionase săritura. Josh fluiera admirativ şi aplauda, dînd cîteva sfaturi, apoi Laura ieşi din apă şi se înfăşură cu prosopul.

Slăbise. Pînă şi un frate putea să-şi dea seama. Trebui să le zîmbească în continuare fetelor şi nu putu să-şi spună părerea chiar acum.

– Ai un minut? o întrebă el după ce o văzu îmbrăcată cu halatul de baie.

– Sigur. Fetelor, afară din apă. Reacţia imediată erau proteste şi tînguieli, dar o ascultară şi se apropiară de mal. Ai vreo problemă la birou?

– Nu chiar. Spuneai că ai vrea să te implici mai activ. Nu voia să fie auzit de fete şi se apropie de o tufă de gardenii, aleasă drept camuflaj. Ai multe pe cap, Laura.

– Nu mă interesează oferta ta de lucru, Josh. Zîmbi şi-şi netezi părul ud spre spate. Cred că a venit timpul să fiu mai atentă. Am lăsat lucrurile să treacă pe lîngă mine pînă acum, dar asta nu se va mai repeta.

– Mă supăr dacă începi iar să dai vina doar pe tine.

– Într-o căsnicie e nevoie de doi oameni. Laura suspină şi privi fetele care se plimbau spre grădină. La o oarecare distanţă erau grajdurile, vechile coloane şi clădirea cu ziduri întunecate, parţial ascunse vederii, fiindcă era construită pe un teren denivelat. Ar fi dorit ca în grajduri să fie cai sau să-i vadă păscînd pe păşune. Ar fi dorit să aibă îndeajuns timp pentru a se ocupa de cai, aşa cum făcea cînd era copilă. Dar nici nu fac asta, Josh; gestul lui Peter este de neiertat. A fost destul de grav că şi-a ignorat copiii, dar să le mai ia şi ce e al lor...

– Şi al tău, îi aminti Josh.

– Da, erau şi banii mei, dar îi voi face la loc. Va dura un timp, dar îi voi face la loc.

– Draga mea, dacă ai nevoie de bani, ştii că...

– Nu, răspunse dînd negativ din cap. Nu iau bani de la tine sau de la mama şi tata. Nu vreau să cheltuieso bani Templeton pe care nu i-am cîştigat. Atîta vreme cît fetele nu vor avea nevoie. Zîmbi şi-l mîngîie pe braţ în timp ce se plimbau. Hai să fim realişti, Josh. Toate trei avem o casă minunată şi mîncare pe masă. Şcoala fetelor e plătită. Sînt o mulţime de femei în situaţia mea, cărora nu le-a mai rămas absolut nimic.

– Asta nu înseamnă că situaţia ta e mai puţin urîtă. Cît timp vei mai putea să plăteşti servitorii, Laura, şi taxele şcolare, dacă eşti hotărîtă să te foloseşti numai de partea ta din profitul magazinului?

Laura se gîndise la servitori. Cum ar fi putut să-i concedieze cînd marea lor majoritate slujiseră în casa Templeton de ani de zile? Ce ar face doamna William sau bătrînul Joe, grădinarul, dacă ea ar reduce din personal?

– *Pretexte* îmi aduce bani bunl şi am şi dividendele din acţiunile Templeton - pe care intenţionez să le cîştig muncind. Am mult timp la dispoziţie, Josh, şi m-am săturat de şedinţele de comitet, de prînzuri şi colecte de fonduri. Acesta e modul de viaţă al lui Peter.

– Vrei o slujbă?

– De fapt, aş putea să lucrez cu program redus. Nu pot spune că nu m-aş pricepe, dar de foarte mult timp m-am dezobişnuit să-mi croiesc un drum în viaţă. Mă uit la Kate şi o văd cum a muncit toată viaţa ei pentru ceva ce-şi doreşte. La fel Margo. Apoi mă uit la mine.

– Terminã.

– Trebuie să dovedesc şi eu ceva. Vreau să încep de acum. Tu nu eşti singurul din această generaţie Templeton care se pricepe la hoteluri. Mai ştiu şi eu cîte ceva despre aprovizionare, organizarea de acţiuni politice şi distracţii. Desigur, va trebui să-mi împart timpul cu fetele şi cu magazinul.

– Cînd poţi începe?

– Vorbeşti serios? întrebă ea uluită.

– Laura, interesul tău pentru firma *Templeton* e la fel de mare ca şi al meu.

– Dar nu am făcut niciodată nimic în acest sens. Am lăsat anii să treacă.

– De ce?

– Fiindcă aşa a dorit Peter. Adesea îmi spunea că treaba mea este să fiu doamna Peter Ridgeway. Laura trebuia să recunoască faptul că această stare de lucruri o umilise adesea. Ştii ce mi-a trecut prin cap acum un an? Că numele meu nu apărea nicăieri. Deci eu eram un nimic.

John părea dezamăgit de cele auzite şi privi spre piscină, unde fetele se întreceau să vadă care dintre ele îşi poate ţine respiraţia mai mult.

– Poate că o căsnicie înseamnă pierderea identităţii.

– Nu, nu-i aşa. Nu ar trebui să fie aşa. O durea să recunoască asta, dar... Eu am lăsat lucrurile să meargă aşa. Mereu mi-am dorit să fiu perfectă. Fiica perfectă, soţia perfectă, mama perfectă. Am primit o palmă dură peste obraz cînd am realizat că nu pot fi nici una din acestea.

Josh o luă pe după umeri şi o strînse uşor.

– Dar ca soră perfectă? Eu nu am nici o plîngere.

Laura îl luă de mînă, bucuroasă că-l aude spunînd asta.

– Dacă eram sora perfectă, te întrebam de ce nu o ceri de soţie pe Margo. Îl strînse mai tare de mînă cînd simţi că el voia să şi-o retragă. Vă iubiţi, vă înţelegeţi. Aş spune că aveţi mai multe în comun decît multe cupluri pe care le cunosc. Ştiu că mai există şi teama de a face următorul pas.

– Poate că îmi place pasul în care mergem acum.

– Dar este de ajuns, Josh? Pentru tine şi pentru Margo?

– Ce naiba, eşti prea insistentă.

– Aceasta e singura cerinţă a unei surori perfecte.

Josh părea nervos şi se opri lîngă un trandafir îmbobocit.

– M-am gîndit la asta. Căsnicie, copii, tot tacîmul. Destule tacîmuri, murmură el. Cu multe surprize.

– Dar ţie îţi plăceau surprizele.

– Da, numai că şi eu şi Margo avem un punct comun: respectăm posibilitatea ca fiecare să poată merge mai departe cînd îi convine. În ultimii zece ani am locuit la hoteluri fiindcă îmi place tranzitoriul, confortul. La naiba. Rupse bobocul şi i-l dărui Laurei. Toată viaţa am aşteptat. M-am gîndit că, după ce se va sfîrşi aşteptarea, voi risca. Un an sau doi de distracţii şi jocuri – exact ce aşteaptă ea de la mine. Aşa mă vede ea. Apoi mă gîndeam să-i strecor ideea căsniciei.

Laura rîse şi înclină uşor capul, în semn că nu înţelege.

– Dar e vorba de un joc de şah sau de o relaţie, Josh?

– Pînă de curînd a fost ca un joc de şah. Mutare şi replica la mutare. Am făcut-o să se îndrăgostească de mine.

– Chiar eşti convins de asta? Laura îl puse bobocul la butoniera sacoului. Bărbaţii sînt nişte nătărăi. Se ridică pe vîrfuri şi-l sărută. Cere-o. Te provoc la încercare.

– Mi-ar fi plăcut să nu pui problema chiar aşa.

– Acesta este încă un element important la o soră perfectă: cunoaşterea celor mai ascunse slăbiciuni.

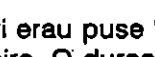

Neştiind ce planuri erau puse la cale, Margo conducea o clientă spre ieşire. O dureau îngrozitor picioarele şi se bucura că Laura urma să vină a doua zi de la prînz. Se făcuse şase fără un sfert şi decise să închidă casa, să facă monetarul şi să meargă la hotel mai devreme pentru a se pregăti şi a se face frumoasă; Josh îi promisese o cină-ca-n basme.

Avantajele vieţii noi se adunau, îşi zise ea trecînd în spatele tejghelei unde îşi scoase pantofii. Nu numai că putea dovedi că are, în afară de un trup minunat, şi o minte strălucită, dar descoperise un nou aspect al trecutului ei care trebuia explorat. Părinţii ei se iubiseră. Poate că era o copilărie pentru o femeie matură să se bucure de acest lucru. Ştia că acest lucru îi deschisese în inimă un locşor special. Unele sentimente durează la nesfîrşit. Dragostea rezistă.

În această seară voia să-i spună lui Josh ce ştie, ce crede şi ce doreşte. O viaţă adevărată, completă. O căsnicie.

Rise imaginîndu-şi chipul lui cînd îl va cere de bărbat. Va trebui să-şi aleagă cuvintele potrivite, se gîndi în timp ce transfera banii din casă în sacoşa cu care-i ducea la bancă. O provocare subtilă, îşi zise ea, dar nu prea subtilă.

Îl va face fericit. Vor călători împreună prin lume, vor

merge în toate acele locuri încîntătoare pe care le îndrăgeau amîndoi. Vor veni mereu aici, fiindcă aici va fi casa lor.

Îi trebuise destul timp ca să accepte ideea.

Se deschise uşa, privi cu zîmbetul obişnuit primiril unui client, apoi strigă veselă.

– Claudio! Într-o clipă ocoli tejgheaua şi îi ieşi în întîmpinare cu braţele larg deschise tînărului înalt, cu o ţinută distinsă. E minunat. Îl sărută pe amîndoi obrajii, apoi făcu un pas înapoi să-l admire. Era fermecător, ca întotdeauna. La tîmple i se vedeau deja fire arginţii printre buclele brune. Era bronzat, iar nasul prelung, tipic roman, se profila între cei doi ochi de culoarea ciocolatei.

– *Bella*. Îi sărută amîndouă mîinile. *Molta bella*. Mă supărasem pe tine, Margo *mia*, dar acum, că te văd, sînt fermecat.

Margo se simţi flatată şi începu să rîdă.

– Ce face cel mai bun producător de filme din Italia în micul meu colţ de lume?

– Te căutam, unica mea iubire.

– Ah. Era o glumă pe care o savurau amîndoi, dar întotdeauna se înţeleseseră perfect. Acum m-ai găsit, Claudio.

În sfîrşit, Claudio văzu că nu trebuia să-şi facă griji în privinţa ei; era strălucitoare.

– Zvonurile şi bîrfele pe care le-am auzit cînd am revenit de la filmări erau adevărate, deci. Margo are un magazin.

Ea îl privi cu mîndrie.

– Şi?

– Şi? repetă el, ridicînd braţele. Iată-mă.

– Stai să-ţi aduc un pahar cu şampanie şi vreau să-mi spui ce faci cu adevărat în Monterey.

– Am venit să îmi caut iubirea pierdută. Margo îi

dădu paharul, iar el îi făcu cu ochiul. Aveam ceva treabă la Los Angeles şi nu puteam să fiu atît de aproape şi să nu vin să te văd.

– Eşti drăguţ. Mă bucur şi eu să te văd.

– Ar fi trebuit să mă cheme cînd ai avut necazuri.

Totul i se părea de domeniul trecutului şi ridică doar din umeri.

– Am trecut peste toate.

– Alain acela a fost un porc. Claudio începu să se plimbe cu paşi apăsaţi, aşa cum făcea pe scenă. Îl făcu pe Alain ceva mai mult decît „porc", dar mormăi cuvintele în italiană.

– Trebuie să fiu de acord cu tine, spuse Margo după ce Claudio îşi deşertă sacul mîniei.

– Dacă sunai la mine la studio sau la birouri, poate că m-ai fi găsit şi aş fi aflat mai devreme. M-aş fi urcat în carul înaripat şi aş fi venit să te salvez.

Margo parcă-l şi vedea; Claudio era unul dintre puţinii bărbaţi care ar fi venit în ajutorul prietenilor într-un car înaripat fără să pară deloc caraghios.

– M-am salvat singură, dar îţi mulţumesc oricum.

– Ai pierdut Bella Donna. Îmi pare foarte rău pentru asta.

– Şi mie, dar acum am locul acesta.

Claudio se uită împrejurul lui şi zîmbi aprobator.

– Proprietară de magazin, Margo a mea.

– Da, Claudio.

– Vino. O luă de mînă şi îi spuse pe un ton grav, privind-o cu seriozitate. Lasă-mă să te iau de aici. Hai la Roma cu mine. Peste cîteva luni încep un nou film. Am un rol pentru tine, *cara*. E un personaj puternic, sexy, strălucitor şi nemilos.

Margo începu să rîdă, flatată.

– Claudio, mulţumesc, dar acum şase luni am luat-o de la zero şi nu mi-am făcut probleme că nu sînt actriţă.

Acum am deja o afacere.

– Bine, dar lasă pe altcineva să se ocupe de ea. Vino cu mine. Voi avea eu grijă de tine. Începu să se joace cu degetele prin părul ei, însă o privea cu patimă. Vom avea aventura pe care ne-am dorit-o dintotdeauna.

– Nu am ajuns niciodată să o avem, nu-i așa? Foarte bine, fiindcă de aceea sîntem încă prieteni. Nu, Claudio, oricum sînt măgulită și-ți mulțumesc.

– Dar nu te înțeleg. Tu nu ești născută pentru a număra mărunțiș. Acesta nu e... *Dio!* Acestea sînt farfuriile tale. Se opri lîngă un raft și privi descumpănit. Din ele am mîncat împreună spaghetti.

– Ai o privire ageră, spuse ea.

Se întoarse spre ea, apoi continuă să se uite printre obiectele expuse. Văzu lucruri pe care le admirase în apartamentul el din Milano.

– Credeam că e o glumă proastă ce am auzit: că-ți vinzi lucrurile. Margo, dar nu trebuia să ajungi la asta.

– Vorbești de parcă mi-aș cîștiga existența vînzînd la o tarabă pe stradă.

– E umilitor, spuse printre dinți.

– Nu, nu este. Margo încercă să se calmeze. Știa că se gîndea la ea ca la femeia pe care o cunoscuse cîndva. Ea, Margo, ar fi fost *atunci* umilită. Nu este. Așa credeam și eu, dar m-am înșelat. Vrei să știi ce este asta, Claudio?

Murmurînd tot felul de înjurături în italiană, Claudio se gîndea să o ia cu forța și să o scoată din acel loc.

– Da, vreau să știu ce este.

Margo se apropie de el și-l privi în ochi.

– E amuzant.

– Amuzant? întrebă el izbucnind în rîs.

– Teribil de amuzant. Și mai știi ceva? Mă pricep la ce fac. Sînt foarte bună la asta.

– Vorbești serios? Ești mulțumită?

– Nu, nu sînt mulţumită. Sînt fericită. E al meu. Eu am frecat podelele şi am vopsit pereţii.

Claudio păru şocat şi-şi duse mîna la piept.

– Te rog, inima mea.

– Eu am frecat şi baia. Rîse şi-l sărută pe obraz. Şi mi-a plăcut.

Claudio încerca să-şi vină în fire.

– Te rog, aş mai dori puţin vin.

– Bine, dar va trebui să faci nişte investigaţii pentru mine. Îi umplu paharul şi luă şi ea unul, apoi continuă: Să-ţi spun cu ce mă pot ajuta investigaţiile tale.

– Spune.

– Cunoşti o mulţime de oameni. Îl conducea spre scări şi se gîndea. Oamenii se mai plictisesc de hainele purtate în sezonul trecut sau de nimicurile cumpărate. Poţi să le dai numele meu. În primul rînd m-ar interesa lucrurile pe care le aruncă oricum.

– Iisuse, reuşi el să spună în timp ce urcau scările.

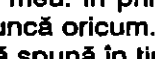

Primul lucru pe care-l observă Josh cînd intră în magazin era sacoşa pentru bani. Se miră de neglijenţa ei. Încuie uşa, apoi merse spre tejghea, puse sacoşa în sertarul cu lacăt şi observă pantofii ei pe jos.

Intenţiona să-l ţină o prelegere despre măsurile de prevedere elementare, dar deocamdată mai avea răbdare. În buzunar avea inelul bunicii lui. Acum îl răsucea cu aceeaşi neliniştе pe care o simţise cînd îl scosese din sertarul de la bancă. Era un diamant rusesc, alb, cu colţurile rotunjite, şlefuit parcă pentru Margo. Era fin, strălucitor şi arunca raze scînteietoare, exact ca ea.

Vola să o copleşească oferindu-i-l. Avea de gînd să îngenuncheze chiar – după ce o va fi ameţit cu puţină

şampanie. Ca bărbat îţi trebuie stimulente cînd e vorba de Margo. Josh era convins că nu-l va surîde ideea căsătoriei, dar avea de gînd să o la cu binişorul şi să ajungă acolo unde voia el. O va seduce, dacă va fi nevoie. Sacrificiul nu era prea mare. Imaginea ei purtînd doar inelul de logodnă era îndeajuns de aţîţătoare şi simţi cum i se liniştesc nervii.

Gata cu jocurile şi distracţiile, îşi zise Josh. E timpul afacerilor serioase. Începu să urce scările şi vru să o strige, dar auzi hohote de rîs. Era pe punctul de a zîmbi şi el, dar auzi un hohot de rîs bărbătesc. Un client, îşi zise el, furios pe accesul de gelozie, dar cînd ajunse în pragul uşii, simţi cum îi zvîcneşte genunchiul. Margo era înlănţuită de braţele unui bărbat şi sărutul lor fu îndeajuns de apăsat şi de lung ca să rămînă pe loc, trăsnit.

Se gîndi să comită o crimă sîngeroasă, să frîngă oase şi să spargă orice, inclusiv capete de om. Strînse pumnii şi îşi înăbuşi un geamăt animalic, care-l îneca de cîteva secunde. Mîndria era un sentiment la fel de violent ca şi răzbunarea. Îngheţă şi o privi pe Margo depărtîndu-se puţin de bărbatul înalt.

– Claudio, spuse ea pe un ton scăzut. Mă bucur că ai venit. Cred că putem...

Îl zări pe Josh în clipa următoare şi schimbă feţe-feţe. Surpriză, plăcere, vină, glumă. Gluma nu dură fiindcă ochii lui o străfulgerau cu săgeţi de gheaţă.

– Josh.

– Nu eram aşteptat, spuse el brusc. Ştiu. Nu cred că ar avea rost să mă scuz pentru întrerupere.

– El e un prieten de la Roma, încercă să-i explice, dar tăcu imediat deoarece se simţea despicată de privirea lui.

– Lasă prezentările, Margo. Nu vreau să te reţin de la petrecerea cu prietenul tău.

– Josh. El ajunse deja la mijlocul scărilor cînd Margo leşi în urma lui. Stai.

Josh îi mai aruncă o privire ucigaşă, apoi descule uşa.

– Rămîi sănătoasă, Margo. Şi stai departe de mine.

– *Cara*, veni Claudio şi îi puse mîna pe umăr, văzînd-o că începe să tremure în capul scărilor. Mă surprinde că ne-a lăsat vieţile.

– Trebuie să fac ceva. Trebuie să mă asculte. Ai maşină?

– Da, desigur, dar te sfătulesc să-l laşi puţin timp să se calmeze...

– Cu Josh nu merg lucrurile aşa. Îl tremura mîna, dar luă poşeta, ultînd de pantofi. Te rog, Claudio, trebuie să mă duci cu maşina.

Capitolul 21

Pînă ajunse la hotel se străduí să-şi alimenteze furia. Era mai bine să fie furioasă decît îngrozită. Fusese îngrozită cînd îi citise dezgustul în privire şi-l auzise glasul irevocabil neiertător. Nu avea de gînd să suporte asta. Nu, în nici un caz. Va trebui să se tîrască la picioarele ei.

– Josh Templeton, ticălosule! Trînti uşa şi se îndreptă spre dormitor în picioarele goale. Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa? Cum îndrăzneşti să mă umileşti în faţa prietenului meu? Se opri şi îngheţă fiindcă-l văzu cît de calm îşi aşează lucrurile într-o geantă de voiaj. Ce faci?

– Bagajele. Trebuie să mă duc la Barcelona.

– La naiba cu bagajele. Nu vei pleca uşor. Făcu doi paşi spre el, intenţionînd să-i azvîrle lucrurile din sacoşă, dar el îi calculă mişcarea şi făcu o mişcare bruscă.

– Să nu faci asta! spuse aproape în şoaptă şi mîinile din ochii lui o ţintuiră locului.

– Dar procedezi ca un copil, începu ea, deşi îi clănţăneau dinţii de spaimă, iar groaza pusese stăpînire pe

ea. Nici măcar nu meriţi o explicaţie, dar sînt dispusă să-ţi trec cu vederea atitudinea înjositoare şi să ţi-o dau. Claudio şi cu mine...

– Nu ţi-am cerut nici o explicaţie. Cu o mişcare bruscă, trase fermoarul.

– Nu, şopti ea. Deja ţi-ai făcut o idee despre ce ai văzut, despre ceea ce sînt.

– Să-ţi spun eu ce am văzut. Cu mîinile în buzunare, se strădula să nu-i frîngă gîtul, însă degetele frămîntau cutia de catifea dinăuntru. Furia şi durerea îl torturau în acelaşi timp. Te-am văzut în dormitor, am văzut două pahare de şampanie şi o lumină difuză intrînd prin perdelele de dantelă. Un decor foarte romantic. Aveai corpul lipită de buzele unui bărbat – tipic pentru tine, dacă nu mă înşel. Era genul tău; în jur de cincizeci, bogat, străin. Luă sacoşa de pe pat. Scena aceea, Margo, reprezenta primul act. Cred că-ţi poţi da seama şi singură ce cred despre tine.

Margo ar fi preferat să o lovească mai degrabă cu pumnul. Ar fi simţit mai puţină durere decît îndura acum.

– Chiar eşti convins de asta?

Josh ezită. Cum de pare atît de afectată? Cum poate fi afectată şi rănită după ce ea însăşi i-a sfîşiat inima şi a călcat-o în picioare cînd mai bătea încă?

– Toată viaţa ta ai vîndut sex, ducesă. De ce te-ai schimba?

Margo simţi că păleşte.

– Cred că e adevărat. Se pare că greşeala mea a fost să ţi-l ofer ţie pe gratis.

– Nimic nu e gratis, răbufni el. Şi tu te-ai distrat la fel de bine. Am făcut faţă aproape tuturor cerinţelor, nu? Nu sînt destul de în vîrstă pentru a-ţi fi tată, dar pentru restul corespund, nu? Bogat, neîmblînzit, irresponsabil. Sînt un alt piranha al societăţii care trăieşte din averea familiei.

– Nu e adevărat, spuse ea cuprinsă de panică. Nu

cred că...

– Ştim amîndoi ce credem unul despre celălalt, Margo. Îl vorbise calm, trebula să se calmeze. Nu ai avut niciodată mai mult respect pentru mine decît ai pentru tine însăţi. Credeam că mă pot obişnui cu asta, dar m-am înşelat. De la început ţi-am spus că nu-mi doresc o femeie care mă consideră atît de tîmpit sau de îngust la minte încît să trec peste foştii ei prieteni.

– Josh. Făcu un pas spre el, dar era prea tîrziu; Josh îşi pusese geanta pe umăr.

– Aş vrea să părăseşti camera pînă la sfîrşitul săptămînii.

– Sigur că da. Margo rămase în acelaşi loc, iar Josh trecu razant pe lîngă ea. Nu plînse nici măcar cînd auzi uşa trîntindu-se. Căzu la pămînt şi se ghemui neputincioasă.

– Byron De Witt a acceptat să prelia postul lui Ridgeway. Se va muta în California în şase sau opt săptămîni.

– Perfect. Thomas îşi bea cafeaua de după cină şi se uita la soţia lui, în timp ce fiul lor se plimba nervos prin sufragerie.

– E un bărbat serios, cu mintea ageră şi hotărît, spuse Josh.

– Poţi să preiei tu, spuse Susan. Pînă va veni el.

– Nu e neapărat nevoie. Lucrurile merg bine. Nu am reuşit să-l aduc înapoi pe bucătarul-şef. Josh surîse cu subînţeles. Dar cel pe care l-am furat de la BHH se descurcă la fel de bine.

– Hmm. Trebuie să se ducă înapoi, îşi zise Susan, dar de asta va avea ea grijă. Cum se descurcă Laura la Convenţie?

– E o Templeton. Se apropie de coniac, îşi zise că ar fi prea uşor, aşa că luă o ceaşcă de cafea. E foarte pricepută în a lucra cu oamenii.

Susan îşi înălţă discret o sprînceană, semn că arunca mingea în terenul soţului ei. Acesta o preluă cu uşurinţă.

– Mai are timp şi de magazin? întrebă Thomas. Cred că nu se oboseşte prea mult.

– Kate spune că nu. E o forţă pe care te poţi bizui.

– M-aş bucura dacă unul dintre noi ar mai sta cu ochii pe ea o vreme. Se pare că nu şi-a revenit complet.

– Tată, face faţă foarte bine. Nu pot să mă joc de-a bona la copii.

– Pari obosit, remarcă Susan cu delicateţe. Presupun că de aceea eşti atît de irascibil. Mai ţii minte, Tommy, cum scîncea dacă nu-l lăsai să doarmă după-amiază?

– Iisuse, nu sînt irascibil. Încerc să mă strecor printre probleme. Mîine după-amiază trebuie să fiu la Glasgow. Nu am avut timp să... Josh remarcă privirile indulgente ale părinţilor săi. Nimic nu era mai dureros decît să fii privit ca un copil neajutorat. Iertaţi-mă.

– Nu face nimic. Thomas se ridică şi-l bătu pe spate. Ai nevoie de un pahar cu coniac, un trabuc şi o partidă bună de billard.

Josh se frecă la ochi. Era foarte obosit. Nu-şi amintea ultima dată cînd dormise cu adevărat. Să fi fost acum două săptămîni? Trei?

– Nu mi-ar strica, se hotărî el.

– Du-te, Tommy, şi aranjează totul pentru ora voastră între bărbaţi. Bătu cu palma pe canapea lîngă ea. Vreau ca Josh să mai rămînă puţin cu mine.

Tommy înţelese mesajul şi ieşi.

– Cincizeci de dolari mingea, strigă înainte să închidă uşa.

– O să mă zdrobească, spuse Josh aşezîndu-se.

Aşa face mereu.

– Tuturor ne plac jocurile. Susan îl mîngîie pe genunchi. Al ei însemna să afle întotdeauna ce o interesa. Acum, vrei să-mi spui şi mie ce s-a petrecut între tine şi Margo?

– Nu ţi-a dat Kate raportul complet?

Susan făcu abstracţie de tonul lui iritat, dar remarcă dezamăgirea din ochii fiului el.

– Rapoartele sînt deficiente. Se pare că nici Margo nu a fost prea generoasă cu mărturisirile. Kate nu poate scoate altceva de la ea decît că aţi hotărît amîndoi să puneţi punct.

– Bine, atunci.

– Şi tu consideri că eu pot crede pur şi simplu atît, cînd te văd cum stai aici trist şi nefericit?

– Am surprins-o cu un alt bărbat.

– Joshua. Susan puse cana pe masă cu zgomot. Nu, nu-i adevărat.

– Am intrat în nenorocitul de dormitor şi ei erau acolo.

Susan suferea alături de el, dar nu putea crede că acesta era adevărul pur.

– Cred că ai interpretat greşit ceva.

– Ce naiba puteam să interpretez greşit? replică el şi se ridică, începînd iar plimbările prin cameră. Am intrat şi ea se săruta cu un alt bărbat. Al dracului Claudio.

– Josh! Nu era atît de şocată de cuvinte, cît credea altceva. Nu pot crede asta.

– Bine, nu am vrut să spun... Îşi trecu degetele prin păr nervos. Nu ajunseseră prea departe. Aşa-l chema; Claudio.

– Oh! exclamă ea mai liniştită. Bine, dar ea ce ţi-a spus?

Josh se opri şi o privi în ochi.

– Chiar crezi că am aşteptat să-mi mai spună ceva?

Susan luă cana de cafea în mînă şi sorbi, apoi oftă.

– Nu, sigur că nu. Ai ieşit ca furtuna trimiţîndu-i pe amîndoi la naiba în mintea ta. Sînt surprinsă că nu l-ai aruncat pe fereastră înainte să ieşi.

– Mă gîndisem la asta, recunoscu el. Mă gîndisem să-i arunc pe amîndoi. Mi s-a părut mai civilizat să plec.

– Şi mai încăpăţînat, adăugă ea. Oh, Joshua, stai jos. Mă oboseşte plimbarea ta. Ştii că trebuia să-i dai o şansă să-ţi explice.

– Nu am... nu vreau scuze şi explicaţii. La naiba, am trecut cu vederea hoardele de bărbaţi de pînă acum, dar...

– Ah, spuse ea dînd din cap mulţumită de bănuiala confirmată. Ajunseserăla punctul sensibil. Chiar ai trecut cu vederea? Sincer?

– Mă străduiam. Josh simţea că trebuie să înghită puţin coniac, aşa că se duse şi-şi turnă destul într-un pahar înainte de a o asculta şi de a se aşeza. Cînd am venit acasă şi am găsit-o pozînd goală în patul nostru am trecut uşor peste asta. Surprinse privirea insistentă a mamei sale. Mă rog, destul de uşor. Aceea era o afacere. Cînd mergeam la restaurant sau la club şi orice bărbat pe o distanţă de o sută de metri saliva privind-o, am încercat să trec şi peste asta. În majoritatea ocaziilor.

– Ce ruşine pentru mine. Am crescut un egoist nebun.

– Îţi mulţumesc pentru sprijinul moral.

– Ascultă-mă. Înţeleg că la un anumit nivel e dificil să iubeşti o femeie care arată ca Margo. Genul de femei care atrag bărbaţii inspiră fantezia.

– Perfect, zise el după ce luă o înghiţitură de coniac. Mă simt mai bine acum.

– Esenţialul este că ea e femeia de care te-ai îndrăgostit. Acum, vreau să-ţi pun o întrebare. Te-ai îndrăgostit de ea fiindcă are un chip atrăgător şi un corp grozav? Doar asta vezi cînd te uiţi la ea?

– Chestiile acestea sar mereu în ochi primele. Oftă şi admise în cele din urmă: Nu, nu văd numai asta. Nu de aceea m-am îndrăgostit de ea. E caldă, neîmblînzită şi încăpăţînată. Are mai mult creier şi curaj decît îşi închipuie. E generoasă şi loială.

– Ah, loială. Speram că nu uiţi asta. E una dintre trăsăturile ei cele mai valoroase. O femeie cu simţul acesta al loialităţii nu ar face ceea ce încerci tu să acuzi. Du-te acasă, Josh, şi rezolvă această problemă.

Josh puse paharul pe masă şi închise ochii.

– Nu era vorba doar despre bărbaţi. Cînd am văzut-o aşa mi-am dat seama că avem ceva împreună, dar totul pierise. Dacă-i spun că o iubesc mi se pare că nu-i e de ajuns. Nici dacă-i arăt nu-i ajunge. Ea nu vrea ce vreau eu şi cred că ar rămîne mută de uimire dacă ar şti ce doresc eu.

– Ce doreşti? Susan zîmbi şi-l mîngîie pe creştet. Eu nu voi rămîne mută de uimire.

– Totul, şopti el. De obicei Margo înţelege asta foarte bine, dar nu acum. Nu vede căsnicia, familia şi angajamentele cînd se uită în ochii mei. Vede doar un cretin răsfăţat care e mai preocupat de a-şi perfecţiona pasele cu racheta de tenis decît de a-şi aduce contribuţia la moştenirea pe care o administrează şi de a-şi face o viaţă omenească.

– Cred că tu înţelegi cel mai bine cum gîndiţi amîndoi. Dacă e aşa, i-ai dovedit că are dreptate prin faptul că ai fugit înainte de a rezolva conflictul.

– Aş fi ucis-o dacă rămîneam. Nu-mi închipuiam că mă poate răni astfel. Nimeni nu cred că mi-ar putea face asta.

– Ştiu şi-mi pare rău. Cînd erai mic şi te loveai, te ajutam să-ţi treacă durerea luîndu-te în poală şi strîngîndu-te în braţe.

Josh o privi cu dragoste.

– Hai să încercăm altceva. O ridică şi o puse pe

genunchii săi, apoi o strînse în braţe. Cred că şi aşa mă va ajuta.

Kate intră veselă în magazin pe la jumătatea zilei. Trebuia să-şi ia o oră liberă şi se bucura că va fi mesagerul.

– Cum merge treaba, fetelor?

Laura se uită spre uşă şi puse la loc aparatul de înregistrat cărţi de credit. Se uită la ceas automat ca să se asigure că mai are timp pînă cînd trebuia să le ia pe fete de la lecţia de dans care se sfîrşea la şase şi jumătate.

– Merge binişor. Ce cauţi aici la ora aceasta?

– Mi-am luat o pauză. Unde e Margo?

– Este în cabina de probă cu două cliente. Kate... şopti ea şi se aplecă peste tejghea. S-au vîndut rubinele mele.

Kate rămase mută cîteva clipe şi se gîndi.

– Colierul. Dar, Laura, erai nebună după colierul acela.

– Peter mi l-a dăruit la a cincea aniversare a căsniciei – l-a cumpărat, evident, cu banii mei. Mă bucur că s-a vîndut. Cu partea ei de profit din această vînzare intenţiona să plătească pentru următorul an de şcoală al fetelor. Mai e ceva. Şeful meu m-a sunat azi-dimineaţă şi m-a anunţat că mi-a mărit salariul.

Kate păru că nu înţelege nimic.

– Fiica patronului are un şef şi i se măreşte leafa. Nu înţeleg ce viaţă e asta.

– Voiam să încep cu un post obişnuit. Aşa e cinstit.

– Bine, bine. Kate ridică mîna în semn că nu mai doreşte explicaţii. Toată viaţa ei făcuse acelaşi lucru, pentru a dovedi cine este cu adevărat. Felicitări, draga

mea. Cred că toată lumea e fericită.

Laura privi cu melancolie spre uşa garderobei.

– Nu toată lumea.

– Tot e încăpăţînată şi stoică?

– Aş putea să o zgîlţîi puţin, spuse Laura cu o privire severă. Se învîrte toată ziua pe aici ca şi cînd nimic nu s-ar fi întîmplat. De parcă două straturi de fond de ten pot ascunde cearcănele pe care le are sub ochi.

– Tot refuză să se mute acasă?

– La staţiune are tot ce vrea. Îi place acolo. Laura inspiră adînc. Data viitoare cînd mai spune asta, îi voi trage o palmă. Se tot scuză ca să nu vină la sfîrşit de săptămînă în căutarea comorii. Spune că doar duminica poate să-şi răpească două ore pentru manichiură. Ce prostie.

– Aaaa, dar văd că-eşti necăjită. Stai să vezi ce se întîmplă cînd voi pune eu mîna pe ea.

Laura o prinse repede de mînă şi o întrebă nerăbdătoare:

– Facem echipă şi o dăm gata? Ce mai e nou? Ai ceva?

– Da, s-ar putea. Ştii, eu... Gata, uite-o că vine. Fă-mi jocul.

Margo o zări pe Kate şi o privi mirată în timp ce conversa cu clientele.

– Cred că nici nu puteaţi găsi ceva mai potrivit. Costumul roşu *St. Laurent* va atrage toate privirile.

Femela care ţinea costumul pe braţ îşi muşca buza şi părea nehotărîtă.

– Totuşi, este cam devreme pentru cumpărături de vacanţă.

Margo surîse amabil, iar Laura îi observă hotărîrea de a vinde reflectată în ochi.

– Niciodată nu este prea devreme. Mai ales pentru ceva atît de deosebit.

– Preţul este grozav. Puse costumul pe tejghea şi

mîngîie fusta din satin. Niciodată nu am avut o piesă unicat.

– Atunci a venit vremea. *Pretexte* numai asta vinde şi dă fiecăreia şansa de a se simţi bine îmbrăcată.

– E greu să rezişti, spuse femeia care o însoţea pe prima, dîndu- i curaj. Nu poţi să mă alungi de lîngă rochia aceasta de catifea verde nici dacă îmi arăţi o sperietoare de ciori. Rîse şi i-o dădu lui Margo. Vă rog, poftiţi cartea de credit şi împachetaţi-mi rochia. Dar să nu lipiţi hîrtia, ceru pe un ton categoric. În maşină o voi mai desface la stopuri să o admir.

– Aşa cliente mai zic şi eu. Margo luă cartea de credit şi păru mai liniştită. Chiar arăta grozav pe dumneavoastră. Îmi pare rău că nu avem şi nişte pantofi asortaţi la ea.

– Găsesc eu ceva sau merg desculţă cu ea. Încîntată de achiziţia făcută, femeia îi dădu cu cotul prietenei sale. Dă-l cartea de credit, Mary Kay, şi bucură-te de viaţă.

– Bine, bine. Copiii vor primi pantofi noi luna viitoare. Cînd văzu cît de dezamăgită era Margo, care crezu că se răzgîndeşte şi retrage cartea de credit, femeia izbucni într-un hohot de rîs. Glumeam, dar dacă vreţi să faceţi o reducere de încă zece la sută...

– Pentru nimic în lume, spuse Margo şi încasă pe cărţile de credit în timp ce Laura împături rochiile şi le împachetă cu grijă. Aş putea să vă adaug încă zece la sută în plus fiindcă era să mi se oprească inima în loc.

– Ce-ar fi să spunem că sîntem chit, dacă vă mărturisesc că-mi place magazinul dumneavoastră? Cînd voi avea conştiinţa curată din nou, mă voi întoarce pentru gentuţa aceea argintie, de seară, în formă de elefant.

– Cumpăraţi-o acum şi vă scad zece la sută.

– Eu... Mary Kay încercă să spună ceva, apoi închise ochii. Bine, marcaţi şi asta, dar nu pot să mă uit.

După cîteva minute, privind uşa închizîndu-se, Margo

îşi frecă palmele.

– Încă o victimă – clientă – mulţumită.

– Exact, ucigaşo. Laura trecu în registru chitanţa cu încasarea. Ce afacere al făcut cu ea...

– Da, dar se vor întoarce amîndouă şi ştii că rochiile de seară se vînd cam greu. Ce faci, Kate? Ai rămas fără cerneală roşie?

– Oh, întotdeauna găsesc rezerve proaspete. Aveam cîteva drumuri de făcut şi am plecat mai devreme. Voiam să verific situaţia investiţiei mele.

– Vrei să controlezi registrele?

– Nu, pînă la prima zi a anului următor. Cît e dreptul meu la reducere pentru paharele acelea de vin, cele cu bordura aurie? Nepotul şefului meu se însoară.

Margo îşi scoase o ţigară.

– Plăteşti preţul întreg şi recuperezi suma din profit.

– Mamă, dar ce dură eşti. Bine, ambalează-le ca lumea. Nu tu, Laura. Încă nu eşti în stare să faci un pachet.

Margo surîse galeş.

– Oricum eram în pauză. Ambalează-le şi singură.

– Nu mai pot primi un ajutor de la nimeni, bombăni Kate. O privi pe Laura care îi dădu o cutie, apoi începu să pună paharele cu grijă înăuntru. Ah, ghici cine m-a sunat la birou chiar înainte să plec?

– Donald Trump, care căuta un contabil nou.

– Aş fi vrut eu. O privi pe Margo şi veni cu cutia în faţa ei. Josh.

Cu coada ochiului văzu cum Margo rămase cu mîna în aer, deşi voia să o ridice spre buze. Fumul şerpuia din ţigări, formînd un zig-zag, din cauză că mîna începuse să-i tremure.

– Mă duc să aranjez lucrurile pe care le-au răscolit Mary Kay şi prietena ei. Strivi ţigara nervoasă, iar Kate continuă:

– S-a întors în oraş.

– S-a întors? Ţigara nu se stinsese încă, iar mîna lui Margo deveni imobilă. Aici?

– Da, la hotel. Laura, vreau clopoţeli de argint legaţi cu o fundă argintie. Spunea că are ceva de terminat. Surîse privind-o de aproape pe Margo. Ceva ce a lăsat... în vînt.

– Şi a trebuit să vii pînă aici degrabă, ca să-mi freci obrajii cu această veste.

– Nu. M-am grăbit să ajung aici ca să-ţi trag o palmă cu ea.

– O trezire brutală, dar eficientă, comentă Laura şi căpătă o privire ucigătoare.

– Mă aşteptam la ceva bun de la voi.

– Nu trebuia. Laura legă clopoţeli pe partea superioară a cutiei cu o dexteritate de invidiat. Dacă nu vrei să ne spui ce s-a întîmplat cu tine şi Josh, foarte bine. Dar să nu crezi că o să stăm liniştite privindu-te cum te ştergi cu batista.

– Dar nu m-am şters cu nici o batistă.

– De cîteva săptămîni curăţăm sîngele care ţi-a curs din inimă. Kate îi dădu Laurei cartea de credit. Fii sinceră, dragă, nu mai ai nici un haz.

– Şi la asta se rezumă prietenia? La haz? Credeam că voi fi înţeleasă, compătimită măcar.

– Regret, zise Laura introducînd cartea de credit în automatul de marcat. S-a terminat.

– Bine, să vă duceţi la naiba. Îşi luă poşeta de sub tejghea şi dădu să plece. Amîndouă.

– Te iubim, Margo.

Aceste cuvinte o opriră. O privi fix pe Kate.

– Ce minciună ai spus. Ticăloaso. Cînd Kate rînji, încercă să-i răspundă cu aceeaşi grimasă, dar trînti poşeta pe tejghea şi izbucni în plîns.

– Rahat! exclamă Kate şocată şi veni lîngă ea. Drace. Rahat. Încuie uşa, Laura. Iartă-mă, Margo. Iartă-mă. Planul meu nu a fost bun. Credeam că te înfurii şi mergi

să-i tragi cîteva şuturi în fund. Ce ţi-a făcut ticălosul, draga mea? Îi trag eu şuturile în locul tău.

– M-a părăsit. Ruşinată peste măsură, plîngea cu sughiţuri pe umărul lui Kate. Mă urăşte. Aş vrea să-l ştiu mort. Aş vrea să mă fi culcat cu Claudio.

– Stai. Uşor. Kate o linişti, iar Laura îi aduse o cană cu ceai. Cine-i Claudio şi cînd te-ai culcat cu el?

– E doar un vechi prieten şi nu m-am culcat cu el. Lacrimile fierbinţi îi ardeau obrajii şi ochii. Oricum, nu atunci cînd Josh ne-a găsit în dormitor.

– Hopa. Kate făcu ochii mari şi se uită la Laura. Asta-i o farsă franţuzească sau o tragedie greacă? Vrei să fii tu judecătorul?

– Tacl, Kate. Haide, Margo, să ne aşezăm. De data aceasta va trebui să ne spui totul.

– Doamne, mă simt ca o proastă. Acum, după ce vărsase tot ce ţinea în suflet, se simţea golită şi proastă.

– El este prostul, comentă Laura. Pentru că a tras concluzii pripite.

– Lasă-l şi lui o fărîmă de dreptate, interveni Kate şi-i dădu lui Margo încă un şerveţel de hîrtie. Dovada era destul de evidentă. Nu spun că trebuia să plece înainte de a o asculta; dar trebuie să-i înţelegi şi lui puţin punctul de vedere.

– I l-am înţeles, spuse Margo şi se opri din plîns. Nu-l pot condamna.

– Eu nu aş merge chiar atît de departe... începu Kate.

– Nu. Povestea era sub ochii lui. De ce ar avea încredere în mine?

– Pentru că te iubeşte, explică Laura. Fiindcă te cunoaşte.

– Asta-mi spuneam şi eu cînd încercam să mă conving că-l urăsc. Dar acum, cînd am recunoscut cu voce tare, îmi vine greu să mă cred pe mine însămi. Josh crede că mă uit la el şi la legătura noastră ca şi cînd ar

fi încă o distracţie pe cinste. Poate că e mai bine că s-a întîmplat aşa înainte ca eu să...

– Ca tu să ce? vru Kate să ştie.

– Înainte să-l cer în căsătorie. Îşi acoperi faţa cu amîndouă mîinile şi începu să rîdă. Vă vine să credeţi? Eram gata să-l cer eu. Aranjasem chiar scena – lumina lumînărilor, vin, muzică – şi, după ce-l aveam învîrtit pe deget, voiam să-i pun întrebarea. Ce efort mintal inutil!

– Dar cred că e minunat. E perfect. Laura era cea care avea acum ochii în lacrimi. Kate luă un şerveţel şi-şi şterse ochii.

– Cred că ar trebui să pui mîna pe el.

– Să pun mîna pe el, o îngînă Margo. Nici măcar nu vrea să mă vadă.

– Iubito, du-te şi aranjează-ţi faţa, porneşte, iar el nu va mai avea de ales.

Riscul era enorm. Margo îşi spusé că era posibil ca el să nu vină deloc, iar dacă venea putea să nu o asculte. Oricum, era dispusă să mai viseze încă o dată. Pipăi moneda de aur din buzunar şi porni în plimbare pe colina din faţa casei. Era exact cum îi spusese Kate. Un extraordinar exemplu de California Spanish. Stilul arhitectonic cel mai elegant, cu ferestrele înalte, arcuite, şi cu acoperişul de ţiglă roşie. Uşa de la intrare era ascunsă într-o nişă şi de o parte şi de alta erau sculptate în piatră motive florale. Plante agăţătoare înconjurau tocul uşii dînd un aer festiv şi vesel.

Priveliştea era ameţitoare. Margo trase aer în piept şi admiră îndelung peisajul. Oceanul şi stîncile de dincolo de şoseaua şerpuitoare. Poate că Serafina stătuse acolo, se plimbase pe acolo şi jelise iubirea pierdută. Margo voia să fie sigură că se va plimba cu el în acele

locuri, cînd visurile şi speranţele erau încă în vlaţă. Avea nevoie de o speranţă şi văzu maşina lui Josh apropiindu-se de aleea centrală.

Doamne, încă o şansă. Acum va fi totul sau nimic.

Inima îi bătea nebună cînd îl văzu coborînd din maşină. Vîntul îi răvăşea părul şi soarele se reflecta în ochelarii lui de soare. Nu-i putea vedea ochii, dar gura îi era strînsă şi buzele păreau reci, inexpresive.

– Nu eram sigură că vei veni.

– Am spus că vin. Îşi amintea şi acum telefonul el primit tocmai cînd se acuza de slăbiciune fiindcă pusese mîna pe receptor să o sune. Asta-i noua ta casă?

– Nu. Încă nu am ajuns atît de sus. E a unei cliente a lui Kate. S-a mutat de curînd. E nelocuită. Margo îşi recăpătase calmul şi acum era bucuroasă că poate vorbi pe un ton neutru, măsurat. Mă gîndeam că e cel mai bine să ne întîlnim pe un teren neutru.

– Bine. Josh simţea că vrea să o atingă, iar mîinile îl usturau de dorul mîngîierii pielii sidefii. Vrei să începem cu o conversaţie banală? Ce mai faci? Cum merge afacerea?

– Nu. Margo nu se simţea în largul ei aşa cum stăteau faţă în faţă şi sugeră să se plimbe. Deja simţea umilinţa şi o acceptase. Îl pierduse deja o dată. Acum putea trece prin orice. Vreau să-ţi spun direct ce am de spus, ca să terminăm mai repede. Nu m-am culcat cu Claudio niciodată. El e unul dintre comorile rare pe care le-am descoperit. Un adevărat prieten bărbat. Nu-ţi spun asta ca să aduc lucrurile înapoi, cum au fost cîndva. Nu vreau să mai fie nimic ca atunci. Nu vreau să-ţi închipui că ţi-am fost necredincioasă.

– Îmi cer scuze, spuse rece. Tot voia să o mîngîie, măcar să-şi înlănţuie degetele în jurul gîtului el. Venise ştiind că o va implora să-l accepte, să-l ierte fiindcă fusese gelos şi încăpăţînat, dar ea îi spunea deja că nu-l mai doreşte.

– Nu-mi trebuie scuze. Poate că şi eu aş fi avut aceeaşi reacţie dacă rolurile ar fi fost inversate. Îl privi şi surîse. După ce i-aş fi scos ei ochii şi te-aş fi strîns de gît.

– Ar fi fost o reacţie apropiată de a mea, comentă pe acelaşi ton degajat, deşi nu aşa se simţea acum.

– Ştiu. Margo surîse mai blînd. Te cunosc de prea mult timp ca să nu recunosc cînd în ochii tăi scrie crimă. Ar fi dorit să-i vadă ochii şi acum. Cred că acum înţeleg că ai plecat ca o furtună pentru a nu spune sau a face ceva cu care nici unul dintre noi nu ar fi putut supravieţui.

– Am spus mai mult decît era cazul şi decît aveam voie. Pentru asta îmi cer scuze.

– Atunci şi eu îmi cer scuze pentru că l-am sărutat pe Claudio, deşi era un gest de prietenie şi recunoştinţă. Venise să-mi ofere sprijinul şi un rol în noul său film.

– Ah, Claudio acela. Simţi cum sentimentele i se amestecă în suflet şi ameninţă să-l sugrume. Mă rog, ar fi o pauză pentru tine.

– Poate că da, spuse ea ridicînd din umeri indiferentă, apoi îşi reluă plimbarea. Oricum, privind înapoi, îmi imaginez ce ai crezut şi de ce ai reacţionat astfel.

– Cam cît de vinovat vrei să mă simt?

– Cred că eşti destul şi aşa. Margo puse mîna pe braţul lui. Trebuie să-ţi spun că te-ai înşelat asupra altui lucru. Nu mă gîndesc la tine aşa cum îţi închipui tu. Ştiu că nu eşti răsfăţat şi nepăsător. Poate că asta credeam înainte şi te invidiam pentru faptul că te-ai născut cu toate avantajele pe care credeam că mi le doresc. La naiba, mi le doream chiar, se corectă zîmbind. Mă deranja faptul că nu trebuie să lupţi pentru ele.

– Întotdeauna mi-ai spus asta clar.

– Cred că da, dar nu ţi-am spus prea clar cît de mult îl admir pe bărbatul care eşti acum. Ştiu cît de mult

însemni pentru numele Templeton şi cît de mult contează el pentru tine. Am înţeles cîtă responsabilitate ai pe umeri şi cît de serios tratezi perioada cît am fost împreună. E important pentru mine ca tu să crezi asta.

– Mă faci să mă simt ca un prost. Josh se depărtă puţin de ea şi privi stîncile din depărtare. Mă interesează ce crezi despre mine. Se întoarse cu spatele. Eram fascinat şi adesea contrariat de genul de fată care eral odinioară, Margo.

– Tu mi-ai spus asta dintotdeauna foarte clar.

– Sînt şi acum fascinat şi contrariat, dar admir femela care ai devenit, Margo. O admir foarte mult.

Deci, exista o speranţă, îşi zise ea închizînd ochii. Unde e speranţă, încredere şi respect, cu siguranţă că există şi dragoste.

– Josh, vreau să fim din nou prieteni. Eşti prea important în viaţa mea ca să pot continua fără tine. În trecut am reuşit să fim prieteni. Vreau să fim din nou.

– Prieteni. Josh era cît pe ce să izbucnească în rîs.

– Aş vrea să uităm amîndoi prin ce am trecut. Nu vreau să se mai repete. Margo surîdea, iar părul îi era răvăşit de vînt şi arăta foarte sexy aşa; soarele, în drumul său spre apus, îi lumina privirea.

– Stai acolo şi-mi spui că prietenia e răspunsul.

– Unul dintre ele; foarte important.

Josh nu se putea gîndi să o la de la capăt. Furia iubirii nu avea cum să se liniştească şi să se transforme în ceva atît de răbdător cum ar fi prietenia. Veni lîngă ea.

– Unul din noi doi şi-a pierdut minţile.

– Hai să lăsăm puţin timp să treacă. Ai putea începe prin a-mi da cîteva sfaturi prieteneşti. Margo îşi strecură mîna pe sub braţul lui îndoit şi îl conduse în partea din spate a casei. Nu-l aşa că e frumos alci? Stai să vezi fîntîna. Este grozavă. Desigur, trebuia să existe şi o piscină. Cu atîta spaţiu puteau să construiască una.

Vederea de pe balconul acela de sus... cred că e dormitorul cel mare. E incredibil. Cred că sînt cel puţin două cămine înăuntru. Nu am intrat încă, dar presupun că este unul în dormitorul mare.

– Stai puţin. Stai aşa. Mintea i se rotea încontinuu. Parfumul el îl înceţoşa raţiunea şi cuvintele îl ajunseseră în subconştient.

– Uite ce plantă minunată. Ar mai trebui scurtată, dar aşa îmi place. Pare mai sălbatic. Terasa e perfectă pentru petreceri, nu-i aşa? Un loc mai bun nu se putea. Casa este amplasată exact unde trebuie; aproape de coastă şi de reşedinţa Templeton.

– Am spus să stai puţin. O luă de umeri şi o întoarse cu faţa spre el. Te-ai gîndit să cumperi casa?

– E o şansă care vine o dată în viaţă. Era singura el şansă, îşi zise. Kate spunea că preţul e grozav şi că investiţia e solidă; doar ştii ce pesimistă e ea de obicei. Va ieşi pe piaţă de-abia săptămîna viitoare – au fost nişte probleme cu ipoteca – aşa că voi fi în avantaj.

– Doamne, ducesă, nu te-ai schimbat deloc.

Margo păru mai liniştită acum, cînd tonul lui deveni mai vesel.

– Ar trebui?

– Ascultă-mă, locul acesta cred că valorează pe puţin treizeci de mil.

– Treizeci şi cinci, dar Kate spunea că treizeci va fi acceptat.

– Continuă să visezi, bombăni el.

– Asta şi fac.

– Ai început afacerea de mai puţin de un an, la o lună după ce ai dat faliment. Nu există bancă pe planeta aceasta care îţi va aproba un împrumut atît de mare. Margo, înţelege că nu-ţi poţi permite.

– Ştiu. Încercă să zîmbească aşa cum o făcea pe vremea cînd obţinuse faimă şi bani. Dar tu poţi, spuse ea.

Josh se înecă.

– Vrei să cumpăr o afurisită de casă pentru tine?

– Cam aşa ceva. Margo începu să se joace cu nasturele de la cămaşa lui şi-i aruncă o privire pe sub gene. Mă gîndeam că, dacă o cumperi şi te însori cu mine, am putea locui aici împreună.

Josh nu reuşi să rostească nici un cuvînt. Cînd i se aşternu o ceaţă pe ochi realiză că nu putea nici să respire.

– Trebuie să mă aşez.

– Ştiu ce simţi. Îşi strînse mîinile şi constată că palmele îi erau transpirate. Josh se aşeză pe o bancă.

– Vrei ca eu să cumpăr o casă şi să mă însor cu tine doar ca să poţi locui în ea?

– Ca să locuim amîndoi, îl corectă ea. Împreună. Cînd nu călătorim.

– Dar tocmai terminaseşi să-mi spui că nu mai vrei ca lucrurile să ajungă unde au fost pînă acum.

– Nu vreau. A fost prea uşor atunci. Prea uşor ne-am cufundat şi prea uşor am ieşit. Vreau să fie mai greu. Vreau să fie foarte, foarte greu. Te iubesc. Ochii i se umplură de lacrimi şi se întoarse cu spatele. Te iubesc atît de mult. Pot trăi fără tine. Nu trebuie să-ţi faci griji că voi sări de pe o stîncă precum a făcut Serafina, în cazul că mă vei părăsi. Dar nu vreau să trăiesc fără tine. Vreau să mă mărit cu tine, să avem o familie şi să construim ceva împreună. Atît am avut de spus.

– Atît ai de spus, repetă el. Inima îi revenise la loc, dar acum se lărgise şi parcă îl dădea dureri în piept. Zîmbi. Bănuiesc că e rîndul meu să spun ceva.

– Nu te-aş trage în piept niciodată.

– Taci, Margo. Ai pierdut şansa de a mă vedea în genunchi pentru treaba asta. Am greşit, am fost prost, neîndurător cu tine şi nu se va mai întîmpla. Trebuie să-ţi spun că m-am gîndit mult mai mult la tine decît ai făcut-o tu însăţi. Asta am avut de spus.

– Bine. Margo îşi căută o ieşire demnă, dar Josh îi puse o mînă pe umăr şi-i arătă ce avea în pumn. Inelul păru ca o lumină a promisiunilor. Margo îşi acoperi gura cu amîndouă mîinile şi văzu cum visurile prind formă.

– Oh, Doamne.

– E inelul de logodnă al bunicii Templeton. O mai ţii minte.

– Eu... Da. Da.

– Acum e al tău. L-am scos de la bancă şi l-am avut în buzunar în ziua cînd am dat peste tine şi prietenul tău italian.

– Oh, oh...

– Nu, acum nu te aşeza. O luă în braţe brusc. Vreau să-ţi simţi genunchii moi. Nu m-aş supăra dacă te-ai bîlbîi, de vreme ce mi-ai stricat planurile romantice; voiam să ţi-l dau la lumina lumînării, stînd într-un genunchi.

– Oh! Margo îşi sprijini capul pe umărul lui. Oh!

– Să nu plîngi. Nu suport să te văd plîngînd.

– Nu plîng. Ca să-l dovedească, Margo îşi ridică uşor capul şi începu să rîdă. Eu voiam să te întreb...

– Ce se mă întrebi?

– Doamne, cum de niciodată nu sîntem la unison? Se şterse la ochi. În seara aceea voiam să te întreb dacă te însori cu mine. Mă gîndeam că va trebui să duc muncă de lămurire cu tine şi să te vrăjesc, aşa că mi-am făcut un plan. Voiam să te provoc.

– Glumeşti.

– Scoate-ţi afurisiţii de ochelari. I-i smulse de pe nas şi-i azvîrli peste umăr auzindu-i cum cad pe dalele de piatră. Tot eu te-am învins. Eu te-am cerut prima. Înainte ca el să facă vreo mişcare, Margo îi luă inelul din palmă. Iar tu ai spus da. Aceasta e dovada.

– Deocamdată nu am spus nimic, o corectă el şi-i opri mîna cu inelul. Ce naiba, Margo, dacă nu pun mîna pe tine, explodez.

– Spune „da". Margo începu să se învîrtească în jurul lui fără să-l lase să-o atingă. Spune „da" mai întîi.

– Bine, da. La nalba. Te iau.

Josh o prinse în braţe şi se învîrti cu ea ţinînd-o de mijloc. Margo simţi cum în inimă se învîrte ceva. „Nu sînt ameţită din cauza învîrtitului pe loc, mamă, îşi zise în sinea ei. Bărbatul acesta m-a ameţit."

Josh îşi lipi buzele de ale ei înainte să îi dea drumul din braţe.

– Pentru toată viaţa, şopti el, mîngîind-o pe obraz.

– Nu. Pentru totdeauna. Margo se lăsă furată din nou de buzele lui. Vreau să fie pentru totdeauna.

Josh o luă de mînă şi-i puse inelul pe deget. Era parcă lucrat pe măsura ei şi i se potrivea ca un vis.

– Făcut, spuse el.

Sfîrşit